வெற்றியின் ரகசியம்

ஓர் பேரரசைத் தோற்கடித்த சிறுவன்

சிவா நெல்லோரி

ஆசிரியரைப் பற்றி

சிவா நெல்லோரி (இ. சிவகுமார்) ஆந்திரப் பிரதேச மாநிலம், சித்தூரில் வசிக்கும் தணிக்கையாளர் ஆவார். ஆந்திரப் பிரதேச மாநிலம், திருப்பதியில் உள்ள ஸ்ரீ வெங்கடேஸ்வரா பல்கலைக்கழகத்தில் வணிகவியலில் இளங்கலைப் பட்டம் (B. Com) பெற்றுள்ளார். மேலும், இந்தியாவில் பட்டயக் கணக்காளர் (Chartered Accountancy) தேர்விலும், அமெரிக்காவில் தொடர்புடைய கணக்கியல் வாரியத்தால் நடத்தப்படும் சான்றளிக்கப்பட்ட பொதுக் கணக்காளர் (Certified Public Accountant – CPA) தேர்விலும் தேர்ச்சி பெற்றுள்ளார்.

தத்துவத்தையும் நடைமுறைச் செயல்பாட்டையும் ஒருங்கிணைத்து, இறைவனுக்கும் நாட்டிற்கும் மனிதகுலத்திற்கும் சேவை செய்வதே இவரது நோக்கமாகும். தமது எழுத்துகளின் மூலம், ஆன்மிக ஞானத்தையும் நடைமுறைச் செயல்பாட்டையும் ஒருங்கிணைக்கவும், உயர்ந்த ஒழுக்கப் பண்புகளை வளர்த்துக்கொள்ளவும், தங்களுக்குள் பொதிந்துள்ள ஆற்றல்களை வெளிப்படுத்தவும், தெளிவான நோக்கத்துடனும் நேர்மையுடனும் வெற்றியை நோக்கிப் பயணிக்கவும் வாசகர்களை ஊக்குவிக்கிறார்.

உண்மையான வெற்றி என்பது வெறும் பொருளாதாரச் சாதனைகளுடன் முடிந்துவிடுவதில்லை என்பதை இவரது படைப்புகள் வலியுறுத்துகின்றன. மாறாக, நற்பண்பு, அறிவு, ஒழுக்கத்துடன் கூடிய செயல்பாடு, தன்னலமற்ற சேவை மற்றும் ஆன்மிகத் தன்னுணர்வு ஆகியவற்றை ஒருங்கிணைத்து வளர்ப்பதில்தான் உண்மையான வெற்றி அடங்கியுள்ளது.

பொருளடக்கம்

அத்தியாயம்	தலைப்பு	பக்க எண்
	முன்னுரை	4
	பகுதி 1: பொருள் சார்ந்த வெற்றி	
1	ஓர் பேரரசைத் தோற்கடித்த சிறுவன்	7
2	மனிதன் எதைச் சிந்திக்கிறானோ, அதுவாகவே ஆகிறான்	13
3	இச்சா சக்தி (விருப்பத்தின் ஆற்றல்)	22
4	நம்பிக்கை மலைகளையும் நகர்த்தும்	28
5	ஞான சக்தி (அறிவே ஆற்றல்)	35
6	கிரியா சக்தி (விருப்பத்தைச் செயலாக மாற்றுதல்)	50
7	பிரபஞ்ச மனம் (Cosmic Mind) 1 + 1 = > 2	63
8	தலைமைத்துவம்	68
9	ஆழ்மனம் (மனிதனின் வரையறுக்கப்பட்ட மனதிற்கும் எல்லையற்ற பிரபஞ்ச மனதிற்கும் இடையிலான இணைப்பு)	76
10	த்ருதி (அச்சமின்மை)	85
11	விடாமுயற்சி (எதுவும் இயலாதது அல்ல)	92
	பகுதி 2: ஆன்மிக வெற்றி	
12	வாழ்க்கையின் நோக்கம் என்ன?	102
13	மாயை (இறைவனின் தெய்வீக மாயத் தோற்றம்)	113
14	ராஜ யோகம் (சுயக்கட்டுப்பாட்டின் பாதை)	127
15	பக்தி யோகம் (அன்பின் பாதை)	139
16	கர்ம யோகம் (செயல்பாடு மற்றும் தன்னலமற்ற சேவையின் பாதை)	148
17	ஞான யோகம் (அறிவின் பாதை)	160
18	மரணத்திலிருந்து மரணமில்லாப் பெருநிலைக்கு	174
	நிறைவுரை	187
	நன்றியுரையும் நன்றிப் பாராட்டும்	192

முன்னுரை

அன்பான சகோதர சகோதரிகளே,

வாழ்க்கையில் நீங்கள் எதை விரும்புகிறீர்கள்? ஒரு வேலையா, பணமா, அதிகாரமா, புகழா அல்லது மகிழ்ச்சியா? வாழ்க்கையில் பிரச்சினைகளையும் தோல்விகளையும் சந்திக்கிறீர்களா? என்ன செய்வது, எப்படிச் செய்வது என்று தெரியாமல் வாழ்க்கையில் திசையற்ற நிலையில் இருக்கிறீர்களா?

நீங்கள் பணக்காரராக இருந்தாலும் ஏழையாக இருந்தாலும், நம் அனைவருக்கும் சமமாகக் கிடைத்துள்ள ஒரு சொத்து இருக்கிறது. அதுதான் **நேரம்!** நம் ஒவ்வொருவருக்கும் ஒரு நாளில் துல்லியமாக இருபத்து நான்கு மணிநேரம் மட்டுமே கிடைக்கிறது. ஆனால் சிலர் மிகக் குறைந்த முயற்சியிலேயே செல்வம், அதிகாரம், புகழ் போன்றவற்றை அடைகிறார்கள். வேறு சிலர் அவற்றை அடையப் பெரும் சிரமப்படுகிறார்கள். இன்னும் சிலரோ தங்களுடைய இலக்குகளையும் இலட்சியங்களையும் அடைய முடியாமல் போகிறார்கள்.

இது ஏன் இப்படி இருக்கிறது? சிலர் தங்களுடைய இலட்சியங்களை எளிதாக அடைகிறார்கள்; மற்றவர்கள் கடினமாகப் போராடி அடைகிறார்கள்; இன்னும் சிலரால் அவற்றை அடையவே முடியவில்லை. இதற்குக் காரணம் என்ன?

அண்மையில் கைப்பேசி உற்பத்தியாளர்கள் நடத்திய ஓர் ஆய்வில், 97 சதவீத வாடிக்கையாளர்கள் தங்கள் கைப்பேசியில் உள்ள வசதிகளில் 7 சதவீதத்திற்கும் குறைவான வசதிகளை மட்டுமே அறிந்திருக்கிறார்கள் அல்லது பயன்படுத்துகிறார்கள் என்று கண்டறியப்பட்டது. ஒரு சிறிய கருவியின் விஷயத்திலேயே நிலைமை இவ்வாறு இருக்குமானால், பிரபஞ்சத்திலேயே மிகவும் சிக்கலான கருவியான மனதைப் பற்றிய நிலைமையை நாம் கற்பனை செய்து பார்க்கலாம்.

பெரும்பாலான மக்களுக்கு மனதின் ஆற்றல்கள் என்ன, அவற்றைச் சரியாக எவ்வாறு பயன்படுத்துவது என்பது தெரியாது. மனதின் சக்தியை முழுமையாகப் புரிந்துகொண்டு, அதைச் சரியான முறையில் பயன்படுத்தும்போது, அதன் விளைவுகள் வியக்கத்தக்கதாக இருக்கும்.

காலங்காலமாகப் பல ஆசிரியர்களும் எழுத்தாளர்களும் அறிவுக் களஞ்சியத்திற்குத் தங்களுடைய பங்களிப்புகளை வழங்கியுள்ளனர். அவர்களுடைய கருத்துகளும் பங்களிப்புகளும் இந்தப் புத்தகத்தில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. இருப்பினும், இந்தப் புத்தகத்தின் எந்தப் பகுதியும் எந்தவொரு மதம், இனம், சமூகம் அல்லது நாட்டை ஆதரிப்பதற்கோ விமர்சிப்பதற்கோ எழுதப்படவில்லை.

வாசிப்பதற்கு வசதியாக, சில இடங்களில் ‘மனிதன்’, ‘அவன்’ போன்ற சொற்கள் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. ஆனால் இந்தப் புத்தகம் ஆண்களுக்கும் பெண்களுக்கும் சமமாகப் பொருந்தும்.

நமது மனப்பாங்கு என்பது பெற்றோர், ஆசிரியர்கள், சமூகம், சுற்றுச்சூழல் போன்றவற்றின் தாக்கத்தால் உருவாகிறது. இவையே நமது நம்பிக்கைகளை வடிவமைத்து, புதிய தகவல்களை நாம் எவ்வாறு புரிந்துகொள்கிறோம், அவற்றை ஏற்றுக்கொள்கிறோமா அல்லது நிராகரிக்கிறோமா என்பதைத் தீர்மானிக்கின்றன.

இந்தப் புத்தகத்தில் இடம்பெற்றுள்ள சில கருத்துகள் நம்புவதற்குக் கடினமானவையாகவோ பழமையானவையாகவோ தோன்றலாம். ஆனால் எதையும் அவசரமாக நிராகரித்துவிடாதீர்கள். உங்களுக்குப் புதிதாக இருக்கும் சொற்களையும் கருத்துகளையும் பொறுமையுடன் அணுகுங்கள். புதிய சிந்தனைகள் உங்கள் மனதில் ஆழமாகப் பதியவும், உங்கள் சிந்தனைப் போக்கை விரிவுபடுத்தவும் வாய்ப்பளியுங்கள்.

இந்தக் கருத்துகள் காலத்தின் பல சோதனைகளைக் கடந்து நிலைத்திருக்கின்றன. இன்றும் அவை வியக்கத்தக்க வகையில் புதுமையானவையாகவும், நடைமுறைக்குப் பயனுள்ளவையாகவும், உலகளாவிய பொருத்தமுடையவையாகவும் விளங்குகின்றன.

இந்தப் புத்தகம், இந்தியாவிலும் அமெரிக்காவிலும் ஐம்பது ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக ஆசிரியர் பெற்ற கல்வி மற்றும் அனுபவத்தின் விளைவாக உருவானது. தத்துவத்தையும் நடைமுறை வாழ்க்கையையும் ஒன்றிணைப்பதே இந்தப் புத்தகத்தின் நோக்கம்.

இதனை ‘வாழ்க்கை அறிவியல்’ மற்றும் ‘வாழும் கலை’ ஆகியவற்றின் சங்கமம் என்றும் கூறலாம்.

வெற்றிகரமான பலரின் வாழ்க்கையில் பயனளித்த கொள்கைகள் இங்கு உங்களுக்கு வழங்கப்படுகின்றன. அதே கொள்கைகளை நீங்களும் பயன்படுத்தி, உங்கள் வாழ்க்கையை ஓர் அழகிய ஓவியமாக உருவாக்கலாம்.

சுவையான உணவுகளைப் பற்றி வெறுமனே படிப்பதால் நமது பசியைத் தீர்த்துக்கொள்ள முடியாது. பசியைத் தீர்க்க உணவை உண்ண வேண்டும். உணவைப் பற்றி கோட்பாட்டு அறிவை மட்டுமே பெற்றிருப்பது, உடலளவில் பசியுடன் இருப்பதற்குச் சமம்.

அதேபோல, இந்தப் புத்தகத்தைப் பொழுதுபோக்கிற்காக மட்டும் படித்துவிட்டு ஓரமாக வைத்துவிட்டால், அதனால் அதிகப் பயன் கிடைக்காது. இதனை உங்கள் அன்றாட வாழ்க்கைக்கான நடைமுறை வழிகாட்டியாகப் பயன்படுத்தினால், அது மிகவும் பயனுள்ளதாக இருக்கும்.

இங்கு கூறப்பட்டுள்ள கொள்கைகளை நீங்கள் ஆழமாகப் புரிந்துகொண்டு, அன்றாட வாழ்க்கையில் செயல்படுத்த வேண்டும். தொடக்கத்தில் சில தலைப்புகள் புரிந்துகொள்வதற்குக் கடினமாகத் தோன்றலாம். ஆனால் தொடர்ந்து படித்து, சிந்தித்துப் பார்க்கும்போது, காலப்போக்கில் இந்தப் புத்தகத்தின் முழுமையான நோக்கத்தையும் பரந்த கண்ணோட்டத்தையும் உங்களால் புரிந்துகொள்ள முடியும்.

இந்தப் புத்தகம் உங்கள் வாழ்க்கையைப் பற்றியது!

வாழ்க்கை என்பது சதுரங்க விளையாட்டைப் போன்றது. தெரிந்தோ தெரியாமலோ நாம் அனைவரும் ஒரு மாபெரும் எதிரியுடன் விளையாடிக்கொண்டிருக்கிறோம். அந்த எதிரி **காலம்!**

நாம் காய்களை நகர்த்தினாலும் நகர்த்தாவிட்டாலும், விரைவில் அனைத்துக் காய்களும் அகற்றப்படும்; ஆட்டமும் முடிவுக்கு வரும். காலம் விரைந்து ஓடிக்கொண்டிருக்கிறது.

இந்தப் புத்தகம் முழுவதும் வெற்றியின் ரகசியம் பலமுறை மறைமுகமாகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. அந்த ரகசியத்தை நேரடியாகச் சொல்லிவிட்டால், நீங்களாகவே அதைக் கண்டறியும்போது கிடைக்கும் மகிழ்ச்சியையும் அதனால் கிடைக்கும் பயனையும் நீங்கள் இழக்க நேரிடலாம்.

எனவே, அந்த ரகசியத்திற்கு நேரடியாகப் பெயர் சூட்டாமல், அதன் மீதுள்ள திரையை மட்டும் விலக்கி, அதைக் கண்டறியத் 'தயாராகவும் தகுதியுடனும் இருப்பவர்கள்' கண்டுபிடிப்பதற்காக உங்கள் கண்முன்னே வைத்துள்ளேன்.

அந்த வெற்றியின் ரகசியத்தை உங்களால் கண்டுபிடிக்க முடியுமா?

பகுதி 1: பொருள் சார்ந்த வெற்றி

அத்தியாயம் 1

ஓர் பேரரசைத் தோற்கடித்த சிறுவன்

மோகன் பள்ளியில் படிப்பில் சராசரிக்கும் குறைவான மாணவனாக இருந்தான். அவன் மிகவும் கூச்ச சுபாவம் கொண்டவனாகவும், மற்றவர்களுடன் பழகுவதைத் தவிர்ப்பவனாகவும் இருந்தான். திருடர்கள், பேய்கள், பாம்புகள் ஆகியவற்றைப் பற்றிய பயம் அவனை எப்போதும் ஆட்டிப்படைத்தது. இரவு நேரங்களில் வீட்டைவிட்டு வெளியே செல்ல அவனுக்குத் துணிவிருக்கவில்லை. இருட்டில் தூங்குவதுகூட அவனுக்குக் கிட்டத்தட்ட முடியாத காரியமாக இருந்தது. ஒரு திசையிலிருந்து பேய்களும், மற்றொரு திசையிலிருந்து திருடர்களும், இன்னொரு திசையிலிருந்து பாம்புகளும் வருவதாக அவன் கற்பனை செய்துகொள்வான்.

அந்தக் காலத்தில் இந்தியா இன்னும் ஆங்கிலேயர்களின் ஆட்சியின்கீழ் இருந்தது. இறைச்சி சாப்பிட்டால் இந்தியர்கள் வலிமையானவர்களாக மாறி, ஆங்கிலேயர்களைத் தோற்கடிக்க முடியும் என்று மோகனின் நெருங்கிய பள்ளி நண்பன் அவனை நம்பச் செய்தான்.

மோகன் கண்டிப்பான சைவக் குடும்பத்தில் பிறந்தவன். அங்கு இறைச்சி சாப்பிடுவது தடைசெய்யப்பட்டிருந்தது. இருப்பினும், அவன் தனது நண்பனுடன் ஆற்றங்கரையில் ஆள் நடமாட்டமில்லாத ஓர் இடத்திற்குச் சென்று ஆட்டிறைச்சியைச் சாப்பிட்டுப் பார்த்தான். அந்த இறைச்சி தோலைப்போல மிகவும் கடினமாக இருந்ததால், அவனால் அதை விழுங்கக்கூட முடியவில்லை. அவனுக்கு உடல்நலக்குறைவு ஏற்பட்டது; அதனால் சாப்பிடுவதை நிறுத்திவிட்டான். அன்றிரவு அவனுக்கு ஒரு பயங்கரமான கனவு வந்தது. உயிருள்ள ஓர் ஆடு தனது வயிற்றுக்குள் இருந்து கத்திக்கொண்டிருப்பதைப் போல அவன் உணர்ந்தான். அந்தக் கனவால் திடுக்கிட்டு விழித்த அவன், ஆழ்ந்த மனவருத்தத்திற்கு ஆளானான்.

பின்னர், மோகனுக்கு சுமார் 15 வயது இருந்தபோது, தனது தனிப்பட்ட கடனை அடைப்பதற்காக அண்ணனின் தங்கக் காப்பிலிருந்து ஒரு சிறிய துண்டைத் திருடி விற்றுவிட்டான்.

திருடிய குற்றவுணர்வு மோகனின் மனதை மிகவும் வாட்டியது. அவனால் நிம்மதியாக இருக்க முடியவில்லை. ஆனால், அப்போது கடுமையான நோயால் படுக்கையில் இருந்த தனது தந்தையிடம் நேரடியாகத் தனது தவறைச் சொல்லும் துணிவு அவனுக்கு இல்லை. எனவே, தான் செய்த தவறை ஒப்புக்கொண்டு ஒரு கடிதம் எழுதி, அதைத் தந்தையிடம் கொடுத்தான். பின்னர், கடுமையான தண்டனையை எதிர்கொள்ளத் தயாராக, தந்தையின் படுக்கைக்கு அருகில் அமைதியாக அமர்ந்திருந்தான்.

மோகனின் தந்தை எழுந்து உட்கார்ந்து, அந்தக் கடிதத்தை மௌனமாகப் படித்தார். அவரது கன்னங்களில் கண்ணீர் வழிந்தது. அவர் அந்தக் கடிதத்தைக் கிழித்துவிட்டு, கண்களை மூடி மீண்டும் படுத்துக்கொண்டார். ஒரு கடுமையான வார்த்தையைக்கூட அவர் பேசவில்லை.

கோபத்திற்குப் பதிலாகத் தந்தையின் மௌன வேதனையையும் உன்னதமான மன்னிப்பையும் கண்ட மோகனின் இதயம் ஆழமாக நெகிழ்ந்தது. பின்னாளில், அந்தக் கண்ணீர்த் துளிகளை "அன்பின் முத்துத் துளிகள்" என்று அவர் குறிப்பிட்டார். அவை தனது இதயத்தை முற்றிலும் தூய்மைப்படுத்தியதாகவும், வாழ்க்கையில் தான் மேற்கொண்ட சோதனை முயற்சிகளுக்கான முதல் பாடமாக அமைந்ததாகவும் அவர் கூறினார். தந்தைக்குக் கொடுத்த வாக்குறுதியைக் காப்பாற்றிய மோகன், அதன் பிறகு ஒருபோதும் திருடவில்லை.

பின்னர் மோகன் சட்டம் பயின்றான். ஆனால், சட்டத் தொழிலிலும் அவனால் சிறப்பாகச் செயல்பட முடியவில்லை. சட்டக் கொள்கைகளை நடைமுறைச் சூழ்நிலைகளுக்குப் பயன்படுத்துவது எப்படி என்று அவனுக்குத் தெரியவில்லை. புத்தகங்களில் கற்ற அறிவு, ஒரு கட்சிக்காரருக்கு எவ்வாறு உதவுவது என்ற தெளிவை அவனுக்குக் கொடுக்கவில்லை. அவனிடம் வழக்குகளை ஒப்படைக்க யாரும் முன்வரவில்லை. சக வழக்கறிஞர்கள் அவனைப் பற்றிக் கேலி செய்வார்கள்.

வேறு வேலை எதுவும் இல்லாததால், அனுபவம் பெறுவதற்காக அவன் தினமும் நீதிமன்றத்திற்குச் செல்வான். ஆனால், அங்கு நடைபெறும் வழக்குகளைப் புரிந்துகொள்வதில் அவனுக்குச் சிரமம் ஏற்பட்டது. பல சமயங்களில் வழக்கு நடைபெற்றுக்கொண்டிருக்கும்போதே அவன் தூங்கிவிடுவான். அவனுக்குக் கிடைத்த முதல் வழக்கும் ஒரே வழக்கும்கூட ஒரு சாதாரண சிறிய உரிமைகோரல் வழக்குதான். அந்த வழக்கில் என்ன நடந்தது என்பதை அவனது சொந்த வார்த்தைகளிலேயே காண்போம்.

"சிறு வழக்குகளுக்கான நீதிமன்றத்தில் நான் முதன்முதலாக ஆஜரானது அந்த வழக்கில்தான். எதிர்தரப்பினருக்காக நான் ஆஜரானதால், வாதியின் சாட்சிகளிடம் குறுக்கு விசாரணை செய்ய வேண்டியிருந்தது. நான் எழுந்து நின்றேன். ஆனால், என் இதயம் பயத்தில் உறைந்துபோனது. என் தலை சுற்றியது; நீதிமன்றமே சுற்றுவதுபோல் எனக்குத் தோன்றியது. என்ன கேள்வி கேட்பது என்றுகூட எனக்குத் தெரியவில்லை. நீதிபதி என்னைப் பார்த்துச் சிரித்திருக்கலாம்; மற்ற வழக்கறிஞர்களும் அந்தக் காட்சியை ரசித்திருக்கக்கூடும். ஆனால், அவற்றையெல்லாம் கவனிக்கும் மனநிலையில் நான் இல்லை.

நான் மீண்டும் அமர்ந்துகொண்டு, வழக்கு முகவரிடம் என்னால் இந்த வழக்கை நடத்த முடியாது என்றும், அதற்குப் பதிலாகப் படேலை நியமித்துக்கொண்டு என்னிடம் கொடுத்த கட்டணத்தைத் திரும்பப் பெற்றுக்கொள்ளுமாறும் கூறினேன். அதன்படி, ரூ. 51 கட்டணத்தில் திரு. படேல் நியமிக்கப்பட்டார். அவருக்கு அந்த வழக்கு ஒரு குழந்தையின் விளையாட்டைப் போன்ற எளிய காரியமாக இருந்தது.

எனது கட்சிக்காரர் வழக்கில் வெற்றி பெற்றாரா, தோல்வியடைந்தாரா என்பதைக்கூட அறியாமல் நான் அவசரமாக நீதிமன்றத்திலிருந்து வெளியேறினேன். என்னைப் பற்றியே எனக்கு வெட்கமாக இருந்தது. வழக்குகளை நடத்துவதற்குப் போதிய துணிவு வரும் வரை இனி எந்த வழக்கையும் ஏற்றுக்கொள்ளக் கூடாது என்று முடிவு செய்தேன்.''

வாழ்க்கையில் வெற்றிபெற மோகன் மேற்கொண்ட சில முயற்சிகள் தோல்வியடைந்த பிறகு, அவன் மிகவும் மனமுடைந்து போனான். அத்தகைய நேரத்தில்தான், சிலர் ''விதி'' அல்லது ''தற்செயல்'' என்று கூற விரும்பும் மர்மமான திருப்பங்களில் ஒன்று அவனது வாழ்க்கையில் நிகழ்ந்தது.

அவனது அண்ணன் மூலமாக, ஒரு உள்ளூர் நிறுவனம் தென்னாப்பிரிக்காவில் இருந்த தனது அலுவலகத்தில் ஓராண்டு ஒப்பந்த அடிப்படையில் வேலை செய்ய மோகனுக்கு வாய்ப்பளித்தது. அது ஒரு சாதாரண எழுத்தர் பணி. அவனது கல்விக்குத் தகுதியான சம்பளத்தையும் அந்தஸ்தையும் விடக் குறைவான வேலை அது. மேலும், அப்போதுதான் இரண்டாவது மகனைப் பெற்றெடுத்திருந்த தனது மனைவியைவிட்டுப் பிரிந்து செல்ல வேண்டியிருந்தது.

அந்த நேரத்தில் அது பெரிய வாய்ப்பாகத் தோன்றவில்லை. இருந்தாலும், அவன் அந்த வாய்ப்பை உடனடியாக ஏற்றுக்கொண்டான். குறைந்தபட்சம் அது ஒரு வேலை; அனுபவம் பெறுவதற்கான வாய்ப்பு; ஒருவேளை தனது அண்ணனுக்கு ஓரளவு பணம் அனுப்புவதற்கான வழியாகவும் அது அமையலாம் என்று நினைத்தான்.

நீண்ட கடல் பயணத்திற்குப் பிறகு, கோட் அணிந்து, தலைப்பாகை கட்டியவாறு அவன் டர்பன் நகரை அடைந்தான். அவனது கட்சிக்காரரான அப்துல்லா ஷேத் அவனை வரவேற்றார். பின்னாளில் மோகன், ''கடவுளையே மறந்துவிட்டதாகத் தோன்றிய அந்தக் கண்டத்தில் நான் கடவுளைக் கண்டேன்'' என்று விவரித்த இடத்திற்கு, இறையருளே தன்னை அழைத்துச் சென்றதாகக் கூறினார்.

தென்னாப்பிரிக்காவின் மொத்த மக்கள்தொகையில் ஆங்கிலேயர்களும் டச்சுக்காரர்களும் சிறுபான்மையினராகவே இருந்தபோதிலும், அவர்கள் அந்நாட்டின் பூர்வகுடி ஆப்பிரிக்கர்களையும் இந்தியர்களையும் மனிதர்களுக்குக் குறைவானவர்களாக நடத்தினர்.

1860ஆம் ஆண்டில், ஐரோப்பியக் குடியேறிகள் தங்களுடைய தோட்டப் பொருளாதாரத்தை வளர்த்துக்கொள்ள உதவ வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டதன் பேரில், இந்தியர்கள் முதன்முதலில் தென்னாப்பிரிக்காவுக்குக் கொண்டுவரப்பட்டனர். ஐந்து ஆண்டுகள் ஒப்பந்த அடிப்படையில் வேலை செய்யும் ஒப்பந்தத் தொழிலாளர்களாக அவர்கள் அழைத்துச் செல்லப்பட்டனர். அந்தக் காலம் முடிந்த பிறகு, சுதந்திரமான குடியிருப்பாளர்களாக அங்கேயே தங்கியிருக்கவும் அவர்களுக்கு உரிமை வழங்கப்பட்டது.

அவர்களுக்குப் பின்னர் வணிகர்களும் பிற தொழில்முறை நிபுணர்களும் அங்கு சென்றனர். அவர்களின் தொழில் அல்லது சமூக அந்தஸ்து எதுவாக இருந்தாலும், ஐரோப்பியர்கள் அவர்களைத் தாழ்ந்தவர்களாகவே கருதினர். இழிவுபடுத்தும் விதமாக அவர்களை 'கூலிகள்' அல்லது 'சாமிகள்' என்று அழைத்தனர்.

டர்பனில் சுமார் ஒரு வாரம் தங்கியிருந்த பிறகு, வழக்கு விசாரணைக்காக மோகன் பிரிட்டோரியா செல்ல வேண்டும் என்று அவனது கட்சிக்காரர் ஏற்பாடு செய்தார். தென்னாப்பிரிக்காவில் ஐரோப்பியர்கள் எப்போதும் முதல் வகுப்பில் பயணம் செய்தனர். இந்தியர்களோ மூன்றாம் வகுப்பில் பயணம் செய்ய வேண்டும் என்று எதிர்பார்க்கப்பட்டனர். ஆனால், மோகனின் நிறுவனம் அவருக்காக முதல் வகுப்பில் இருக்கையை முன்பதிவு செய்திருந்தது.

இரவு சுமார் ஒன்பது மணியளவில் ரயில் பீட்டர்மாரிட்ஸ்பர்க் நிலையத்தை அடைந்தது. அப்போது ரயிலில் ஏறிய ஒரு வெள்ளையர், அந்தப் பெட்டியில் ஓர் 'நிறவெறி பார்வையில் தாழ்த்தப்பட்ட நிறத்தவரான' இந்தியர் இருப்பதை எதிர்த்தார். தனது வாழ்க்கையையே மாற்றிய அந்த நிகழ்வை மோகன் தனது சொந்த வார்த்தைகளில் இவ்வாறு விவரித்தார்.

"இரவு சுமார் ஒன்பது மணியளவில் ரயில் பீட்டர்மாரிட்ஸ்பர்க் நிலையத்தை அடைந்தது. ஒரு பயணி பெட்டிக்குள் வந்து என்னைத் தலை முதல் கால் வரை பார்த்தார். நான் ஒரு 'நிறத்தவர்' என்பதை அவர் கவனித்தார். அது அவருக்கு எரிச்சலை ஏற்படுத்தியது. அவர் வெளியே சென்று, இரண்டு அதிகாரிகளுடன் மீண்டும் வந்தார்.

அவர்கள் அனைவரும் அமைதியாக இருந்தனர். பின்னர் மற்றொரு அதிகாரி என்னிடம் வந்து, 'வாருங்கள், நீங்கள் சரக்குப் பெட்டிக்குச் செல்ல வேண்டும்' என்றார்.

'ஆனால், என்னிடம் முதல் வகுப்புப் பயணச்சீட்டு இருக்கிறது' என்று நான் கூறினேன்.

'அதனால் என்ன? நீங்கள் சரக்குப் பெட்டிக்குச் செல்ல வேண்டும் என்று நான் சொல்கிறேன்' என்று மற்றொரு அதிகாரியும் சேர்ந்து கூறினார்.

'இந்தப் பெட்டியில் பயணம் செய்ய எனக்கு அனுமதி வழங்கப்பட்டுள்ளது. எனவே, நான் இங்கேயே தொடர்ந்து பயணம் செய்வேன்' என்று உறுதியாகக் கூறினேன்.

'முடியாது. நீங்கள் இந்தப் பெட்டியைவிட்டு வெளியேற வேண்டும். இல்லையெனில், உங்களை வெளியேற்றக் காவல்துறையினரை அழைக்க வேண்டியிருக்கும்' என்று அந்த அதிகாரி கூறினார்.

'அப்படியே செய்யுங்கள். ஆனால், நான் தானாக முன்வந்து வெளியேற மாட்டேன்' என்று பதிலளித்தேன்.

காவல்துறையினர் வந்தனர். ஒரு காவலர் என் கையைப் பிடித்து என்னைப் பெட்டியிலிருந்து வெளியே தள்ளினார். எனது சாமான்களும் வெளியே எடுக்கப்பட்டன. நான் சரக்குப் பெட்டிக்குச் செல்ல மறுத்தேன். ரயில் புறப்பட்டுச் சென்றது.

நான் காத்திருக்கும் அறைக்குச் சென்று, என் கைப்பையை மட்டும் எடுத்துக்கொண்டு அமர்ந்தேன். மற்ற சாமான்களை அப்படியே விட்டுவிட்டேன். ரயில்வே அதிகாரிகள் அவற்றைத் தங்கள் பொறுப்பில் எடுத்துக்கொண்டனர்.

அது குளிர்காலம். தென்னாப்பிரிக்காவின் உயரமான பகுதிகளில் குளிர்காலம் மிகவும் கடுமையாக இருக்கும். பீட்டர்மாரிட்ஸ்பர்க் உயரமான இடத்தில் அமைந்திருந்ததால், அங்கு குளிர் தாங்க முடியாத அளவுக்கு இருந்தது. எனது மேல்கோட்டு சாமான்களுக்குள் இருந்தது. ஆனால், மீண்டும் அவமானப்படுத்தப்படுவோமோ என்ற அச்சத்தால் அதைக் கேட்கக்கூட நான் துணியவில்லை. எனவே, நடுங்கிக்கொண்டே அமர்ந்திருந்தேன்.

அந்த அறையில் விளக்கு வெளிச்சம்கூட இல்லை. நள்ளிரவு வாக்கில் ஒரு பயணி உள்ளே வந்தார். ஒருவேளை அவர் என்னுடன் பேச விரும்பியிருக்கலாம். ஆனால், அப்போது யாருடனும் பேசும் மனநிலையில் நான் இல்லை.

எனது கடமையைப் பற்றி யோசிக்கத் தொடங்கினேன். எனது உரிமைகளுக்காகப் போராட வேண்டுமா? அல்லது இந்தியாவுக்குத் திரும்பிச் செல்ல வேண்டுமா? அவமானங்களைப் பொருட்படுத்தாமல் பிரிட்டோரியாவுக்குச் சென்று, வழக்கை முடித்துவிட்டு இந்தியாவுக்குத் திரும்ப வேண்டுமா? எனக்குக் கொடுக்கப்பட்ட கடமையை நிறைவேற்றாமல் இந்தியாவுக்குத் திரும்பிச் செல்வது கோழைத்தனமாக இருக்கும். எனக்கு ஏற்பட்ட துன்பம் என்பது நிறவெறி எனும் ஆழமான நோயின் ஒரு அறிகுறி மட்டுமே. முடிந்தால், அந்த நோயை வேரோடு அகற்ற முயற்சி செய்ய வேண்டும்; அதற்காகத் துன்பங்களை எதிர்கொள்ளவும் தயாராக இருக்க வேண்டும்.”

ஆனால், இன்னும் பல சோதனைகள் அவருக்காகக் காத்திருந்தன.

அடுத்த நாள் மாலை மோகன் தனது ரயில் பயணத்தைத் தொடர்ந்தார். இம்முறை எந்தத் தடையும் ஏற்படவில்லை. ஆனால், சார்ல்ஸ்டவுனிலிருந்து ஜோஹன்னஸ்பர்க் செல்ல வேண்டிய வழியில், குதிரை வண்டியில் பயணிக்கும்போது அதைவிடப் பெரிய தடையை அவர் எதிர்கொண்டார்.

அந்தப் பயணத்தில், மோகன் வண்டியின் வெளிப்புறத்தில் ஓட்டுநர் அமரும் உயரமான இருக்கையில் அமர வைக்கப்பட்டார். வெள்ளையர்களுக்கான நடத்துநர், அல்லது ‘தலைவர்’ என்று அழைக்கப்பட்டவர், வெள்ளைப் பயணிகளுடன் வண்டியின் உள்ளே அமர்ந்திருந்தார்.

வண்டிப் பயணத்தையே தவறவிட்டுவிடக் கூடாது என்ற அச்சத்தில் மோகன் அந்த அவமானத்தைப் பொறுத்துக்கொண்டார். வழியில் அந்த ‘தலைவர்’ புகைபிடிக்க

விரும்பினார். எனவே, வண்டியின் படிக்கட்டுப் பகுதியில் அழுக்குத் துணியை விரித்து, அதில் மோகன் அமர வேண்டும் என்று கட்டளையிட்டார்.

மோகன் அதற்கு மறுப்புத் தெரிவித்தார்.

இதனால் ஆத்திரமடைந்த அந்த 'தலைவர்', தகாத வார்த்தைகளால் திட்டியதோடு, மோகனை அடிக்கவும் தொடங்கினார். அவரை வண்டியிலிருந்து கீழே தள்ள முயன்றார். ஆனால், மோகன் பித்தளைப் பிடிப்புக் கம்பிகளை இறுகப் பற்றிக்கொண்டு, தனது இருக்கையை விட்டுக்கொடுக்க மறுத்தார். அதே நேரத்தில், தன்னைத் தாக்கியவரைத் திருப்பித் தாக்கும் தூண்டுதலுக்கும் அவர் அடிபணியவில்லை.

அந்தக் கோழைத்தனமான தாக்குதலைக் கண்ட சில வெள்ளைப் பயணிகள் எதிர்ப்புத் தெரிவித்தனர். அதனால் அவமானமடைந்த அந்த 'தலைவர்', மோகனை அவர் அமர்ந்திருந்த இடத்திலேயே தொடர்ந்து இருக்க அனுமதிக்க வேண்டிய கட்டாயத்திற்கு ஆளானார்.

இவ்வாறு, தனது உயிருக்கு ஆபத்து ஏற்பட்ட சூழ்நிலையில்கூட 'இல்லை' என்று உறுதியாகச் சொல்ல மோகன் கற்றுக்கொண்டார்.

இதற்கு முன்பே, தனது ஒழுக்கத்திற்குச் சோதனை ஏற்பட்டபோதும், தாய்க்குக் கொடுத்த வாக்குறுதியைக் காப்பாற்ற வேண்டியிருந்தபோதும், மது மற்றும் பெண்கள் தொடர்பான ஆசைகளுக்கு 'இல்லை' என்று சொல்ல அவர் கற்றிருந்தார். ஆனால், இப்போது அவர் கூறிய 'இல்லை' என்பது இன்னும் வலிமையானது. பின்னாளில், அச்சமின்மை எனும் மாபெரும் பண்பின் அடித்தளமாகவும், அவருடைய பிற நற்பண்புகள் அனைத்தும் நிலைபெறுவதற்கான உறுதியான பாறையாகவும் அது அமைந்தது.

வாழ்க்கையில் பல தோல்விகளையும் தடைகளையும் எதிர்கொண்ட மோகன், வெளி உலகில் தீர்வுகளைத் தேடுவதற்குப் பதிலாக, தன்னைத் தானே அறிந்துகொள்ளும் வாழ்நாள் பயணத்தைத் தொடங்கினார்.

அந்த மோகன் வேறு யாருமல்ல; மோகன்தாஸ் கரம்சந்த் காந்தி. அவர் உலகப் புகழ்பெற்ற மகாத்மா காந்தி அல்லது காந்திஜி ஆவார்.

தனது வாழ்நாளிலேயே இந்திய மக்களைச் சுதந்திரத்தை நோக்கி வழிநடத்தி, ஆங்கிலேயர்களின் ஆட்சியை முடிவுக்குக் கொண்டுவருவதில் அவர் முக்கியப் பங்காற்றினார்.

நாமும் அவருடைய வாழ்க்கையிலிருந்து பாடங்களைக் கற்றுக்கொண்டு, அவர் நடந்த பாதையில் பயணிக்கலாம். காந்திஜி தனது சுயசரிதைக்கு 'சத்திய சோதனை' என்று பெயரிட்டார். சத்தியத்தைத் தேடுவது நமக்கும் விடுதலையை அளிக்கும்.

அத்தியாயம் 2

மனிதன் எதைச் சிந்திக்கிறானோ, அதுவாகவே ஆகிறான்

காந்திஜி வெறும் சிந்தனையாளராகவோ, நாற்காலியில் அமர்ந்து தத்துவம் பேசுபவராகவோ மட்டும் இருக்கவில்லை. அவர் தீவிரமாகச் செயல்படக்கூடிய மனிதராகவும் விளங்கினார். ஏறக்குறைய ஒவ்வொரு மனிதராலும் சிந்திக்க முடியும். ஆனால், சிந்தனையின் ஆக்கப்பூர்வமான சக்தியைப் புரிந்துகொண்டு, அதைச் சரியான முறையில் பயன்படுத்துபவர்களே தங்கள் வாழ்க்கையின் நோக்கங்களை நிறைவேற்றுகிறார்கள். இந்த அடிப்படையின் மூலம் நாம் ஒரு சிறந்த வீட்டையும், சிறந்த தொழிலையும், சிறந்த வாழ்க்கையையும், சிறந்த சூழலையும் உருவாக்க முடியும். சிந்தனைகள் சொற்களாகவும் செயல்களாகவும் மாறக்கூடும். எனவே, நமது சிந்தனைகளைக் கட்டுப்படுத்தும் திறனை நாம் வளர்த்துக்கொள்ள வேண்டும்.

பல ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு, ஓர் அமெரிக்க மதப்பணியாளர் காந்திஜியைச் சந்திப்பதற்காக சேவாகிராம் ஆசிரமத்திற்கு வந்தார். அப்போது அவர், "உங்கள் வாழ்க்கையில் மிகவும் ஆக்கப்பூர்வமான அனுபவங்களாக அமைந்தவை எவை?" என்று கேட்டார்.

அதற்குக் காந்திஜி, "அத்தகைய அனுபவங்கள் ஏராளம். ஆனால், நீங்கள் என்னிடம் இந்தக் கேள்வியைக் கேட்டபோது, என் வாழ்க்கையின் போக்கையே மாற்றிய ஓர் அனுபவம் எனக்கு நினைவுக்கு வருகிறது" என்று பதிலளித்தார். பின்னர், மரிட்ஸ்பர்க் ரயில் நிலையத்தில் நிகழ்ந்த சம்பவத்தைப் பின்வருமாறு விவரித்தார்.

"அங்கேதான் அந்த ஆக்கப்பூர்வமான அனுபவம் நிகழ்ந்தது. என் உயிருக்கு ஆபத்து ஏற்பட்டுவிடுமோ என்று அஞ்சினேன். இருட்டாக இருந்த காத்திருப்பு அறைக்குள் நுழைந்தேன். அங்கே ஓர் வெள்ளையர் இருந்தார். அவரைக் கண்டு நான் பயந்தேன். அப்போது என்னுடைய கடமை என்ன என்று என்னை நானே கேட்டுக்கொண்டேன். நான் இந்தியாவிற்குத் திரும்பிச் செல்ல வேண்டுமா? அல்லது கடவுளைத் துணையாகக் கொண்டு, எனக்கு என்ன நேர்ந்தாலும் அதை எதிர்கொண்டு முன்னேற வேண்டுமா? நான் அங்கேயே தங்கி, துன்பங்களைத் தாங்கிக்கொள்ள முடிவு செய்தேன். அந்த நாளிலிருந்துதான் எனது செயல்வடிவ அகிம்சைப் போராட்டம் தொடங்கியது."

காந்திஜி தமது வாழ்நாளிலேயே சுதந்திர இந்தியாவைக் காண முடிந்தது. மேலும், அவர் தேசத் தந்தை என்ற உயர்ந்த நிலைக்கும் உயர்ந்தார். ஆனால், அவரது சாதனைகள் ஒரே நாளில் நிகழ்ந்துவிடவில்லை. சமத்துவத்துடன் நடத்தப்படுவதற்கான உரிமையைப் பெற வேண்டும் என்ற தீவிரமான விருப்பத்துடன் தொடங்கி, அவை படிப்படியாக நிறைவேறின.

டிரான்ஸ்வால் பகுதியில் இந்தியர்களின் நிலை, நேட்டால் பகுதியில் இருந்ததைவிட மோசமாக இருந்தது. ஒவ்வொரு தனிநபரும் மூன்று பவுண்டுகள் வரி செலுத்த வேண்டிய கட்டாயம் இருந்தது. இந்து மரபுகளின்படி நடைபெற்ற அவர்களது

திருமணங்கள் சட்டப்படி அங்கீகரிக்கப்படாமல் செல்லாதவையாக அறிவிக்கப்பட்டன. குறிப்பாக ஒதுக்கப்பட்ட பகுதிகளைத் தவிர, வேறு எங்கும் அவர்கள் நிலம் வாங்கவோ சொந்தமாக வைத்திருக்கவோ முடியாது. அந்த ஒதுக்கப்பட்ட பகுதிகள் ஒருவகையான தனிமைப்படுத்தப்பட்ட குடியிருப்புகளாக இருந்தன. அவர்களுக்கு வாக்களிக்கும் உரிமையும் இல்லை. சிறப்பு அனுமதிச் சீட்டு இல்லாமல் நடைபாதையில் நடக்கவோ, இரவு ஒன்பது மணிக்குப் பிறகு வீட்டிற்கு வெளியே இருக்கவோ அனுமதிக்கப்படவில்லை. அந்த அனுமதிச் சீட்டை அவர்கள் எப்போதும் தங்களுடன் வைத்திருக்க வேண்டியிருந்தது.

ஒருநாள், எந்த நேரத்திலும் வீட்டிற்கு வெளியே இருக்கலாம் என்று அரசு வழக்கறிஞரிடமிருந்து அனுமதிக் கடிதம் பெற்றிருந்த காந்திஜி, வழக்கம்போல மாலை நடைப்பயிற்சி மேற்கொண்டிருந்தார். அப்போது ஓர் காவலர் எவ்வித முன்னறிவிப்பும் இன்றி திடீரென அவரைப் நடைபாதையிலிருந்து கீழே தள்ளி, சாலையில் உதைத்துத் தள்ளினார்.

காந்திஜியை அறிந்திருந்த ஓர் ஆங்கிலேயர் அந்த வழியாக வந்தபோது இச்சம்பவத்தைக் கண்டார். அந்தக் காவலருக்கு எதிராக வழக்குத் தொடருமாறு காந்திஜியிடம் ஆலோசனை கூறியதுடன், அவருக்கு எதிராகச் சாட்சியமளிக்கவும் முன்வந்தார்.

ஆனால், காந்திஜி அந்த உதவியை மரியாதையுடன் மறுத்துவிட்டார். தனிப்பட்ட மனக்குறைகளுக்காக நீதிமன்றத்தை நாடுவதில்லை என்று தாம் ஒரு விதியைப் பின்பற்றி வருவதாக அவர் கூறினார்.

இருப்பினும், மற்றொரு மனிதருக்குத் துன்பத்தை ஏற்படுத்துவதன் மூலம் ஒருவரால் எவ்வாறு தன்னைப் பெரிய மனிதராகக் கருதிக்கொள்ள முடிகிறது என்று அவர் வியந்தார்.

மரிட்ஸ்பர்க் ரயில் நிலையத்தில் ரயிலிலிருந்து கீழே தள்ளப்பட்ட பிறகு, பிரச்சினைகளிலிருந்து ஓடிவிடுவதற்குப் பதிலாக, காந்திஜி தமது கடமை என்ன என்பதைப் பற்றி சிந்திக்கத் தொடங்கினார். பிரச்சினைகளை நேருக்கு நேர் எதிர்கொண்டு போராடும் வரை, அவை தம்மைத் தொடர்ந்து சோதிக்கும் என்பதை அவர் உணர்ந்தார்.

தாம் அனுபவித்த துன்பங்கள் அனைத்தும் நிறப் பாகுபாடு என்னும் ஆழமான நோயின் வெளிப்பாடுகள் மட்டுமே என்பதை அவர் புரிந்துகொண்டார். அந்த நோயை வேரோடு அகற்ற வேண்டும் என்றும், அதற்காகத் துன்பங்களைத் தாங்கிக்கொள்ளத் தயாராக இருக்க வேண்டும் என்றும் உறுதி பூண்டார்.

இந்தச் சிந்தனை முதன்முதலில் அவரது மனதில் தோன்றியபோது, அவருக்கு முன்னால் இரண்டு பெரிய தடைகள் இருந்தன.

முதலாவது, பூமியிலேயே மிகவும் சக்திவாய்ந்த பேரரசாகக் கருதப்பட்டு, அனைவராலும் அஞ்சப்பட்டும் மதிக்கப்பட்டும் வந்த பிரிட்டிஷ் ஆட்சியை அவர் எதிர்கொள்ள வேண்டியிருந்தது.

இரண்டாவது, அவருக்கு ஆதரவாக இருக்க வேண்டிய மக்களே சாதி, மதம், மொழி போன்ற வேறுபாடுகளின் அடிப்படையில் பிரிந்து, தங்களுக்குள் சண்டையிட்டுக்கொண்டிருந்தனர்.

மேலும், இந்தியர்கள் மதம் மற்றும் சாதியின் அடிப்படையில் ஒருவருக்கொருவர் மோதிக்கொள்ளுமாறு செய்து, அவர்களைப் பிரித்தாளும் அரசியலை ஆங்கிலேயர்கள் தொடர்ந்து மேற்கொண்டனர்.

இந்தத் தடைகளை அவர் எவ்வாறு வென்றார் என்பதைப் பிற்கால அத்தியாயங்களில் அறிந்துகொள்ளலாம்.

பலர் தாங்கள் சூழ்நிலைகளின் பலியாட்கள் என்று நம்புகிறார்கள். அவர்கள் தங்களுடைய தோல்விகளுக்கும் பிரச்சினைகளுக்கும் மற்றவர்களையோ சூழ்நிலைகளையோ எப்போதும் குறை கூறுகிறார்கள்.

“நான் நல்ல நேரத்தில் பிறந்திருந்தால்...”, “எனக்கு ஏற்ற வேலை கிடைத்திருந்தால்...”, “என் குடும்பத்தினர் என்னைப் புரிந்துகொண்டிருந்தால்...” என்று அவர்கள் தொடர்ந்து கூறிக்கொண்டே இருப்பார்கள்.

ஆனால், இத்தகைய அணுகுமுறை அழிவுக்கான பாதையாகும். நமது பிரச்சினைகளுக்குப் பிறரையே பொறுப்பாக்குவதற்கு இது ஒப்பானது.

மாறாக, சரியான அணுகுமுறை என்னவென்றால், பிரச்சினைகளை மற்றவர்களே உருவாக்கியிருந்தாலும், அவற்றை எதிர்கொள்வதற்கான பொறுப்பை நாம் ஏற்றுக்கொள்வதாகும்.

ஆஸ்திரியாவைச் சேர்ந்த மனநல மருத்துவர் விக்டர் ஃபிராங்கல் (Viktor Frankl), யூத மதத்தைச் சேர்ந்தவர் என்பதால் நாஜிக்களால் கைது செய்யப்பட்டு, கொலை முகாம்களில் சிறை வைக்கப்பட்டார். அங்கே அவர் கொடூரமான சித்திரவதைகளுக்கு உள்ளாக்கப்பட்டார். அந்தச் சூழலில் தனது பெற்றோர், மனைவி, சகோதரர் ஆகியோரையும் இழந்தார்.

ஆனாலும், தாங்க முடியாத அத்தகைய சூழ்நிலையிலும் அவர் தனது மனநல மருத்துவ ஆராய்ச்சியைத் தொடர்ந்து மேற்கொண்டார். சிறையிலிருந்து தப்பித்து, மீண்டும் தனது கண்டுபிடிப்புகளை மாணவர்களுக்குக் கற்பிப்பதாக அவர் கனவு காண்பார்.

சில கைதிகள் சித்திரவதைகளிலிருந்து தப்பிக்கவோ அல்லது அதிக உணவைப் பெறவோ நாஜிக்களுக்காக உளவாளிகளாகச் செயல்படத் தேர்ந்தெடுத்ததை அவர் கவனித்தார். அவர்களால் சக கைதிகளுக்கு மேலும் துன்பமும் பாதிப்பும் ஏற்பட்டன.

மறுபுறம், சில கைதிகள் தங்கள் சக கைதிகளுக்கு ஆறுதல் கூறியும் உதவிகள் செய்தும் வந்தனர். தங்களுக்குக் கிடைத்த உணவைக்கூட அவர்களுடன் பகிர்ந்துகொண்டனர். சிலர் மற்றவர்களுக்குப் பதிலாகத் தாங்களே சித்திரவதைகளைத் தாங்கிக்கொள்ளவும் முன்வந்தனர்.

இதன் மூலம், மிகவும் கொடூரமான சர்வாதிகாரிகளால்கூட பறிக்க முடியாத ஓர் உன்னதமான சுதந்திரம் இருப்பதை அவர் கண்டறிந்தார். அதுவே ஆன்மிகச் சுதந்திரம்.

மனிதர்கள் தங்களுடைய அரசியல் சுதந்திரத்தையோ, பொருளாதாரச் சுதந்திரத்தையோ, உடல் அல்லது மனச் சுதந்திரத்தையோ இழக்கக்கூடும். ஆனால், ஒரு குறிப்பிட்ட சூழ்நிலைக்குத் தாம் எவ்வாறு பதிலளிக்க வேண்டும் என்பதைத் தேர்ந்தெடுக்கும் ஆன்மிகச் சுதந்திரத்தை அவர்களிடமிருந்து பறிக்க முடியாது.

தூண்டுதலுக்கும் பதிலளிப்பதற்கும் இடையில், தமது பதிலைத் தேர்ந்தெடுக்கும் சுதந்திரம் மனிதனுக்கு உண்டு என்று அவர் கூறினார். பிற உயிரினங்களிலிருந்து நம்மை வேறுபடுத்தும் வகையில், மனிதர்களாகிய நமக்கு மட்டுமே கிடைத்துள்ள மிகப்பெரிய வரம் இதுவாகும்.

தூண்டுதல் மற்றும் பதிலளித்தல்

தூண்டுதல்	நாம் தேர்ந்தெடுக்கக்கூடிய பதில்
பசி	உணவு உண்ணுதல் அல்லது உண்ணாநோன்பு இருத்தல்
களைப்பு / உறங்க வேண்டிய நேரம்	உறங்குதல் அல்லது விழித்திருத்தல்
ஆயுதத்தைக் காட்டி மிரட்டுதல்	உயிரைக் காப்பாற்ற ஓடிவிடுதல் அல்லது மரணத்தையும் நேருக்கு நேர் எதிர்கொள்ளுதல்
தேர்வில் தோல்வியடைதல்	படிப்பையோ வாழ்க்கையையோ கைவிடுதல் அல்லது மீண்டும் தேர்வுக்குத் தயாராகுதல்

சுதந்திரமாகத் தேர்ந்தெடுக்கும் ஆற்றல் என்பது மனிதர்களாகிய நாம் பெற்றுள்ள மிகப்பெரிய வரமாகும். ஏனெனில், அது நமது வரம்புகளைச் சவாலுக்கு உட்படுத்தி, மனித ஆற்றலின் உச்சத்தை நோக்கி முன்னேற உதவுகிறது.

நமது வாழ்க்கையை நாமே கட்டுப்படுத்தும் திறன் நம் அனைவரிடமும் உள்ளது. ஆனால், நம்மில் பலர் அவ்வாறு செய்வதற்குப் பயப்படுகிறோம். இதன் விளைவாக, நமது சுதந்திரத்தை விட்டுக்கொடுத்து, மற்றவர்களும் சூழ்நிலைகளும் நமது வாழ்க்கையைத் தீர்மானிக்க அனுமதிக்கிறோம்.

நமது வளர்ப்பும் சமூகத் தாக்கங்களும் நமது சிந்தனை முறையை வடிவமைக்கின்றன. இதுவே 'சம்ஸ்காரம்' (Samskara) எனப்படுகிறது. அதாவது, பழக்கத்தின் மூலம் உருவாகும் மனப்பாங்கு மற்றும் செயல்முறை.

இதனால், நமது நடத்தைகளும் தேர்வுகளும் பரம்பரை மற்றும் சமூகத் தாக்கங்களுக்கு உட்படுகின்றன.

நமக்கு எவை பிடிக்கும், எவை பிடிக்காது, எவை நமக்கு நல்லவை, எவை நல்லவை அல்ல என்பன குறித்து நமக்குப் பொதுவான புரிதல் ஒன்று இருக்கிறது. அதன் அடிப்படையில் நமது நண்பர்கள், பொருள்கள், செயல்பாடுகள் போன்றவற்றைத் தேர்ந்தெடுக்கிறோம்.

இந்தப் புரிதலின் மூலத்தைச் சமஸ்கிருதத்தில் 'வாசனைகள்' (Vasanas) என்றும், ஆங்கிலத்தில் 'ஆழ்மனம்' (Subconscious Mind) என்றும் குறிப்பிடுகிறோம்.

தகவல்களை உள்ளீடாகப் பெற்று அதற்கேற்ப பதில்களை வழங்கும் கணினியைப் போலவே, நாமும் நமது மனதில் வாசனைகளைப் பதியவைத்து, அவற்றுக்கு ஏற்ப சிந்தனைகளையும் செயல்களையும் வெளிப்படுத்துகிறோம்.

வாசனைகள் நல்லவையாக இருந்தால், சிந்தனைகளும் செயல்களும் நல்லவையாக இருக்கும். வாசனைகள் தீயவையாகவோ அல்லது நல்லதும் தீயதும் கலந்தவையாகவோ இருந்தால், சிந்தனைகளும் செயல்களும் அதற்கேற்ப அமையும்.

தனது மனதில் பதியும் வாசனைகளை மேம்படுத்துவதில் வெற்றி பெறும் மனிதருக்குப் பேரானந்தம் காத்திருக்கிறது. ஏனெனில், அதன் மூலம் அவர் அளவற்ற மனவலிமையைப் பெறுகிறார்.

எனவே, நல்ல குணமுடைய மனிதர்களின் நட்பில் இருப்பதும், ராமாயணம், மகாபாரதம் போன்ற இதிகாசங்களைப் படிப்பதற்காக நேரம் ஒதுக்குவதும் மிகவும் அவசியமாகும்.

துரியோதனன் பாண்டவர்களிடம் கொண்ட வெறுப்பும் பொறாமையும், சகுனி, துச்சாதனன், கர்ணன் போன்ற தீய குணமுடையவர்களுடனான அவனது தொடர்பும் அவனது வீழ்ச்சிக்குக் காரணமாக அமைந்ததை மகாபாரதம் எடுத்துக்காட்டுகிறது.

அதே இதிகாசம், தருமருக்கு இருந்த சூதாட்டத்தின் மீதான பலவீனம் பாண்டவர்களுக்குத் துன்பங்களை ஏற்படுத்தியதையும் நமக்குக் கற்பிக்கிறது.

இராமாயணம், சிறந்த ஆட்சியாளராகவும் இறைவனின் பக்தராகவும் விளங்கிய இராவணன்கூட காமம் மற்றும் அகந்தையின் காரணமாக அழிவைச் சந்தித்ததை எடுத்துக்காட்டுகிறது.

தம்மீது பெரும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்திய சில நூல்களைப் பற்றிக் காந்திஜி விளக்கியுள்ளார். அவற்றில் சிரவண குமார் சரித்திரம், சத்திய ஹரிச்சந்திரன், அன்டூ த லாஸ்ட் (Unto the Last) ஆகியவை அடங்கும்.

“அதே காலகட்டத்தைச் சேர்ந்த மேலும் இரண்டு சம்பவங்கள் எப்போதும் என் நினைவில் பதிந்துள்ளன. பொதுவாக, பள்ளிப் பாடப்புத்தகங்களைத் தவிர வேறு எதையும் படிப்பதில் எனக்கு விருப்பம் இருக்கவில்லை. தினசரிப் பாடங்களைப் படித்தாக வேண்டும். ஏனெனில், ஆசிரியரிடம் திட்டு வாங்குவதை நான் விரும்பவில்லை; அதேபோல் அவரை ஏமாற்றுவதையும் விரும்பவில்லை. எனவே, பாடங்களைப் படிப்பேன். ஆனால், பல நேரங்களில் என் மனம் அவற்றில் ஈடுபட்டிருக்காது. இவ்வாறு, பாடங்களைக்கூடச் சரியாகப் படிக்க முடியாத நிலையில், கூடுதலாக வேறு நூல்களைப் படிப்பதைப் பற்றிக் கேட்கவே வேண்டியதில்லை.

ஆனால், எப்படியோ என் தந்தை வாங்கியிருந்த ஒரு புத்தகத்தின் மீது என் பார்வை விழுந்தது. அது ‘சிரவண பித்ருபக்தி நாடகம்’ என்ற நூல். அதாவது, சிரவணன் தனது பெற்றோரிடம் கொண்டிருந்த பக்தியைப் பற்றிய நாடகம். அதை நான் மிகுந்த ஆர்வத்துடன் படித்தேன்.

அதே காலகட்டத்தில், நாடோடி நாடகக் கலைஞர்கள் எங்கள் ஊருக்கு வந்தனர். அவர்கள் எனக்குக் காட்டிய படங்களில் ஒன்று, தோள்களில் தொங்கும் காவடிப் போன்ற அமைப்பில் தனது பார்வையற்ற பெற்றோரை அமர்த்தி, புனித யாத்திரைக்கு அழைத்துச் செல்லும் சிரவணனின் படமாகும். அந்தப் புத்தகமும் படமும் என் மனதில் அழியாத முத்திரையைப் பதித்தன.

‘நீ பின்பற்ற வேண்டிய முன்மாதிரி இதோ இருக்கிறது’ என்று எனக்குள் கூறிக்கொண்டேன். சிரவணன் இறந்தபோது அவனது பெற்றோர் கதறி அழுதது இன்னும் என் நினைவில் பசுமையாக இருக்கிறது. அந்த உருக்கமான இசை என் மனதை ஆழமாகத் தொட்டது. என் தந்தை எனக்காக வாங்கியிருந்த ஒரு கான்சர்டினா இசைக்கருவியில் அந்த இசையை வாசித்தேன்.

மற்றொரு நாடகத்துடனும் இதேபோன்ற சம்பவம் தொடர்புடையது. அந்தச் சமயத்தில், ஒரு நாடகக் குழுவினர் நடத்தவிருந்த நாடகத்தைப் பார்ப்பதற்காக என் தந்தையிடம் அனுமதி பெற்றிருந்தேன். அந்த நாடகம் ‘ஹரிச்சந்திரன்’. அது என் இதயத்தைக் கவர்ந்துவிட்டது. எத்தனை முறை பார்த்தாலும் எனக்குச் சலிப்பே ஏற்படவில்லை.

ஆனால், அந்த நாடகத்தைப் பார்க்க எனக்கு எத்தனை முறை அனுமதி கிடைக்கும்? அந்த நாடகத்தின் தாக்கம் என் மனதை விட்டு நீங்கவில்லை. எண்ணற்ற முறை நான் எனக்குள்ளேயே ஹரிச்சந்திரனாக நடித்திருக்க வேண்டும்.

‘ஹரிச்சந்திரனைப் போல அனைவரும் ஏன் உண்மையையே பேசக்கூடாது?’ என்பதே இரவும் பகலும் நான் என்னிடம் கேட்டுக்கொண்ட கேள்வியாக இருந்தது.

உண்மையைக் கடைப்பிடிப்பதும், ஹரிச்சந்திரன் எதிர்கொண்ட அனைத்துச் சோதனைகளையும் தாங்கிக்கொள்வதும் அந்த நாடகம் எனக்குள் விதைத்த ஒரே இலட்சியமாக இருந்தது. ஹரிச்சந்திரனின் கதையை நான் அப்படியே உண்மை என்று நம்பினேன். அந்தக் கதையை நினைத்தாலே பல நேரங்களில் நான் அழுதுவிடுவேன்.

இன்று எனது பகுத்தறிவு, ஹரிச்சந்திரன் வரலாற்றில் வாழ்ந்த உண்மையான மனிதராக இருந்திருக்க முடியாது என்று கூறுகிறது. இருந்தாலும், ஹரிச்சந்திரனும் சிரவணனும் எனக்கு இன்றும் வாழும் உண்மைகளாகவே இருக்கிறார்கள். இன்று மீண்டும் அந்த நாடகங்களைப் படித்தாலும், முன்பு இருந்ததைப் போலவே என் மனம் உருகும் என்பதில் எனக்கு உறுதியுண்டு.''

தென்னாப்பிரிக்காவில் நீண்ட ரயில் பயணம் ஒன்றின்போது, காந்திஜியின் நண்பர் ஒருவர் அவருக்கு ஜான் ரஸ்கின் (John Ruskin) எழுதிய Unto This Last என்ற நூலைக் கொடுத்தார்.

அந்த நூல் தனது வாழ்க்கையில் உடனடியான மாற்றத்தை ஏற்படுத்தியதாகக் காந்திஜி எழுதியுள்ளார்.

அந்த நூலிலிருந்து காந்திஜி மூன்று முக்கியமான செய்திகளைப் பெற்றார்.

முதல் செய்தி: தனிநபரின் நன்மை என்பது அனைவரின் நன்மையிலும் அடங்கியுள்ளது.

ரஸ்கினின் கருத்துகள் காந்திஜியின் மீது ஏற்படுத்திய தாக்கத்தின் விளைவாகவே 'சர்வோதயம்' மற்றும் 'அந்த்யோதயம்' ஆகிய கருத்துகள் உருவெடுத்தன.

சர்வோதயம் என்பது அனைவரின் நலனையும் குறிக்கிறது. அந்த்யோதயம் என்பது சமூகத்தின் கடைநிலையில் உள்ள, மிகவும் ஏழ்மையான மற்றும் நலிவடைந்த மனிதரின் முன்னேற்றத்தையும் நலனையும் குறிக்கிறது.

அந்த்யோதயக் கொள்கையால் உந்தப்பட்ட காந்திஜியின் புகழ்பெற்ற அறிவுரையை இங்கே நினைவுகூர்வோம்.

''உங்களுக்கு எப்போதாவது சந்தேகம் ஏற்படும்போதோ அல்லது உங்கள் சுயநலச் சிந்தனை உங்களை அதிகமாக ஆட்கொள்ளும்போதோ, பின்வரும் சோதனையைச் செய்து பாருங்கள்:

நீங்கள் பார்த்ததிலேயே மிகவும் ஏழ்மையான, மிகவும் பலவீனமான மனிதரின் முகத்தை நினைவுகூருங்கள். நீங்கள் எடுக்கத் திட்டமிட்டுள்ள முடிவு அவருக்கு ஏதேனும் பயனளிக்குமா என்று உங்களையே கேட்டுக்கொள்ளுங்கள்.

அதனால் அவருக்கு ஏதேனும் நன்மை கிடைக்குமா? அவரது வாழ்க்கையையும் விதியையும் அவரே கட்டுப்படுத்தும் ஆற்றலை அது மீட்டுக் கொடுக்குமா?

வேறு வார்த்தைகளில் கூறுவதானால், பசியாலும் ஆன்மிக வறுமையாலும் வாடும் கோடிக்கணக்கான மக்களுக்கு அது சுயராஜ்யத்தை வழங்குமா?

இவ்வாறு சிந்தித்தால், உங்கள் சந்தேகங்களும் உங்கள் சுயநலச் சிந்தனைகளும் மறைந்து போவதை நீங்கள் காண்பீர்கள்.”

இந்த நூலிலிருந்து காந்திஜி பெற்ற இரண்டாவது செய்தி:

“ஒரு வழக்கறிஞரின் பணிக்கும் ஒரு சவரத் தொழிலாளியின் பணிக்கும் சமமான மதிப்பு உண்டு. ஏனெனில், ஒவ்வொருவருக்கும் தமது உழைப்பின் மூலம் வாழ்வாதாரத்தை ஈட்டுவதற்கு ஒரே உரிமை உள்ளது.”

மூன்றாவது செய்தி:

நிலத்தை உழுது பயிரிடும் விவசாயியின் வாழ்க்கையும், கைவினைஞர் மற்றும் தொழிலாளியின் வாழ்க்கையும் வாழ்வதற்குத் தகுதியான சிறந்த வாழ்க்கைகளாகும்.

இந்தச் செய்தி, உழைப்பை அடிப்படையாகக் கொண்ட வாழ்க்கையைத் தாம் வாழ வேண்டும் என்ற பாடத்தை காந்திஜிக்குக் கற்பித்தது.

உணர்ச்சிகளின் சக்தி

பகுத்தறிவுச் சிந்தனைகளைவிடத் தீவிரமான உணர்ச்சிகளே மனிதர்களை அதிகமாகச் செயல்படத் தூண்டுகின்றன என்பது நன்கு அறியப்பட்ட உண்மையாகும்.

ஆழமான உணர்ச்சிகளுடன் கலந்த சிந்தனைகள், காந்த சக்தியைப் போன்ற ஓர் ஈர்ப்பு விசையை உருவாக்குகின்றன. அவை பிரபஞ்சத்தில் பரவியுள்ள அதே தன்மையுடைய பிற சிந்தனை அதிர்வுகளைக் கவர்ந்திழுக்கின்றன.

இவ்வாறு உணர்ச்சிகளால் சக்தியூட்டப்பட்ட ஒரு சிந்தனையை, வளமான மண்ணில் விதைக்கப்பட்ட விதையுடன் ஒப்பிடலாம். அந்த விதை முளைத்து, வளர்ந்து, மீண்டும் மீண்டும் பெருகுவதைப் போல, உணர்ச்சிகளால் வலுப்பெற்ற சிந்தனையும் வளர்ந்து பெருகுகிறது.

ஆரம்பத்தில் ஒரே ஒரு சிறிய விதையாக இருந்தது, இறுதியில் அதே தன்மையுடைய எண்ணற்ற கோடிக்கணக்கான விதைகளை உருவாக்குவதைப் போல, ஒரு சிந்தனையும் பல மடங்கு பெருகி வலிமை பெறக்கூடும்.

விண்வெளி என்பது சிந்தனை அதிர்வுகள் உட்பட, காலங்காலமாக நிலைத்திருக்கும் சக்திகளின் மாபெரும் பிரபஞ்சக் களஞ்சியமாகும். அதில் ஆக்கப்பூர்வமான நேர்மறை அதிர்வுகளும், அழிவை ஏற்படுத்தும் எதிர்மறை அதிர்வுகளும் உள்ளன.

விண்வெளி வழியாக நூற்றுக்கணக்கான இசைக்குழுக்களின் இசைகளும், நூற்றுக்கணக்கான மனிதர்களின் குரல்களும் பயணிக்கின்றன என்பதை நாம் அறிவோம். அவை அனைத்தும் கைப்பேசி சமிக்ஞைகள் போன்ற தொடர்பு

ஊடகங்களின் மூலம் தத்தமது தனித்தன்மையையும் அடையாளத்தையும் தக்கவைத்துக்கொள்கின்றன.

அதேபோல், விண்வெளியில் எப்போதும் பயம், வறுமை, நோய், தோல்வி, துயரம் ஆகியவற்றின் அதிர்வுகளும், செழிப்பு, ஆரோக்கியம், வெற்றி, மகிழ்ச்சி ஆகியவற்றின் அதிர்வுகளும் பரவியுள்ளன.

விண்வெளி என்னும் மாபெரும் சக்திக் களஞ்சியத்திலிருந்து, மனித மனத்தின் செல்கள் தங்களது மனதில் மேலோங்கியிருக்கும் சிந்தனைகளுடன் ஒத்துப்போகும் அதிர்வுகளைத் தொடர்ந்து ஈர்க்கின்றன.

ஒருவர் தனது மனதில் வைத்திருக்கும் எந்தவொரு சிந்தனையும், கருத்தும், திட்டமும் அல்லது நோக்கமும், விண்வெளியில் இருந்து அதனுடன் தொடர்புடைய பல சிந்தனைகளை ஈர்க்கிறது. அந்தச் சிந்தனைகளைத் தனது சொந்த வலிமையுடன் இணைத்துக்கொண்டு மேலும் வலிமை பெறுகிறது.

இறுதியில், அந்தச் சிந்தனை பதியப்பட்டிருக்கும் மனிதரின் மனதை ஆதிக்கம் செலுத்தும் சக்தியாகவும், அவரைச் செயல்படத் தூண்டும் உந்துசக்தியாகவும் மாறுகிறது.

ஆழ்மனம் என்பது, அனைத்து சிந்தனைத் தூண்டுதல்களும் ஒன்றிணைந்து, அவற்றை நடைமுறை உலகில் வெளிப்படுத்துவதற்குத் தயாராக்கும் ஒரு வேதியியல் ஆய்வுக்கூடத்தைப் போன்றது.

ஆக்கப்பூர்வமான சிந்தனைத் தூண்டுதல்களுக்கும் அழிவை ஏற்படுத்தும் சிந்தனைத் தூண்டுதல்களுக்கும் இடையில் ஆழ்மனம் எந்த வேறுபாட்டையும் காட்டுவதில்லை. நமது சிந்தனைகள் வழியாக அதற்கு நாம் வழங்கும் உள்ளடக்கத்தைக் கொண்டே அது செயல்படுகிறது.

தைரியம் அல்லது நம்பிக்கையால் தூண்டப்படும் சிந்தனையை நடைமுறை உண்மையாக மாற்றுவதுபோலவே, பயத்தால் தூண்டப்படும் சிந்தனையையும் ஆழ்மனம் நடைமுறை உண்மையாக மாற்றக்கூடும்.

இருப்பினும், சாதாரணச் சிந்தனைகள் மட்டுமல்லாமல், ஆசை, நம்பிக்கை, அன்பு, எதிர்பார்ப்பு, உற்சாகம் போன்ற உணர்ச்சிகளுடன் இணைந்து ஆற்றல் பெறும் மேலோங்கிய சிந்தனைகளே ஆக்கப்பூர்வமான சக்தியாக மாறும் திறனைக் கொண்டுள்ளன.

இந்த உணர்ச்சிகளில் ஆசை, நம்பிக்கை, அன்பு ஆகியவற்றைப் பற்றி அடுத்தடுத்த அத்தியாயங்களில் விரிவாக விளக்கப்படுகின்றன.

அத்தியாயம் 3

இச்சா சக்தி (விருப்பத்தின் ஆற்றல்)

காலங்காலமாக மனிதன் பறவைகளைப் போலப் பறக்க வேண்டும் என்று கனவு கண்டு வந்தான். ரைட் சகோதரர்கள் பறக்கக்கூடிய ஓர் இயந்திரத்தை உருவாக்க வேண்டும் என்று கனவு கண்டார்கள். இன்று உலகம் முழுவதும் விமானங்கள் பறப்பதைக் காண்கிறோம். இது ரைட் சகோதரர்களின் கனவு எவ்வளவு ஆழமானது, வலிமையானது என்பதை நிரூபிக்கிறது.

விருப்பம் என்பது அனைத்து சாதனைகளுக்கும் வழிகாட்டும் நட்சத்திரமாக விளங்கும் வலிமையான உணர்வாகும். எந்தத் துறையிலும் வெற்றி பெற விரும்பும் ஒவ்வொருவரும், தமது இலக்கை அடைவதற்கான 'அணையாத தீவிர விருப்பம்' எனப்படும் மனநிலையை வளர்த்துக்கொள்ள வேண்டும். தேர்வுகளில் வெற்றி பெற்று நல்ல வேலையைப் பெறுவது, வெற்றிகரமான தொழில் முயற்சியைத் தொடங்குவது, அறிவியல் கண்டுபிடிப்பை நிகழ்த்துவது, மிக முக்கியமான ஒரு சாதனையைப் படைப்பது அல்லது வாழ்க்கையில் எதிர்கொள்ளும் பிரச்சினைகளுக்குத் தீர்வு காண்பது என உங்கள் விருப்பம் எதுவாகவும் இருக்கலாம்.

உங்களுடைய விருப்பம் தர்மத்தின் நெறிகளுக்கு ஏற்ப, அறநெறி சார்ந்ததாக இருக்க வேண்டும். அது தனி மனிதனுக்கும் அனைவருக்கும் நன்மை அளிப்பதாக இருக்க வேண்டும். பிறருக்குச் சேவை செய்வது அல்லது ஒட்டுமொத்த மனிதகுலத்திற்கும் நன்மை செய்வது போன்ற உயர்ந்த நோக்கங்களைக் கொண்டிருக்க வேண்டும். சுயநல ஆசைகள், கட்டுப்பாடற்ற இச்சைகள் மற்றும் பிறருக்குத் தீங்கு விளைவிக்கும் உணர்வுகள் ஒரு விருப்பத்தில் கலக்கும்போது, அது தீமையாகவும் தன்னையே அழித்துக்கொள்ளும் சக்தியாகவும் மாறிவிடுகிறது.

ஒரு குறிப்பிட்ட இலக்கை அடைவதற்கான விருப்பத்தைச் செயல்படுத்த, கீழ்க்கண்ட ஆறு தெளிவான, நடைமுறைக்கு ஏற்ற படிகளைப் பின்பற்ற வேண்டும்.

1. நீங்கள் எதை அடைய விரும்புகிறீர்கள் என்பதைத் தெளிவாக வரையறுக்கவும்.

உங்களுடைய இலக்கு என்ன என்பதைத் திட்டவட்டமாக முடிவு செய்யுங்கள்.

2. அந்த இலக்கை அடைவதற்குப் பதிலாக நீங்கள் எதை வழங்கத் தயாராக இருக்கிறீர்கள் என்பதைத் தீர்மானியுங்கள்.

நீங்கள் விரும்புவதை அடைவதற்காகப் பணத்தை (முதலீடாக) அல்லது நேரத்தை (முயற்சியாக) எவ்வளவு செலவிடத் தயாராக இருக்கிறீர்கள் என்பதைத் துல்லியமாகக் கணக்கிடுங்கள். 'எதையும் கொடுக்காமல் எதையாவது பெறலாம்' என்ற கருத்து நடைமுறையில் உண்மையல்ல.

3. இலக்கை அடைவதற்கான ஒரு குறிப்பிட்ட காலக்கெடுவை நிர்ணயியுங்கள்.

உதாரணமாக, ஆறு மாதங்களுக்குள் அல்லது டிசம்பர் 31ஆம் தேதிக்குள் உங்கள் இலக்கை அடைய வேண்டும் என்று தீர்மானியுங்கள்.

4. உங்கள் விருப்பத்தை நிறைவேற்றுவதற்கான தெளிவான திட்டத்தை உருவாக்குங்கள்.

அந்தத் திட்டத்தை உடனடியாகச் செயல்படுத்தத் தொடங்குங்கள். நீங்கள் முழுமையாகத் தயாராக இருக்கிறீர்களா, இல்லையா என்பதைப் பற்றிக் கவலைப்படாமல் முதல் அடியை எடுத்து வையுங்கள்.

5. உங்கள் இலக்கைப் பற்றிய தெளிவான, சுருக்கமான அறிக்கையை எழுதுங்கள்.

நீங்கள் எதை அடைய விரும்புகிறீர்கள், அதற்கான காலக்கெடு என்ன, அதற்குப் பதிலாக நீங்கள் எதை வழங்கத் தயாராக இருக்கிறீர்கள், உங்கள் இலக்கை அடைய எந்தத் திட்டத்தைப் பின்பற்றப் போகிறீர்கள் என்பவற்றைத் தெளிவாக எழுதுங்கள்.

6. நீங்கள் எழுதிய அறிக்கையை தினமும் இருமுறை உரக்கப் படியுங்கள்.

ஒருமுறை இரவு தூங்கச் செல்வதற்கு முன்பும், மறுமுறை காலையில் எழுந்தவுடனும் அதைப் படியுங்கள். அப்போது, உங்கள் இலக்கை ஏற்கெனவே அடைந்துவிட்டதாக மனக்கண்ணால் கண்டு, அதை உணர்ந்து, அது நிச்சயமாக நிறைவேறும் என்று நம்புங்கள்.

உண்மையில் ஓர் இலக்கை அடைவதற்கு முன்பே, 'நான் அதை அடைந்துவிட்டேன்' என்று உங்களால் கற்பனை செய்து பார்ப்பது இயலாத ஒன்றாகத் தோன்றலாம். இங்குதான் அணையாத தீவிர விருப்பம் உங்களுக்குத் துணையாக வருகிறது. உங்கள் விருப்பம் ஒரு தீவிரமான வேட்கையாக மாறும் அளவுக்கு நீங்கள் அதை ஆழமாக விரும்பினால், அதை அடைவீர்கள் என்று உங்களையே நம்பச் செய்வதில் உங்களுக்குச் சிரமம் இருக்காது.

வெற்றியைப் பற்றிய ஆழமான உணர்வை வளர்த்துக்கொள்பவர்களே வெற்றியை அடைகிறார்கள். 'வெற்றி உணர்வு' என்பது மனம் ஒரு விருப்பத்தால் முழுமையாக நிரம்பியிருக்கும் நிலையைக் குறிக்கிறது. அந்த நிலையில், ஒருவர் தாம் விரும்பியதை ஏற்கெனவே பெற்றுவிட்டதைப் போல மனக்கண்ணால் காண முடியும். அங்கு சுயசந்தேகத்திற்கு இடமிருக்காது.

இந்தப் படிகளைப் பின்பற்றுவதால் நீங்கள் மற்றவர்களின் பார்வையில் கேலிக்குரியவராக மாறிவிட மாட்டீர்கள். இவற்றைப் பயன்படுத்துவதற்குப் பெரிய அளவிலான கல்வியறிவும் தேவையில்லை. ஆனால், இவற்றை வெற்றிகரமாகச் செயல்படுத்துவதற்குப் போதுமான கற்பனைத் திறன் அவசியம். சாதனைகள் தற்செயலாகவோ அதிர்ஷ்டத்தாலோ மட்டுமே நிகழ்வதில்லை என்பதைப்

புரிந்துகொள்ள வேண்டும். மகத்தான வெற்றிகளைப் பெற்ற அனைவரும், அவற்றை அடைவதற்கு முன்பு கனவு கண்டார்கள், விரும்பினார்கள், திட்டமிட்டார்கள் என்பதை நாம் உணர வேண்டும்.

நடுத்தரக் குடும்பத்தில் பிறந்த ஏ.பி.ஜே. அப்துல் கலாம் புகழ்பெற்ற விஞ்ஞானியாகவும் இந்தியக் குடியரசுத் தலைவராகவும் உயர்ந்தார். தேநீர் விற்பனை செய்யும் சிறுவனாகத் தனது வாழ்க்கையைத் தொடங்கிய நரேந்திர மோடி இந்தியப் பிரதமரானார்.

"இதயத்தின் ஆழத்திலிருந்து எழும் நேர்மையான, தூய்மையான விருப்பம் எப்போதும் நிறைவேறும்" என்று காந்தியடிகள் கூறினார்.

அவர் மேலும் கூறினார்:

"எனது சொந்த அனுபவத்தில் இந்த விதி பலமுறை உண்மையாவதை நான் கண்டிருக்கிறேன். ஏழைகளுக்குச் சேவை செய்ய வேண்டும் என்பதே எனது இதயத்தின் ஆழமான விருப்பமாக இருந்தது. அந்த விருப்பம் என்னை எப்போதும் ஏழை மக்களிடையே கொண்டு சென்றதுடன், அவர்களுடன் என்னை ஒன்றிணைத்துக்கொள்ளவும் உதவியது. உண்மையில், நான் நடைமுறைக்கு ஏற்ற கனவு காண்பவன். எனது கனவுகள் வெறும் கற்பனைகள் அல்ல. என்னால் இயன்றவரை எனது கனவுகளை நனவாக்க விரும்புகிறேன்."

உங்கள் இலட்சியங்களை அடைவதற்குத் திட்டமிடும்போது, உங்கள் கனவுகளை யாரும் ஏளனம் செய்து ஒதுக்கிவிட அனுமதிக்காதீர்கள். கடந்த காலத்தில் வாழ்ந்த மகத்தான முன்னோடிகளின் மனப்பாங்கை உங்களுக்குள் வளர்த்துக்கொள்ளுங்கள். அவர்களின் கனவுகளே நாகரிகத்தின் மதிப்புமிக்க பல சாதனைகளுக்கு அடித்தளமாக அமைந்தன. அந்த முன்னோடிகளின் உணர்வே, எதிர்காலத் தலைமுறைகளுக்கு உயிரோட்டமாக விளங்குகிறது.

தாமஸ் ஆல்வா எடிசன் எண்ணெய் இல்லாமல் எரியக்கூடிய ஒரு விளக்கைக் கனவு கண்டார். ஆயிரத்திற்கும் மேற்பட்ட தோல்விகளைச் சந்தித்தபோதிலும், தனது கனவைக் கைவிடாமல் தொடர்ந்து முயன்றார். இறுதியில், அந்தக் கனவை நிஜமாக்கினார்.

நடைமுறைக்கு ஏற்ற கனவு காண்பவர்கள் ஒருபோதும் முயற்சியைக் கைவிடுவதில்லை!

நீங்கள் செய்ய விரும்புவது சரியானது என்றும், அது நல்லது என்றும் நம்பினால், தயங்காமல் முன்னேறிச் செயல்படுங்கள்! உங்கள் கனவை நனவாக்க முயற்சி செய்யுங்கள். இடைக்காலத் தோல்வியைச் சந்தித்தாலும், எதிர்மறையாகப் பேசுபவர்களின் வார்த்தைகளைப் பொருட்படுத்தாதீர்கள். ஏனெனில், 'ஒவ்வொரு தோல்வியும் அதற்குச் சமமான வெற்றிக்கான விதையைத் தன்னுள் கொண்டுள்ளது' என்பதை அவர்கள் அறியமாட்டார்கள்.

பலர் தங்கள் வாழ்க்கையைத் தவறான தொடக்கத்துடன் ஆரம்பிக்கிறார்கள். வெற்றியை அடைவதற்கு முன்பு மனதை நொறுக்கும் பல போராட்டங்களையும் எதிர்கொள்கிறார்கள். வெற்றி பெற்றவர்களின் வாழ்க்கையில் திருப்புமுனை பெரும்பாலும் ஏதோ ஒரு நெருக்கடியான தருணத்தில் நிகழ்கிறது. அந்த நெருக்கடியே அவர்களுக்குள் மறைந்திருக்கும் மற்றொரு ஆளுமையை அறிமுகப்படுத்துகிறது.

ஆபிரகாம் லிங்கன் தேர்தல்களில் பல தோல்விகளையும் தனிப்பட்ட வாழ்க்கையில் பல பின்னடைவுகளையும் சந்தித்தார். இருப்பினும், இறுதியில் அமெரிக்காவின் தலைசிறந்த குடியரசுத் தலைவர்களில் ஒருவராக உயர்ந்தார்.

ஹெலன் கெல்லர் பிறந்த சில காலத்திலேயே செவித்திறன், பார்வைத்திறன் மற்றும் பேசும் திறனை இழந்தார். இத்தகைய மிகப்பெரிய துயரத்தை எதிர்கொண்டபோதிலும், அவர் சிறந்த எழுத்தாளராகவும் அரசியல் செயற்பாட்டாளராகவும் சொற்பொழிவாளராகவும் மதிக்கப்பட்டார். காது கேளாத மற்றும் பார்வையற்ற நிலையில் கலைப் பட்டம் பெற்ற முதல் நபராக அவர் விளங்கினார். மற்றவர்களுடன் தொடர்புகொள்ள வேண்டும் என்ற அவரது விருப்பம், உடல் குறைபாடுகளைத் தாண்டிச் செல்லும் வலிமையை அவருக்கு அளித்தது. அவரது 'எனது வாழ்க்கைக் கதை' என்ற நூல் இன்றும் பலருக்கு உத்வேகம் அளிக்கிறது.

லுட்விக் வான் பீத்தோவன் செவித்திறனை இழந்தபோதிலும், உலகப் புகழ்பெற்ற இசையமைப்பாளராகத் திகழ்ந்தார். ஜான் மில்டன் பார்வையற்றவராக இருந்தபோதிலும், 'இழந்த சொர்க்கம்' (Paradise Lost) போன்ற மகத்தான படைப்புகளால் புகழ்பெற்ற கவிஞராக விளங்கினார். காலம் இருக்கும் வரை இவர்களின் பெயர்கள் நிலைத்திருக்கும். ஏனெனில், அவர்கள் கனவு கண்டதோடு நின்றுவிடாமல், தங்கள் கனவுகளை ஒழுங்குபடுத்தப்பட்ட சிந்தனைகளாகவும் செயல்களாகவும் மாற்றினார்கள்.

ரவீந்திரநாத் தாகூர் தனது தாய், மனைவி மற்றும் பல குழந்தைகளை இளம் வயதிலேயே இழந்தது போன்ற ஆழமான தனிப்பட்ட துயரங்களை எதிர்கொண்டார். இறைவனைத் தேடும் அவரது ஆன்மிகப் பயணமும், வாழ்க்கையின் பொருளை அறிந்துகொள்ள வேண்டும் என்ற அவரது வேட்கையும், துயரத்தைப் படைப்பாற்றல் மிக்க கலை வெளிப்பாடாகவும் ஆன்மிக விழிப்புணர்வாகவும் மாற்ற உதவின.

அவரது 'கீதாஞ்சலி' என்ற கவிதைத் தொகுப்பு இந்த ஆன்மிக மனவலிமையை வெளிப்படுத்துகிறது. இலக்கியத்திற்கான நோபல் பரிசைப் பெற்ற அவர், அந்தப் பெருமையைப் பெற்ற முதல் ஐரோப்பியரல்லாத நபர் என்ற சிறப்பையும் பெற்றார்.

இந்தியா (ஜன கண மன) மற்றும் வங்கதேசம் (அமர் ஷோனார் பங்களா) ஆகிய இரு நாடுகளின் தேசிய கீதங்களுக்கான பாடல் வரிகளை அவர் இயற்றினார்; அவற்றில் ஒன்றுக்கு இசையமைத்தார். மேலும், சாந்திநிகேதனில் விஸ்வபாரதி பல்கலைக்கழகத்தை நிறுவி, தனது தனிப்பட்ட இழப்புகளிலிருந்து கவனத்தை எதிர்காலத் தலைமுறைகளின் கல்வி வளர்ச்சிக்குத் திருப்பினார்.

ஒரு மனிதன் மிகப்பெரிய துன்பத்தை எதிர்கொள்ளும்போதுகூட, ஒரு குறிப்பிட்ட சூழ்நிலைக்கு எவ்வாறு பதிலளிப்பது என்பதைத் தேர்ந்தெடுக்கும் ஆன்மிகச் சுதந்திரம் அவனுக்கு இருக்கிறது என்பதற்கு அவரது வாழ்க்கை ஒரு சான்றாகும்.

நமது வாழ்க்கையிலும் நாம் எப்போதும் சிறந்தவற்றை எதிர்பார்க்க வேண்டும். அதே நேரத்தில், மிக மோசமான சூழ்நிலைகளையும் எதிர்கொள்ளத் தயாராக இருக்க வேண்டும். நமது பிரச்சினைகளைத் தீர்க்கவும், இலக்குகளை அடையவும், வெற்றியாளர்களாக மாறவும் நாம் முயற்சி செய்கிறோம். ஆனால், வாழ்க்கை எப்போதும் நமக்கு நியாயமாக இருப்பதில்லை. வாழ்க்கை நிச்சயமற்றது; தொடர்ந்து மாறிக்கொண்டே இருக்கிறது.

வரலாறு முழுவதும், இயற்கைப் பேரிடர்களாலும் மனிதனால் உருவாக்கப்பட்ட பேரழிவுகளாலும் மக்கள் தங்களுடைய உடைமைகளையும் அன்புக்குரியவர்களையும் இழந்துள்ளனர். போர்கள், இனப்படுகொலைகள், நாடு பிரிவினைகள் போன்ற நிகழ்வுகள் எண்ணற்ற துயரங்களை ஏற்படுத்தியுள்ளன.

இந்த உலகில் நாம் கொண்டிருக்கும் உடைமைகளும் நம்முடன் வாழும் மக்களும் நிரந்தரமானவர்கள் அல்ல என்பதை நாம் அறிவோம். ஒருநாள் இவை அனைத்தும் அழியக்கூடும். இருப்பினும், துயரங்களைச் சந்திக்கும்போது, 'ஏன் எனக்கு மட்டும் இப்படி நடக்கிறது?' 'இத்தகைய துன்பத்தை அனுபவிக்க நான் என்ன தவறு செய்தேன்?' என்று நாம் கேட்கிறோம்.

இத்தகைய கேள்விகளுக்கு மனநிறைவு அளிக்கும் பதிலைக் கண்டுபிடிப்பது சில நேரங்களில் இயலாததாக இருக்கலாம். ஆனால், நாம் நமது கர்ம வினைகளின் விளைவுகளை அனுபவித்து வருகிறோம் என்று கருதி, குறிப்பிட்ட சூழ்நிலைக்கு எவ்வாறு பதிலளிக்க வேண்டும் என்பதைத் தீர்மானிப்பது ஒரு பொருத்தமான அணுகுமுறையாக இருக்கலாம்.

நாம் வெறும் உடல் அல்ல; இந்த உலகமும் நமது நிரந்தர இருப்பிடம் அல்ல என்பதை நமக்கு உணர்த்துவதற்காகவே இறைவன் சில நேரங்களில் நோய்களையும் பேரழிவுகளையும் அனுமதிக்கக்கூடும்.

குணப்படுத்த முடியாத இறுதிக்கட்டப் புற்றுநோய் போன்ற நோயையோ அல்லது கை, கால் போன்ற ஓர் உறுப்பை இழப்பதையோ எடுத்துக்கொள்ளுங்கள். ஒரு சூழ்நிலையை நம்மால் இனி மாற்ற முடியாதபோது, நம்மையே மாற்றிக்கொள்ள வேண்டிய சவாலை வாழ்க்கை நமக்கு முன்வைக்கிறது.

ஒரு துன்பத்திற்குப் பொருள் கிடைக்கும் தருணத்தில், அது துன்பமாக இருப்பதை நிறுத்திவிடுகிறது. குடும்பத்திற்காகவோ நாட்டிற்காகவோ செய்யப்படும் தியாகம் இதற்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டு.

நமது குடும்பத்தை இழக்கும்போதோ அல்லது குடும்ப வாழ்க்கையைத் துறக்கும்போதோ, உலகத்தையே ஒரு பெரிய குடும்பமாக ஏற்றுக்கொள்ள நாம்

தயாராக இருக்க வேண்டும். துன்பத்தை எதிர்கொள்வதற்கான சிறந்த வழி, பிறரிடம் அன்பு செலுத்துவதிலும் அவர்களுக்குச் சேவை செய்வதிலும் நம்மையே ஈடுபடுத்திக்கொள்வதாகும்.

இவ்வாறு, நம்பிக்கையற்றதாகத் தோன்றும் சூழ்நிலையிலும், மாற்ற முடியாத விதியை எதிர்கொள்ளும் தருணத்திலும் வாழ்க்கையின் நோக்கத்தைக் கண்டறிய முடியும். அப்போது, மனிதனுக்கே உரிய தனித்துவமான ஆற்றல் அதன் உச்சத்தில் வெளிப்படுகிறது. அதாவது, ஒரு துயரத்தை வெற்றியாக மாற்றும் ஆற்றல்!

வாழ்க்கையின் வழிகள் விசித்திரமானவை; பலவகையானவை. சில நேரங்களில், மனிதர்கள் தங்களுடைய உண்மையான இயல்பையும், தங்களுடைய வாழ்க்கையையும் பிறருடைய வாழ்க்கையையும் மாற்றும் ஆற்றலையும் கண்டறிவதற்கு முன்பு, பல்வேறு துன்பங்களை அனுபவிக்க வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்படுகிறது.

அடுத்த அத்தியாயத்திற்குச் செல்வதற்கு முன், உங்கள் மனத்தில் நம்பிக்கை, விசுவாசம், துணிவு மற்றும் விடாமுயற்சி ஆகியவற்றின் தீயை மீண்டும் தூண்டுங்கள்.

இந்த மனநிலைகளை நீங்கள் வளர்த்துக்கொண்டு, இந்தப் புத்தகத்தில் விளக்கப்பட்டுள்ள கொள்கைகளை நடைமுறையில் பயன்படுத்துவதற்கான அறிவையும் பெற்றிருந்தால், உங்களுக்குத் தேவையான அனைத்தும் அவற்றைப் பெறுவதற்கு நீங்கள் தயாராக இருக்கும் தருணத்தில் உங்களை வந்தடையும்.

அத்தியாயம் 4

நம்பிக்கை மலைகளையும் நகர்த்தும்

ஒரு சிறு குழந்தை விலைமதிப்பற்ற ஒரு பொருளை உடைத்துவிடுவதாகக் கற்பனை செய்து பாருங்கள். உடனே அதன் தாய் குழந்தையைக் கடிந்து கொள்கிறாள். குழந்தை அழத் தொடங்கியதும், தாய் உடனடியாக அதைக் கட்டியணைத்து ஆறுதல் கூறுகிறாள். பொருட்கள் நிலையற்றவை என்பதையும், தன் தாயின் மனநிலையும் மாறக்கூடியது என்பதையும், ஆனால் அவளுடைய அன்பு நிலையானது, நிபந்தனையற்றது என்பதையும் அந்தக் குழந்தை புரிந்துகொள்கிறது. மனிதர்களின் தவறுகளையும் குறைபாடுகளையும் தாண்டி நிலைத்திருக்கும், மாறாத ஒன்றாக அன்பு இருக்க வேண்டும். இந்த அன்பின் மூலம் எது?

எண்ணற்ற நட்சத்திரங்கள், கோள்கள் மற்றும் பிற வான்பொருட்கள் அடங்கிய முடிவில்லாத பிரபஞ்சத்தில், கோடிக்கணக்கான ஆண்டுகளாகத் துல்லியமாகச் சுழலவும் சுற்றிவரவும் செய்யும் அந்த மர்மமான, கண்ணுக்குப் புலப்படாத சக்தி எது? நமது பிறப்புக்கும் இறப்புக்கும் மூலமாக விளங்கும் சக்தி எது?

இந்தப் பிரபஞ்சம் குழப்பமானதாக இல்லாமல், ஒழுங்குடன் இயங்குவதையும், குறிப்பிட்ட விதிமுறைகள், பருவகாலங்கள் போன்றவற்றைப் பின்பற்றுவதையும் நாம் காண்கிறோம். காலங்காலமாக, அனைத்தும் உருவாக்கப்படுவதற்கும், நிலைபெற்று இருப்பதற்கும், அழிக்கப்படுவதற்கும் காரணமாக விளங்கும் ஒரு மீயியற்கைச் சக்தி இருப்பதாக மனிதன் நம்பி வந்திருக்கிறான். இந்த மகத்தான சக்தியை நாம் சத்தியம் அல்லது பேருணர்வு என்று குறிப்பிடலாம். அல்லது, எளிமையாக இறைவன் என்று அழைக்கலாம்.

காந்தியடிகள் கூறினார்:

“எல்லாவற்றிலும் வியாபித்திருக்கும், வரையறுத்துக் கூற முடியாத ஒரு மர்மமான சக்தி இருக்கிறது. அதை நான் உணர்கிறேன்; ஆனால் காண்பதில்லை. இந்தக் கண்ணுக்குப் புலப்படாத சக்தி தன்னை உணரச் செய்கிறது. அதேவேளையில், அது எல்லா நிரூபணங்களுக்கும் அப்பாற்பட்டதாக இருக்கிறது. ஏனெனில், எனது புலன்களின் மூலம் நான் உணர்கின்ற அனைத்திலிருந்தும் அது முற்றிலும் வேறுபட்டது. அது புலன்களின் எல்லைகளைக் கடந்தது.

இருப்பினும், இறைவனின் இருப்பைப் பற்றி ஒரு குறிப்பிட்ட அளவுக்கு பகுத்தறிவின் மூலம் சிந்திக்க முடியும். நமது அன்றாட வாழ்க்கையில்கூட, நம்மை ஆள்பவர் யார், அவர் ஏன் ஆள்கிறார், எவ்வாறு ஆள்கிறார் என்பதையெல்லாம் மக்கள் அறியாமல் இருக்கலாம் என்பதை நாம் அறிவோம். இருந்தாலும், ஒரு சக்தி நிச்சயமாக ஆட்சி செய்கிறது என்பதை அவர்கள் அறிவார்கள். கடந்த ஆண்டு மைசூருக்குச் சென்றபோது, பல ஏழை கிராம மக்களைச் சந்தித்தேன். விசாரித்தபோது, மைசூரை ஆள்பவர் யார் என்பது அவர்களுக்குத் தெரியவில்லை என்பதை அறிந்தேன். ஏதோ

ஒரு கடவுள் அதை ஆள்கிறார் என்று மட்டுமே அவர்கள் கூறினார்கள். தங்களுடைய ஆட்சியாளரைப் பற்றி அந்த ஏழை மக்களுக்குக் குறைந்த அறிவே இருந்தது. அதுபோலவே, இறைவனைவிட அளவற்ற சிறியவனான நான், இறைவனின் இருப்பை உணர முடியாவிட்டால் அதற்காக வியப்படைய வேண்டியதில்லை.

இருப்பினும், மைசூரைப் பற்றி அந்த ஏழைக் கிராம மக்கள் கொண்டிருந்த உணர்வைப் போலவே, இந்தப் பிரபஞ்சத்திலும் ஓர் ஒழுங்கு இருக்கிறது என்று நான் உணர்கிறேன். இருக்கின்ற அல்லது வாழ்கின்ற ஒவ்வொரு பொருளையும் உயிரையும் ஆளும் மாற்ற முடியாத ஒரு விதி இருக்கிறது. அது குருட்டுத்தனமான விதியல்ல. ஏனெனில், எந்தவொரு குருட்டுத்தனமான விதியாலும் உயிரினங்களின் நடத்தையை ஆள முடியாது. மேலும், சர் ஜெகதீஷ் சந்திர போஸ் அவர்களின் வியக்கத்தக்க ஆராய்ச்சிகளுக்கு நன்றி; உயிரற்றதாகக் கருதப்படும் பொருள்களில்கூட உயிரின் பண்புகள் இருப்பதை இப்போது நிரூபிக்க முடிகிறது. அப்படியானால், எல்லா உயிர்களையும் ஆளும் அந்த விதியே இறைவன். விதியும் விதியை இயற்றுபவரும் ஒன்றே. அதைப் பற்றியோ அவரைப் பற்றியோ எனக்கு மிகக் குறைவாகவே தெரியும் என்பதற்காக, அந்த விதியையோ விதியை இயற்றுபவரையோ என்னால் மறுக்க முடியாது.

இந்த உலகில் ஆளும் ஓர் அதிகாரத்தின் இருப்பை நான் மறுப்பதாலோ அறியாமல் இருப்பதாலோ எனக்கு எந்தப் பயனும் இல்லை. அதுபோலவே, இறைவனையும் அவரது விதியையும் மறுப்பதால் அவற்றின் செயல்பாடுகளிலிருந்து என்னால் விடுபட முடியாது. மாறாக, உலகியல் ஆட்சியை ஏற்றுக்கொள்வது அதன் கீழ் வாழ்வதை எளிதாக்குவது போல, இறை அதிகாரத்தைத் தாழ்மையுடனும் அமைதியாகவும் ஏற்றுக்கொள்வது வாழ்க்கைப் பயணத்தை எளிதாக்குகிறது. என்னைச் சுற்றியுள்ள அனைத்தும் தொடர்ந்து மாறிக்கொண்டும் அழிந்துகொண்டும் இருக்கின்றன. ஆனால், அந்த மாற்றங்களுக்குப் பின்னால் மாறாத ஓர் உயிருள்ள சக்தி இருக்கிறது என்பதை மங்கலாகவேனும் உணர்கிறேன். அது அனைத்தையும் ஒன்றாகப் பிணைக்கிறது; படைக்கிறது; கலைக்கிறது; மீண்டும் படைக்கிறது. அந்த உயிரூட்டும் சக்தி அல்லது சத்தியமே இறைவன்.

இந்தச் சக்தி நன்மை செய்பவரா அல்லது தீமை செய்பவரா? அது முற்றிலும் நன்மை பயப்பதாகவே நான் காண்கிறேன். ஏனெனில், மரணத்தின் மத்தியிலும் வாழ்க்கை தொடர்கிறது; பொய்மையின் மத்தியிலும் சத்தியம் நிலைத்திருக்கிறது; இருளின் மத்தியிலும் ஒளி நீடிக்கிறது. எனவே, இறைவன் என்பவர் வாழ்க்கை, சத்தியம், ஒளி. அவர் அன்பு. அவர் பரம நன்மையின் வடிவம்.”

முந்தைய அத்தியாயத்தில், ஒரு சிந்தனை செயலாக மாற வேண்டுமானால், அது ஆசை போன்ற உணர்ச்சித் தன்மையைக் கொண்டிருக்க வேண்டும் என்பதை நாம் கற்றுக்கொண்டோம். இப்போது நாம் கவனிக்க வேண்டிய முக்கியமான விஷயம் என்னவென்றால், நம்பிக்கையுடன் இணைந்து ஆற்றல் பெறும் ஆசைகளே தங்களுக்குரிய பௌதிக வடிவமாக மாறுகின்றன.

உங்கள் மீது நம்பிக்கை கொள்ளுங்கள்; இறைவன் மீதும் நம்பிக்கை கொள்ளுங்கள். இறைவன் மீதான நம்பிக்கை என்பது கண்மூடித்தனமான நம்பிக்கை என்று பொருளல்ல. ஆசிரியர்கள் மாணவர்களிடம், "இப்போது நீங்கள் எங்கள்மீது நம்பிக்கை வைத்து, நாங்கள் கூறுவதைக் கேட்டு நடக்க வேண்டும். அப்போதுதான் இப்போது உங்களுக்குக் கற்பிக்கப்படுபவற்றை நீங்கள் பின்னர் புரிந்துகொள்ள முடியும்" என்று அறிவுறுத்துகிறார்கள். இறைவன் மீதான நம்பிக்கையும் இதே போன்றதே.

காந்தியடிகளின் வாழ்க்கையில் வெளிப்பட்ட நம்பிக்கையின் சக்தியைச் சிந்தித்துப் பாருங்கள். அவரது காலத்தில் வாழ்ந்த வேறு எவரையும்விட அவர் அதிகமான செல்வாக்கையும் சக்தியையும் கொண்டிருந்தார். அதுவும், துப்பாக்கிகள், கோட்டைகள், போர்க்கப்பல்கள் அல்லது படைவீரர்கள் போன்ற பாரம்பரிய அதிகாரக் கருவிகள் எதுவும் அவரிடம் இல்லாதபோதிலும்!

நம்பிக்கையின் மூலம், உலகின் மிக வலிமையான இராணுவ சக்தியால்கூட படைவீரர்களையும் இராணுவ உபகரணங்களையும் பயன்படுத்திச் செய்ய முடியாத, ஒருவேளை ஒருபோதும் செய்ய முடியாத சாதனையை காந்தியடிகள் நிகழ்த்திக் காட்டினார். கோடிக்கணக்கான மக்களின் மனங்களை ஒரே சக்தியாகச் சிந்திக்கவும் செயல்படவும் தூண்டிய வியக்கத்தக்க சாதனையை அவர் படைத்தார். எந்தத் துறையில் செயல்பட்டாலும், இறைவன் மீதான நம்பிக்கையே அவரது எல்லாச் செயல்களுக்கும் வழிகாட்டும் நட்சத்திரமாக இருந்தது. இறைவன் மீதான நம்பிக்கையின்றி வாழ்வதை அவரால் கற்பனைகூடச் செய்ய முடியவில்லை.

சிறுவனாக இருந்தபோது, காந்தியடிகள் இருள், பேய்கள் போன்றவற்றைக் கண்டு அஞ்சினார். அவரது குடும்பத்தில் பணியாற்றிய ஒரு பெண், பயத்திலிருந்து பாதுகாப்புப் பெறுவதற்காகத் தொடர்ந்து 'ராமா' என்ற திருநாமத்தை உச்சரிக்குமாறு அவருக்கு அறிவுறுத்தினார். அந்தப் பணிப்பெண் விதைத்த மந்திரத்தின் விதை வளர்ந்து, தன் வாழ்நாள் முழுவதும் தன்னுடன் இருந்ததாகக் காந்தியடிகள் தமது சுயசரிதையில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

'மனனாத் த்ராயதே இதி மந்த்ரஹ' என்ற ஒரு கூற்று உண்டு. அதாவது, ஒரு மந்திரத்தைத் தொடர்ந்து உச்சரிப்பவரை அந்த மந்திரம் பாதுகாக்கிறது என்பதாகும்.

இறைவன் மீதான நம்பிக்கை மூடநம்பிக்கையா?

ஒருமுறை, தம்மையும் இன்றைய தலைமுறையினரையும் நீண்டகாலமாகக் குழப்பி வந்த ஒரு கேள்வியுடன் பேராசிரியர் ஒருவர் காந்தியடிகளிடம் வந்தார். அதற்கு காந்தியடிகள் பின்வருமாறு பதிலளித்தார்.

"நீங்களும் நானும் இந்த அறையில் அமர்ந்திருக்கிறோம் என்ற உண்மையைவிட, இறைவன் இருக்கிறார் என்பதில் நான் அதிக உறுதியுடன் இருக்கிறேன். காற்றும் தண்ணீரும் இல்லாமல்கூட என்னால் வாழ்ந்துவிட முடியும்; ஆனால் இறைவனின்றி என்னால் வாழ முடியாது என்பதற்கும் நான் சாட்சியாக இருக்கிறேன்.

நீங்கள் என் கண்களைப் பிடுங்கிவிடலாம்; அதனால் நான் இறந்துவிட மாட்டேன். என் மூக்கை வெட்டிவிடலாம்; அதனாலும் நான் இறந்துவிட மாட்டேன். ஆனால், இறைவன் மீதான என் நம்பிக்கையைத் தகர்த்துவிட்டால், நான் இறந்தவனாகிவிடுவேன்.

இதனை நீங்கள் மூடநம்பிக்கை என்று அழைக்கலாம். ஆனால், நான் ஒப்புக்கொள்கிறேன்; நான் இறுகப் பற்றிக்கொண்டிருக்கும் ஒரு மூடநம்பிக்கையாகவே இதை நீங்கள் கருதலாம். சிறுவயதில் ஆபத்து அல்லது அச்சம் ஏற்படும்போதெல்லாம், ராம நாமத்தை நான் எவ்வாறு இறுகப் பற்றிக்கொண்டேனோ, அதுபோலவே இதையும் பற்றிக்கொண்டிருக்கிறேன். இதைத்தான் எனக்கு ஒரு வயதான செவிலித்தாய் கற்றுக்கொடுத்தார்."

"ஆனால், இந்த மூடநம்பிக்கை உங்களுக்கு அவசியம் என்று கருதுகிறீர்களா?" என்று பேராசிரியர் கேட்டார்.

"ஆம், நான் நிலைத்திருக்க அது அவசியம்" என்று காந்தியடிகள் பதிலளித்தார்.

காந்தியடிகளுக்கு நம்பிக்கை என்பது பகுத்தறிவுக்கு முரணானதாக இருக்கவில்லை. மாறாக, பகுத்தறிவு நம்மை அழைத்துச் செல்லக்கூடிய எல்லையை அடைந்தபோது, அங்கிருந்து நம்பிக்கையின் தொடக்கம் ஏற்படுகிறது என்று அவர் கருதினார்.

அவர் கூறினார்:

"பகுத்தறிவால் நம்மை வெகுதூரம் அழைத்துச் செல்ல முடியாத சில விஷயங்கள் இருக்கின்றன. அத்தகையவற்றை நம்பிக்கையின் துணையுடன் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது. எனவே, நம்பிக்கை என்பது பகுத்தறிவுக்கு முரணானதல்ல; அது பகுத்தறிவின் எல்லைகளைக் கடந்து செல்கிறது."

பெரும்பாலான மக்கள், மற்ற எல்லா முயற்சிகளும் தோல்வியடைந்த பின்னரே பிரார்த்தனையில் ஈடுபடுகிறார்கள்! இதனால், அவர்களுடைய மனங்கள் 'பயம்', 'சந்தேகம்' போன்ற எதிர்மறை உணர்ச்சிகளால் நிரம்பியிருக்கின்றன. ஆழ்மனமானது இத்தகைய உணர்ச்சிகளின் தாக்கத்திற்கு உட்பட்டு, அவற்றை இறைவனிடம் செலுத்துகிறது. அல்லது, நம்பிக்கையின்றி அர்த்தமற்ற சொற்களைச் சடங்குபோல் உச்சரித்துப் பிரார்த்தனை செய்கிறார்கள். இதனால் இறைவனுடன் உண்மையான தொடர்பு ஏற்படுவதில்லை.

நம்பிக்கையே சிந்தனையின் உந்துதலுக்கு உயிரையும் சக்தியையும் செயலாற்றலையும் அளிக்கும் 'அமுதம்'! பிரார்த்தனையுடன் கலக்கும்போது, இறைவனுடன் நேரடியான தொடர்பை ஏற்படுத்தும் 'வேதிப்பொருள்' போன்றது நம்பிக்கை. அறிவியலின் விதிமுறைகளால் பகுத்து ஆராய முடியாத அற்புதங்கள் மற்றும் மர்மங்கள் அனைத்திற்கும் நம்பிக்கையே அடிப்படை!

நம்பிக்கையை எவ்வாறு வளர்த்துக்கொள்வது?

பிரார்த்தனையின் மூலம் வளர்த்துக்கொள்ளக்கூடிய ஒரு மனநிலையே நம்பிக்கை ஆகும்.

ஆனால், இறைவன் நமது பிரார்த்தனைகளைக் கேட்டு, நமது ஆசைகளை நிறைவேற்றுகிறாரா?

அறிவார்ந்த மனத்திற்கு இந்தக் கருத்து பகுத்தறிவற்றதாகவும் நகைப்புக்குரியதாகவும் தோன்றலாம். அது உண்மையென்றால், பிரார்த்தனை செய்பவர்களிடம் இறைவன் பாரபட்சம் காட்டுகிறார் என்று பொருளாகிவிடும். இல்லை, அந்தக் கருத்து உண்மையாக இருக்க முடியாது. பிரார்த்தனையின் சக்திக்கு இதைவிட ஆழமான பொருள் இருக்க வேண்டும்.

பயனற்ற முறையில் கையேந்தி நிற்பவர்களின் கோரிக்கைகளை இறைவன் அப்படியே ஏற்றுக்கொள்வதில்லை என்று கருதுவது நியாயமானதே. இறைவன் அன்பின் வடிவம். ஆனால், பிரார்த்தனை செய்வதோடு நின்றுவிடாமல், தங்களுடைய இலக்குகளை அடைவதற்குத் தொடர்ந்து முயற்சி செய்பவர்களுக்கே அவர் தெய்வீக அருளை வழங்குகிறார்.

ஒருமுறை காந்தியடிகள் கூறினார்:

“பிறகு ஏன் பிரார்த்தனை செய்ய வேண்டும்? இறைவன் என்று ஒருவர் இருந்தால், என்ன நடக்கிறது என்பது அவருக்குத் தெரியாதா? தனது கடமையைச் செய்வதற்குப் பிரார்த்தனை அவருக்குத் தேவையா? இல்லை, இறைவனுக்கு எதையும் நினைவூட்ட வேண்டிய அவசியமில்லை. அவர் ஒவ்வொருவருக்குள்ளும் இருக்கிறார். அவருடைய அனுமதியின்றி எதுவும் நிகழ்வதில்லை.

நமது பிரார்த்தனை என்பது நம் இதயத்தை ஆராய்வதாகும். இறைவனின் ஆதரவின்றி நாம் உதவியற்றவர்கள் என்பதை நமக்கு நாமே நினைவூட்டிக்கொள்வதாகும். பிரார்த்தனையின்றி எந்த முயற்சியும் முழுமையடைவதில்லை. இறைவனின் ஆசீர்வாதம் பின்னணியில் இல்லாவிட்டால், மனிதனின் மிகச் சிறந்த முயற்சியாலும் பயன் ஏற்படாது என்பதைத் தெளிவாக உணர்ந்துகொள்வதே பிரார்த்தனையாகும். பிரார்த்தனை என்பது பணிவுக்கான அழைப்பு. அது நம்மைத் தூய்மைப்படுத்திக்கொள்ளவும், நமக்குள்ளே தேடிப் பார்க்கவும் விடுக்கும் அழைப்பாகும்.

எனது பிரார்த்தனைகளுக்குப் பதில் கிடைக்காமல் இறைவன் இருந்ததாக நான் ஒருபோதும் உணர்ந்ததில்லை. எல்லாம் இருண்டதாகத் தோன்றியபோது, சிறைச்சாலைகளில் நான் பல சோதனைகளைச் சந்தித்தபோது, எனக்குத் துணையாக இறைவன் மிக அருகில் இருப்பதை உணர்ந்தேன். என் வாழ்க்கையில் இறைவனால் கைவிடப்பட்டதாக நான் உணர்ந்த ஒரு தருணத்தைக்கூட நினைவுகூர முடியவில்லை.”

ஒருமுறை ஒருவர் காந்தியடிகளிடம், "ஐயா, நீங்கள் அடிக்கடி இறைவனை வழிபடுமாறு எங்களிடம் கூறுகிறீர்கள். ஆனால், எவ்வாறு வழிபட வேண்டும், யாரை வழிபட வேண்டும் என்பதை எங்களிடம் கூறுவதில்லை. தயவுசெய்து இதைப் பற்றி எனக்கு விளக்க முடியுமா?" என்று கேட்டார்.

அதற்குக் காந்தியடிகள் பதிலளித்தார்:

"இறைவனை வழிபடுவது என்பது அவருடைய புகழைப் பாடுவதாகும். பிரார்த்தனை என்பது நமது வரம்புகளையும் பணிவையும் ஒப்புக்கொள்வதாகும். இறைவனுக்கு ஆயிரம் திருநாமங்கள் உள்ளன; அல்லது, இன்னும் சரியாகச் சொன்னால், அவர் பெயரற்றவர். நமக்கு விருப்பமான எந்தப் பெயராலும் நாம் அவரை வழிபடலாம் அல்லது பிரார்த்தனை செய்யலாம். சிலர் அவரை ராமர் என்று அழைக்கிறார்கள்; சிலர் கிருஷ்ணர் என்று அழைக்கிறார்கள்; மற்றவர்கள் அல்லாஹ் அல்லது யெகோவா என்று அழைக்கிறார்கள். இன்னும் சிலர் அவரை இறைவன் என்றே அழைக்கிறார்கள்.

அனைவரும் ஒரே பரம்பொருளையே வழிபடுகிறார்கள். ஆனால், எல்லா உணவுகளும் எல்லோருக்கும் ஏற்றுக்கொள்வதில்லை; அதுபோல, எல்லாத் திருநாமங்களும் எல்லோருக்கும் விருப்பமானவையாக இருப்பதில்லை. ஒவ்வொருவரும் தமது இயல்புக்கும் மனப்போக்குக்கும் ஏற்ற பெயரைத் தேர்ந்தெடுக்கிறார்கள். அவர் நம் ஒவ்வொருவருக்குள்ளும் உறைபவர்; எல்லாம் வல்லவர்; எல்லாம் அறிந்தவர். நமது உள்ளத்தின் ஆழத்தில் உள்ள உணர்வுகளையும் அவர் அறிந்து, அதற்கேற்ப நமக்குப் பதிலளிக்கிறார்.

எனவே, வழிபாடோ பிரார்த்தனையோ உதடுகளால் மட்டும் செய்யப்பட வேண்டியதல்ல; இதயத்திலிருந்து எழ வேண்டும். அதனால்தான் பேச இயலாதவர்களாலும், திக்குவாய் உடையவர்களாலும், அறிவில்லாதவர்களாலும், எளிய புரிதல் கொண்டவர்களாலும் சமமாகப் பிரார்த்தனை செய்ய முடிகிறது.

இனிமையான சொற்களைப் பேசினாலும், இதயத்தில் நஞ்சை வைத்திருப்பவர்களின் பிரார்த்தனைகள் ஒருபோதும் கேட்கப்படுவதில்லை. எனவே, இறைவனிடம் பிரார்த்தனை செய்ய விரும்புபவர் முதலில் தனது இதயத்தைத் தூய்மைப்படுத்திக்கொள்ள வேண்டும்.

அனுமனின் உதடுகளில் மட்டுமல்ல, அவருடைய இதய அரியணையிலும் ராமர் வீற்றிருந்தார். அதனால் அனுமன் அளவற்ற வலிமையைப் பெற்றார். அந்த வலிமையின் துணையுடன் அனுமன் மலையைத் தூக்கினார்; கடலையும் கடந்து சென்றார்.

புயல் வீசும் கடல்களைக் கடந்து நம்மை வழிநடத்துவது நம்பிக்கையே. மலைகளை நகர்த்துவதும், கடலைத் தாண்டிச் செல்லச் செய்வதும் நம்பிக்கையே. அந்த நம்பிக்கை என்பது நமக்குள் உறையும் இறைவனைப் பற்றிய உயிரோட்டமுள்ள, விழிப்புணர்வு மிக்க உணர்வேயாகும். அத்தகைய நம்பிக்கையைப் பெற்றவர் எதற்காகவும் ஏங்குவதில்லை. உடலளவில் நோயுற்றிருந்தாலும், ஆன்மிக ரீதியாக அவர்

ஆரோக்கியமாக இருக்கிறார்; உடலிலும் உள்ளத்திலும் தூய்மையாக இருக்கிறார்; ஆன்மிகச் செல்வத்தில் திளைக்கிறார்.

எனவே, எந்தப் பெயராலும் பிரார்த்தனை செய்யலாம். பிரார்த்தனை நிறைந்த இதயமே அதற்கான வாகனம்; சேவையே இதயத்தைப் பிரார்த்தனை நிறைந்ததாக மாற்றுகிறது.

தீண்டத்தகாதவர்கள் என்று ஒதுக்கப்பட்ட மக்களுக்கு இதயப்பூர்வமாகச் சேவை செய்யும் இந்துக்கள் உண்மையாகவே பிரார்த்தனை செய்கிறார்கள். உள்நாட்டில் தயாரிக்கப்படும் துணிகளுக்காகப் பருத்தி நூல் நூற்கும் இந்துக்களும், ஏழை உள்ளூர் நெசவாளர்களிடம் துணிகளை வாங்கும் இந்துக்களும் உண்மையாகவே பிரார்த்தனை செய்கிறார்கள்.''

நாம் உண்மையாகவே இறைவனை நம்பி, அவர் மீது முழு நம்பிக்கை வைத்திருந்தால், எதற்காகவும் தனியாகப் பிரார்த்தனை செய்ய வேண்டிய அவசியமில்லை. நம்முடைய தேவைகளை நம்மைவிட அவர் நன்றாக அறிவார். நமக்காகவே நாம் பிரார்த்தனை செய்வது, இறைவன் மீதான நமது நம்பிக்கைக்கு முரணானதாகத் தோன்றுகிறது.

ஒரு முன்மாதிரியான பிரார்த்தனை கீழே கொடுக்கப்பட்டுள்ளது.

''இறைவா!

எனக்கு எத்தனையோ நன்மைகளை அருளியுள்ளீர்.

அந்த ஆசீர்வாதங்கள் அனைத்திற்கும் உமக்கு நன்றி.

எனக்காக நீர் விரும்பும் எதுவாயினும், அதை நான் ஏற்றுக்கொள்வேன்.

வாழ்க்கையின் போராட்டங்களைக் கடந்து செல்லும் வலிமையை எனக்கு அருள்வீராக.''

அன்பு என்ற உணர்ச்சி நம்பிக்கையுடன் மிகவும் நெருங்கிய தொடர்புடையது. இதன் காரணமாக, அன்பு ஒருவருடைய சிந்தனையின் உந்துதல்களை அவற்றுக்குரிய பௌதிக வடிவமாக மாற்றுவதற்கு மிகவும் நெருக்கமாக இருக்கிறது.

'நம்பிக்கை' மற்றும் 'அன்பு' ஆகிய உணர்ச்சிகள், அனைத்து முக்கியமான நேர்மறை உணர்ச்சிகளிலும் மிகவும் சக்திவாய்ந்தவையாகும். இந்த இரண்டு உணர்ச்சிகளும் ஒன்றிணையும்போது, அவை சிந்தனையின் அதிர்வுகளுக்கு ஆற்றலை அளிக்கின்றன. இதனால், அந்தச் சிந்தனைகள் உடனடியாக ஆழ்மனத்தைச் சென்றடைகின்றன. அங்கு அவை தங்களுக்குரிய பௌதிக வடிவமாக அல்லது உண்மை நிலையாக மாற்றமடைகின்றன.

அத்தியாயம் 5

ஞான சக்தி (அறிவே ஆற்றல்)

மனிதர்கள் ஆதிகாலம் தொட்டே மரங்களிலிருந்து பழங்கள் கீழே விழுவதைக் கண்டு வந்திருக்கிறார்கள். ஆனால், ஐசக் நியூட்டன் மட்டுமே, "ஏன் இப்படிப் பழங்கள் கீழே விழுகின்றன?" என்று சிந்தித்து, புவியீர்ப்பு விசைக் கோட்பாட்டைக் கண்டறிந்தார். ஆலமரம் போன்ற பிரம்மாண்டமான மரங்கள் சிறிய பழங்களைத் தருகின்றன; ஆனால் பூசணிக்காய் கொடிகள் போன்ற சிறிய தாவரங்கள் பெரிய பழங்களைத் தருகின்றன என்று பலரும் வியக்கிறார்கள். அந்த மரங்களின் கீழே அமர்ந்திருப்பவர்கள், பெரிய பழம் ஒன்று தங்கள் தலையில் விழுந்தால் என்ன ஆகும் என்று கற்பனை செய்து, இறைவனின் படைப்பில் உள்ள நுண்ணறிவைக் கண்டு வியக்கிறார்கள்.

நெருப்பைப் பார்த்திராத, அதைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டிராத ஒருவர் அறியாமையில் இருப்பதாகக் கூறலாம். நெருப்பைப் பார்த்திராவிட்டாலும் அதன் பண்புகளைப் படித்து அறிந்தவர் அறிவைப் பெற்றவர். நெருப்பை எவ்வாறு உருவாக்குவது, அதை எவ்வாறு பயன்படுத்துவது என்று அறிந்தவர் ஞானம் பெற்றவர்.

'கல்வி' (Education) என்ற சொல், 'உள்ளார்ந்த திறன்களை வளர்த்தல்' அல்லது 'உள்ளிருந்து வெளிக்கொணர்தல்' என்று பொருள்படும் இலத்தீன் மொழிச் சொல்லான 'Educo' என்பதிலிருந்து உருவானது. ஒருவருடைய குறைபாடுகளை அவருக்கே உணர்த்தி, அவற்றை எவ்வாறு மேம்படுத்துவது என்பதைக் கற்பித்து, அவருக்குள் இருக்கும் சிறந்த திறன்களை வெளிக்கொணர்வதே கல்வியின் உண்மையான நோக்கமாகும்.

இந்த அறிவு இல்லாததே, பட்டங்களையும் உயர்ந்த மதிப்பெண்களையும் பெற்ற பின்னரும் பல மாணவர்கள் வாழ்க்கையில் போராடுவதற்குக் காரணமாகிறது. மின்பொறியியலில் தங்கப் பதக்கம் பெற்ற மாணவர்கள்கூட, மின்சார ஃபியூஸ் பழுதடைந்தால் அதைச் சரிசெய்ய மற்றவர்களுக்கு உதவ முடியாமல் போகிறார்கள். அதிக நேரத்தையும் பணத்தையும் செலவழித்துப் பிஎச்.டி. பட்டம் பெற்ற ஒருவர், எந்தவொரு சிறப்புத் திறனும் தேவையில்லாத வேலைகளுக்காகப் போட்டியிடும் நிலைக்குத் தள்ளப்படுவது வருத்தத்திற்குரியது.

துரதிர்ஷ்டவசமாக, இதயத்தையும் சிந்தனையையும் பயன்படுத்தாமல், விதிகளை மனப்பாடம் செய்து வழக்கமான பணிகளைச் செய்யும் எழுத்தர்களை உருவாக்குவதை நோக்கமாகக் கொண்ட மெக்காலே உருவாக்கிய பிரிட்டிஷ் கல்வி முறையை நாம் இன்னும் பின்பற்றி வருகிறோம். பிரிட்டிஷ் வாழ்க்கை முறையின் மேன்மையைப் புகுத்தி, இந்தியர்கள் தங்களுடைய பாரம்பரியத்தையும் கலாசாரத்தையும் நினைத்து வெட்கப்படுமாறு செய்வதும் அந்தக் கல்வி முறையின் நோக்கங்களில் ஒன்றாக இருந்தது.

நமது கல்வி முறை, தேர்வுக் கண்ணோட்டத்தில் பாடங்களை மனப்பாடம் செய்வதையும், தேர்வு முடிந்தவுடன் அவற்றை மறந்துவிடுவதையும் மட்டுமே பெரிதும் நோக்கமாகக் கொண்டுள்ளது. புதிய கண்டுபிடிப்புகளுக்கான படைப்பாற்றலும், பிரச்சினைகளைத் தீர்ப்பதற்கான பகுப்பாய்வுச் சிந்தனையும் ஊக்குவிக்கப்படுவதில்லை.

நாம் வெற்றிகரமான தொழிலதிபராக விரும்பினால், பிறருடைய பிரச்சினைகளைத் தீர்ப்பது அல்லது அவர்களுக்கு மதிப்புமிக்க சேவைகள் மற்றும் பொருட்களை வழங்குவது எப்படி என்பதை அறிந்திருக்க வேண்டும். நடைமுறைச் சூழ்நிலைகளில் அறிவை எவ்வாறு பயன்படுத்துவது என்பதை ஞானத்தின் மூலம் புரிந்துகொள்ள முடியும்.

லண்டனில் சட்டம் படித்தபோதும், பம்பாயில் வழக்குகள் இல்லாத வழக்கறிஞராக இருந்தபோதும், சட்டத் தொழிலின் நுணுக்கங்களைப் பற்றி காந்திஜி அதிக அறிவைப் பெற்றிருக்கவில்லை. மேலும், சிக்கலான வழக்குகளில் தேவைப்படும் கணக்குப் பராமரிப்பு மற்றும் வணிகக் கணக்குகள் பற்றிய நுணுக்கங்களும் அவருக்குத் தெரியவில்லை. எனவே, இவ்விரண்டையும் கற்றுக்கொள்ள அவர் முயற்சி செய்தார்.

அந்த முயற்சியின் மூலம் அவர் இரண்டு முக்கியமான உண்மைகளைக் கண்டறிந்தார். முதலாவது, சட்டத்தின் முக்கால் பங்கு உண்மைகளிலேயே அடங்கியுள்ளது. இரண்டாவது, வழக்காடுவது வழக்கில் ஈடுபடும் இரு தரப்பினருக்கும் பெரும் இழப்பை ஏற்படுத்துகிறது. எனவே, இரு தரப்பினரையும் சமரசத்தின் மூலம் ஒன்றிணைப்பதே ஒரு வழக்கறிஞரின் கடமையாகும்.

காந்திஜி இவ்வாறு எழுதினார்:

“எனது மகிழ்ச்சிக்கு எல்லையே இல்லை. சட்டத் தொழிலின் உண்மையான நடைமுறையை நான் கற்றுக்கொண்டேன். மனித இயல்பின் நல்ல பக்கத்தைக் கண்டறிவதையும், மனிதர்களின் இதயங்களில் இடம்பிடிப்பதையும் கற்றுக்கொண்டேன். பிரிந்து கிடக்கும் தரப்பினரை ஒன்றிணைப்பதே ஒரு வழக்கறிஞரின் உண்மையான கடமை என்பதை உணர்ந்தேன். இந்தப் பாடம் என் மனத்தில் அழியாத வகையில் பதிந்துவிட்டது. வழக்கறிஞராக நான் பணியாற்றிய இருபது ஆண்டுகளில், நூற்றுக்கணக்கான வழக்குகளில் தனிப்பட்ட சமரசங்களை ஏற்படுத்துவதற்காக எனது நேரத்தின் பெரும்பகுதியைச் செலவிட்டேன். இதனால் நான் எதையும் இழக்கவில்லை — பணத்தைக்கூட அல்ல; நிச்சயமாக என் ஆன்மாவையும் அல்ல.”

சட்டப் புத்தகங்களுடன் சேர்த்து, காந்திஜி தனது சிந்தனைப் போக்கிற்கு உதவிய பல ஆன்மிக நூல்களையும் படித்தார். இந்திய விடுதலைப் போராட்டத்தில் காந்திஜி களமிறங்குவதற்கு முன்பே, பலர் ஆங்கிலேயர்களுக்கு எதிராகப் போராடிக் கொண்டிருந்தனர். ஆனால், காந்திஜியின் ஞானமே அவரைப் பிறரிடமிருந்து தனித்துவமாக வேறுபடுத்தியது.

பிரிட்டிஷ் பேரரசின் பலங்களையும் பலவீனங்களையும், தனது மக்களின் பலங்களையும் பலவீனங்களையும் அவர் அறிந்திருந்தார். அவர் அரசியல் களத்தில் தோன்றுவதற்கு முன்பு, அரசியல் பெரும்பாலும் வசதிபடைத்த உயர்குடியினரிடமே இருந்தது. நடுத்தர வர்க்கத்தினரையும் சாதாரண மக்களையும் அரசியல் பெரிதும் சென்றடையவில்லை.

எளிமையான வாழ்க்கையை வாழ்வதன் மூலமும், மக்களுடன் எளிதில் தொடர்புகொள்ளும் வகையில் இருப்பதன் மூலமும் அவர்களின் இதயங்களைத் தொட வேண்டும் என்பதை காந்திஜி புரிந்துகொண்டார். அதனால், அவர் மக்களைப் போலவே உடையணிந்து, அவர்களுக்குப் புரியும் மொழியில் பேசினார்.

காந்திஜி, தனது வேத நூல்கள் பற்றிய அறிவையும் ஆன்மிக ஞானத்தையும் விடுதலைப் போராட்டத்திலும் பயன்படுத்தினார். இந்தியர்களின் துன்பங்களுக்கான அடிப்படைக் காரணம் தர்மம் மீறப்படுவதும், அதன் விளைவாக உருவாகும் கர்ம வினைகள் ஒட்டுமொத்தமாக இந்தியர்களைத் தாக்குவதும்தான் என்பதை அவர் புரிந்துகொண்டார்.

‘தர்மம்’, ‘கர்மம்’ ஆகிய இரண்டு சொற்களையும் அவற்றுக்கிடையேயான தொடர்பையும் நாம் புரிந்துகொண்டால், ஆதிகாலம் தொட்டே முனிவர்கள் போதித்து வந்த சனாதன தர்மத்தின் (நித்திய உண்மையின்) பெரும்பாலான சாராம்சத்தைப் புரிந்துகொள்ள முடியும்.

அனைத்துக் கட்டளைகளிலும் உயர்ந்தவை:

‘சத்யம் வத’ — உண்மையைப் பேசு.

‘தர்மம் சர’ — தர்மத்தின்படி வாழ்.

‘தர்மம்’ என்ற சொல்லை ஒரே ஓர் ஆங்கிலச் சொல்லால் மொழிபெயர்க்க முடியாது. ஏனெனில், அதற்கு இணையான முழுமையான கருத்து ஆங்கிலத்தில் இல்லை. பொதுவாக, தர்மம் என்பது சரியான வாழ்க்கை முறையைக் குறிக்கிறது என்று மக்கள் கருதுகின்றனர். அதாவது, ஒழுக்கக் கடமைகள், பொறுப்புகள் மற்றும் நடத்தை விதிகள் என்பதே அதன் பொருள். ஆனால், தர்மம் இதைவிட மிகவும் விரிவான பொருளைக் கொண்டுள்ளது.

சமஸ்கிருதப் பழமொழி ஒன்று, ‘தாரயதே இதி தர்மஹ்’ என்று கூறுகிறது. ‘தர்மம்’ என்ற சொல், ‘த்ரு’ (dhṛ) என்ற சமஸ்கிருத வேர்ச்சொல்லிலிருந்து உருவானது. அதன் பொருள் ‘தாங்குதல், நிலைநிறுத்துதல், ஆதரித்தல்’ என்பதாகும். தர்மமே இந்தப் பிரபஞ்சம் முழுவதையும் தாங்கி, நிலைநிறுத்தி, ஆதரிக்கிறது.

பொதுவான நிலையில், ஒரு பொருள் அது என்னவாக இருக்கிறதோ அவ்வாறே இருப்பதற்குக் காரணமான, அதிலிருந்து பிரிக்க முடியாத அடிப்படைப் பண்பே அதன் தர்மம் எனப்படுகிறது.

உதாரணமாக, தேனின் தர்மம் இனிமை. நெருப்புக்கும் சூரியனுக்கும் ஒளியையும் வெப்பத்தையும் வழங்குவது தர்மம். அதேபோல, மனிதனின் தர்மம் அவனுடைய தூய்மையான மனிதநேயமாகும்.

உண்மைத்தன்மை, அன்பு, கருணை ஆகியவற்றின் மூலம் வெளிப்படும் இந்த மனிதநேயம் இல்லாமல் போய், சுயநலம், பொய், வெறுப்பு, வஞ்சகம் ஆகியவை மேலோங்கும்போது, அந்த மனிதன் தனது தர்மத்தை மீறுகிறான் என்று கூறப்படுகிறது. அதுவே அதர்மம்; பாவம்.

நுட்பமான நிலையில், தர்மம் என்பது பிரபஞ்சத்தின் அடிப்படை ஒழுங்கு, சமநிலை மற்றும் நல்லிணக்கத்தைப் பாதுகாக்கும் உலகளாவிய விதியாகும். இந்த ஒழுங்கு சீர்குலைந்தால் குழப்பம் ஏற்படாமல் வாழ்க்கையின் செயல்பாடுகள் பாதிக்கப்பட முடியாது.

இந்தக் கருத்தின் அடிப்படையில் இருப்பது, அனைத்து உயிர்களும் ஒன்றோடொன்று இணைந்துள்ளன என்ற உண்மையாகும். பிரபஞ்சத்தின் ஆழமான நிலையில் அனைத்தும் பிரிக்க முடியாத ஒருமையாக இருப்பதால், எல்லாப் பொருட்களும் ஒன்றோடொன்று தொடர்புடையவை என்பதை முனிவர்கள் உணர்ந்தனர்.

உதாரணமாக, நாம் உயிர்வாழத் தேவையான ஆக்சிஜனை மரங்கள் உற்பத்தி செய்கின்றன. அதேபோல், வயல்களில் விளையும் உணவு நமது தட்டுக்கு வந்து சேர்வதற்குப் பின்னால் எண்ணற்ற மனிதர்களின் உழைப்பு உள்ளது என்பதையும் நாம் அறிவோம்.

பிரபஞ்சத்தில் நிலவும் இந்த ஒருமை, இயற்கை முழுவதிலும் அடிப்படைச் சமநிலையை உருவாக்குகிறது. ஓரிடத்தில் ஏற்படும் எந்தவொரு பாதிப்பும் மற்ற இடங்களிலும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்துகிறது. நீர்க்குமிழியை ஒரு பக்கத்தில் மெதுவாகத் தொட்டால், சமநிலை மீண்டும் ஏற்படும் வரை அல்லது குமிழி வெடிக்கும் வரை அதன் முழுப் பரப்பும் அதிர்வதைப் போன்றது இது.

ஒருமுறை, ஒரு சிறுவன் தனது தந்தையுடன் சேர்ந்து பட்டம் விட்டுக்கொண்டிருந்தான். பட்டம் எதனால் வானத்தில் பறக்கிறது என்று அவன் வியந்தான்.

தந்தை, "நூல்தான் பட்டத்தைப் பறக்க வைத்துக்கொண்டிருக்கிறது, நிச்சயமாக!" என்று பதிலளித்தார்.

அதற்கு சிறுவன், "ஆனால் அப்பா, அந்த நூல் பட்டத்தைக் கீழே இழுக்காமல் இருந்தால், அது இன்னும் உயரமாகப் பறக்குமே!" என்றான்.

தந்தை பட்டத்தின் நூலை அறுத்துவிட்டால் என்ன நடக்கிறது என்பதைப் பார்க்குமாறு சிறுவனிடம் கூறினார். என்ன நடந்தது என்று நினைக்கிறீர்கள்? பட்டம் தரையில் விழுந்தது.

வாழ்க்கையிலும் இதுவே உண்மை. இந்தப் பிரபஞ்சத்தை ஒன்றாகப் பிணைத்து வைத்திருக்கும் நூல்தான் தர்மம். தர்மத்தைப் பின்பற்றுவது நமது இலக்குகளை அடைவதற்குத் தடையாக இருப்பதுபோலவோ, தோல்விகளுக்குக் காரணமாக இருப்பதுபோலவோ சில நேரங்களில் தோன்றலாம். ஆனால், நமது முன்னேற்றத்திற்கு உதவுவதும், உண்மையில் நமது இருப்புக்கே அடிப்படையாக இருப்பதும் தர்மம்தான்.

தர்மத்தில் பல வகைகள் உள்ளன. உதாரணமாக:

- மகன் அல்லது மகளின் தர்மம்: வயதான பெற்றோர்களைப் பராமரித்தல்.
- வர்ண தர்மம்: அரசன் நீதியுடன் ஆட்சி செய்தல்.
- ஆசிரம தர்மம்: இல்லற வாழ்க்கையில் இருப்பவர் உலகிற்கு ஆதரவாகவும் பங்களிப்புடனும் வாழ்தல்.
- விருத்தி தர்மம்: ஒருவர் மேற்கொண்ட தொழில் அல்லது கடமையில் மிகச் சிறந்த சேவையை வழங்குதல்.

இரண்டாம் உலகப் போரின்போது, அடால்ஃப் ஹிட்லர் மற்றும் அவரது தளபதிகளின் உத்தரவுகளின்படி, நாஜிப் படையினர் வேறு மதத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் என்பதற்காகவே ஆயுதமற்ற, அப்பாவி யூதர்கள் 60,00,000 பேரைக் கொன்றனர்.

போருக்குப் பிறகு பிடிபட்ட நாஜிப் படையினருக்கு எதிராக நடைபெற்ற நியூரெம்பெர்க் விசாரணைகளின்போது, மேலதிகாரிகளின் உத்தரவுகளைப் பின்பற்றுவது தங்களது கடமை என்றும், எனவே அந்தக் கொலைகள் குற்றங்களாகாது என்றும் அவர்கள் வாதிட்டனர். ஆனால், சட்டவிரோதமான உத்தரவைப் பின்பற்றுவது போர்க்குற்றக் குற்றச்சாட்டிலிருந்து தப்பிப்பதற்கான செல்லுபடியாகும் தற்காப்பு வாதமல்ல என்று நீதிமன்றம் தீர்ப்பளித்தது.

ஒரு படைவீரரின் தர்மம் குடிமக்களைப் பாதுகாப்பதும், தங்களைத் தாங்களே பாதுகாத்துக்கொள்ள முடியாதவர்களுக்காகப் போராடுவதுமாகும்.

நெறிமுறைச் சிக்கல்கள் அல்லது தார்மிகத் தேர்வுகளை எதிர்கொள்ளும்போது, நாம் ‘பரஸ்பர நெறி’ அல்லது ‘பொன்னான விதி’ (Golden Rule) எனப்படும் கொள்கையைப் பின்பற்ற வேண்டும்.

ஒவ்வொருவருக்கும் நியாயமான முறையில் நடத்தப்படுவதற்கான உரிமை உண்டு; அதே நியாயத்தை மற்றவர்களுக்கும் வழங்க வேண்டிய பரஸ்பரப் பொறுப்பும் உண்டு என்பதே இந்தக் கொள்கையின் பொருள்.

நாம் எவ்வாறு நடத்தப்பட விரும்புகிறோமோ, அவ்வாறே மற்றவர்களையும் நடத்த வேண்டும்.

உலகில் எதுவும் காரணமின்றியோ தற்செயலாகவோ நிகழ்வதில்லை. இந்தப் பிரபஞ்சம் குழப்பத்தின் அடிப்படையில் அல்ல; ஒழுங்குமுறைகளின் அடிப்படையில்

அமைந்துள்ளது. அனைத்தும் குறிப்பிட்ட கொள்கைகளின்படி ஒழுங்கமைக்கப்பட்டுள்ளன; எதுவும் காரணமின்றி சீரற்ற முறையில் நிகழ்வதில்லை.

ஆனால், இதை மறந்துவிடும் மக்கள், எந்த முயற்சியும் இல்லாமல் முடிவுகள் தங்களிடம் வந்து சேர வேண்டும் என்று எதிர்பார்க்கிறார்கள். மழையும் பனியும் வானத்திலிருந்து விழுகின்றன என்பது உண்மைதான். ஆனால், அவை மேகங்கள், நீராவி ஒடுக்கம் மற்றும் மழைப்பொழிவு போன்ற செயல்முறைகள் இல்லாமல் ஏற்படுவதில்லை. மழையும் பனியும் முந்தைய காரணங்களின் முதிர்ந்த விளைவுகளாகும். அதேபோல, நமது வாழ்க்கையின் முடிவுகளுக்கும் முந்தைய காரணங்களும் வரலாறும் இருக்க வேண்டும்.

ஒரு தாய் தனது குழந்தைகளுக்காக இனிப்புப் பண்டம் தயாரிக்க விரும்பினால், சரியான செய்முறையைப் பின்பற்றி, தேவையான முறையில் அதைத் தயாரிக்க வேண்டும். சரியான பொருட்களைக் கலந்து, உரிய வெப்பநிலையில் சமைக்காமல் சுவையான இனிப்பை எதிர்பார்க்க முடியாது.

அந்த இனிப்பை அவள் புதிதாகப் படைத்துவிடவில்லை; இயற்கையின் விதிகளே அதனை உருவாக்குகின்றன. அவள் தொடர்புடைய பொருட்களை ஒன்றாகக் கலந்து, காரணங்கள் செயல்படுவதற்கான சூழலை ஏற்படுத்துகிறாள். அந்தக் காரணங்களின் விளைவாகவே சுவையான இனிப்பு கிடைக்கிறது.

அர்த்தமுள்ள வாழ்க்கையை உருவாக்குவதிலும் இதே விதிதான் செயல்படுகிறது. குறிப்பிட்ட கொள்கைகளும் காரணங்களும் பின்பற்றப்படுகின்றன; அவற்றின் விளைவாகச் சில முடிவுகள் உருவாகின்றன. ஆனால், காரணமின்றி விளைவு ஒருபோதும் ஏற்பட முடியாது.

இதுவே காரணம் மற்றும் விளைவு விதி; அதாவது கர்ம விதி. சரியான பொருட்களைப் பயன்படுத்தாமல் சுவையான இனிப்பை எதிர்பார்ப்பதைப் போன்றதுதான், காரணங்கள் இல்லாமல் நல்ல விளைவுகளை எதிர்பார்ப்பதும்.

நெருப்பில் கையை வைத்தால் கை எரியும். ஆனால், அது 'விதி'யினாலோ அல்லது பழிவாங்கும் குணமுள்ள இறைவன் நமது கையை எரித்ததாலோ நிகழ்வதில்லை. நாம் தொடங்கிவைத்த காரணத்தின் தவிர்க்க முடியாத இயற்கையான விளைவுதான் கையில் ஏற்படும் தீக்காயம்.

அதேபோல், புளியங்கொட்டைகளை விதைத்துவிட்டு ஆப்பிள் மரங்கள் வளரும் என்று எதிர்பார்க்க முடியாது.

நாம் எதை விதைக்கிறோமோ, அதையே அறுவடை செய்கிறோம்.

சமஸ்கிருதத்தில் 'கர்மம்' என்ற சொல்லுக்கு நேரடியாக 'செயல்' அல்லது 'செய்கை' என்று பொருள். இது காரணம்–விளைவு, செயல்–எதிர்வினை, தொடர்–விளைவு

ஆகியவற்றைக் குறிக்கும் விதியாகும். இதனை 'பொறுப்பின் விதி' என்றும் அழைக்கலாம்.

நமது ஒவ்வொரு செயலாலும், ஒவ்வொரு சொல்லாலும், ஏன் ஒவ்வொரு சிந்தனையாலும்கூட நாம் ஒவ்வொரு கணமும் புதிய காரணங்களை உருவாக்கிக்கொண்டிருக்கிறோம். நாம் தொடங்கிவைக்கும் ஒவ்வொரு காரணத்திற்கும் தொடர்புடைய ஒரு விளைவு உண்டு; அந்த விளைவு மீண்டும் நம்மை வந்தடைகிறது.

இந்த முறையில்தான் பிரபஞ்சம் தனது நல்லிணக்கம், சமநிலை மற்றும் சமச்சீரான நிலையைப் பராமரிக்கிறது.

காரணம்–விளைவு விதி அல்லது கர்ம விதியின் நோக்கம், மனிதன் தர்மத்தின்படி வாழ்வதற்கு வழிகாட்டுவதாகும். பிறருடைய நலனைப் பாதித்து சுயநலத்தைப் பின்தொடர்வதற்குப் பதிலாக, முழுப் பிரபஞ்சத்தின் நலனையும் கருத்தில் கொண்டு அதற்குப் பங்களிப்பதே இதன் நோக்கமாகும்.

கர்மமும் மறுபிறவியும் ஒன்றோடொன்று தொடர்புடையவை. ஒன்றை மற்றொன்றிலிருந்து பிரித்துப் பார்க்க முடியாது.

ஒரு பிறவியில் நாம் தொடங்கிவைத்த எல்லாக் காரணங்களின் முழு விளைவுகளையும் அனுபவிப்பதற்கு அந்த ஒரு வாழ்க்கை மட்டும் போதுமானதாக இருக்காது என்பது தெளிவாகிறது. அதேபோல், நமது தற்போதைய வாழ்க்கையின் சில சூழ்நிலைகளுக்கும் அம்சங்களுக்கும் அவற்றின் மூலக்காரணங்கள் இப்பிறவியில் இல்லாமல், தொலைதூர கடந்தகாலத்தில் இருக்கக்கூடும்.

உடல் பிறப்பே ஒரு கர்ம விளைவாகும். ஏனெனில், நாம் பிறப்பதற்கான முக்கியக் காரணங்களில் ஒன்று, கடந்த காலத்தில் உருவாக்கிய கர்ம வினைகளை எதிர்கொண்டு அவற்றின் விளைவுகளை அனுபவிப்பதாகும்.

சிலர் அழகு, செல்வம், ஆரோக்கியம், அறிவாற்றல் போன்றவற்றுடன் பிறக்கிறார்கள் அல்லது வளமான நாடுகளில் பிறக்கிறார்கள். ஆனால், வேறு சிலர் அழகின்மை, வறுமை, உடல்நலக் குறைவு, அறியாமை போன்ற சூழ்நிலைகளில் அல்லது பஞ்சத்தாலும் உள்நாட்டுப் போர்களாலும் பாதிக்கப்பட்ட நாடுகளில் பிறக்கிறார்கள்.

இத்தகைய ஏற்றத்தாழ்வுகளைத் தனது படைப்பில் அனுமதிக்கும் இறைவன் நீதியுள்ளவர் அல்ல என்று நாம் கூறிவிட முடியுமா? எனவே, மக்கள் தங்களுடைய நல்வினை, தீவினைகளின் பலன்களை அனுபவிப்பதற்காக, தகுந்த சூழ்நிலைகளில் மீண்டும் மீண்டும் பிறக்கிறார்கள் என்று கருதுவது தர்க்கரீதியானதாக இருக்கும்.

இந்தக் கண்ணோட்டத்தில், வாழ்க்கை ஒரு பள்ளிக்கூடத்தைப் போன்றது. ஒருவர் அதில் பாடங்களைக் கற்றுத் தேர்ச்சி பெறலாம்; அல்லது கர்மம் கற்பிக்கும் பாடங்களைப் புறக்கணித்து, அதே நிலையில் பின்தங்கியும் இருக்கலாம்.

ஆனால், கர்மக் கடன் எஞ்சியிருக்கும் வரை, அதன் விளைவுகளை அனுபவிப்பதற்காக ஒருவர் மீண்டும் மீண்டும் பிறக்க வேண்டியிருக்கும்.

ஒவ்வொரு விளைவுக்கும் ஒரு காரணம் உண்டு; ஒவ்வொரு காரணமும் ஓர் விளைவைக் கொண்டுவரும்.

உதாரணமாக, ஒருவர் குற்றம் செய்தால், அந்தச் செயலுக்குக் காரணமாக அவரது அறியாமை இருக்கலாம். அந்தக் குற்றச் செயல், அவருக்குத் தண்டனை கிடைப்பதற்கான காரணமாகவும் மாறுகிறது.

கர்மம் மூன்று வகைகளாகப் பிரிக்கப்படுகிறது:

1. சஞ்சித கர்மம் (Sanchita Karma)

கடந்த பிறவிகளில் நாம் செய்த, இன்னும் முழுமையாக அனுபவித்து முடிக்காத அனைத்து கர்ம வினைகளின் தொகுப்பே சஞ்சித கர்மம். இது நமது கர்மக் கணக்கில் சேர்ந்து கிடக்கும் மொத்த வினைகளைக் குறிக்கிறது.

2. பிராரப்த கர்மம் (Prarabdha Karma)

சஞ்சித கர்மத்தில் உள்ள ஒரு குறிப்பிட்ட பகுதி முதிர்ச்சியடைந்து, தற்போதைய பிறவியில் நாம் அனுபவிக்க வேண்டிய நிலையை அடைகிறது. அதுவே பிராரப்த கர்மம். அதன் விளைவுகளை நாம் வெற்றிகரமாக எதிர்கொண்டு அனுபவித்து முடித்தால், அந்தக் கர்மத்தின் அந்தப் பகுதி தீர்ந்து நீங்கிவிடும்.

3. ஆகாமிய கர்மம் (Agami Karma)

இது கிரியமான கர்மம் அல்லது வர்த்தமான கர்மம் என்றும் அழைக்கப்படுகிறது. நாம் தற்போதைய வாழ்க்கையை வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும்போது, இப்போது புதிதாக உருவாக்கிக்கொள்ளும் கர்ம வினைகளே ஆகாமிய கர்மம். இவை சஞ்சித கர்மத்துடன் சேர்ந்து, எதிர்காலப் பிறவிகளில் பிராரப்த கர்மமாகப் பலன் அளிக்கும்.

இன்னொரு கோணத்தில் பார்த்தால், உலகில் நிகழ்வுகள் ஏன் குறிப்பிட்ட விதத்தில் நடைபெறுகின்றன அல்லது ஏன் ஒரு குறிப்பிட்ட நிலை இருக்கிறது என்பதற்கு மூன்று சாத்தியமான விளக்கங்கள் உள்ளன.

1. அனைத்தும் தற்செயலாக அல்லது விபத்தாக நிகழ்கின்றன; அவற்றுக்குப் பின்னால் உண்மையான காரணமோ நோக்கமோ இல்லை.

2. வானத்தில் இருக்கும் ஒரு முதியவரைப் போன்ற இறைவனின் விருப்பத்தினாலும் மனம்போன போக்கினாலும் அனைத்தும் நிகழ்கின்றன; அதாவது, நாம் நம்மைப் போன்ற உருவிலும் தன்மையிலும் கற்பனை செய்துகொண்ட இறைவனின் விருப்பமே அனைத்திற்கும் காரணம்.

3. இந்தப் பிரபஞ்சமும் அதிலுள்ள அனைத்தும் மாறாத விதிகளால் நிர்வகிக்கப்படுகின்றன. அந்த விதிகள் தவறாதவை, பிழையற்றவை, பாரபட்சமற்றவை; தனிப்பட்ட விருப்பு வெறுப்புகளுக்கு அப்பாற்பட்டவை.

இந்திய தேசியக் கொடியின் உதவியுடன், நிகழ்வுகள் ஏன் இவ்வாறு நடைபெறுகின்றன என்பதை விளக்கலாம்.

இந்திய தேசியக் கொடியின் மூலம் வாழ்க்கையின் உண்மையைப் புரிந்துகொள்ளுதல்

மேலே உள்ள காவி நிறம் — உணர்வுநிலை மற்றும் பரம்பொருள்; நடுவிலுள்ள அசோகச் சக்கரம் — தர்மமும் கர்மமும்; கீழேயுள்ள பச்சை நிறம் — வாழ்க்கையின் நிகழ்வுகள்.

கொடியின் கீழே உள்ள பச்சைப் பகுதியை மட்டும் நாம் கவனித்தால், வாழ்க்கையில் எல்லாமே தற்செயலாக நிகழ்கின்றன என்றோ, அனைத்தும் நமது சுதந்திர விருப்பத்தின்படி நடைபெறுகின்றன என்றும் இறைவனுக்கு அதில் எந்தப் பங்கும் இல்லை என்றோ எண்ணத் தோன்றலாம்.

அல்லது, அனைத்தும் இறைவனால் முன்கூட்டியே தீர்மானிக்கப்பட்டுவிட்டன; எனவே, நாம் எந்த முயற்சியும் செய்யத் தேவையில்லை என்றும் நம்பலாம்.

இத்தகைய நிலை, இயற்கையான உள்ளுணர்வுகளின்படி மட்டுமே வாழும் உயிரினங்களுக்குப் பொருந்தக்கூடும். ஆனால், பகுத்தறியும் ஆற்றல் வழங்கப்பட்ட மனிதர்களுக்குப் பொருந்தாது.

கொடியின் நடுவிலுள்ள தர்மச் சக்கரத்தைக் கவனித்தால், நமது வாழ்க்கை கடந்தகால, நிகழ்கால மற்றும் எதிர்கால கர்மங்களின் சேர்க்கை என்பதைப் புரிந்துகொள்ளலாம்.

நாம் பிறக்கும் குடும்பம், வாழும் சூழ்நிலைகள் போன்றவை கடந்தகாலக் கர்மங்களுடன் தொடர்புடையவை. இங்கு குறிப்பிடப்படும் சஞ்சித கர்மம், கடந்தகாலத்தில் செய்த நல்வினைகளின் விளைவாகவும் நமது தற்போதைய சூழ்நிலைகளில் பங்கு வகிக்கிறது.

இருப்பினும், நிகழ்காலத்தில் நல்ல செயல்களையோ தீய செயல்களையோ தேர்ந்தெடுக்கும் சுதந்திர விருப்பம் நமக்கு இருக்கிறது. அந்தத் தேர்வுகளே எதிர்காலத்தில் உருவாகும் ஆகாமிய கர்மத்தைத் தீர்மானிக்கின்றன.

கடந்த காலக் கர்மங்களை நம்மால் மாற்ற முடியாது. ஆனால், நிகழ்காலத்தில் எத்தகைய செயல்களைச் செய்வது என்பதைத் தேர்ந்தெடுத்து, சிறந்த எதிர்காலத்தை உருவாக்க முடியும்.

இவ்வாறு, சுதந்திர விருப்பம் நமக்குத் தீய செயல்களைத் தவிர்த்து நல்வினைகளைச் செய்வதற்கும், மறுபிறவியிலிருந்து விடுபட்டு முக்தியை அடைவதற்கும் உதவுகிறது.

தர்மச் சக்கரம் என்பது தர்மத்தைத் தொடர்ந்து கடைப்பிடிப்பதையும், அதன் மூலம் உருவாகும் கர்மங்கள் பிறப்பு மற்றும் இறப்புச் சுழற்சியை எவ்வாறு தீர்மானிக்கின்றன என்பதையும் குறிக்கிறது.

கொடியின் மேலே உள்ள காவி நிறத்தைக் கவனித்தால், சத்தியமும் உணர்வுநிலையும் பரம்பொருளாக இருப்பதை நாம் புரிந்துகொள்ளலாம். இந்தப் பரம்பொருளை நாம் அடைந்து அதனுடன் ஒன்றிணைய முடியும். ஆனால், அதற்கு மேலாகவோ அதைக் கடந்து அப்பாலாகவோ நம்மால் செல்ல முடியாது.

நமது விருப்பங்கள் பிறருடைய நலனுக்குத் தீங்கு விளைவிக்காத, நீதியான விருப்பங்களாக இருக்க வேண்டும் என்று முன்னரே வலியுறுத்தப்பட்டது. ஏனெனில், தீமை தற்காலிகமாக வெற்றிபெறலாம்; ஆனால் இறுதியில் தர்மமே வெல்லும்.

இந்திய தேசிய கீதம், இந்தியாவின் விதியை நிர்ணயிக்கும் இந்தப் பரம்பொருளைப் போற்றுகிறது. ‘பாரத பாக்ய விதாதா’ என்ற சொற்கள், இந்தியாவின் விதியை நிர்ணயிப்பவரைக் குறிக்கின்றன.

தனிநபர் கர்மத்தைப் போலவே, குடும்பக் கர்மம், தேசியக் கர்மம் போன்றவையும் உள்ளன.

சாதிப் பாகுபாட்டின் மூலம் இந்தியா சேர்த்துக்கொண்ட சஞ்சித கர்மம், காந்திஜி ரயிலிலிருந்து வெளியேற்றப்பட்ட சம்பவத்தில் ஒரு பங்கு வகித்தது என்று நாம் கருதலாம். அதே நேரத்தில், அந்தச் சம்பவத்திற்கு அவர் எவ்வாறு எதிர்வினையாற்றினார் என்பதில் அவரது சுதந்திர விருப்பமும், அதன் மூலம் அவர் உருவாக்கிய ஆகாமிய கர்மமும் பங்கு வகித்தன.

கர்மக் கோட்பாடு மனித வாழ்க்கையின் ஏற்றத்தாழ்வுகளைத் தர்க்கரீதியாக விளக்கக்கூடியதாக இருந்தாலும், அது பல தவறான புரிதல்களுக்கும் வழிவகுத்துள்ளது.

ஒடுக்கப்பட்ட மக்கள் தங்களுடைய தீய கர்மங்களின் விளைவுகளை அனுபவித்தே தீர வேண்டும்; நாம் அதில் தலையிடக்கூடாது என்று சிலர் வாதிடலாம்.

ஆனால், இவ்வாறு சிந்திப்பது நம்மிடம் உள்ள அன்பு, இரக்கம், கருணை போன்ற உயர்ந்த மனிதப் பண்புகளை ஒடுக்குவதற்குச் சமமாகும்.

பிறருடைய துன்பங்களைக் கண்டு அலட்சியமாக இருப்பதற்குப் பதிலாக, உதவி தேவைப்படுவோருக்கு நாம் முன்வந்து உதவினால், அந்தச் செயல் நல்வினைகளை உருவாக்க உதவுகிறது. இதன் மூலம் நமது கடந்தகாலத் தீய கர்மங்களின் தாக்கத்தையும் குறைத்துக்கொள்ள முடியும்.

மகாபாரதம் பின்வருமாறு போதிக்கிறது:

“அஹிம்சா பரமோ தர்மஹ்; தர்ம ஹிம்சா ததைவ ச.”

அதாவது, அஹிம்சையே மிக உயர்ந்த தர்மம்; அதே நேரத்தில், தர்மத்தை நிலைநாட்டுவதற்காக மேற்கொள்ளப்படும் வன்முறையும் சில சூழ்நிலைகளில் நியாயப்படுத்தப்படலாம் என்பதே இந்தக் கூற்றின் பொருள்.

அனைத்து உயிரினங்களிடத்திலும் அன்பு செலுத்துவதும், வன்முறையைத் தவிர்ப்பதுமே உயர்ந்த தர்மமாகும். தர்மத்தை நிலைநாட்டுவதற்கும் நீதியைப் பாதுகாப்பதற்கும் மட்டுமே வன்முறை நியாயப்படுத்தப்பட முடியும்.

சிந்தனை, சொல் அல்லது செயல் ஆகிய எந்த வடிவத்திலான அநியாயமான வன்முறையும் தர்மத்தை மீறுவதாகும். ஏனெனில், முனிவர்கள் தியானத்தின் மூலம் உணர்ந்ததுபோல், இந்தப் பிரபஞ்சத்தில் அனைத்தும் ஒன்றோடொன்று இணைந்துள்ளன.

தீண்டாமையும் சக மனிதர்களுக்கு எதிரான வன்முறையின் ஒரு வடிவமேயாகும்.

வரலாற்றின் இடைக்காலத்தில், பிறப்பின் அடிப்படையில் அமைந்த சாதி அமைப்பும் தீண்டாமையும் இந்தியாவில் வலுவாக நிலைபெற்றிருந்தன.

உபநிடதங்களும் பிற புனித நூல்களும் ஒவ்வொரு மனிதரும் பிரம்மத்தின் வெளிப்பாடு என்று போதித்தபோதிலும், நடைமுறையில் சாதிகளுக்கிடையே கடுமையான சமூகப் படிநிலை நிலவியது. அந்தப் படிநிலையில் மேலேறுவதற்கான வாய்ப்புகள் மிகவும் குறைவாக இருந்தன.

ஆச்சாரியர்கள், ஆட்சியாளர்கள், வணிகர்கள் போன்றோர், தங்களுக்குத் தேவையான தகுதிகள் இல்லாவிட்டாலும், பிறந்த சாதியின் அடிப்படையில் உயர்ந்த பதவிகளைப் பெறத் தொடங்கினர்.

இதன் விளைவாக, இந்தியா ஆன்மிக ரீதியாகவும், உடல் மற்றும் பொருளாதார ரீதியாகவும் படிப்படியாகச் சிதைவடைந்தது. படையெடுப்பாளர்களை எதிர்த்துப் போராட முடியாமல், அடிமைத்தனத்திற்கும் சுரண்டலுக்கும் நாடு ஆளானது.

தீண்டாமையை ஒழிக்காமல் சுதந்திரத்திற்கு உண்மையான அர்த்தம் இருக்க முடியாது என்று காந்திஜி நம்பினார். எனவே, மக்களைத் தர்மத்தின்படி வாழுமாறு அவர் வழிநடத்தினார்.

நாம் குறைவான வாய்ப்புகளைப் பெற்ற மக்களுக்கு சம உரிமைகளை வழங்காமல் இருந்துகொண்டு, ஆங்கிலேயர்களிடம் சம உரிமைகளைக் கோருவதற்கு நமக்கு எந்தத் தார்மிக உரிமையும் இல்லை என்று அவர் கருதினார்.

ஒடுக்கப்பட்ட சமூகங்களைச் சேர்ந்த மக்கள் கோயில்கள், பள்ளிகள், கிராமங்கள் ஆகியவற்றிற்குள் நுழைய அனுமதிக்கப்பட வேண்டும் என்றும், மற்றவர்களுக்குச் சமமாக நடத்தப்பட வேண்டும் என்றும் அவர் வலியுறுத்தினார்.

கிராமக் கிணறுகளிலிருந்து குடிநீர் எடுக்கும் உரிமையும், 'உயர்ந்த சாதியினர்' என்று அழைக்கப்பட்ட மக்களுடன் சேர்ந்து உணவருந்தும் உரிமையும் அவர்களுக்கு வழங்கப்பட வேண்டும் என்று அவர் வேண்டுகோள் விடுத்தார்.

தீண்டாமை என்பது சமூகத்திலிருந்து முற்றிலும் ஒழிக்கப்பட வேண்டிய மிகப் பெரிய பாவம் என்று அவர் அறிவித்தார்.

சாதி, மதம், மொழி போன்ற வேறுபாடுகளைப் பொருட்படுத்தாமல், அனைத்து மக்களையும் ஒரே குடையின் கீழ் ஒன்றிணைப்பதற்காக அவர் கடுமையாக உழைத்தார்.

பிரிட்டிஷ் பேரரசின் பொருளாதார மற்றும் அரசியல் வலிமைக்கான காரணங்களையும் காந்திஜி புரிந்துகொண்டிருந்தார்.

பிரிட்டனில் தயாரிக்கப்பட்ட பொருட்களைப் புறக்கணிப்பதன் மூலமும், இந்தியர்கள் பிரிட்டிஷ் நிர்வாகத்திற்கு ஒத்துழைக்க மறுப்பதன் மூலமும் அந்தப் பேரரசின் வலிமையைக் குறைப்பதை அவர் தனது போராட்டத்தின் நோக்கமாகக் கொண்டார்.

ஒரு குறிப்பிட்ட இலக்கை அடைவதற்காக நடைமுறைத் திட்டங்களின் மூலம் அறிவை ஒழுங்கமைத்து, புத்திசாலித்தனமாகப் பயன்படுத்தாவிட்டால், அந்த அறிவு பயனுள்ளதாக இருக்காது.

இந்த உண்மையைப் புரிந்துகொள்ளாததால்தான், 'அறிவே ஆற்றல்' என்று நம்பி மில்லியன் கணக்கான மக்கள் பட்டங்களைப் பெற்ற பின்னரும், வாழ்க்கையில் எவ்வாறு வெற்றி பெறுவது என்று தெரியாமல் இருக்கிறார்கள்.

உண்மையான ஆற்றல் அறிவை வெறுமனே குவிப்பதில் இல்லை; அதைச் சரியான முறையில் பயன்படுத்துவதில்தான் இருக்கிறது.

ஒரு படித்தவர் என்பவர் அளவற்ற அறிவைப் பெற்றிருப்பவர் மட்டுமல்ல. அந்த அறிவு அனைத்தும் அவருடைய சொந்த மனத்திலேயே இருக்க வேண்டும் என்பதும் அவசியமில்லை.

தனது இலக்குகளை எவ்வாறு அடைவது என்பதை ஞானத்தின் மூலம் அறிந்திருப்பவரே உண்மையில் கல்வியறிவு பெற்றவர். தேவையானால், பிறருடைய ஒத்துழைப்பைப் பெற்றும் அவர் தனது இலக்குகளை அடைய முடியும்.

தேவையான அறிவைப் பெறுவதற்கான கல்வி வாய்ப்புகள் கிடைக்காதபோதிலும், வாழ்க்கையில் ஏதாவது சாதிக்க வேண்டும் என்ற லட்சியம் கொண்டவர்களுக்கு இந்தக் கருத்து நம்பிக்கையையும் ஊக்கத்தையும் அளிக்க வேண்டும்.

முறையான கல்வி கற்கவில்லை என்பதற்காகச் சிலர் தாழ்வு மனப்பான்மையுடன் வாழ்க்கை முழுவதும் துன்பப்படுகிறார்கள்.

அறிவைப் பெற்றவர்களைக் கொண்ட ஒரு குழுவை ஒழுங்கமைத்து, அவர்களுடைய அறிவை ஒருங்கிணைத்து, 'பிரபஞ்ச மனம்' (Cosmic Mind) போன்ற கூட்டுச் சிந்தனையின் மூலம் இலக்குகளை அடைய வழிநடத்தக்கூடியவர், அந்தக் குழுவில் உள்ள மற்றவர்களைப் போலவே கல்வியறிவு பெற்றவராகக் கருதப்பட வேண்டும்.

உங்களுடைய கல்வி வாய்ப்புகள் குறைவாக இருந்ததால் தாழ்வு மனப்பான்மையால் பாதிக்கப்பட்டிருந்தால், இந்த உண்மையை நினைவில் கொள்ளுங்கள்.

முதலில், உங்களுக்கு எத்தகைய அறிவு தேவை என்பதையும், எந்த நோக்கத்திற்காக அந்த அறிவு தேவை என்பதையும் தீர்மானியுங்கள்.

உங்களுடைய வாழ்க்கையின் முக்கிய நோக்கமும் இலக்கும், உங்களுக்கு என்ன அறிவு தேவை என்பதைப் பெருமளவில் தீர்மானிக்கும்.

இந்தக் கேள்விக்கான பதிலைத் தீர்மானித்த பிறகு, நம்பகமான அறிவு ஆதாரங்களைப் பற்றிய துல்லியமான தகவல்களைப் பெற வேண்டும்.

அவற்றில் முக்கியமானவை:

(அ) சொந்த அனுபவமும் கல்வியும்

நாம் நேரடியாகப் பெற்ற அனுபவங்களும், கல்வியின் மூலம் கற்றுக்கொண்ட அறிவும்.

(ஆ) திரட்டப்பட்ட தகவல்கள்

புத்தகங்கள் மற்றும் இணையத்தின் மூலம் கிடைக்கும் தகவல்கள். இவற்றில், பல நூற்றாண்டுகளாக மனித நாகரிகம் திரட்டிய அறிவும் அடங்கும்.

(இ) பிறருடைய ஒத்துழைப்பின் மூலம் கிடைக்கும் அறிவும் அனுபவமும்

'பிரபஞ்ச மனம்' (Cosmic Mind) எனப்படும் கூட்டுக் குழுவின் மூலம் பெறப்படும் அறிவும் அனுபவமும். இந்தத் தலைப்பு பின்னர் ஒரு தனி அத்தியாயத்தில் விரிவாக விளக்கப்படும்.

அறிவைப் பெற்ற பிறகு, அதை ஒழுங்கமைத்து, ஒரு குறிப்பிட்ட நோக்கத்தை அடைவதற்கான நடைமுறைத் திட்டங்களின் மூலம் பயன்படுத்த வேண்டும்.

தகுதியான ஓர் இலக்கை அடைவதற்காக அறிவைப் பயன்படுத்துவதன் மூலம் கிடைக்கும் பயனைத் தவிர, அறிவுக்கு வேறு எந்த உண்மையான மதிப்பும் இல்லை.

அறிவு தானாகவே செயல்படாது. தனிநபர்களாகிய நாம்தான் அதைச் செயல்பாட்டிற்குக் கொண்டுவர வேண்டும். அதற்காக, நமது சிந்தனைகளுக்கு உயிரோட்டமுள்ள ஓர் உயர்ந்த நோக்கத்தை அளிக்க வேண்டும்.

பெரும்பாலான மக்கள் நோக்கமற்ற முயற்சிகளில் வீணடிக்கும் நேரத்தையும் சிந்தனையையும், ஒரு குறிப்பிட்ட இலக்கை மனதில் கொண்டு சரியாகப் பயன்படுத்தினால், அற்புதமான சாதனைகளை நிகழ்த்த முடியும்.

இதற்காக, பிற சிந்தனைகளால் கவனம் சிதறாமல், ஒரு குறிப்பிட்ட சிந்தனையின் மீது மனதை ஒருமுகப்படுத்தி நிலைநிறுத்துவது அவசியம்.

எல்லாத் துறைகளிலும் வெற்றி பெற்றவர்கள், தங்களுடைய முக்கிய நோக்கம், தொழில் அல்லது பணியுடன் தொடர்புடைய அறிவைப் பெறுவதை ஒருபோதும் நிறுத்துவதில்லை.

வெற்றி பெறாதவர்கள் பொதுவாகச் செய்யும் தவறு என்னவென்றால், பள்ளி அல்லது கல்லூரிப் படிப்பை முடித்தவுடன் அறிவைப் பெறுவதற்கான காலமும் முடிந்துவிட்டதாக நம்புவதுதான்.

உண்மையில், பள்ளிக் கல்வி என்பது நடைமுறை அறிவை எவ்வாறு பெறுவது என்பதைக் கற்றுக்கொள்வதற்கான பாதையை மட்டுமே அமைத்துத் தருகிறது.

கல்வியை முடித்துவிட்டோம் என்பதற்காகத் தொடர்ந்து கற்பதை நிறுத்திவிடுபவர், எந்தத் துறையில் பணியாற்றினாலும், சராசரி நிலையிலேயே தேங்கிவிடும் அபாயம் உள்ளது.

வெற்றிக்கான பாதை என்பது தொடர்ந்து அறிவைப் பெறுவதும், அந்த அறிவைச் சரியான முறையில் பயன்படுத்துவதுமாகும்.

ஏற்கெனவே நடந்துபோன விஷயங்களைப் பற்றிக் கவலைப்பட்டுக்கொண்டு, கடந்த காலத்திலேயே நாம் வாழக்கூடாது. நடந்தவற்றை நம்மால் மாற்ற முடியாது. கடந்த காலத்திலிருந்து பாடங்களைக் கற்றுக்கொண்டு, நமது முந்தைய செயல்களின் விளைவுகளை ஏற்றுக்கொள்ளத் தயாராக இருக்க வேண்டும்.

அதேபோல், எதிர்காலத்தில் என்ன நடக்குமோ என்று கவலைப்பட்டுக்கொண்டும் நாம் வாழக்கூடாது.

நல்ல விஷயங்கள் நிகழவிருந்தால், அவை இனிமையான ஆச்சரியங்களாக நம்மை வந்தடையும். தீய விஷயங்கள் நிகழவிருந்தால், அவை நிகழ்வதற்கு முன்பே அவற்றைப் பற்றிக் கவலைப்பட்டு, நிகழ்காலத்தில் நாமே பெரிதும் துன்பப்படுவோம்.

நமது கடந்தகாலக் கர்மங்கள், பிராரப்த கர்மத்தின் மூலம் நிகழ்கால வாழ்க்கையைத் தீர்மானிக்கின்றன. அதேபோல், நிகழ்காலத்தில் நாம் செய்யும் கர்மங்கள் நமது எதிர்காலத்தைத் தீர்மானிக்கின்றன.

நிகழ்காலத்தை மேம்படுத்தினால், சிறந்த எதிர்காலத்தை உருவாக்க முடியும். ஆகவே, நமது விதியை உருவாக்குபவர்கள் நாமே!

அத்தியாயம் 6

கிரியா சக்தி (விருப்பத்தைச் செயலாக மாற்றுதல்)

விருப்பத்தைச் செயல்படுத்துவதற்கு கற்பனையும் திட்டமிடலும் உதவுகின்றன. அறிவைவிடக் கற்பனை அதிக ஆற்றல் வாய்ந்தது. ஏனெனில், அறிவு என்பது நாம் தற்போது அறிந்துள்ள மற்றும் புரிந்துகொண்டுள்ள விஷயங்களுக்குள் மட்டுமே வரையறுக்கப்பட்டுள்ளது. ஆனால், கற்பனையோ முழு உலகத்தையும், எதிர்காலத்தில் அறியப்படவும் புரிந்துகொள்ளப்படவும் உள்ள அனைத்தையும் உள்ளடக்கியது.

கற்பனை என்பது மனதின் ஒரு தளமாகும். இந்த உலகில் இன்னும் இல்லாத, ஆனால் ஒருநாள் உருவாகக்கூடிய விஷயங்களைக் கூட அதில் நம்மால் காண முடியும். பொதுவாக எழுத்தாளர்கள், கலைஞர்கள் மற்றும் இசைக்கலைஞர்கள் சிறந்த கற்பனைத் திறன் கொண்டவர்களாக இருப்பார்கள். ஒரு எழுத்தாளர் தனது மனதில் கதாபாத்திரங்கள், இடங்கள், கதைக்களம் மற்றும் நிகழ்வுகளை உருவாக்க வேண்டும். ஒரு இசைக்கலைஞர் சிறந்த இசையை உருவாக்குவதற்காகப் பல இசைக்கருவிகளின் இசை எவ்வாறு ஒன்றோடொன்று இணைந்து ஒலிக்கும் என்பதைத் தனது மனதில் கேட்டு உணர வேண்டும்.

கற்பனையைப் பகற்கனவு காண்பதுடனோ அல்லது வெறும் கற்பனை உலகில் மூழ்கியிருப்பதுடனோ குழப்பிக்கொள்ளக் கூடாது. பலர் இவற்றில் ஈடுபட விரும்புகிறார்கள். பகற்கனவு காண்பது நேரத்தை வீணடிக்கும் ஒரு செயலாகும். ஆனால், கற்பனை என்பது ஆக்கபூர்வமான சிந்தனையாகும்; அதைத் தொடர்ந்து செயலும் இடம்பெறும்.

ஒருவர் கற்பனை செய்யக்கூடிய எதையும் உருவாக்கவோ சாதிக்கவோ முடியும். மனிதன் தனது திட்டங்கள் அனைத்தையும் உருவாக்கும் மனதின் பணிமனையே கற்பனை ஆகும். 'விருப்பம்' எனப்படும் சிந்தனைத் தூண்டுதலுக்கு மனதின் கற்பனைத் திறன் மூலம் வடிவமும் உருவமும் கொடுக்கப்பட்டு, அது 'செயலாக' மாற்றப்படுகிறது.

தனது கற்பனைத் திறனின் உதவியால் மனிதன் இயற்கையின் சக்திகளைக் கண்டறிந்து அவற்றைப் பயன்படுத்தக் கற்றுக்கொள்கிறான். ஓடுதல், நீந்துதல், பறத்தல் போன்றவற்றில் விலங்குகள், மீன்கள் மற்றும் பறவைகளுக்கு ஈடுகொடுக்க முடியாத அளவிற்கு மனிதன் நிலம், நீர் மற்றும் வான்வெளியைத் தனது கட்டுப்பாட்டுக்குள் கொண்டுவந்துள்ளான். சக்கரம், வாகனங்கள், தொலைபேசிகள், இணையம் போன்ற கண்டுபிடிப்புகள் உலகையே மாற்றியமைத்த சிந்தனைகளுக்கும் கற்பனைக்கும் எடுத்துக்காட்டுகளாகும்.

கற்பனை இரண்டு வகைகளில் செயல்படுகிறது: கூட்டிணைவு கற்பனை மற்றும் படைப்பாற்றல் கற்பனை.

1. கூட்டிணைவு கற்பனை (Synthetic Imagination): இந்தத் திறனின் மூலம் பழைய கருத்துகள், சிந்தனைகள் அல்லது திட்டங்களைப் புதிய சேர்க்கைகளாக மாற்ற முடியும். இந்தக் கற்பனைத் திறன் முற்றிலும் புதிய ஒன்றை உருவாக்குவதில்லை. அனுபவம், கல்வி மற்றும் கவனிப்பு ஆகியவற்றின் மூலம் கிடைத்த தகவல்களைப் பயன்படுத்தி அவற்றை வெவ்வேறு விதமாக இணைக்கிறது. சாதாரண மனிதர்கள் பெரும்பாலும் பயன்படுத்துவது இந்தக் கற்பனைத் திறனையே.

2. படைப்பாற்றல் கற்பனை (Creative Imagination): பெரும்பாலான மக்கள் தங்களது வாழ்நாள் முழுவதும் பயன்படுத்தாத ஒரு திறனே படைப்பாற்றல் கற்பனையாகும். பயன்படுத்தினாலும், அது பெரும்பாலும் தற்செயலாகவே நிகழ்கிறது. சிறந்த தலைவர்கள், எழுத்தாளர்கள், இசைக்கலைஞர்கள் மற்றும் கவிஞர்கள் தங்கள் உள்ளத்திலிருந்து எழும் மெல்லிய குரலைக் கேட்டு அதன்படி செயல்படும் பழக்கத்தை வளர்த்துக்கொள்வதாலேயே சிறந்து விளங்குகிறார்கள். இந்த உள்ளுணர்வு படைப்பாற்றல் கற்பனையின் மூலம் வெளிப்படுகிறது.

ஒருவரது மனதில் திடீரெனத் தோன்றும் புதிய கருத்துகள் அல்லது பதில்கள் பின்வரும் மூன்று ஆதாரங்களில் ஒன்று அல்லது அதற்கு மேற்பட்டவற்றிலிருந்து வரலாம்:

1. ஆழ்மனம்: ஐந்து புலன்களின் வழியாக மூளையை அடைந்த ஒவ்வொரு புலனுணர்வும் சிந்தனைத் தூண்டுதலும் சேமித்து வைக்கப்பட்டிருக்கும் மனதின் பகுதி.
2. மற்றொருவரின் மனம்: மற்றொரு நபர் தனது நனவான சிந்தனையின் மூலமாகவோ அல்லது ஆழ்மனத்தின் மூலமாகவோ வெளியிட்ட கருத்து, எண்ணம் அல்லது சிந்தனைப் படிமம்.
3. உள்ளுணர்வுத் தூண்டுதல்கள்.

உதாரணமாக, பென்சீன் என்பது கச்சா எண்ணெயில் இயற்கையாகக் காணப்படும் ஒரு சேர்மமாகும். பென்சீனின் அனுபவ வாய்ப்பாட்டு நீண்ட காலமாக அறியப்பட்டிருந்தாலும், அதன் அமைப்பை விளக்குவது சவாலாக இருந்தது. ஒரு கார்பன் அணுவிற்கு ஓர் ஹைட்ரஜன் அணு மட்டுமே கொண்ட அதன் அமைப்பை விளக்குவது கடினமாக இருந்தது. பல ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு, வேதியியலாளர் ஃபிரெட்ரிக் ஆகஸ்ட் கெகுலே இதற்கான விளக்கத்தைக் கண்டறிந்தார். ஒரு பாம்பு தனது வாலையே கவ்விக்கொண்டிருப்பதைப் போன்ற கற்பனைத் தோற்றம் தமது மனதில் தோன்றிய பின்னரே பென்சீன் மூலக்கூறின் வளைய வடிவத்தைக் கண்டறிந்ததாக அவர் கூறினார்.

காந்தியடிகளின் வாழ்க்கையிலும் இதுபோன்ற உள்ளுணர்வுத் தூண்டுதல்கள் பல நிகழ்ந்தன. 1930 ஜனவரி மாதத்திற்குள், சுதந்திரப் போராட்டத்தில் அடுத்ததாக என்ன செய்ய வேண்டும் என்பது காந்தியடிகளுக்குத் தெளிவாகத் தெரியவில்லை. அவர் பல இரவுகள் தூக்கமின்றிக் கழித்தார்; மன அமைதியின்றியும் இருந்தார். பிப்ரவரி மாதத்தின் நடுப்பகுதியில் அவருக்கு ஒரு புதிய யோசனை தோன்றியது. அடுத்த போராட்டம் உப்பு சத்தியாகிரகமாக இருக்க வேண்டும் என்பதே அந்த யோசனை.

கடற்கரைக்கு அருகில் உப்பை எளிதாகத் தயாரிக்க முடியும். மேலும், பல இந்தியர்கள் இந்தத் தொழிலைச் சார்ந்திருந்தனர். இந்தியாவின் காலநிலை காரணமாக ஏழை மக்கள்கூட ஒவ்வொரு நாளும் உப்பைப் பயன்படுத்த வேண்டியிருந்தது. எனவே, உப்பு உற்பத்தி மற்றும் விற்பனையில் பிரிட்டிஷ் அரசு விதித்திருந்த ஏகபோக உரிமையும் வரிகளும் இந்தியாவின் மீதான பிரிட்டிஷ் ஆட்சியின் அதிகாரத்தைக் குறிக்கும் அடையாளமாக இருந்தன.

உப்புக்கான வரியைச் செலுத்த மறுப்பதன் மூலம் மக்கள் பிரிட்டிஷ் ஆட்சிக்கு எதிரான தங்கள் எதிர்ப்பை வெளிப்படுத்த முடியும் என்று காந்தியடிகள் கருதினார். வரிசையாக நின்று உப்பைத் தயாரிக்கும், விற்கும், வாங்கும் ஏராளமான மக்களை அவர் மனக்கண்ணில் கண்டார். அரசு தொண்டர்களைக் கைது செய்து தண்டித்தால், அவர்களுக்குப் பதிலாக மேலும் மேலும் மக்கள் முன்வருவார்கள். இதனால் சத்தியாகிரகம் மேலும் வலிமை பெறும் என்று அவர் கற்பனை செய்தார்.

உப்பு வரியை நீக்குமாறு கோரி காந்தியடிகள் பிரிட்டிஷ் அரசுக்கு ஒரு கடிதம் எழுதினார். ஆனால், அரசு அதனை ஏற்கவில்லை. பின்னர் அவர் வைஸ்ராய்க்கு மற்றொரு கடிதம் எழுதினார். அதில் அவர் கூறியதாவது:

“மார்ச் 11ஆம் தேதியன்று நான் உப்புச் சட்டத்தை மீறப் புறப்படுவேன். நீங்கள் என்னைக் கைது செய்யலாம். எனக்குப் பிறகு இந்தப் பணியைத் தொடர பல்லாயிரக்கணக்கானோர் தயாராக இருப்பார்கள் என்று நம்புகிறேன்.”

ஆனால், பிரிட்டிஷ் அதிகாரிகளிடமிருந்து எந்தப் பதிலும் வரவில்லை.

மார்ச் 12ஆம் தேதி காலை 6.30 மணிக்கு, உப்புச் சட்டத்தை மீறுவதற்காகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட தொண்டர்கள் குழுவுடன் காந்தியடிகள் அகமதாபாத்தில் உள்ள தனது ஆசிரமத்திலிருந்து கால்நடையாகப் புறப்பட்டார். அவரது நடை உறுதியாக இருந்தது. அவரது முகத்தில் அமைதியும் அச்சமின்மையும் காணப்பட்டன.

உலகமே வியப்புடனும் ஆர்வத்துடனும் இந்த நிகழ்வைக் கவனித்தது. வழிநெடுக ஆயிரக்கணக்கான மக்கள் இந்தப் பயணத்தில் இணைந்தனர். இறுதியாக, 24 நாட்களுக்குப் பிறகு, ஏப்ரல் 5ஆம் தேதி, 241 மைல்கள் தொலைவில் இருந்த மேற்கு கடற்கரையோரக் கிராமமான தண்டியை அவர்கள் சென்றடைந்தனர்.

அன்றிரவு காந்தியடிகள் பிரார்த்தனையில் ஈடுபட்டார். மறுநாள் காலையில் கடற்கரைக்குச் சென்று கடலில் நீராடினார். பின்னர் குனிந்து ஒரு கட்டி உப்பை எடுத்தார். இதன் மூலம் அவர் உப்புச் சட்டத்தை மீறினார். உலக மக்களுக்காக அவர் ஓர் எளிய செய்தியையும் வெளியிட்டார்:

“வலிமைக்கு எதிரான நீதியின் இந்தப் போராட்டத்தில் உலக மக்களின் ஆதரவை நான் விரும்புகிறேன்.”

சத்தியாகிரகிகள் காவல்துறையினருக்குத் தீங்கு விளைவிக்க மாட்டார்கள். அவர்கள் உப்பு தயாரிக்கும் பணியைத் தொடர்ந்து செய்வார்கள். காவலர்கள் அவர்களது தலையில் தாக்கி மண்டை ஓடுகள் உடையும் அளவிற்குக் கொடுமைப்படுத்தினாலும், அவர்கள் அதனைத் தாங்கிக்கொள்ளத் தயாராக இருந்தனர். ஒரு வரிசையில் இருந்த சத்தியாகிரகிகள் கீழே விழுந்தால், அடுத்த வரிசையினர் முன்வந்து தங்களது தலைகளை உடைக்கத் தயாராக இருப்பார்கள். பிரிட்டிஷ் அரசு இதற்கு முன்பு எதிர்கொண்டிராத ஒரு வித்தியாசமான எதிர்ப்பு முறையாக இது அமைந்தது.

இந்த வரலாற்றுச் சிறப்புமிக்க நிகழ்வைக் காண உலகின் பல பகுதிகளிலிருந்தும் செய்தியாளர்களும் பிரதிநிதிகளும் வந்திருந்தனர். சத்தியாகிரகிகளின் துணிவையும் அர்ப்பணிப்பு உணர்வையும் அவர்கள் பாராட்டினர். உலக மக்களின் பார்வையில், பிரிட்டிஷ் பேரரசின் தார்மீக அதிகாரத்திற்கு இது ஒரு பெரும் அடியாக அமைந்தது.

நாடு முழுவதும், தொலைதூரக் கிராமங்களில்கூட, ஆண்களும் பெண்களும் ஊர்வலங்களில் கலந்துகொண்டனர்; கூட்டங்களை நடத்தினர்; எதிர்ப்புப் போராட்டங்களை மேற்கொண்டனர்; வரி செலுத்தாமல் உப்பைத் தயாரித்தனர். அரசு போராட்டக்காரர்களைக் கொடூரமாகத் தாக்கியது; துப்பாக்கிச் சூடும் நடத்தியது. இருந்தபோதிலும் போராட்டம் நிற்கவில்லை. ஒரு லட்சத்திற்கும் மேற்பட்ட சத்தியாகிரகிகள் சிறையில் அடைக்கப்பட்டனர். சிறைகள் நிரம்பி வழிந்ததால், திறந்தவெளிகளில் முள்வேலிகளால் சூழப்பட்ட தற்காலிகச் சிறைகளும் அமைக்கப்பட்டன.

இந்தியாவுக்கான எதிர்கால அரசியலமைப்பை உருவாக்குவதற்காகப் பிரிட்டிஷ் அரசு லண்டனில் வட்டமேசை மாநாட்டைக் கூட்டியது. ஆனால், காந்தியடிகள் இல்லாமல் முன்னேற முடியாத நிலை ஏற்பட்டதால் அவரைச் சிறையிலிருந்து விடுவித்தது. வைஸ்ராய் அவருடன் சமத்துவ அடிப்படையில் பேச்சுவார்த்தை நடத்தி ஒப்பந்தம் செய்துகொண்டார். இந்த ஒப்பந்தம் காந்தி–இர்வின் ஒப்பந்தம் என்று அழைக்கப்படுகிறது.

இது சத்தியாகிரகத்தின் ஒரு பெரும் வெற்றியாகும். காந்தியடிகள் போராட்டத்தைத் தற்காலிகமாக நிறுத்தினார். அரசாங்கம் அரசியல் கைதிகள் அனைவரையும் விடுவித்தது. பின்னர் பிரிட்டிஷ் அரசின் சிறப்பு விருந்தினராகக் காந்தியடிகள் இங்கிலாந்துக்குச் சென்று வட்டமேசை மாநாட்டில் கலந்துகொண்டார்.

லண்டனில் ஒருவர், மன்னரைச் சந்திப்பதற்கு அவரது ஆடை பொருத்தமாக இல்லை என்று சுட்டிக்காட்டியபோது, காந்தியடிகள் நகைச்சுவையாகப் பதிலளித்தார்:

“மன்னர் எங்கள் இருவருக்கும் போதுமான ஆடைகளை அணிந்திருக்கிறார்!”

காந்தியடிகள் மக்களை அகிம்சை வழியிலான எதிர்ப்பு எனப்படும் ஒரு குறிப்பிட்ட வகையான செயல்பாட்டிற்குத் தூண்டினார். வன்முறையின் சுழற்சியை முறிப்பதற்கு ஆயுதங்கள் தேவையில்லை என்பதை அவர் நிரூபித்தார். அது சண்டையிடுவது பற்றியதோ, அச்சத்தில் ஓடிப்போவது பற்றியதோ அல்ல.

நாம் மோதலுக்கு அஞ்சி ஒதுங்கும்போது, நம்மீது வன்முறையைச் செலுத்த விரும்புவோருக்கு வலிமை அளிக்கிறோம். அதே சமயம், வன்முறைக்குப் பதிலாக வன்முறையைப் பயன்படுத்தினால், அந்த வன்முறைச் சுழற்சியை மேலும் தீவிரப்படுத்துகிறோம்.

"ஒருவன் உன்னை ஒரு கன்னத்தில் அறைந்தால், மறுகன்னத்தையும் அவனிடம் திருப்பிக்காட்டு" என்ற பழமொழியின் பொருள் இதுவே. ஒருவர் நம்மைத் தாக்கும்போது, நாம் அவரைத் திருப்பித் தாக்குவதில்லை; அதே நேரத்தில் அங்கிருந்து ஓடிவிடுவதுமில்லை. மறுகன்னத்தைத் திருப்பிக் காட்டுவதன் மூலம், மீண்டும் தாக்குவதற்கு முன் அவர் நம் கண்களை நேருக்கு நேர் பார்க்க வேண்டிய நிலையை ஏற்படுத்துகிறோம்.

காந்தியடிகள் கூறினார்:

"கடவுளின் குரலைக் கேட்கிறேன் என்ற எனது கூற்று ஒன்றும் புதிதல்ல. துரதிர்ஷ்டவசமாக, அதன் விளைவுகளின் மூலமாக மட்டுமே என்னால் அந்தக் கூற்றை நிரூபிக்க முடியும். கடவுள் தமது படைப்புகளால் நிரூபிக்கப்படக்கூடிய ஒரு பொருளாகத் தம்மை அனுமதித்தால், அவர் கடவுளாக இருக்க முடியாது. ஆனால், தமக்கு விருப்பத்துடன் அடிபணியும் தொண்டனுக்குக் கடுமையான சோதனைகளைக் கடந்து செல்லும் சக்தியை அவர் வழங்குகிறார்.

அத்தகைய மிகக் கடுமையான எஜமானருக்கு அரை நூற்றாண்டுக்கும் மேலாக நான் விருப்பத்துடன் தொண்டாற்றி வருகிறேன். ஆண்டுகள் செல்லச் செல்ல அவரது குரல் மேலும் மேலும் தெளிவாகக் கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறது. எனது இருண்ட தருணங்களில்கூட அவர் என்னைக் கைவிட்டதில்லை. பலமுறை என்னிடமிருந்தே என்னைக் காப்பாற்றியுள்ளார். எனக்கென்று சுதந்திரமான விருப்பம் என்ற ஒன்றுகூட எஞ்சியிருக்காத அளவிற்கு என்னை வழிநடத்தியுள்ளார். அவரிடம் நான் எவ்வளவு அதிகமாகச் சரணடைகிறேனோ, அவ்வளவு அதிகமாக எனது மகிழ்ச்சியும் அதிகரிக்கிறது."

காந்தியடிகளின் ஒத்துழையாமை இயக்கம், அந்நியத் துணிகளைப் புறக்கணித்தல், வெள்ளையனே வெளியேறு இயக்கம் போன்ற கருத்துகளும் உள்ளுணர்வுத் தூண்டுதல்கள் மற்றும் கற்பனையின் மூலமாகவே தோன்றின.

பிரிட்டிஷ் அரசு இந்தியாவிலிருந்து பருத்தி மற்றும் பிற மூலப்பொருட்களை இங்கிலாந்துக்கு அனுப்பியது. அங்குள்ள ஜவுளி ஆலைகளில் துணிகள் தயாரிக்கப்பட்டு, பின்னர் அவை இந்தியாவிற்கே மீண்டும் இறக்குமதி செய்யப்பட்டு அதிக விலைக்கு விற்கப்பட்டன.

இந்திய உற்பத்தியாளர்கள் தொழிற்சாலைகளுக்கான இயந்திரங்களை இறக்குமதி செய்வதற்கும் வணிகம் செய்வதற்கும் முடியாத அளவிற்கு பிரிட்டிஷ் அரசு கடுமையான கட்டுப்பாடுகளையும் அதிக வரிகளையும் விதித்தது. இத்தகைய

நடவடிக்கைகள் இந்தியத் தொழில்கள், வேலைவாய்ப்புகள் மற்றும் மக்களின் வாங்கும் திறன் ஆகியவற்றை முற்றிலும் சீரழித்தன.

பிரிட்டிஷ் அரசின் சுரண்டலை எதிர்ப்பதற்கான வழி, பிரிட்டிஷ் துணிகளைப் புறக்கணிப்பதும் இந்திய உற்பத்தியாளர்களையும் இந்தியாவில் நூற்று நெய்யப்பட்ட துணிகளையும் ஊக்குவிப்பதும்தான் என்று காந்தியடிகள் கற்பனை செய்தார்.

செயல்படுத்தாமல் இருப்பதால் கற்பனைத் திறன் பலவீனமடையலாம். அதனைத் தொடர்ந்து பயன்படுத்துவதன் மூலம் மீண்டும் புத்துயிர் பெறச் செய்து விழிப்புடன் வைத்திருக்க முடியும்.

இப்போதைக்கு, விருப்பத்தைச் சாதனையாக மாற்றும் செயல்முறையில் நாம் அடிக்கடி பயன்படுத்தப்போகும் கூட்டிணைவு கற்பனைத் திறனை வளர்ப்பதில் கவனம் செலுத்துவோம்.

விஷயங்கள் எப்போதும் இரண்டு முறை உருவாக்கப்படுகின்றன: முதலில் மனம் எனும் பணிமனையில்; பின்னர் நிஜ உலகில்.

இந்தச் செயல்முறையை 'வரைபடத் திட்டமிடல்' (Blueprinting) என்று அழைக்கலாம். ஏனெனில், வெளி உலகில் நாம் உருவாக்கும் எந்தவொரு விஷயமும் முதலில் நமது உள் உலகில் ஒரு எளிய திட்டமாகத் தோன்றியிருக்கும்.

உங்கள் சிந்தனைகளைக் கட்டுப்படுத்தக் கற்றுக்கொண்டு, இந்த உலக வாழ்க்கையில் நீங்கள் விரும்பும் அனைத்தையும் முழுமையான எதிர்பார்ப்புடன் தெளிவாகக் கற்பனை செய்யும்போது, உங்களுக்குள் உறங்கிக்கொண்டிருக்கும் சக்திகள் விழித்தெழும். உங்களுக்குத் தகுதியான அற்புதமான வாழ்க்கையை உருவாக்கும் உங்கள் மனதின் உண்மையான ஆற்றலை வெளிக்கொணரத் தொடங்குவீர்கள்.

இனி கடந்த காலத்தைப் பற்றிய கவலைகளை விட்டுவிடுங்கள். தற்போதைய சூழ்நிலைகளின் கூட்டுத்தொகையைவிட நீங்கள் மிக உயர்ந்தவர் என்று கனவு காணத் துணியுங்கள். சிறந்ததையே எதிர்பாருங்கள். அதன் விளைவுகளைக் கண்டு நீங்கள் வியப்படைவீர்கள்.

"எதிர்காலம் என்பது நிகழ்காலத்தில் நாம் செய்வதைப் பொறுத்தே அமைகிறது" என்று காந்தியடிகள் கூறினார்.

இலக்குகளை அடைவதற்கான பாதையை வகுக்கத் திட்டமிடுதல் உதவுகிறது. முதலில் தற்போதைய நிலைமையை மதிப்பாய்வு செய்து, அடுத்த வாரம், மாதம் அல்லது ஆண்டில் செயல்பாடுகளில் எவற்றை மேம்படுத்த வேண்டும் என்பதை அடையாளம் காண வேண்டும்.

திட்டமிடுவதன் மூலம் நேரம், பணம், மனிதவளம் மற்றும் பிற வளங்களைச் சிறப்பாகப் பயன்படுத்த முடியும். திட்டமிடலில், திட்டத்தைச் செயல்படுத்துவதே வெற்றிக்கான முக்கியத் திறவுகோலாகும்.

வெள்ளையனே வெளியேறு இயக்கத்தில் காந்தியடிகள் வகுத்த திட்டங்கள்

காந்தியடிகள் வகுத்த திட்டங்களுக்கு எடுத்துக்காட்டாகப் பின்வருவனவற்றைக் காணலாம்:

1. அரசு அலுவலகங்களின் கடமைகளும் செயல்பாடுகளும் நிறுத்தப்பட வேண்டும்.

2. மக்கள் வரி செலுத்தக் கூடாது. அரசாங்கம் சொத்துகளைப் பறிமுதல் செய்ய உத்தரவிட்டால், மக்கள் அந்த உத்தரவுகளுக்கு எதிர்ப்புத் தெரிவிக்க வேண்டும்.

3. அரசு ஊழியர்கள் அரசாங்க உத்தரவுகளைச் செயல்படுத்தக் கூடாது; தங்களது பதவிகளிலிருந்து விலக வேண்டும்.

4. மாணவர்கள் பள்ளிகளையும் கல்லூரிகளையும் புறக்கணிக்க வேண்டும். இந்தியா சுதந்திரம் அடையும் வரை மீண்டும் அவற்றில் சேரக்கூடாது.

5. வன்முறையில் நம்பிக்கை கொண்டவர்களும் பிற மதங்களை வெறுப்பவர்களும் இந்த இயக்கத்திலிருந்து விலகியிருக்க வேண்டும்.

சுதந்திரப் போராட்டத்தில் மக்களை வழிநடத்துவதற்காக காந்தியடிகள் இதுபோன்ற இன்னும் பல திட்டங்களை வகுத்தார். இயக்கங்களை வழிநடத்துவதில் அவரது அணுகுமுறை மிகவும் முறையானதாக இருந்தது.

முதலில், தான் எழுப்பிய பிரச்சினைக்குத் தகுந்த நடவடிக்கை எடுக்குமாறு அதிகாரிகளுக்குக் கடிதம் எழுதுவார். அவர்கள் நடவடிக்கை எடுக்கத் தவறினால், அந்தப் பிரச்சினையைப் பற்றி ஊடகங்களில் எழுதி, அதனைச் சுற்றிப் பொதுமக்களின் ஆதரவைத் திரட்டுவார். பின்னர், தகுதியான தொண்டர்களுக்குப் பயிற்சி அளித்து, இயக்கத்தைப் பொறுப்புடன் வழிநடத்த அவர்களை நியமிப்பார். இறுதியில் அந்த இயக்கம் வெற்றியடையும் வரை செயல்படுவார்.

அதே முறையில், நமது விருப்பங்களை நிறைவேற்றுவதற்கும் பிரச்சினைகளைத் தீர்ப்பதற்கும் பொருத்தமான திட்டங்களை வகுத்துச் செயல்படுத்த வேண்டும்.

வெற்றி பெறுவதற்கு, குறைகளற்ற திட்டங்கள் உங்களிடம் இருக்க வேண்டும். மற்றவர்களின் அனுபவம், கல்வி, திறமை மற்றும் கற்பனை ஆகியவற்றின் பலன்களையும் நீங்கள் பயன்படுத்திக்கொள்ள வேண்டும்.

மற்றவர்களின் ஒத்துழைப்பின்றி, ஒருவர் தான் விரும்புவதைச் சாதிப்பதற்குப் போதுமான அறிவையும் ஆற்றலையும் கொண்டிருக்க முடியாது. நீங்கள் ஒரு

சாதனையை நோக்கி மேற்கொள்ளும் ஒவ்வொரு திட்டமும், உங்களையும் உங்கள் குழுவின் ஒவ்வொரு உறுப்பினரையும் உள்ளடக்கிய கூட்டு முயற்சியாக இருக்க வேண்டும்.

உங்கள் திட்டங்களை முழுமையாகவோ அல்லது ஒரு பகுதியாகவோ நீங்களே உருவாக்கலாம். ஆனால், அவை மதிப்பாய்வு செய்யப்பட்டு, காஸ்மிக் மைண்ட் (Cosmic Mind) குழுவினால் அங்கீகரிக்கப்படுவதை உறுதிப்படுத்திக்கொள்ளுங்கள்.

நமக்குத் தெரிந்த தகவல்களின் அடிப்படையில்தான் நாம் திட்டங்களை உருவாக்குகிறோம். ஆனால், வாழ்க்கை எப்போதும் நமது திட்டங்களின்படி நடைபெறுவதில்லை. வாழ்க்கை மிகவும் சிக்கலானதும் பரந்ததுமாக இருப்பதால், அதன் ஒவ்வொரு அம்சத்தையும் உள்ளடக்கித் திட்டமிடுவது யாராலும் முடியாது.

திட்டமே இல்லையென்றால், நாளை என்ன செய்வது என்பதுகூட நமக்குத் தெரியாமல் போகலாம். எனவே, ஒரு பாதுகாப்பு ஏற்பாடாகத் திட்டத்தை வைத்திருங்கள்; அதே சமயம், சாத்தியமான எல்லா மாற்றங்களுக்கும் தயாராக இருங்கள். உங்கள் திட்டங்களையும் கற்பனைகளையும் தாண்டி அனைத்தும் சிறப்பாக அமையும் என்று எப்போதும் நம்புங்கள்.

நீங்கள் முதலில் வகுத்த திட்டம் வெற்றியளிக்காவிட்டால், அதற்குப் பதிலாகப் புதிய திட்டத்தை உருவாக்குங்கள். அந்தப் புதிய திட்டமும் தோல்வியடைந்தால், மற்றொரு திட்டத்தை உருவாக்குங்கள். இவ்வாறு, செயல்படும் ஒரு திட்டத்தைக் கண்டறியும் வரை தொடர்ந்து முயற்சி செய்யுங்கள்.

தோல்வியடைந்த திட்டங்களுக்குப் பதிலாகப் புதிய திட்டங்களை உருவாக்குவதில் உறுதியின்மை காரணமாகவே பெரும்பாலானோர் இந்தக் கட்டத்தில் தோல்வியைச் சந்திக்கின்றனர்.

தற்காலிகத் தோல்வி என்பது ஒன்றை மட்டுமே குறிக்க வேண்டும்: உங்கள் திட்டத்தில் ஏதோ தவறு உள்ளது.

தாங்கள் விரும்புவதை அடைவதற்கான சிறந்த திட்டம் இல்லாததால், கோடிக்கணக்கான மக்கள் தங்கள் வாழ்நாள் முழுவதும் துன்பத்தில் வாழ்கின்றனர்.

ஒருவர் தனது மனதில் முயற்சியைக் கைவிடும் வரை அவர் உண்மையில் தோல்வியடைந்தவர் அல்ல.

மிகப்பெரிய வெற்றிகளைப் பெற்றவர்களை நாம் பார்க்கிறோம். ஆனால், அவர்களது வெற்றியை மட்டுமே பெரும்பாலும் கவனிக்கிறோம்; அந்த வெற்றியை அடைவதற்கு முன்பு அவர்கள் கடந்து வந்த தற்காலிகத் தடைகளையும் பின்னடைவுகளையும் மறந்துவிடுகிறோம்.

ஒரு பின்னடைவு ஏற்படும்போது, உங்கள் திட்டங்கள் சரியானவையாக இல்லை என்பதற்கான அறிகுறியாக அதை ஏற்றுக்கொள்ளுங்கள். திட்டங்களை மறுசீரமைத்து, உங்கள் இலக்கை நோக்கி மீண்டும் பயணத்தைத் தொடங்குங்கள்.

இலக்கை அடைவதற்கு முன்பே நீங்கள் கைவிட்டுவிட்டால், நீங்கள் முயற்சியைக் கைவிட்டவராகிறீர்கள்.

முயற்சியைக் கைவிடுபவர் ஒருபோதும் வெற்றி பெறுவதில்லை; வெற்றியாளர் ஒருபோதும் முயற்சியைக் கைவிடுவதில்லை.

முடிவெடுத்தல்

திட்டங்களைத் தேர்ந்தெடுப்பதிலும் அவற்றைச் செயல்படுத்துவதிலும் முடிவெடுத்தல் முக்கியப் பங்கு வகிக்கிறது. பல்வேறு மாற்று வழிகளில் சிறந்த செயல்பாட்டைத் தேர்ந்தெடுக்கும் செயல்முறையே முடிவெடுத்தல் ஆகும்.

மாற்று வழிகளைக் கருத்தில் கொள்ளும்போது பின்வரும் அம்சங்களைக் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும்:

அ. ஒரு செயலைச் செய்வதால் அல்லது செய்யாமல் இருப்பதால் ஏற்படும் விளைவுகள்.

ஆ. நீண்டகால விளைவுகள்: ஒரு செயல் குறுகிய காலத்தில் நன்மை தரலாம்; ஆனால் நீண்டகாலத்தில் தீமையை ஏற்படுத்தலாம்.

இ. மனச்சாட்சியின் குரலுக்குச் செவிசாய்த்தல்.

காந்தியடிகளின் அகிம்சைப் போராட்டம் நாடு முழுவதும் அமைதியாக நடைபெற்று வந்தது. ஆனால், சௌரி சௌரா என்ற நகரத்தில் அது வன்முறையாக மாறியது. கோபமடைந்த மக்கள் ஒரு காவல் நிலையத்திற்குத் தீ வைத்தனர்; காவலர்கள் உயிரிழந்தனர்.

உடனடியாகக் காந்தியடிகள் அந்த இயக்கத்தை நிறுத்தினார். அகிம்சைப் போராட்டங்களை நடத்துவதற்கு இந்தியர்கள் இன்னும் தயாராகவில்லை என்று அவர் தெரிவித்தார். அவரைப் பின்பற்றியவர்களிடமிருந்து கடுமையான எதிர்ப்பு எழுந்தபோதிலும், அவர் தனது முடிவில் உறுதியாக இருந்தார்.

அத்தகைய இயக்கம் தற்காலிகமாக வெற்றி பெற்றாலும், நீண்டகாலத்தில் தீய விளைவுகளை ஏற்படுத்தக்கூடும் என்று அவர் நம்பினார்.

“உண்மையை ஒருவர் மட்டுமே கூறினாலும் அது உண்மையே. உறுதியான நம்பிக்கையுடன் நிற்கும் ஒருவர் பெரும்பான்மைக்குச் சமமானவர்” என்று அவர் கூறுவார்.

எனவே, ஒரு முடிவை எடுத்த பிறகு அதில் உறுதியாக இருப்பது மிகவும் முக்கியமாகும்.

அளவு எதிராகத் தரம்

காந்தியடிகள் கூறினார்:

“ஒரு நோக்கத்திற்காகப் பணியாற்றுபவர்கள், தங்களது உழைப்பின் தரத்தைவிட அதன் அளவால் அதிகம் ஈர்க்கப்படுவது பொதுவாகக் காணப்படும் உண்மை. தீண்டாமை ஒழிப்பு இயக்கத்தின் விளைவாக, தீண்டப்படாத மக்களின் சேவைக்காக அர்ப்பணிக்கப்பட்ட அமைப்பின் தொண்டர்கள் இந்தியா முழுவதும் செய்த பணியின் மொத்த அளவு திருப்தியளிக்கக்கூடியதாக இருந்தாலும், அந்தப் பணியை ஒவ்வொரு மாகாணத்திற்கும் பிரித்துப் பார்க்கும்போதும், இந்து மதத்தில் பரவியிருக்கும் உயர்வு–தாழ்வு மனப்பான்மையை முற்றிலும் ஒழிப்பது என்ற இலக்குடன் ஒப்பிடும்போதும், அது மிகச் சிறியதாகத் தோன்றுகிறது.

எனவே, எனது உண்ணாவிரதத்திற்குப் பின்னர் உடல்நலம் தேறிக்கொண்டிருந்த காலத்தில் நடைபெற்ற தீண்டாமை ஒழிப்புத் தொண்டர்களின் கூட்டங்களில் மனச்சோர்வு வெளிப்படையாகத் தெரிந்தது. ஆனால், நான் அந்த மனச்சோர்வைப் பகிர்ந்துகொள்ளவில்லை.

ஏனெனில், நான் தரத்தை மட்டுமே கருத்தில் கொண்டிருந்தேன்; என்னுடன் பணியாற்றியவர்கள் அறிந்தோ அறியாமலோ பணியின் அளவையே கருத்தில் கொண்டிருந்தனர். ஐம்பது சாதாரண ஆசிரியர்களைவிட ஒரு சிறந்த ஆசிரியரையே நான் விரும்புவேன். ஐம்பது குழந்தைகள் அவ்வப்போது வருவதற்குப் பதிலாக, ஐந்து குழந்தைகள் தொடர்ந்து வருவதையே நான் திருப்தியுடன் ஏற்றுக்கொள்வேன்.

அதேபோல், பரந்த பகுதிகளில் கவனத்தைச் சிதறடித்துப் பணியாற்றுவதற்குப் பதிலாக, தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட சிறிய பகுதிகளில் முழுக் கவனத்துடன் பணியாற்றும் ஐந்து தொண்டர்களையே நான் விரும்புவேன். எந்த இயக்கத்திற்கும் தரத்திற்கு அளிக்கும் முக்கியத்துவம் சிறந்ததாக இருந்தாலும், தீண்டாமை ஒழிப்பு போன்ற அடிப்படையில் மதம் சார்ந்த இயக்கத்திற்கு அது குறிப்பாக அவசியமானது. மதத்தில் தரத்தைப் புறக்கணிப்பது பேரழிவுக்குக்கூட வழிவகுக்கும்.”

தள்ளிப்போடும் பழக்கத்தை எவ்வாறு வெல்வது?

தள்ளிப்போடும் பழக்கம் என்பது ஒவ்வொருவரும் வெல்ல வேண்டிய ஒரு பலவீனமாகும்.

தோல்வியடைந்த ஆண்களையும் பெண்களையும் ஆய்வு செய்தபோது, தோல்விக்கான முக்கியக் காரணங்களில் முடிவெடுக்க இயலாமை முன்னணியில் இருப்பது தெரியவந்துள்ளது.

வெற்றிபெற்றவர்களை ஆய்வு செய்தபோது, அவர்கள் அனைவரிடமும் ஒரு பொதுவான பழக்கம் இருப்பது தெரியவந்துள்ளது: அவர்கள் விரைவாக முடிவெடுக்கிறார்கள்; தேவைப்பட்டால் மட்டுமே அந்த முடிவுகளை மெதுவாக மாற்றுகிறார்கள்.

தோல்வியடையும் நபர்கள் இதற்கு நேர்மாறான பழக்கத்தைக் கொண்டுள்ளனர். அவர்கள் முடிவுகளை எடுப்பதில் தாமதம் செய்கிறார்கள்; எடுத்த முடிவுகளை அடிக்கடியும் விரைவாகவும் மாற்றுகிறார்கள்.

தோல்வியடையும் பெரும்பாலானோர் மற்றவர்களின் கருத்துகளால் எளிதில் பாதிக்கப்படுகிறார்கள். செய்தித்தாள்களும் வதந்தி பேசும் அண்டை வீட்டாரும் தங்களுக்காகச் சிந்திக்க அனுமதிக்கிறார்கள்.

கருத்துகள் என்பவை உலகிலேயே மிக மலிவாகவும் ஏராளமாகவும் கிடைக்கும் பொருட்களாகும். ஒவ்வொருவரும் மற்றவர்களுக்கு வழங்குவதற்காக ஏராளமான கருத்துகளை வைத்திருக்கிறார்கள்; ஏனெனில், அவற்றைத் தாங்களே பயன்படுத்துவதில்லை.

முடிவெடுப்பதற்கு முன்பே மற்றவர்களின் கருத்துகளால் நாம் பாதிக்கப்பட்டால், எந்தத் துறையிலும் வெற்றி பெறுவது கடினமாகிவிடும்.

மேலோட்டமான அறிவைக் கொண்டவர்கள் தங்களுக்கு மிகுந்த அறிவு இருப்பதைப் போலக் காட்டிக்கொள்ள முயல்வது வழக்கம். இத்தகையவர்கள் பொதுவாக அதிகமாகப் பேசுவார்கள்; குறைவாகக் கேட்பார்கள்.

விரைவாக முடிவெடுக்கும் பழக்கத்தை வளர்த்துக்கொள்ள விரும்பினால், உங்கள் கண்களையும் காதுகளையும் திறந்து வைத்திருங்கள்; உங்கள் வாயை மூடி வைத்திருங்கள்.

நீங்கள் கேட்பதைவிட அதிகமாகப் பேசினால், பயனுள்ள அறிவைப் பெறுவதற்கான பல வாய்ப்புகளை இழப்பீர்கள். அதுமட்டுமல்லாமல், மற்றவர்கள் உங்கள் சிந்தனையைத் தங்களது கருத்துகளால் பாதிக்கவும் அனுமதிப்பீர்கள்.

நெருங்கிய நண்பர்களும் உறவினர்களும் உங்களுக்கு உதவ வேண்டும் என்ற நோக்கத்துடன் இருந்தாலும், சில நேரங்களில் தங்களது கருத்துகள் மூலமாகவும் நகைச்சுவை என்ற பெயரில் கேலி செய்வதன் மூலமாகவும் உங்கள் முன்னேற்றத்திற்குத் தடையாக இருக்கலாம்.

நல்ல எண்ணம் கொண்டவராக இருந்தாலும் அறிவில்லாத ஒருவர் கூறும் கருத்துகள் அல்லது கேலி, ஆயிரக்கணக்கான ஆண்கள் மற்றும் பெண்களின் தன்னம்பிக்கையைச் சிதைத்துவிடுகிறது. இதனால் அவர்கள் வாழ்நாள் முழுவதும் தாழ்வு மனப்பான்மையுடன் வாழ்கிறார்கள்.

இரண்டு மனிதர்களும் ஒரே மாதிரியானவர்கள் அல்ல. உங்களுக்குச் சாத்தியமாகத் தோன்றும் ஒன்று மற்றொருவருக்கு முடியாததாகத் தோன்றலாம்.

மனிதர்கள் விமானத்தின் மூலம் பறக்க முடியும் என்று ரைட் சகோதரர்கள் மட்டுமே நம்பினர். ஆனால், தங்களை அறிவாளிகள் என்று கருதியவர்கள் அவர்களைக் கேலி செய்தனர்.

இந்த வழிகாட்டியில் உள்ள கொள்கைகளை நடைமுறைப்படுத்தத் தொடங்கும்போது, உங்கள் தனிப்பட்ட ஆலோசனைக் குழுவை அல்லது நம்பிக்கைக்குரிய குழுவைத் தேர்ந்தெடுத்துக்கொள்ளுங்கள். அந்தக் குழுவின் உறுப்பினர்களைத் தவிர மற்றவர்களிடம் உங்கள் திட்டங்களைப் பகிர்ந்துகொள்ள வேண்டாம்.

உங்கள் இலட்சியங்களுக்கும் குறிக்கோள்களுக்கும் ஆதரவாக இருப்பவர்களையும், நேர்மறையான சிந்தனையுடன் உங்களுடன் இணைந்து செயல்படுபவர்களையும் மட்டுமே உங்கள் குழுவில் சேர்ப்பதில் கவனமாக இருங்கள்.

உங்கள் ஆலோசனைக் குழுவிலிருந்து கிடைக்கும் தகவல்களின் அடிப்படையில் நீங்களே முடிவுகளை எடுங்கள். முடிவெடுப்பதற்குத் தேவையான உண்மைகள் அல்லது தகவல்கள் மற்றவர்களிடமிருந்து தேவைப்பட்டால், உங்கள் நோக்கத்தை வெளிப்படுத்தாமல் அமைதியாக அவற்றைப் பெற்றுக்கொள்ளுங்கள்.

முடிவுகளின் மதிப்பு, அவற்றைச் செயல்படுத்துவதற்குத் தேவைப்படும் துணிவைப் பொறுத்தது.

நாகரிக வளர்ச்சிக்கு அடித்தளமாக அமைந்த மாபெரும் முடிவுகள், பெரும் ஆபத்துகளை ஏற்றுக்கொள்வதன் மூலம் எடுக்கப்பட்டன. அவற்றில் சில, மரணம் ஏற்படக்கூடிய அபாயத்தையும் உள்ளடக்கியிருந்தன.

விரைவாகவும் உறுதியாகவும் முடிவெடுப்பவர்கள் தங்களுக்கு என்ன வேண்டும் என்பதைத் தெளிவாக அறிந்திருப்பார்கள்; பொதுவாக அதை அடைந்தும் விடுவார்கள்.

தாங்கள் எங்கு செல்ல வேண்டும் என்பதைத் தங்களது சொற்களாலும் செயல்களாலும் தெளிவாக வெளிப்படுத்தும் மனிதர்களுக்கு உலகம் பொதுவாக வழிவிடுகிறது.

தோல்வி குறித்த பயமும் முடிவெடுக்க முடியாத நிலையும் இளம் வயதிலேயே தொடங்கும் பழக்கங்களாகும். தெளிவான நோக்கம் இல்லாதபோது, வயது அதிகரிக்க அதிகரிக்க இந்தப் பழக்கங்கள் நிரந்தரமாகிவிடுகின்றன.

எனவே, இந்தப் பழக்கங்களை முடிந்தவரை இளம் வயதிலேயே வெல்வது மிகவும் முக்கியமாகும்.

உங்கள் இலக்குகளை நோக்கிப் பயணிக்கும்போது, திடீர் அதிர்ஷ்ட வாய்ப்பை எதிர்பார்த்துக் காத்திருக்க வேண்டாம். ஏனெனில், அத்தகைய வாய்ப்பை நீங்கள் கண்டுபிடிக்க முடியாமல் போகலாம்.

நீங்கள் கண்டறியக்கூடியவை, எப்போதும் செயல்பட்டுக்கொண்டிருக்கும் இயற்கை விதிகளும் நியதிகளுமே. அவற்றைப் புரிந்துகொண்டு பின்பற்ற வேண்டும்.

ஒரு நாட்டிற்குச் சுதந்திரத்தைப் பெற்றுத்தருவது போன்ற உயர்ந்த நோக்கங்களுக்கும், உங்கள் வாழ்க்கையை மேம்படுத்தி நல்ல வாழ்வாதாரத்தை உருவாக்கிக்கொள்வது போன்ற தனிப்பட்ட இலக்குகளுக்கும் இந்த விதிகளைப் பயன்படுத்தலாம்.

அவற்றைப் புரிந்துகொண்டு நடைமுறைப்படுத்துவதற்குத் தேவையான நேரமும் முயற்சியும் மட்டுமே இதற்கான விலையாகும்.

அத்தியாயம் 7

பிரபஞ்ச மனம் (Cosmic Mind) 1 + 1 = > 2

முந்தைய அத்தியாயத்தில் 'திட்டமிடுதல்' பற்றிக் கற்றுக்கொண்டோம். திட்டங்களைச் செயல்படுத்துவதற்குப் போதுமான ஆற்றல் இல்லையென்றால், அந்தத் திட்டங்களால் எந்தப் பயனும் இல்லை. எந்தவொரு சாதனையையும் அடைவதற்கு ஆற்றல் இன்றியமையாதது.

காந்தியடிகள் தமக்குள் அளப்பரிய ஆற்றலை எவ்வாறு உருவாக்கிக்கொண்டார் என்பதைச் சில வார்த்தைகளில் விளக்கலாம். ஒரு குறிப்பிட்ட நோக்கத்திற்காக, இலட்சக்கணக்கான மக்களை ஒரே சிந்தனையுடனும் ஒருமித்த செயல்பாட்டுடனும் இணக்கமான மனப்பான்மையில் செயல்படத் தூண்டுவதன் மூலம் அவர் அந்த ஆற்றலைத் திரட்டினார். வேறு எந்த மனிதராலும் செய்ய முடியாது என்று பலர் நம்பிய ஓர் அற்புதமான சாதனையை காந்தியடிகள் நிகழ்த்திக் காட்டினார்.

ரயிலிலிருந்து வெளியேற்றப்பட்ட பிறகு, தென்னாப்பிரிக்காவில் வாழ்ந்த தம் நாட்டவர்களின் அவலநிலையை நேரில் கண்ட காந்தியடிகள், பிரிட்டோரியாவை அடைந்ததும் முதலில் செய்த செயல்களில் ஒன்று, தமது கட்சிக்காரரின் முகவர்களைத் தொடர்புகொண்டு, இந்தியச் சமூகத்தினரின் கூட்டத்திற்கு ஏற்பாடு செய்ததாகும். அந்தக் கூட்டத்தில் அவர் ஆற்றிய உரையைத் தனது வாழ்க்கையின் முதல் பொதுக்கூட்ட உரை என்று கூறலாம். இந்த முறை அவர் தடுமாறவில்லை; தளரவில்லை; வெட்கத்தால் அமர்ந்துவிடவும் இல்லை. தன்னுள் உறங்கிக்கொண்டிருந்த தைரியத்தின் ஊற்றை அறியாமலேயே அவர் கண்டுபிடித்துவிட்டார். அந்த ஊற்று வற்றாதது; அதன் நீர் இனி ஒருபோதும் அவரைக் கைவிடப்போவதில்லை.

தென்னாப்பிரிக்காவில் தங்கியிருந்த ஆண்டுகளில், இனவெறிக்கு எதிரான தமது போராட்டத்தில் தீவிரமாக உதவிய பல இந்தியர்கள், ஆப்பிரிக்கர்கள் மற்றும் பிரிட்டிஷ் மக்களுடன் காந்தியடிகள் தொடர்புகளை ஏற்படுத்திக்கொண்டார். நடால் இந்திய காங்கிரஸின் மூலம் நடாலில் வாழ்ந்த இந்தியர்களின் உரிமைகளுக்காகப் போராடினார். கருத்துகளைச் சுதந்திரமாகப் பரிமாறிக்கொள்வதற்காகத் தொடர்ந்து கூட்டங்களை நடத்தினார். போயர் போரில் அவர் பங்கேற்றதும் பல பிரிட்டிஷ் நண்பர்களுடன் தொடர்புகளை ஏற்படுத்திக்கொள்ள உதவியது. பல்வேறு மதங்களைச் சேர்ந்தவர்களுடனான அவரது நட்பு, தமது சொந்த மதத்தை ஆழமாகப் புரிந்துகொள்ள அவருக்கு வாய்ப்பளித்தது.

1915-ஆம் ஆண்டு காந்தியடிகள் இந்தியாவுக்குத் திரும்பிய பிறகு, கோபால கிருஷ்ண கோகலே, மதன் மோகன் மாளவியா, சர்தார் வல்லபாய் படேல், ஜவஹர்லால் நேரு போன்ற பல சுதந்திரப் போராட்ட வீரர்களுடன் பழகினார். இந்திய விடுதலைப் போராட்டத்தில் தமது முயற்சிகளைத் தொடர்ந்து மேற்கொண்டார். இவர்களின்

உதவியுடன் சம்பாரணில் நடைபெற்ற அவுரி விவசாயிகள் இயக்கம், கேதா சத்தியாகிரகம் போன்ற பல்வேறு போராட்டங்களை முன்னெடுத்தார். சிறந்த சிந்தனையாளர்களுடனான அவரது தொடர்புதான், Indian Opinion, Young India, Navajivan போன்ற செய்தித்தாள்கள் மற்றும் வெளியீடுகளின் வாயிலாக மக்களைச் சென்றடைய அவருக்கு உதவியது.

இந்திய விடுதலைப் போராட்டத்தில் காந்தியடிகளின் உண்மையான பயணம் பீகார் மாநிலத்தின் சம்பாரண் மாவட்டத்தில் தொடங்கியது. ஐரோப்பியத் தோட்ட உரிமையாளர்கள், உள்ளூர் விவசாயிகளின் விருப்பத்திற்கு மாறாக அவர்களை அவுரி பயிரிடும்படி கட்டாயப்படுத்தினர். விவசாயிகள் அவுரி பயிரிட மறுத்தால், அவர்களுடைய நிலங்கள் பறிமுதல் செய்யப்பட்டன; அவர்கள் கடுமையான துன்பங்களுக்கு ஆளாக வேண்டியிருந்தது. விவசாயிகளின் சிரமங்களை ஆராய்வதற்காக காந்தியடிகள் பல மாதங்கள் சம்பாரணில் தங்கினார். இந்த அனுபவம் அவருக்குப் பல வழிகளில் உதவியது.

1. அதுவரை காந்தியடிகளின் வாழ்க்கை ஐரோப்பியக் கல்வி, பழக்கவழக்கங்கள் மற்றும் உயர் சமூகத்தினருடனான தொடர்புகள் ஆகியவற்றால் ஓரளவு கட்டுப்படுத்தப்பட்டிருந்தது. சம்பாரண் மாவட்டத்தில் அவர் மேற்கொண்ட பயணம், இந்திய விவசாயிகளின் அன்றாட வாழ்க்கையைப் புரிந்துகொள்ள அவருக்கு உதவியது.

2. ராஜேந்திர பிரசாத், ஜே. பி. கிருபளானி போன்ற பல தோழர்களுடன் அவர் பழகும் வாய்ப்பைப் பெற்றார். பின்னாளில் இவர்கள் இந்திய விடுதலைப் போராட்டத்தில் அவருடன் இணைந்து பணியாற்றினர்.

3. தமது சொந்த மாநிலமான குஜராத்திலிருந்து வெகு தொலைவில் இருந்த பீகார் மாநில மக்களின் நம்பிக்கையை அவரால் பெற முடிந்தது. பீகாரை விட்டு வெளியேற வேண்டும் என்ற பிரிட்டிஷ் அதிகாரிகளின் உத்தரவுக்கு அவர் பணிய மறுத்தார். இது குஜராத்தில் இருந்த அவரது ஆதரவாளர்களிடமும் பெரும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது.

4. சம்பாரண் விவசாயிகளின் பிரச்சினைகள் குறித்து விவாதிப்பதற்காக காந்தியடிகள் பிரிட்டிஷ் நிர்வாக அதிகாரிகளை அடிக்கடி சந்தித்தார். அந்த அதிகாரிகளுடனான அறிமுகம், பின்னாளில் இர்வின் ஒப்பந்தம், லண்டன் வட்டமேசை மாநாடு போன்ற நிகழ்வுகளில் அவருக்கு உதவியது.

பிரபஞ்ச மனம் என்றால் என்ன?

பிரபஞ்ச மனம் என்பது பொழுதுபோக்கிற்காகச் சிலர் ஒன்றுகூடி நேரத்தை வீணடிப்பது போன்றதல்ல. “ஒரு குறிப்பிட்ட நோக்கத்தை அடைவதற்காக, இரண்டு அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட நபர்கள் இணக்கமான மனப்பான்மையுடன் தங்களது முயற்சிகளை ஒருங்கிணைத்துச் செயல்படுவது” என்பதே பிரபஞ்ச மனம் என வரையறுக்கப்படுகிறது.

பிரபஞ்ச மனக் கொள்கையின்படி, ஒரே நோக்கத்தையும் ஒத்த சிந்தனைகளையும் கொண்ட இரண்டு அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட நபர்களின் ஒருங்கிணைந்த ஆற்றல், அவர்களுடைய தனிப்பட்ட ஆற்றல்களின் மொத்தத்தைவிடப் பல மடங்கு அதிகமாக இருக்கும்.

பிரபஞ்ச மனக் குழுக் கூட்டங்களை வீட்டிலோ, தொழில் நடைபெறும் இடத்திலோ அல்லது அமைதியும் தனிமையும் கிடைக்கக்கூடிய வேறு ஏதேனும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட இடத்திலோ நடத்தலாம். பொதுவாக வாரத்திற்கு ஒருமுறை கூடுவது போதுமானது. உண்மையில், இதற்கெனக் கடுமையான விதிமுறைகள் எதுவும் இல்லை. காலை அல்லது மாலை நடைப்பயிற்சியின்போதும், கைப்பேசி மற்றும் இணையம் போன்ற தொழில்நுட்ப வசதிகளைப் பயன்படுத்தியும் எந்த நேரத்திலும் இக்கூட்டங்களை நடத்தலாம்.

குழுவில் ஒருவர் தலைவராக இருந்து, கூட்டத்தின் நோக்கத்திற்கு ஏற்ப மாறுபடக்கூடிய நிகழ்ச்சி நிரலின் உதவியுடன் கூட்டத்தை நடத்த வேண்டும். உறுப்பினர்கள் தங்களது முன்னேற்ற அறிக்கைகள், அடைந்த இலக்குகள், அனுபவங்கள், எதிர்காலத் திட்டங்கள் போன்றவற்றைப் பகிர்ந்துகொள்ள ஊக்குவிப்பதன் மூலம் உற்சாகமான சூழலை உருவாக்க வேண்டும்.

ஒவ்வொரு மனித மூளையும் சிந்தனை அதிர்வுகளை அனுப்பவும் பெறவும் கூடிய ஒரு கருவியாகும். கைப்பேசி ஒலிபரப்புக் கொள்கையைப் போன்றே, வெளியில் பரவும் சிந்தனை அதிர்வுகளை மற்ற மூளைகளிலிருந்து ஏற்றுக்கொள்ளும் திறன் ஒவ்வொரு மனித மூளைக்கும் உள்ளது.

முந்தைய பத்தியில் கூறப்பட்ட கருத்தை மேலும் புரிந்துகொள்வதற்கு, கற்பனை பற்றிய அத்தியாயத்தில் விளக்கப்பட்டுள்ள உள்ளுணர்வுத் தூண்டுதல்களை நினைவுகூருங்கள்.

மூளையின் ‘பெறுநர் கருவியாக’ (Receiving Set) கற்பனை செயல்படுகிறது. மற்றவர்களின் மூளைகளிலிருந்து வெளிப்படும் சிந்தனைகளை அது ஏற்றுக்கொள்கிறது.

மனம் தூண்டப்படும்போது அல்லது அதன் அதிர்வு வீதம் உயர்த்தப்படும்போது, வெளிப்புற மூலங்களிலிருந்து வெளி வழியாகத் தன்னை வந்தடையும் சிந்தனை அதிர்வுகளை ஏற்றுக்கொள்ளும் திறன் அதிகரிக்கிறது. இந்த அதிர்வு உயர்வு நேர்மறை உணர்ச்சிகள் மூலமாகவோ எதிர்மறை உணர்ச்சிகள் மூலமாகவோ ஏற்படலாம்.

மிக அதிக அதிர்வெண் கொண்ட அதிர்வுகளே ஒரு மூளையிலிருந்து மற்றொரு மூளைக்குப் பரவக்கூடியவை என்று இக்கருத்து விளக்குகிறது. சிந்தனை என்பது மிக அதிக அதிர்வெண்ணில் பயணிக்கும் ஆற்றலாகும். முக்கியமான உணர்ச்சிகளால் மாற்றமடைந்த அல்லது உயர்த்தப்பட்ட சிந்தனைகள், சாதாரண சிந்தனைகளைவிட அதிக அதிர்வெண்ணைக் கொண்டிருக்கும். இத்தகைய சிந்தனைகளே ஒரு மூளையிலிருந்து மற்றொரு மூளைக்குச் செல்கின்றன.

இதன் மூலம், நமது சிந்தனைகளுடன் உணர்ச்சிகளைக் கலந்து அவற்றை ஆழ்மனதிற்குக் கடத்துவதற்கு இந்த ஒலிபரப்புக் கொள்கை எவ்வாறு உதவுகிறது என்பதைப் புரிந்துகொள்ளலாம். மூளையின் 'ஒலிபரப்பு நிலையமாக' (Sending Station) ஆழ்மனம் செயல்படுகிறது. அதன் மூலமாகச் சிந்தனை அதிர்வுகள் வெளியே பரப்பப்படுகின்றன.

ஒருவர் மின்சாரத்தை நம்பினாலும் நம்பாவிட்டாலும், அது தனது ஆற்றலை வெளிப்படுத்துகிறது. அதுபோலவே, பிரபஞ்சத்தில் உள்ள மிகப் பெரிய ஆற்றல்களில் பல உருவமற்றவை. அவற்றை நமது புலன்களாலோ மனதாலோ நேரடியாக உணர முடியாது. நமது புரிதலுக்கு அப்பாற்பட்ட ஆற்றல்கள் இருக்கக்கூடும் என்பதை இப்போதைக்கு ஏற்றுக்கொண்டாலே போதுமானது. பிரபஞ்ச மனத்தின் வாயிலாக அவற்றுடன் தொடர்புகொள்ள முடியும்.

ஒவ்வொரு மனிதருக்குள்ளும் உறங்கிக்கொண்டிருக்கும் தெய்வீகத் தன்மையை விழிப்படையச் செய்து, உலகை வாழ்வதற்கு மேலும் சிறந்த இடமாக மாற்ற வேண்டும் என்ற விருப்பம் இன்று ஒரு விதையாக உருவெடுத்துள்ளது. அந்த விதை ஒரு புத்தகமாகவும் ஓர் அமைப்பாகவும் உங்கள் முன் நிற்கிறது. இந்த இயக்கமும் பிரபஞ்ச மனக் கொள்கை மற்றும் இப்புத்தகத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள பிற கொள்கைகளின் வாயிலாகச் செயல்படுத்தப்படுகிறது.

பிரபஞ்ச மனக் கொள்கையின் இரண்டு அம்சங்கள்

பிரபஞ்ச மனக் கொள்கையில் இரண்டு முக்கிய அம்சங்கள் உள்ளன. அவற்றில் ஒன்று பொருளாதாரம் சார்ந்தது; மற்றொன்று ஆன்மிகம் சார்ந்தது.

பொருளாதார நன்மைகள்:

ஒருவர் தமது நேரத்தின் மதிப்பிற்கு ஏற்ற ஊதியமோ ஈடோ வழங்கி, ஒரு குழுவினரின் ஆலோசனைகளையும் ஒத்துழைப்பையும் பெற்றுக்கொள்வதன் மூலம் பொருளாதார நன்மைகளை உருவாக்க முடியும். இத்தகைய கூட்டுறவு உறவுமுறையே ஏறக்குறைய ஒவ்வொரு மாபெரும் வணிக வெற்றிக்கும் அடிப்படையாக இருந்துள்ளது.

ஆன்மிக அம்சம்:

பிரபஞ்ச மனக் கொள்கையின் ஆன்மிக அம்சம் மிகவும் நுட்பமானது; அதைப் புரிந்துகொள்வதும் சற்றுக் கடினமானது. ஏனெனில், இது மனிதர்கள் அதிகம் அறிந்திராத ஆன்மிக ஆற்றல்களுடன் தொடர்புடையது.

பின்வரும் கூற்றிலிருந்து ஒரு முக்கியமான கருத்தைப் புரிந்துகொள்ளலாம்:

"இரண்டு மனங்கள் ஒன்றிணையும்போது, மூன்றாவது மனத்துடன் ஒப்பிடக்கூடிய, கண்ணுக்குப் புலப்படாத, தொட முடியாத ஓர் ஆற்றல் உருவாகிறது."

பிரபஞ்ச மனம் ஒருவருக்கு மற்றவர்களின் அறிவு, அனுபவம், நேரம், பணம் மற்றும் வளங்களைப் பயன்படுத்திக்கொள்ளும் வாய்ப்பை வழங்குகிறது. இரண்டு அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட நபர்கள் இணக்கமான மனப்பான்மையுடன் ஒருங்கிணைந்து, ஒரு குறிப்பிட்ட இலக்கை நோக்கிச் செயல்படும்போது, அவர்கள் கடவுளின் பேரண்டக் களஞ்சியத்தில் நிறைந்திருக்கும் ஆற்றலை நேரடியாகப் பெறுவதற்கான நிலையில் தங்களை அமைத்துக்கொள்கிறார்கள்.

இதுவே அனைத்து ஆற்றல் மூலங்களிலும் மிகச் சிறந்ததாகும். ஒவ்வொரு மாபெரும் சாதனையாளரும் இந்த ஆற்றல் மூலத்தை நாடுகிறார். அவர் அதை உணர்ந்தே செய்கிறாரா, இல்லையா என்பது முக்கியமல்ல.

உங்களுடைய முயற்சிகளுக்கு உதவக்கூடிய உறவினர்கள், நண்பர்கள், சக பணியாளர்கள் மற்றும் பிற அறிமுகமானவர்கள் அனைவரையும் பட்டியலிடுங்கள். உங்களுக்கு உதவக்கூடிய மற்றவர்களை அறிமுகப்படுத்துமாறும் அவர்களிடம் கேட்கலாம்.

எத்தனை பேர் நல்ல மனம் கொண்டவர்களாகவும், மற்றவர்களுக்கு உதவுவதில் மகிழ்ச்சி அடைபவர்களாகவும் இருக்கிறார்கள் என்பதை அறிந்தால் நீங்கள் ஆச்சரியப்படுவீர்கள்.

அத்தியாயம் 8

தலைமைத்துவம்

(மக்களை இலக்குகளை நோக்கி ஊக்குவித்து வழிநடத்துதல்)

ஒரு குழுவினருக்கு சரியான திசையை நிர்ணயித்து, அவர்களை அந்த இலக்கை நோக்கி ஒருங்கிணைந்து செயல்படச் செய்யும் திறன் கொண்டவரே தலைவராவார். பொதுவாக, உலகில் இரண்டு வகையான மக்கள் உள்ளனர் — தலைவர்கள் மற்றும் பின்பற்றுபவர்கள். நீங்கள் தேர்ந்தெடுத்துள்ள துறையில் ஒரு தலைவராக உருவாக விரும்புகிறீர்களா அல்லது ஒரு பின்பற்றுபவராகவே இருக்க விரும்புகிறீர்களா என்பதை ஆரம்பத்திலேயே தீர்மானித்துக் கொள்ளுங்கள். இந்தத் தேர்வு உங்கள் வாழ்க்கையில் மிகப்பெரிய மாற்றத்தை ஏற்படுத்தும்.

பின்பற்றுபவராக இருப்பதில் எந்த அவமானமும் இல்லை. அதே நேரத்தில், எப்போதும் பின்பற்றுபவராகவே இருப்பதில் பெருமைப்படுவதற்கும் ஒன்றுமில்லை. மிகச்சிறந்த தலைவர்களில் பெரும்பாலானோர் தங்கள் பயணத்தைப் பின்பற்றுபவர்களாகவே தொடங்கினர். அவர்கள் புத்திசாலித்தனமான பின்பற்றுபவர்களாக இருந்ததால்தான் சிறந்த தலைவர்களாக உயர்ந்தனர். ஒரு அறிவார்ந்த பின்பற்றுபவருக்குப் பல நன்மைகள் உள்ளன. அவற்றில் முக்கியமான ஒன்று, தனது தலைவரிடமிருந்து கற்றுக்கொள்வதற்குக் கிடைக்கும் வாய்ப்பாகும்.

தலைமைத்துவம் இரண்டு வகைப்படும்:

1. மற்றவர்களின் சம்மதத்துடன், அவர்களின் நலனுக்காகச் செயல்படும் தலைமைத்துவம்.
2. மற்றவர்களின் சம்மதமின்றி, தனது சொந்த நலனுக்காக அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்திச் செயல்படும் தலைமைத்துவம்.

கட்டாயப்படுத்தி அதிகாரத்தின் மூலம் உருவாக்கப்படும் தலைமைத்துவத்தை மக்கள் தற்காலிகமாகப் பின்பற்றலாம். ஆனால், அவர்கள் விருப்பத்துடன் அதனைப் பின்பற்ற மாட்டார்கள். வலுக்கட்டாயமாகத் திணிக்கப்படும் தலைமைத்துவம் நீண்டகாலம் நிலைத்திருக்க முடியாது என்பதற்குச் சரித்திரத்தில் ஏராளமான சான்றுகள் உள்ளன. ஹிட்லர் போன்ற சர்வாதிகாரிகளின் வீழ்ச்சியும் மறைவும் இதற்குச் சிறந்த எடுத்துக்காட்டுகளாகும். மக்கள் கட்டாயப்படுத்தும் தலைமைத்துவத்தை நிரந்தரமாகப் பின்பற்ற மாட்டார்கள் என்பதையே இது உணர்த்துகிறது. வணிகம், மதம் போன்ற பிற துறைகளிலும் இத்தகைய தலைவர்கள் பதவியிலிருந்து அகற்றப்படுவதை நாம் காணலாம்.

பின்பற்றுபவர்களின் சம்மதத்துடன், அவர்களின் நலனுக்காகச் செயல்படும் தலைமைத்துவம் மட்டுமே நீண்டகாலம் நிலைத்திருக்கக்கூடியது!

இத்தகைய தலைமைத்துவம் கீழே குறிப்பிடப்பட்டுள்ள பண்புகளை உள்ளடக்கியதாகும். இந்தப் பண்புகளைத் தனது தலைமைத்துவத்தின் அடிப்படையாகக் கொண்ட ஒருவர், வாழ்க்கையின் எந்தத் துறையிலும் மற்றவர்களை வழிநடத்துவதற்கான ஏராளமான வாய்ப்புகளைப் பெறுவார்.

தலைமைத்துவத்தில் வெற்றி பெறுவதற்குத் தேவையான முக்கியப் பண்புகள்

1. தைரியம்

சிலர் இந்தப் பண்பை அலட்சியமாக நடந்துகொள்வது அல்லது ஆபத்துகளைப் பற்றிச் சிந்திக்காமல் பிரச்சினைகளில் இறங்குவது என்று தவறாகப் புரிந்துகொள்ளலாம். ஆனால், தைரியம் என்பது ஒருவர் செயல்படும் துறையைப் பற்றிய தெளிவிலிருந்து உருவாகிறது. தன்னம்பிக்கையும் தனது செயல்பாட்டுத் துறையில் தெளிவும் இல்லாத ஒருவரால் வழிநடத்தப்படுவதை எந்தப் பின்பற்றுபவரும் விரும்பமாட்டார்.

காந்தியடிகள் கூறினார்:

“என்னுள் இருக்கும் ஏதோ ஓர் உள்ளார்ந்த சக்தி என்னை ஒருபோதும் கைவிடுவதில்லை. அது என்னிடம், ‘நீ தனியாக நிற்க வேண்டியிருந்தாலும், உலகம் முழுவதையும் எதிர்த்து நிற்க வேண்டும்’ என்று கூறுகிறது. உலகம் உன்னைச் சினத்துடன் பார்த்தாலும், நீ உலகத்தை நேருக்கு நேர் எதிர்கொள்ள வேண்டும்.

‘பயப்படாதே! உன் இதயத்தில் குடிகொண்டிருக்கும் அந்தச் சிறிய சக்தியை நம்பு. நண்பர்களையும், மனைவியையும், ஏனைய அனைத்தையும் கைவிட வேண்டியிருந்தாலும், நீ வாழ்நாள் முழுவதும் கடைப்பிடித்து வந்த உண்மைக்குச் சாட்சியாக நில். அந்த உண்மைக்காகவே நீ உயிரையும் தியாகம் செய்ய வேண்டியிருக்கலாம்’ என்று அது கூறுகிறது.”

2. நியாய உணர்வும் நேர்மையும்

ஒரு தரப்பினரின் வாதங்களை மட்டுமே கேட்டு, அவர்களுக்குச் சாதகமாக முடிவெடுக்கும் நபரை அனைவரும் வெறுப்பார்கள். ஒரு தலைவர் நியாயமாகச் செயல்பட வேண்டும். இரு தரப்பினரின் கருத்துகளையும் கேட்பதற்குச் சமமான வாய்ப்பை வழங்க வேண்டும்.

3. முடிவெடுக்கும் திறன்

முடிவெடுப்பதில் அடிக்கடி தயங்கும் ஒருவர், தன்மீதே தனக்கு நம்பிக்கை இல்லை என்பதை வெளிப்படுத்துகிறார். அத்தகைய ஒருவரால் மற்றவர்களை வெற்றிகரமாக வழிநடத்த முடியாது.

4. திட்டமிடுதல்

திட்டமிடத் தெரியாமல் ஊகங்களின் அடிப்படையில் செயல்படும் தலைவர், பயணத் திட்டமின்றிப் பறக்கும் விமானத்தைப் போன்ற நிலையை அடைவார்.

பாதுகாப்பற்ற வானிலை நிலைகளைத் தவிர்ப்பதற்காக ஒரு விமானம் பலமுறை பல்வேறு திசைகளிலும் உயரங்களிலும் தனது பயணப் பாதையை மாற்றிக் கொள்ளலாம். இருப்பினும், அது எங்கே தரையிறங்க வேண்டும், தரையிலுள்ள விமானப் போக்குவரத்துக் கட்டுப்பாட்டாளர்களிடமிருந்து எவ்வாறு உதவி பெற வேண்டும் என்பதற்கான திட்டம் அதனிடம் இருக்கும்.

அதேபோல், சூழ்நிலைக்கேற்ப தனது செயல்முறைகளை மாற்றிக்கொள்ளும் நெகிழ்வுத்தன்மை ஒரு தலைவருக்கு இருக்க வேண்டும். அதே நேரத்தில், இறுதி இலக்கையும் அதை அடைவதற்கான வழிமுறைகளையும் அவர் தெளிவாகத் திட்டமிட்டிருக்க வேண்டும்.

5. பணிவு

சந்தர்ப்பம் தேவைப்படும்போது, மற்றவர்களிடம் செய்யச் சொல்லும் எந்த வேலையையும் தாமே செய்யத் தயாராக இருப்பவர்களே வெற்றிகரமான தலைவர்கள்.

அவர்கள் நல்ல ஆலோசனைகளையும் ஆக்கபூர்வமான விமர்சனங்களையும் ஏற்றுக்கொள்வார்கள். தங்களுடைய தவறுகளை ஒப்புக்கொள்வதில் பணிவுடன் இருப்பார்கள். மேலும், அந்தத் தவறுகளைத் திருத்துவதற்குத் தேவையான நடவடிக்கைகளை எடுக்கவும் தயாராக இருப்பார்கள்.

6. முழுமையான ஈடுபாடு

ஒரு தலைவர் தான் செய்யும் ஒவ்வொரு செயலிலும் முழு மனதுடன் ஈடுபட வேண்டும். நூறு சதவீத அர்ப்பணிப்புடன் செயல்பட வேண்டும்.

தன்னைப் பின்பற்றுபவர்களைவிட அதிகமாக உழைக்க அவர் தயாராக இருக்க வேண்டும். தானோ குறைந்த நேரம் வேலை செய்துகொண்டு, தன்னைப் பின்பற்றுபவர்கள் அதிக நேரம் உழைக்க வேண்டும் என்று எதிர்பார்க்கும் ஒருவர் வெற்றி பெற முடியாது.

7. உண்மைத்தன்மை

தனக்குக் கீழே பணிபுரிபவர்களிடமோ அல்லது தனக்கு மேலதிகாரிகளாக இருப்பவர்களிடமோ நேர்மையாகவும் விசுவாசமாகவும் நடந்துகொள்ளாத ஒருவர், தன்னைப் பின்பற்றுபவர்களின் நம்பிக்கையையும் ஆதரவையும் பெற முடியாது.

8. பரிவும் புரிந்துகொள்ளும் திறனும்

தன்னைப் பின்பற்றுபவர்களின் பிரச்சினைகளையும் பலவீனங்களையும் தலைவர் புரிந்துகொள்ள வேண்டும். அவர்களுடைய பலங்களையும் வரம்புகளையும் அறிந்திருக்க வேண்டும்.

மேலும், எந்தப் பணியை யாரிடம் ஒப்படைக்க வேண்டும் என்பதையும் அவர் சரியாகத் தீர்மானிக்கத் தெரிந்திருக்க வேண்டும்.

9. பொறுப்புணர்வு

பெரிய அதிகாரத்துடன் பெரிய பொறுப்பும் வருகிறது என்பதை ஒரு தலைவர் புரிந்துகொள்ள வேண்டும். தனது பொறுப்புகளிலிருந்து அவர் தப்பிக்க முயலக்கூடாது.

வெற்றிகரமான தலைவர், தன்னைப் பின்பற்றுபவர்கள் செய்யும் தவறுகளுக்கும் அவர்களுடைய குறைபாடுகளுக்கும் கூட பொறுப்பேற்றுக்கொள்வார். அவர்களில் ஒருவர் தவறு செய்தாலோ, திறமையற்றவராகச் செயல்பட்டாலோ, அந்த நபர் தோல்வியடைந்ததாக மட்டும் கருதமாட்டார். அவரைச் சரியாக வழிநடத்தத் தவறியது தானே என்று கருதுவார்.

10. ஒத்துழைப்பு

வெற்றிகரமான தலைவர் கூட்டுமுயற்சியின் கொள்கையைப் பின்பற்றுவார். தன்னைப் பின்பற்றுபவர்களும் அதே கொள்கையின்படி செயல்படுமாறு அவர்களை ஊக்குவிப்பார்.

11. நெருக்கத்திற்கும் மரியாதைக்கும் இடையே சமநிலை

“அளவுக்கு மீறிய நெருக்கம் அவமதிப்பை உருவாக்கும்” என்ற பழமொழி ஒன்று உள்ளது.

ஒரு தலைவர் தன்னைப் பின்பற்றுபவர்களுடன் அளவுக்கு அதிகமாக நெருங்கிப் பழகி, எப்போதும் கேலியும் கிண்டலுமாக நடந்துகொண்டால், அவர்கள் அவருடைய கட்டளைகளுக்கு உரிய மரியாதை அளிக்காமல் போகலாம்.

அவருடைய இதயம் மிகவும் மென்மையானதாக இருந்தாலும், கட்டளைகள் புறக்கணிக்கப்படும்போது அவர் உறுதியையும் கண்டிப்பையும் வெளிப்படுத்த வேண்டும்; தேவையான நடவடிக்கைகளையும் எடுக்க வேண்டும்.

12. மனச்சமநிலை

ஒரு தலைவர் மனச்சமநிலையைக் கொண்டிருக்க வேண்டும். தோல்விகளாலும் துன்பங்களாலும் பாதிக்கப்பட்டாலும், அவர் தன்னைப் பின்பற்றுபவர்களின் மன உறுதியைக் குலைக்கக்கூடாது. மாறாக, அவர்களுக்கு ஊக்கமளித்து, மீண்டும் எழுந்து செயல்படத் தூண்ட வேண்டும்.

13. நிறைவேற்றக்கூடிய வாக்குறுதிகளை மட்டுமே அளித்தல்

ஒரு தலைவர் தன்னால் நிறைவேற்றக்கூடிய வாக்குறுதிகளை மட்டுமே அளிப்பது மிகவும் முக்கியமானது.

தகவல் பரிமாற்றத்தின்போது "ஆம்" என்று சொல்வது எப்போதும் எளிதானது. ஆனால், சில சமயங்களில் "இல்லை" என்றும் கூற வேண்டியிருக்கும்.

அத்தகைய சூழ்நிலைகளில், நிலைமையை மற்றவர் புரிந்துகொள்ளுமாறு விளக்க வேண்டும். தீர்வைக் கண்டறியும் செயல்முறையில் அவரையும் பங்கேற்கச் செய்ய வேண்டும்.

தீர்வு சாத்தியமற்றதாக இருந்தால், அந்த உண்மையை அவர் புரிந்துகொள்வது, பின்னர் மறுப்பை வெறுப்போ மனக்கசப்போ இல்லாமல் ஏற்றுக்கொள்வதற்கான மனப்பக்குவத்தை அவருக்கு ஏற்படுத்தும்.

14. தீய பழக்கங்களிலிருந்து விலகி வாழ்தல்

மது அல்லது பிற போதைப் பொருட்களுக்கு அடிமையாதல், சூதாட்டம், வேட்டையாடுதல் போன்ற பழக்கங்களால் ஒரு தலைவர் பாதிக்கப்படக்கூடாது.

தொடர்ச்சியான உடற்பயிற்சி, அளவான உணவு, நல்ல மனிதர்களின் நட்பு போன்ற நல்ல பழக்கங்களை வளர்த்துக்கொண்டு, ஒழுக்கமான வாழ்க்கையை வாழ வேண்டும்.

தனது வாழ்க்கையையே சரியாக வழிநடத்த முடியாத ஒருவர், மற்றவர்களை எவ்வாறு வழிநடத்த முடியும்?

15. நம்பிக்கையும் எச்சரிக்கையும்

ஒரு தலைவர் அனைவரையும் கண்மூடித்தனமாக நம்பினால், மோசடிக்காரர்களால் ஏமாற்றப்படுவதற்கான வாய்ப்பு உள்ளது.

மறுபுறம், அனைவரையும் சந்தேகத்துடன் அணுகினால், நல்ல குணமுடையவர்கள் மனம் புண்பட்டு அவரிடமிருந்து விலகிச் செல்லக்கூடும்.

எனவே, ஒரு தலைவர் அனைவரிடமும் நம்பிக்கை கொண்டிருப்பதைப் போல நடந்துகொள்ள வேண்டும். அதே நேரத்தில், எச்சரிக்கையுடனும் விவேகத்துடனும் செயல்பட வேண்டும்.

16. தகுதியின் அடிப்படையில் பொறுப்புகளை வழங்குதல்

ஒரு தலைவர் தன்னைப் பின்பற்றுபவர்களுக்கு முக்கியமான பதவிகளையும் பொறுப்புகளையும் வழங்கும்போது, அவர்களுடைய தகுதியையும் திறமையையும் மட்டுமே கருத்தில் கொள்ள வேண்டும்.

உறவுமுறை, நட்பு, சமூகம் போன்ற காரணிகளின் அடிப்படையில் முடிவெடுக்கக்கூடாது.

தகுதியற்றவர்களை ஒரு தலைவர் பதவி உயர்த்தினால், அவர்களின் செயல்பாடுகள் இறுதியில் தலைவருக்கே அவப்பெயரை ஏற்படுத்தும்.

17. இருதரப்புக்கும் வெற்றி தரும் அணுகுமுறை

ஒரு ஒப்பந்தம் அல்லது பரிவர்த்தனையில் தொடர்புடைய இரு தரப்பினருக்கும் நன்மை கிடைப்பதை உறுதிசெய்ய வேண்டும்.

ஒரு தரப்பினர் மட்டுமே பயனடையும் வகையில் செயல்படாமல், இரு தரப்பினரும் வெற்றிபெறும் தீர்வை உருவாக்குவதே சிறந்த தலைமைத்துவமாகும்.

18. எதிர்வினையாற்றுவதற்குப் பதிலாக முன்கூட்டியே செயல்படுதல்

சூழ்நிலை உருவான பிறகு அதற்கேற்ப எதிர்வினையாற்றுவதற்குப் பதிலாக, பிரச்சினைகள் ஏற்படுவதற்கு முன்பே அவற்றை உணர்ந்து திட்டமிட்டு செயல்பட வேண்டும்.

எதிர்வினை மனப்பான்மை கொண்டவர்கள் பொதுவாகச் செயலற்ற அணுகுமுறையைக் கடைப்பிடிப்பார்கள். உலகில் நடக்கும் நிகழ்வுகள் தங்களுக்குத் தொடர்ந்து பாதிப்பை ஏற்படுத்துகின்றன என்று அவர்கள் கருதுவார்கள்.

ஆனால், முன்முயற்சியுடன் செயல்படுபவர்கள் தங்களுக்குப் பொறுப்பு இருப்பதை உணர்கிறார்கள். தங்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட சூழ்நிலைக்கு எவ்வாறு பதிலளிக்க வேண்டும் என்பதைத் தேர்ந்தெடுக்கும் திறன் அவர்களிடம் உள்ளது.

இதுவே பதிலளிக்கும் திறன் (Response-ability) எனப்படுகிறது. அதாவது, ஒரு குறிப்பிட்ட சூழ்நிலைக்கு எவ்வாறு பதிலளிப்பது என்பதைத் தீர்மானிக்கும் ஆற்றலாகும்.

அரசியல் அதிகாரம், பொருளாதார அதிகாரம் உள்ளிட்ட பல வடிவங்களில் அதிகாரம் வெளிப்படுகிறது. அதிகாரம் என்பது தன்னளவில் ஊழலானது அல்ல.

பேராசை, ஆதிக்க மனப்பான்மை போன்ற நோக்கங்களைக் கொண்டவர்கள் அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றும்போதுதான் அது ஊழலின் ஆதாரமாக மாறுகிறது.

அனைவருடைய நலனையும் பாதுகாப்பதற்கான ஒரு கருவியாக அதிகாரத்தை மக்கள் கருதினால், அது மக்களுக்குச் சேவை செய்வதற்கான மிகச்சிறந்த கருவியாக மாறும்.

தலைமைத்துவத்தில் தோல்வி ஏற்படுவதற்கான முக்கியக் காரணங்கள்

1. பரஸ்பர மரியாதையின் பொன்னான விதியைப் பின்பற்றத் தவறுதல்

இந்தக் கொள்கை கூறுவது என்னவென்றால், நாம் எவ்வாறு மற்றவர்களால் நடத்தப்பட விரும்புகிறோமோ, அவ்வாறே மற்றவர்களையும் நடத்த வேண்டும் என்பதாகும்.

இந்த அடிப்படையான விதியைப் பின்பற்றத் தவறுவது தலைமைத்துவத் தோல்விக்கான முக்கியக் காரணமாகும்.

2. தன்னைப் பின்பற்றுபவர்களின் போட்டியைக் கண்டு அஞ்சுதல்

தன்னைப் பின்பற்றுபவர்களில் ஒருவர் தனது பதவியைப் பறித்துவிடக்கூடும் என்று அஞ்சும் தலைவர், அந்த அச்சம் உண்மையாக மாறுவதற்கான வாய்ப்பைத் தானே உருவாக்குகிறார்.

திறமையான தலைவர் தன்னைப் பின்பற்றுபவர்களுக்குப் பயிற்சி அளிப்பார். அவர்களுடைய திறமைக்கும் அனுபவத்திற்கும் ஏற்ற பணிகளை ஒப்படைப்பார்.

இவ்வாறுதான் ஒரு தலைவர் தனது திறனையும் செயல்பாட்டையும் பல மடங்காக விரிவுபடுத்த முடியும். பல இடங்களில் ஒரே நேரத்தில் தனது பங்களிப்பை வழங்கவும், பல்வேறு பணிகளைக் கவனிக்கவும், தன்னைத் தயார்படுத்திக்கொள்ளவும் முடியும்.

3. சுயநலம்

தன்னைப் பின்பற்றுபவர்கள் செய்த பணிகளுக்கான பெருமை முழுவதையும் தானே எடுத்துக்கொள்ளும் தலைவர், அவர்களுடைய வெறுப்பையும் அதிருப்தியையும் நிச்சயமாகச் சம்பாதிப்பார்.

உண்மையான தலைவர் தனக்கான புகழையும் பாராட்டையும் கோருவதில்லை. அவர் தனது குழுவினருக்குப் பெருமையையும் அங்கீகாரத்தையும் வழங்குகிறார்.

பெரும்பாலான மக்கள் பணப் பலன்களை மட்டுமே எதிர்பார்த்துச் செயல்படுவதில்லை என்பதை அவர் அறிவார். தங்களுடைய உழைப்புக்கு உரிய அங்கீகாரமும் மனநிறைவும் கிடைக்கும்போது, அவர்கள் இன்னும் அதிகமாக உழைக்கத் தயாராக இருப்பார்கள்.

4. அளவுகடந்த உணர்ச்சிவசப்படுதல்

தனது உணர்ச்சிகளைக் கட்டுப்படுத்த முடியாத, நிதானமற்ற தலைவரை அவரைப் பின்பற்றுபவர்கள் மதிக்க மாட்டார்கள்.

மேலும், அளவுக்கு மீறிய உணர்ச்சிவசப்படுதல் அல்லது கட்டுப்பாடற்ற பழக்கங்கள், அவற்றில் ஈடுபடுபவர்களின் மன உறுதியையும் உடல் ஆற்றலையும் படிப்படியாகச் சிதைக்கின்றன.

வெற்றிகரமான தலைவர் தன்னைப் பின்பற்றுபவர்களின் பலவீனங்களையும் பிரச்சினைகளையும் புரிந்துகொள்வார். அவர்களுக்குச் சரியான ஆலோசனைகளை வழங்கி, அவர்களின் குறைபாடுகளைச் சரிசெய்ய உதவுவார்.

5. பதவி அல்லது அதிகாரத்தை அளவுக்கு அதிகமாக முன்னிறுத்துதல்

திறமையான தலைவர் தன்னைப் பின்பற்றுபவர்களின் மரியாதையைப் பெறுவதற்காகப் பதவிப் பெயரைச் சார்ந்திருக்க வேண்டியதில்லை.

தனது பதவியைப் பற்றியே அளவுக்கு அதிகமாகப் பெருமை பேசும் ஒருவரிடம், முன்னிறுத்துவதற்கான வேறு சிறப்புகள் குறைவாக இருக்கக்கூடும்.

உண்மையான தலைவரின் வீடு அல்லது அலுவலகத்தின் கதவுகள் உதவி நாடியோ, தங்கள் கருத்து வேறுபாடுகளை வெளிப்படுத்தவோ வருபவர்களுக்குத் திறந்தே இருக்கும். அவருடைய பணியிடத்தில் தேவையற்ற ஆடம்பரமும் சம்பிரதாயமும் ஆதிக்கம் செலுத்தாது.

தலைமைத்துவத்தில் தோல்வி ஏற்படுவதற்கான பொதுவான காரணங்களில் இவையும் அடங்கும். இவற்றில் ஏதேனும் ஒரு குறைபாடு இருந்தால்கூட, அது தோல்விக்கு வழிவகுக்கக்கூடும்.

நீங்கள் ஒரு தலைவராக உருவாக விரும்பினால், இந்தப் பட்டியலைக் கவனமாகப் படியுங்கள். இதில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள குறைபாடுகள் உங்களிடம் இல்லாதவாறு பார்த்துக்கொள்ளுங்கள்.

நினைவில் கொள்ளுங்கள்: உண்மையான தலைமைத்துவம் என்பது அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்தி மக்களை அடக்கி ஆள்வதல்ல; அவர்களின் நம்பிக்கையைப் பெற்று, அவர்களுடைய திறமைகளை வளர்த்து, பொதுவான இலக்கை நோக்கி அவர்களை ஊக்கத்துடனும் ஒற்றுமையுடனும் வழிநடத்துவதாகும்.

அத்தியாயம் 9

ஆழ்மனம் (மனிதனின் வரையறுக்கப்பட்ட மனதிற்கும் எல்லையற்ற பிரபஞ்ச மனதிற்கும் இடையிலான இணைப்பு)

பிரபஞ்சம் ஆற்றல் மற்றும் பொருள் ஆகியவற்றால் ஆனது. இவை ஒன்றிலிருந்து மற்றொன்றாக மாற்றப்பட முடியும். மனிதர்களாகிய நாம் நிலம், நீர், நெருப்பு, காற்று, ஆகாயம் ஆகிய ஐந்து பூதங்களால் ஆனவர்கள். எண்ணம் என்பது ஆற்றலின் ஒரு வடிவமாகும். எனவே, எண்ண ஆற்றல் மற்றும் மனம் ஆகிய சொற்களை ஒன்றுக்கொன்று மாற்றாகப் பயன்படுத்தலாம்.

விமானங்கள், கணினிகள் போன்ற பொருட்களையும், போர்கள், சுதந்திரம் போன்ற நிகழ்வுகளையும் உருவாக்கும் ஆற்றல் எண்ணங்களுக்கு எவ்வாறு கிடைக்கிறது என்பதை இப்போது நாம் தர்க்கரீதியாகப் புரிந்துகொள்ளலாம். எரிபொருள் மற்றும் உணவு போன்ற பொருட்களை ஆற்றலாக மாற்றும் அறிவியல் நமக்குத் தெரியும். இப்போது நமது விருப்பங்களை நிறைவேற்றும் பொருட்களாக எண்ண ஆற்றலை மாற்றுவது எப்படி என்பதையும் நாம் கற்றுக்கொண்டு வருகிறோம்.

மனதின் செயல்பாடுகள் பின்வரும் இரண்டு பிரிவுகளால் நிகழ்கின்றன.

1. நனவு மனம் (Conscious Mind)

“நான் பார்க்கிறேன், நான் கேட்கிறேன், நான் நுகர்கிறேன், நான் தொடுகிறேன், நான் சுவைக்கிறேன்” என்று நீங்கள் கூறும்போது, அவ்வாறு கூறுவது உங்கள் நனவு மனமே. ஏனெனில், அது ஐந்து புலன்களின் ஆட்சியாளராகச் செயல்படுகிறது.

ஐந்து புலன்களின் மூலம் உணர்ந்து செயல்படும் நனவு மனம், வெளிப்புற வாழ்க்கையின் அனுபவங்களையும் பொருட்களையும் கையாளுகிறது. பகுத்தறியும் மனப்பகுதி இதுவே. எது சரி, எது தவறு என்பதை இது வேறுபடுத்தி அறிகிறது. எனவே, சுயமாகத் தீர்மானிக்கும் சுதந்திரத்தைப் பயன்படுத்துவதற்கான பொறுப்பும் இதற்கே உள்ளது.

ஐந்து தன்மாத்திரைகள்

நம்மால் புற உலகத்தை உணரக்கூடிய வழிமுறைகளே தன்மாத்திரைகள் எனப்படுகின்றன.

‘தன்’ என்றால் நுண்ணிய என்றும், ‘மாத்திரை’ என்றால் கூறு என்றும் பொருள். ஐந்து பூதங்களும் ஐந்து புலன்களின் செயல்பாடுகளில் வெளிப்படுகின்றன. ஐந்து தன்மாத்திரைகளும் அவற்றுடன் தொடர்புடைய புலன்களும் பின்வருமாறு:

- ஒலி — காது

- தொடு உணர்வு — தோல்
- பார்வை அல்லது உருவம் — கண்
- சுவை — நாக்கு
- மணம் — மூக்கு

ஒவ்வொரு பூதமும் முதன்மையாக ஒரு தன்மாத்திரையுடன் தொடர்புடையது. இருப்பினும், கீழே விளக்கப்பட்டுள்ளபடி மற்ற தன்மாத்திரைகளின் கூறுகளையும் அது கொண்டிருக்கலாம்.

அ) ஆகாயம் — ஒலி (காது) என்ற தன்மாத்திரை.

ஆ) காற்று — ஒலி மற்றும் தொடு உணர்வு (காது மற்றும் தோல்) என்ற தன்மாத்திரைகள்.

இ) நெருப்பு — ஒலி, தொடு உணர்வு மற்றும் பார்வை (காது, தோல் மற்றும் கண்) என்ற தன்மாத்திரைகள்.

ஈ) நீர் — ஒலி, தொடு உணர்வு, பார்வை மற்றும் சுவை (காது, தோல், கண் மற்றும் நாக்கு) என்ற தன்மாத்திரைகள்.

உ) நிலம் — ஒலி, தொடு உணர்வு, பார்வை, சுவை மற்றும் மணம் (காது, தோல், கண், நாக்கு மற்றும் மூக்கு) ஆகிய ஐந்து தன்மாத்திரைகளும்.

2. ஆழ்மனம் (Subconscious Mind)

ஆழ்மனம் பகுத்தறியும் செயலிலோ, சுயமாகத் தீர்மானிக்கும் செயலிலோ ஈடுபடுவதில்லை. நமது இதயம் எவ்வாறு உறங்காமலும் ஓய்வெடுக்காமலும் செயல்படுகிறதோ, அதுபோல ஆழ்மனமும் தொடர்ந்து செயல்படுகிறது.

இதற்கு மூன்று முக்கியமான செயல்பாடுகள் உள்ளன:

அ) உடல் சார்ந்த செயல்பாடுகள்: சுவாசித்தல், தன்னுயிரைப் பாதுகாத்தல், சந்ததியை உருவாக்கும் விருப்பம், குழந்தைகளைப் பராமரித்தல் போன்ற வழக்கமான மற்றும் உயிர் சார்ந்த செயல்பாடுகளின் மூலமாக ஆழ்மனம் விளங்குகிறது.

ஆ) மனம் சார்ந்த செயல்பாடுகள்: நினைவுகள், பழக்கவழக்கங்கள் மற்றும் உணர்ச்சிகள் ஆகியவற்றின் களஞ்சியமாக இது விளங்குகிறது.

இ) ஆன்மிகம் சார்ந்த செயல்பாடுகள்: இலட்சியங்கள், லட்சிய நோக்கங்கள், உயர்ந்த விருப்பங்கள் மற்றும் பேரார்வங்கள் ஆகியவற்றின் ஊற்றாக இது அமைகிறது.

நனவு மனம் வெளி உலகத்துடன் தொடர்புகொள்வதற்குப் பொறுப்பாக இருப்பதால், அது ஆழ்மனத்தைப் பாதுகாக்க வேண்டும். எனவே, வெளி உலகிலிருந்து வரும்

அனுபவங்களும் பொருட்களும் ஆழ்மனத்தைத் தவறாகப் பாதிக்காமல் காப்பதற்காக, "வாயிலில் காவலாளி" போன்று நனவு மனத்தை ஆழ்மனம் நம்பியுள்ளது.

நீங்கள் விழித்திருக்கும் நேரமெல்லாம் நனவு மனம் என்ற 'காவலாளி' தனது கடமையில் இருக்க வேண்டும். பல்வேறு சூழ்நிலைகளில் இந்தக் காவலாளி தனது கடமையைச் செய்யத் தவறும்போதோ, சரியான முடிவெடுக்கும் திறன் தடைப்படும்போதோ, ஆழ்மனம் பாதுகாப்பற்றதாகி, எல்லாத் திசைகளிலிருந்தும் வரும் பரிந்துரைகளுக்கும் தாக்கங்களுக்கும் திறந்துவிடப்படுகிறது.

இந்த உண்மையைத் தூக்கமின்மை, அளவுக்கு மீறிய தகவல்களைத் திணித்தல் போன்ற உத்திகளுடன் இணைத்துப் பயன்படுத்துவது 'மூளைச்சலவை' எனப்படுகிறது. இது பிடிபட்ட எதிரி வீரர்களையும், சில வழிபாட்டுக் குழுக்களைப் பின்பற்றுபவர்களையும் கட்டுப்படுத்துவதற்குப் பயன்படுத்தப்படுகிறது.

வெளிப்புறச் சக்திகளால் கட்டுப்படுத்தப்படாமல் இருக்க, நனவு மனத்தை எப்போதும் விழிப்புடன் வைத்திருந்து, சுயமாகத் தீர்மானிக்கும் திறனைப் பயன்படுத்துவது மிகவும் முக்கியம். மது மற்றும் போதைப்பொருட்களின் கடுமையான தாக்கத்தின்கீழ் நனவு மனம் தனது காவல் பணியைச் செய்யத் தவறலாம். அப்போது பாதுகாப்பற்ற நிலையில் இருக்கும் ஆழ்மனம், அந்த மனிதனின் வீழ்ச்சிக்குக் காரணமாகலாம்.

பீதியால் ஏற்படும் கட்டுப்பாடற்ற பரபரப்பின்போதும், கடுமையான கோபத்தின் உச்சத்திலும், பொறுப்பற்ற கும்பலின் தூண்டுதல்களின்போதும் அல்லது கட்டுப்பாடற்ற உணர்ச்சிகள் மேலோங்கும் வேறு எந்த நேரத்திலும் மிகவும் ஆபத்தான நிலை உருவாகிறது.

அப்போது ஆழ்மனம், சுற்றியுள்ள மனிதர்கள் அல்லது சூழ்நிலைகளிலிருந்து தோன்றும் பயம், வெறுப்பு, பேராசை மற்றும் பிற எதிர்மறைச் சக்திகளின் தாக்கத்திற்குத் திறந்துவிடப்படுகிறது. விழிப்புடன் பயிற்றுவிக்கப்பட்ட நனவு மனம், தனது பாதுகாப்பு நடவடிக்கைகளின் மூலம் இத்தகைய தாக்கங்களை முற்றிலும் தடுக்க முடியும்.

நனவு மனம் என்பது உங்கள் மன ஆற்றல்கள் அனைத்தையும் நிர்வகிக்கும் தளபதியாகும். அது முன்கூட்டியே திட்டமிட்டு, திட்டமிட்டபடி செயல்களை நிறைவேற்ற முடியும். அல்லது, எந்தத் திட்டமுமின்றி, தன்னிச்சையான தூண்டுதல்களுக்கு அடிமையாகி, நிகழ்வுகளின் போக்கில் இழுத்துச் செல்லப்படும் நிலைக்கும் அது தள்ளப்படலாம். அப்படிப்பட்ட மனிதன், வாழ்க்கை என்னும் வெள்ளத்தில் அடித்துச் செல்லப்படும் ஒரு மரக்கட்டையைப் போன்றவனாகிறான்.

ஒரு படையில் எவ்வளவு திறமையான வீரர்கள் இருந்தாலும், அதன் தளபதி முன்கூட்டியே திட்டமிடாமல், தனது திறமையையும் வீரர்களின் திறமையையும் நம்பாமல், எதிரியை எவ்வாறு வெல்வது என்று திட்டமிடுவதற்குப் பதிலாக எதிரியைப் பற்றியே கவலைப்பட்டுக் கொண்டிருந்தால், அந்தப் படையிடமிருந்து நீங்கள் பெரிய வெற்றியை எதிர்பார்க்க மாட்டீர்கள்.

அதேபோல, உங்கள் நனவு மனம் பயத்தாலும் கவலையாலும் நிறைந்திருக்கும்போதோ, அல்லது தனக்கு என்ன வேண்டும் என்பதே தெரியாமல் இருக்கும்போதோ, ஆழ்மனத்திடமிருந்து சிறந்த விளைவுகளை எதிர்பார்க்க முடியாது.

நனவு மனத்தின் மிக முக்கியமான கடமை, நீங்கள் விரும்பும் இலக்கின் மீது உங்கள் எண்ணங்களைக் குவிப்பதும், பயம் மற்றும் எதிர்மறை எண்ணங்கள் நுழையாமல் தடுப்பதும் ஆகும். ஒருமுறை இந்தத் திறனை நீங்கள் பெற்றுவிட்டால், உங்களால் சாதிக்க முடியாதது என்று எதுவும் இருக்காது.

Bhagavad Gita-வின் பதின்மூன்றாவது அத்தியாயமான "துறையும் அதை அறிபவனும்" என்ற பகுதியில், கிருஷ்ணர் இருபத்துநான்கு தத்துவங்களை விளக்குகிறார். இத்தத்துவங்களே நாம் வாழும் உலகை உருவாக்கும் எண்ணற்ற மனம், பொருள் மற்றும் இயற்கை வடிவங்களாக வெளிப்படுகின்றன.

"அர்ஜுனா, துறை என்பது பின்வருவனவற்றால் ஆனது: ஐந்து புலனுணர்வுகள் (தொடு உணர்வு, மணம், பார்வை, ஒலி மற்றும் சுவை); ஆகாயம், காற்று, நீர், நெருப்பு மற்றும் நிலம் ஆகிய ஐந்து பூதங்கள்; ஐந்து ஞானேந்திரியங்கள், ஐந்து கர்மேந்திரியங்கள், மனத்தின் மூன்று கூறுகளான மனஸ், புத்தி, அகங்காரம்; மேலும் இவை அனைத்தும் தோன்றிய இயற்கை (பிரகிருதி)." (பகவத் கீதை 13:5)

மேற்கண்ட விளக்கத்தில், 'மனஸ்' என்பது எண்ணங்களும் உணர்ச்சிகளும் நிறைந்த மனத்தைக் குறிக்கிறது. 'புத்தி' என்பது எது சரி, எது தவறு என்று பகுத்தறியும் அறிவைக் குறிக்கிறது. 'அஹம்' என்றால் 'நான்'; 'கார' என்றால் உருவாக்குபவர். இவை இணைந்து 'நான்' என்ற அகந்தை உணர்வைக் குறிக்கின்றன.

விரிவான பொருளில், உடல் மற்றும் மனம் உள்ளிட்ட அனைத்தும் 'துறை'யில் அடங்கும். ஆனால், அந்தத் துறையை அறிந்துகொள்ளும் நுட்பமான உணர்வுநிலை அல்லது ஆன்மா மட்டும் இதற்கு அப்பாற்பட்டதாகக் கருதப்படுகிறது.

இப்போது, நமது எண்ணங்களும் நம்பிக்கை, அன்பு போன்ற உணர்ச்சிகளும் நமது வரையறுக்கப்பட்ட மனதை எல்லையற்ற பிரபஞ்ச மனதுடனோ அல்லது இறைவனின் மாபெரும் களஞ்சியத்துடனோ எவ்வாறு இணைக்கின்றன என்பதைப் புரிந்துகொள்ள முடியும். இறைவனின் படைப்புத் திட்டத்தில் நம் ஒவ்வொருவருக்கும் ஒரு பங்கு இருக்கிறது என்பதை நீங்கள் உறுதியாக நம்பலாம்.

இரண்டு உலகங்கள்

இரண்டு உலகங்கள் இருப்பதாகக் கற்பனை செய்து பாருங்கள்.

1. வெளி உலகம்: கண்கள், காதுகள், மூக்கு, தோல் மற்றும் நாக்கு ஆகிய ஐந்து புலனுறுப்புகளால் நாம் உணரக்கூடிய உலகம். இந்த உலகத்துடன் நாம் நனவு மனத்தின் மூலம் தொடர்புகொள்கிறோம்.

2. உள் உலகம்: நமக்குள் இருக்கும் அன்பு, கோபம், வெறுப்பு, ஆசை, பேராசை, பொறாமை போன்ற உணர்ச்சிகளின் உலகம். இந்த உலகத்துடன் நாம் ஆழ்மனத்தின் மூலம் தொடர்புகொள்கிறோம். பிரபஞ்ச மனதுடன் நாம் இணைக்கப்படுவதும் ஆழ்மனத்தின் மூலமாகவே நிகழ்கிறது.

வெளி உலகம் என்பது நமது உள் உலகத்தின் பிரதிபலிப்பாகும். வெளி உலகில் நாம் காணும் அனைத்தும், உள் உலகத்தில் உருவாகும் எண்ணங்களின் விளைவாகப் படைக்கப்பட்டுள்ளன. பறவைகளைப் போல மனிதர்களும் பறக்க வேண்டும் என்ற ஆசையிலிருந்துதான் விமானம் கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. சில மனிதர்களின் எண்ணங்களால் புதிய நாடுகள் உருவாயின; போர்களும் நிகழ்ந்தன.

எனவே, ஒவ்வொரு எண்ணமும் ஒரு காரணமாகும். விமானம் அல்லது போர் போன்ற ஒவ்வொரு நிலையும் அதன் விளைவாகும். இதனால்தான் விரும்பத்தகாத விளைவுகளைத் தவிர்த்து, விரும்பத்தக்க சூழ்நிலைகளை உருவாக்குவதற்காக நமது எண்ணங்களைக் கட்டுப்படுத்துவது மிகவும் அவசியமாகிறது.

எண்ணம் என்பது ஆற்றல்; அறிவைப் பயன்படுத்துவது சக்தி. அறிவுடன் இணைக்கப்பட்டு, ஒரு குறிப்பிட்ட இலக்கின் மீது ஒருமுகப்படுத்தப்படும் எண்ணம் ஓர் ஆற்றல்மிக்க சக்தியாக மாறுகிறது. தோல்வியடைவதையோ, ஒடுக்கப்படுவதையோ, அவமதிக்கப்படுவதையோ ஏற்றுக்கொள்ளாத காந்தியடிகள் பயன்படுத்திய சக்தி இதுவே.

இந்த இரண்டு உலகங்களையும் புரிந்துகொண்டு, அவற்றுக்கிடையே ஒருங்கிணைப்பை ஏற்படுத்துவதே வாழ்க்கையின் மிகப்பெரிய இரகசியமாகும். இந்தச் சிக்கலான செயல்பாட்டில் தேர்ச்சி பெறுவது, உங்கள் வாழ்க்கையிலும் உங்களைச் சுற்றியுள்ளவர்களின் வாழ்க்கையிலும் நிலவும் சூழ்நிலைகளை முற்றிலும் மாற்றியமைக்க முடியும். ஆற்றலைக் கண்டறிந்து, அதைப் பயன்படுத்தும் உங்கள் திறனுக்கு ஏற்பவே உங்கள் வெற்றி அமையும்.

பெரும்பாலான மக்கள் வெளி உலகத்தின் மீது கவனம் செலுத்துகிறார்கள்; சிலரே உள் உலகத்தைக் கண்டறிந்திருக்கிறார்கள். பலர் விளைவுகளைச் சரிசெய்வதன் மூலம் பிரச்சினைகளைத் தீர்க்க முயல்கிறார்கள். ஆனால், அவ்வாறு செய்வது ஒரு பிரச்சினையை மற்றொரு வடிவிலான பிரச்சினையாக மாற்றுவதே என்பதை அவர்கள் உணர்வதில்லை.

ஒரு விளைவை அகற்ற வேண்டுமானால், அதன் காரணத்தை அகற்ற வேண்டும். அந்தக் காரணத்தை உள் உலகத்தில் மட்டுமே கண்டறிய முடியும்.

ஒரு ஆயுதத்தை எவ்வாறு கட்டுப்படுத்துவது என்று தெரியாமல் அதைத் திறம்படப் பயன்படுத்த முடியாது. அதேபோல, ஒரு சக்தி இருப்பதையும் அதை எவ்வாறு பயன்படுத்துவது என்பதையும் அறியாமல் அந்தச் சக்தியைப் பயன்படுத்த முடியாது. நமது எண்ணங்களைக் கட்டுப்படுத்துவதிலும், சுயமாகத் தீர்மானிக்கும் சுதந்திரத்தைப் பயன்படுத்துவதிலும் நமது விதி முழுமையாக அடங்கியுள்ளது.

நனவு மனத்தின் மீதான கட்டுப்பாடு, ஆழ்மனத்தில் நம்பிக்கை மற்றும் அன்பு போன்ற நேர்மறை உணர்ச்சிகளை வளர்த்து, காந்தியடிகளின் வாழ்க்கையில் காணப்பட்டதைப் போல நம்மிடமுள்ள சிறந்த பண்புகளை வெளிக்கொணர்கிறது. மாறாக, நனவு மனத்தின் மீதான கட்டுப்பாடு இல்லாதபோது, வெறுப்பு, கோபம், பேராசை மற்றும் பழிவாங்கும் உணர்வு போன்றவை ஆழ்மனத்தைப் பாதிக்கின்றன. இதன் விளைவாக, ஹிட்லரின் வாழ்க்கையில் காணப்பட்டதைப் போல மனிதனின் மோசமான பண்புகள் வெளிப்படுகின்றன.

ஒருவரது மனத்திலிருந்து வெளிப்படும் எண்ணங்கள், அவரது ஆழ்மனத்தில் ஆழமாகப் பதிகின்றன. அங்கு அவை காந்தத்தைப் போலச் செயல்பட்டு, தம்மைப் போன்ற தன்மையுடைய நேர்மறை அல்லது எதிர்மறை எண்ணங்களை ஈர்க்கின்றன.

குற்ற எண்ணங்களைக் கொண்டவர்கள், தங்களைப் போன்ற குற்ற எண்ணங்களைக் கொண்டவர்களின் நட்பை நாடுவதற்கும், சிறையிலிருந்து வெளியே வந்த பிறகு மேலும் ஆபத்தான குற்றவாளிகளாக மாறுவதற்கும் இதுவே காரணம் என்பதை இப்போது புரிந்துகொள்ளலாம்.

நல்லவர்களின் நட்பு — சத்சங்கம்

நல்லவர்களுடன் தொடர்பில் இருப்பது மிகவும் முக்கியமானது. நல்லவர்களின் கூட்டுறவு 'சத்சங்கம்' என்று அழைக்கப்படுகிறது.

காந்தியடிகளின் சுயசரிதையிலிருந்து, அவரது இளமைப் பருவத்தில் சில சிறுவர்கள் அவரைத் தீய பழக்கங்களுக்கு இட்டுச் செல்ல முயன்றதை நாம் அறிந்துகொள்ளலாம்.

ஒரு சிறிய செடி வளரும்போது, விலங்குகளிடமிருந்து அதைப் பாதுகாக்க வேலி தேவைப்படுகிறது. ஆனால், அதே செடி ஒரு பெரிய மரமாக வளர்ந்த பிறகு, பல விலங்குகளுக்குத் தங்குமிடத்தையும் பாதுகாப்பையும் வழங்குகிறது. அதுபோல, மனிதர்களும் தங்களது வளர்ச்சியின் ஆரம்பக் கட்டங்களில் எதிர்மறையான தாக்கங்களிலிருந்து தங்களைப் பாதுகாத்துக்கொள்ள வேண்டும்.

சுவாமி விவேகானந்தர் சத்சங்கத்தின் பொருளை அழகாக விளக்கியுள்ளார். அவர் கூறியதாவது:

"வானத்திலிருந்து விழும் மழைத்துளி கைகளில் ஏந்தப்பட்டால், அது குடிப்பதற்குப் போதுமான தூய்மையுடன் இருக்கும். அதுவே சாக்கடையில் விழுந்தால், அதன் மதிப்பு மிகவும் குறைந்து, கால்களைக் கழுவுவதற்குக்கூடப் பயன்படாததாகிவிடும். அது வெப்பமான மேற்பரப்பில் விழுந்தால் ஆவியாகி மறைந்துவிடும். தாமரை இலையில் விழுந்தால் முத்தைப் போல மின்னும். இறுதியாக, சிப்பிக்குள் விழுந்தால் முத்தாக மாறும். துளி ஒன்றுதான்; ஆனால் அது யாருடன் தொடர்புகொள்கிறது என்பதைப் பொறுத்தே அதன் நிலையும் மதிப்பும் அமைகின்றன. எனவே, எப்போதும் நல்ல இதயம் கொண்டவர்களுடன் பழகுங்கள்."

பெரும்பாலான மனிதர்களை உணர்ச்சிகளே ஆளுகின்றன என்பது நன்கு அறியப்பட்ட உண்மையாகும். பகுத்தறிவின் அடிப்படையிலான எண்ணங்களைவிட, உணர்ச்சிகளால் வலுப்பெற்ற எண்ணங்களே ஆழ்மனத்தில் அதிகமான தாக்கத்தை ஏற்படுத்துகின்றன.

ரொட்டியைத் தயாரிக்கும்போது அதனைப் புளிக்கச் செய்யும் ஈஸ்ட்டுடன் உணர்ச்சிகளை ஒப்பிடலாம். ஏனெனில், எண்ணங்களைச் செயலற்ற நிலையிலிருந்து செயல்படும் நிலைக்கு மாற்றுகின்ற செயலூக்கக் கூறாக உணர்ச்சிகள் விளங்குகின்றன.

நீங்கள் விரும்பும் ஆசையை அதற்குரிய பௌதிக வடிவமாக மாற்றுவதற்காக, அந்த ஆசையை உங்கள் ஆழ்மனத்திடம் ஒப்படைக்க விரும்புகிறீர்கள். இதற்காக, உங்கள் ஆழ்மனத்தின் 'உள் பார்வையாளர்களை' எவ்வாறு அணுகுவது, எவ்வாறு பாதிப்பது மற்றும் கட்டுப்படுத்துவது என்பதற்காக உங்களைத் தயார்படுத்திக்கொண்டு இருக்கிறீர்கள்.

எனவே, இந்த 'உள் பார்வையாளர்களை' அணுகும் முறையை நீங்கள் புரிந்துகொள்வது அவசியம். அவர்களுக்குப் புரியும் மொழியில் நீங்கள் பேச வேண்டும்; இல்லையெனில், அவர்கள் உங்கள் அழைப்புக்குச் செவிசாய்க்க மாட்டார்கள்.

ஆழ்மனம் இதயத்தின் மொழியையே கேட்கிறது. ஏனெனில், உணர்ச்சிகள் அல்லது உணர்வுகளின் மொழியையே அது மிகச் சிறப்பாகப் புரிந்துகொள்கிறது.

எனவே, உங்கள் ஆழ்மனத்திற்கு வழிகாட்டும்போது நேர்மறை உணர்ச்சிகளைப் பயன்படுத்தவும், எதிர்மறை உணர்ச்சிகளைத் தவிர்க்கவும் உதவும் வகையில், முக்கியமான நேர்மறை மற்றும் எதிர்மறை உணர்ச்சிகளை இங்கு விவரிப்போம்.

முக்கியமான நேர்மறை உணர்ச்சிகள்

- ஆசை (Desire)
- நம்பிக்கை (Faith)
- அன்பு (Love)
- எதிர்பார்ப்பு (Hope)
- உற்சாகம் (Enthusiasm)

பிற நேர்மறை உணர்ச்சிகளும் உள்ளன. இருப்பினும், படைப்பாற்றலுடன் செயல்படுவதற்கு மிகவும் சக்திவாய்ந்தவையாகவும் பொதுவாகப் பயன்படுத்தப்படுபவையாகவும் இவை விளங்குகின்றன.

இந்த உணர்ச்சிகளை நீங்கள் தேர்ச்சி பெறும் அளவிற்குப் பயிற்சி செய்து வளர்த்துக்கொள்ளுங்கள். அவற்றை முறையாகப் பயன்படுத்துவதன் மூலமே அவற்றில் தேர்ச்சி பெற முடியும். அவ்வாறு செய்தால், உங்களுக்குத் தேவைப்படும்

நேரத்தில் மற்ற நேர்மறை உணர்ச்சிகளையும் உங்களால் எளிதாகப் பயன்படுத்த முடியும்.

முக்கியமான எதிர்மறை உணர்ச்சிகள்

- பயம் (Fear)
- வெறுப்பு (Hatred)
- பேராசை (Greed)
- கோபம் (Anger)
- பொறாமை (Jealousy)

நேர்மறை மற்றும் எதிர்மறை உணர்ச்சிகள் ஒரே நேரத்தில் மனதை முழுமையாக ஆட்சி செய்ய முடியாது. அவற்றில் ஏதாவது ஒன்று மேலோங்கியே இருக்கும்.

உங்கள் மனதில் நேர்மறை உணர்ச்சிகளே ஆதிக்கம் செலுத்துவதை உறுதிப்படுத்த வேண்டிய பொறுப்பு உங்களுடையது.

இங்கு பழக்கத்தின் விதி உங்களுக்கு உதவியாக இருக்கும். நேர்மறை உணர்ச்சிகளைப் பயன்படுத்தும் பழக்கத்தை வளர்த்துக்கொள்ளுங்கள்! நாளடைவில் அவை உங்கள் மனதை முழுமையாக ஆட்சி செய்யத் தொடங்கும். அப்போது எதிர்மறை உணர்ச்சிகள் உங்கள் மனத்திற்குள் நுழைவது கடினமாகிவிடும்.

ஆழ்மனம் — இறைவனின் எல்லையற்ற அறிவுடன் இணைக்கும் பாலம்

ஆழ்மனம் என்பது மனிதனின் வரையறுக்கப்பட்ட மனதிற்கும் இறைவனின் எல்லையற்ற அறிவிற்கும் இடையிலான இணைப்புப் பாலமாகும். எல்லையற்ற அறிவின் சக்திகளைப் பயன்படுத்திக்கொள்ள உதவும் இடைத்தரகராக இது செயல்படுகிறது.

எண்ணத் தூண்டுதல்களை மாற்றியமைத்து, அவற்றைப் பௌதிக வடிவமாக மாற்றும் செயல்முறை ஆழ்மனத்திலேயே உள்ளது. நமது பிரார்த்தனைகளுக்குப் பதிலளிக்கக்கூடிய மூலத்தை நோக்கி அவற்றை எடுத்துச் செல்லும் ஊடகமாகவும் ஆழ்மனம் விளங்குகிறது.

உங்கள் ஆழ்மனத்தை நீங்கள் பாதிக்க முயற்சி செய்தாலும் செய்யாவிட்டாலும், அது தொடர்ந்து செயல்பட்டுக்கொண்டே இருக்கும் என்பதை நினைவில் கொள்ளுங்கள்.

உங்கள் ஆழ்மனத்தில் நேர்மறை எண்ணங்களை விதைக்கத் தவறினால், உங்கள் கவனக்குறைவின் காரணமாக அதனை வந்தடையும் எதிர்மறை எண்ணங்களையே அது ஏற்றுக்கொண்டு வளரும்.

தற்போதைக்கு, உங்கள் ஆழ்மனத்தை நீங்கள் அறியாமலேயே பல்வேறு வகையான எண்ணத் தூண்டுதல்களுக்கு மத்தியில் ஒவ்வொரு நாளும் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறீர்கள் என்பதை நினைவில் வைத்துக்கொண்டால் போதும்.

அவற்றில் சில எதிர்மறையானவை; மற்றவை நேர்மறையானவை.

எதிர்மறை எண்ணத் தூண்டுதல்களின் ஓட்டத்தைத் தடுத்து நிறுத்தவும், ஆசையின் நேர்மறையான தூண்டுதல்களின் மூலம் உங்கள் ஆழ்மனத்தைத் திட்டமிட்டு வழிநடத்தவும் நீங்கள் இப்போது முயற்சி செய்துகொண்டிருக்கிறீர்கள்.

இதை நீங்கள் சாதித்துவிட்டால், உங்கள் ஆழ்மனத்தின் கதவைத் திறக்கும் திறவுகோலைப் பெற்றவராகிவிடுவீர்கள். மேலும், அந்தக் கதவை நீங்கள் முழுமையாகக் கட்டுப்படுத்தும் திறனையும் பெறுவீர்கள். இதனால், விரும்பத்தகாத எந்த எண்ணமும் உங்கள் ஆழ்மனத்தைப் பாதிக்க முடியாத நிலையை உருவாக்க முடியும்.

அத்தியாயம் 10

த்ருதி (அச்சமின்மை)

தர்மத்தின் பத்து அடிப்படைக் கொள்கைகளில் ஒன்று 'த்ருதி' (Dhriti) ஆகும். எத்தகைய துன்பங்களையும் சோதனைகளையும் தாங்கிக்கொண்டு, தர்மத்தைப் பின்பற்றுவதில் உறுதியாக நிலைத்திருக்கும் துணிவையே இது குறிக்கிறது.

பெரும்பாலான மக்களிடம், "நீங்கள் எதற்காக அதிகம் பயப்படுகிறீர்கள்?" என்று கேட்டால், "நான் எதற்கும் பயப்படுவதில்லை" என்றே பதிலளிப்பார்கள். ஆனால், ஏதோ ஒரு வகையான பயத்தால் தாங்கள் கட்டுப்படுத்தப்படுகிறோம் என்பதைச் சிலரே உணர்கிறார்கள். பெரும்பாலான பயங்கள் குழந்தைப் பருவத்திலேயே மனதில் உருவாகின்றன. 'ஃபோபியா' (Phobia) எனப்படும் பயம் மிகவும் நுட்பமானதாகவும் ஆழமாக மனதில் பதிந்ததாகவும் இருப்பதால், அது தங்களுக்குள் இருப்பதையே ஒப்புக்கொள்ளாமல், அந்தச் சுமையுடன் ஒருவர் தன் வாழ்நாள் முழுவதும் வாழக்கூடும்.

தனக்குள் இத்தகைய பயம் இருப்பதை உண்மையாக ஏற்றுக்கொள்வதற்கே கணிசமான துணிவு தேவைப்படுகிறது. அந்தப் பயத்தைப் போக்குவதற்கான சரியான நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ள அதைவிட அதிக முயற்சி தேவைப்படுகிறது.

பயம் என்பது வேறொன்றுமில்லை; அது ஒரு 'மனநிலை' மட்டுமே. எனவே, அதைக் கட்டுப்படுத்த முடியும். சாதாரண மக்களைவிட மருத்துவர்கள் நோய்களைக் கண்டு குறைவாகவே பயப்படுகிறார்கள். ஏனெனில், நோய்களைக் கண்டறிந்து குணப்படுத்துவது எப்படி என்பதை அவர்கள் அறிந்திருக்கிறார்கள். அதுபோலவே, நமது பயங்களுக்கான காரணங்களை அறிந்துகொள்வதன் மூலம் அவற்றைக் கண்டறிந்து கட்டுப்படுத்தவும் நம்மால் முடியும்.

பயத்தில் மூன்று முக்கிய வகைகள் உள்ளன. அவை பின்வருமாறு:

1. மரண பயம்

கிட்டத்தட்ட ஒவ்வொரு மனிதனுக்கும் இருக்கும் இறுதியான பயம் மரண பயமே. அதாவது, இறப்பதையும், தனக்குச் சொந்தமான அனைத்தையும் இழந்து அறியப்படாத நிலைக்குச் செல்வதையும் மனிதன் அஞ்சுகிறான். இதனால், பிரச்சினைகளையும் அச்சுறுத்தல்களையும் எதிர்கொள்வதற்குப் பதிலாக அவற்றிலிருந்து ஓடிவிட முயல்கிறான்.

ஞானமுள்ள ஒருவர், தான் வெறும் உடல் அல்லது மனம் மட்டுமே என்ற மாயையில் சிக்கிக்கொள்வதில்லை. தனது உண்மையான அடையாளம் அழிவற்ற ஆன்மா என்பதை அவர் உணர்கிறார்.

“ஒருவன் பழைய ஆடைகளைக் களைந்துவிட்டு புதிய ஆடைகளை அணிவதுபோல, ஆன்மாவும் பழுதடைந்த உடல்களைக் கைவிட்டு புதிய உடல்களை ஏற்றுக்கொள்கிறது.” (பகவத் கீதை 2:22)

“ஆன்மாவை ஆயுதங்களால் வெட்ட முடியாது; நெருப்பால் எரிக்க முடியாது; நீரால் நனைக்க முடியாது; காற்றால் உலர்த்தவும் முடியாது.” (பகவத் கீதை 2:23)

“ஆன்மா என்றும் நிலைத்திருப்பது; அது எங்கும் வியாபித்துள்ளது.” (பகவத் கீதை 2:24)

“இந்த ஆன்மா புலன்களுக்கும் மனத்திற்கும் அப்பாற்பட்டது. அதற்கு பிறப்பும் இல்லை, வளர்ச்சியும் இல்லை, இறப்பும் இல்லை. இதை அறிந்துகொண்டு நீ கவலைப்படாதே!” (பகவத் கீதை 2:25)

இங்கு ஒரு முக்கியமான விஷயத்தைக் கவனிக்க வேண்டும். தர்மத்தின் பெயரால் பிறரைக் கொல்வதைப் பகவத் கீதை ஆதரிக்கவில்லை. மாறாக, தர்மத்தின்படி வாழ்வதையும், தர்மத்தை நிலைநாட்டுவதற்காகத் தனது உயிரையே தியாகம் செய்யத் தயாராக இருப்பதையும் அது வலியுறுத்துகிறது.

மரண பயம் முதுமை மற்றும் உடல்நலக் குறைவு குறித்த கவலைகளையும் மக்களிடையே ஏற்படுத்துகிறது. மரண பயத்தைப் போக்குவதற்கான மிகச் சிறந்த வழி, எதையாவது சாதிக்க வேண்டும் என்ற தீவிரமான விருப்பத்துடன், பிறருக்குப் பயனுள்ள சேவைகளையும் செய்வதாகும்.

எப்போதும் ஆக்கப்பூர்வமான செயல்களில் ஈடுபட்டிருக்கும் ஒருவருக்கு, மரணத்தைப் பற்றி நினைத்துக் கவலைப்படுவதற்குப் பெரும்பாலும் நேரம் இருப்பதில்லை. மரணத்தைப் பற்றிக் கவலைப்படுவதற்குப் பதிலாக, வாழ்க்கையின் சுவாரஸ்யத்தையும் வாய்ப்புகளையும் அவர் அனுபவிக்கிறார்.

மரணம் என்பது வாழ்க்கையில் மிக முக்கியமான உந்துசக்தியாகும். அது வாழ்க்கையின் மதிப்பையும் நேரத்தின் அருமையையும் நமக்கு உணர்த்துகிறது. வாழ்க்கையின் ஒவ்வொரு நொடியையும் சிறந்த முறையில் பயன்படுத்தவும் நம்மைத் தூண்டுகிறது.

2. தோல்வி பயம்

மனிதன் தோல்வி, விமர்சனம், அவமானம் போன்றவற்றைக் கண்டு பயப்படுகிறான். இந்தப் பயம் அவனைச் செயலற்றவனாக மாற்றலாம் அல்லது தவறான வழிகளைக் கையாளச் செய்யலாம். ஆனால், ஒவ்வொரு தோல்வியிலும் அதற்கு இணையான வெற்றிக்கான விதை மறைந்திருக்கிறது.

தோல்வி பயத்தை வெல்வதற்கு ஒருவர் வெற்றி, தோல்வி ஆகிய இரண்டையும் சமமாகக் கருதும் மனநிலையை வளர்த்துக்கொள்ள வேண்டும். வெற்றியிலும் தோல்வியிலும் அளவுக்கு மீறிய உணர்ச்சிவசப்படாமல் இருக்க வேண்டும்.

இதன் பொருள், ஒருவர் உணர்ச்சிகளே இல்லாத இயந்திரத்தைப் போல வாழ வேண்டும் என்பதல்ல. மாறாக, எதிரெதிரான உணர்ச்சிகளால் இழுத்துச் செல்லப்படாமல், அவற்றைக் கட்டுப்பாட்டில் வைத்திருக்க வேண்டும் என்பதாகும்.

தேர்வில் வெற்றி பெற்ற மாணவர் அளவுக்கு அதிகமான தன்னம்பிக்கையில் மிதந்து, தொடர்ந்து படிப்பதைப் புறக்கணிக்கலாம். இதனால் அடுத்தடுத்த தேர்வுகளில் தோல்வியடையவும் வாய்ப்புள்ளது. மறுபுறம், தோல்வியால் மனமுடைந்த மாணவர் தற்கொலை செய்துகொள்வது அல்லது படிப்பைப் பாதியிலேயே கைவிடுவது போன்ற தீவிரமான முடிவுகளை எடுக்கலாம்.

தேர்தலில் வெற்றி பெற்ற அரசியல்வாதி அளவுக்கு அதிகமாக மகிழ்ச்சியடைந்து, அகந்தை கொண்டவராக மாறலாம். இதனால் தனது கட்சியினரிடமிருந்தும் பொதுமக்களிடமிருந்தும் அவர் விலகிச் செல்ல நேரிடலாம்.

இதற்கு மாறாக, தற்காலிகத் தோல்வியால் மனமுடைந்த வேட்பாளர் அரசியலையே கைவிடலாம் அல்லது தனது கொள்கைகளையும் மனசாட்சியையும் சமரசம் செய்துகொண்டு ஆளுங்கட்சியில் சேரலாம்.

வெற்றியாலும் தோல்வியாலும் அளவுக்கு மீறிப் பாதிக்கப்படாத ஒருவர், தொடர்ந்து நிலையான பாதையில் முன்னேறி, பெரிய வெற்றிகளைப் பெறுகிறார்.

“செயல்படுவதில்தான் உனக்கு உரிமை உண்டு; அதன் பலன்களில் உனக்கு உரிமை இல்லை. பலன்களை வழங்குபவன் நான் என்பதை அறிந்து, பற்றுதலின்றி உனது கடமையைச் செய்.” (பகவத் கீதை 2:47)

“‘நான்’, ‘எனது’, ‘எனக்குச் சொந்தமானது’ என்ற சுயநலப் பற்றுதல்களை விட்டுவிட்டு, வெற்றி கிடைத்தாலும் கிடைக்காவிட்டாலும் உனது கடமையைச் செய். இத்தகைய மனச்சமநிலையே யோகம் எனப்படுகிறது.” (பகவத் கீதை 2:48)

மேற்கண்ட சுலோகங்களைப் பற்றி காந்தியடிகள் பின்வருமாறு விளக்கினார்:

“உனது கடமையைச் செய்; ஆனால் அதன் பலனைத் துறந்துவிடு. வெகுமதியை எதிர்பார்க்காதே. ஆனால், பலனைத் துறப்பது என்பது முடிவைப் பற்றிய அக்கறையின்மையைக் குறிக்காது. ஒவ்வொரு செயலையும் மேற்கொள்ளும்போதும், அதனால் என்ன விளைவு ஏற்படும் என்று எதிர்பார்க்கப்படுகிறது, அந்த விளைவை அடைவதற்கான வழிமுறைகள் என்ன, அவற்றைச் செயல்படுத்தும் திறன் நமக்கு உள்ளதா என்பவற்றை அறிந்திருக்க வேண்டும். இவ்வாறு தேவையான தகுதிகளுடன், பலனை விரும்பாமல், தனக்கு முன்னால் உள்ள கடமையைச் செவ்வனே நிறைவேற்றுவதில் முழுமையாக ஈடுபடுபவரே தனது செயலின் பலனைத் துறந்தவர் எனப்படுகிறார்.

பற்றின்மை என்று நான் குறிப்பிடுவது, உனது செயலால் விரும்பிய பலன் கிடைக்கிறதா இல்லையா என்பதைப் பற்றிக் கவலைப்படாமல் இருப்பதாகும்.

செயல்படும் வழிமுறைகளைச் சரியாகக் கவனித்துக்கொண்டு, முடிவைப் பற்றிய கவலையை இறைவனிடம் ஒப்படைத்துவிட்டால், இறுதியில் அனைத்தும் சரியாகிவிடும். தனது செயலின் முடிவைப் பற்றிக் கவலைப்படுபவர் தனது இலக்கைக் காண்பதில்லை; மாறாக, எதிர்ப்புகளையும் தடைகளையும் மட்டுமே காண்கிறார். தனது சூழ்நிலையின் சிரமங்களைச் சமாளிக்கத் தன்னால் முடியாது என்று கருதுவதால், அவர் முயற்சியைக் கைவிடுகிறார் அல்லது விரக்தியிலும் நம்பிக்கையின்மையிலும் வன்முறையை நாடுகிறார்.

ஆனால், பலன்களின்மீது பற்றில்லாமல், இலாபம், அதிகாரம் அல்லது புகழைப் பற்றிச் சிந்திக்காமல் தன்னால் முடிந்த மிகச் சிறந்த செயலைச் செய்வதில் மட்டுமே கவனம் செலுத்துபவர், சிரமங்கள் வரும்போது மனம் தளர்வதில்லை. ஒவ்வொரு சோதனையையும் கடந்து செல்லும் வழியை அவர் தெளிவாகக் காண்கிறார். ஏனெனில், அவரது பார்வை எப்போதும் இலக்கின் மீதே நிலைத்திருக்கிறது.”

காந்தியடிகள் வழக்கறிஞர் தொழிலில் ஈடுபட்டிருந்த காலத்தில், அவருக்குள் மறைந்திருந்த அளவற்ற படைப்பாற்றல் மற்றும் ஆற்றலின் ஊற்றை அவரால் முழுமையாக உணர முடியவில்லை. அவர் பிறருக்காக வாழத் தொடங்கியபோதுதான், அவருக்குள் கட்டுப்படுத்த முடியாத அளவுக்கு ஆற்றல் பெருக்கெடுத்து ஓடுவதைக் கண்டார்.

அவருக்கு அறுபது வயதாகியபோது, இருபது வயதில் இருந்ததைவிடப் பல மடங்கு அதிகமான வேலைகளைச் செய்யும் திறனைப் பெற்றிருந்தார். வெற்றி அல்லது தோல்வியைப் பற்றிக் கவலைப்படாமல் இருக்க அவர் கற்றுக்கொண்டிருந்ததால், பதற்றம் மற்றும் சோர்வின் சுமையை உணராமல், கையில் எடுத்துக்கொண்ட பணியில் தனது முழுக் கவனத்தையும் செலுத்த முடிந்தது.

ஒருமுறை ஒரு பத்திரிகையாளர் காந்தியடிகளிடம், “திரு. காந்தி அவர்களே, ஏறக்குறைய ஐம்பது ஆண்டுகளாக, ஒவ்வொரு நாளும் குறைந்தது பதினைந்து மணி நேரம் வேலை செய்து வருகிறீர்கள். இப்போது நீங்கள் சிறிது விடுமுறை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டிய நேரம் வந்துவிட்டது என்று நினைக்கவில்லையா?” என்று கேட்டார்.

அதற்குக் காந்தியடிகள், “ஏன்? நான் எப்போதும் விடுமுறையில்தானே இருக்கிறேன்!” என்று பதிலளித்தார்.

3. வறுமை பயம்

வறுமையைப் போல மனிதனுக்குத் துன்பத்தையும் அவமானத்தையும் ஏற்படுத்துவது வேறொன்றும் இல்லை! எனவே, மனிதன் வறுமையைக் கண்டு பயப்படுவதும், அதிலிருந்து தன்னைப் பாதுகாத்துக்கொள்ளப் பணத்தைச் சம்பாதிப்பதற்காகப் பல்வேறு முயற்சிகளை மேற்கொள்வதும் ஆச்சரியமல்ல.

ஆனால், பணம் தன்னளவில் தீமையானதல்ல. உணவு, உடை, குடும்பப் பராமரிப்பு மற்றும் குடியிருப்பு போன்ற அடிப்படைத் தேவைகளை நிறைவேற்றுவதற்காக மனிதன் பணம் சம்பாதிக்க வேண்டும். பணத்தின்மீது ஏற்படும் பேராசையும் அளவுகடந்த மோகமுமே தீமையாகும்.

“என்னை மட்டுமே வழிபட்டு, வேறு எதையும் சிந்திக்காமல், எப்போதும் என்னுடன் ஒன்றியிருக்கும் பக்தர்களுக்குக் குறைவாக இருப்பவற்றை நான் அளிக்கிறேன்; அவர்களிடம் இருப்பவற்றையும் பாதுகாக்கிறேன்.” (பகவத் கீதை 9:22)

மேற்கண்ட சுலோகம் ஒவ்வொரு மனிதனுக்கும் இயல்பாக எழும் ஒரு பொதுவான கவலைக்குப் பதிலளிக்கிறது: இறைவன் என்னைக் கவனித்துக்கொள்வாரா? எனது தேவைகள் நிறைவேறுமா? நான் உழைத்துப் பெற்றவற்றைப் பாதுகாப்பாரா?

ஆன்மிகப் பாதையில் செல்லும் ஒருவருக்கு இதனுடன் கூடுதலான ஒரு கவலையும் எழுகிறது: இறைவனுக்காக என்னை அர்ப்பணித்துக்கொள்வதால், எனது நடைமுறைப் பொறுப்புகளைப் புறக்கணிக்கிறேனா?

இதற்குக் கிருஷ்ணர் அளிக்கும் பதில் தெளிவானது. உனது தேவைகள் நிறைவேறுவதோடு மட்டுமல்லாமல், உனது நலனைப் பாதுகாப்பதற்கான பொறுப்பையும் இறைவன் தாமே ஏற்றுக்கொள்கிறார். இதுவே ‘யோகம்’ (தேவையானவற்றைப் பெற்றுத்தருதல்), ‘க்ஷேமம்’ (பெற்றவற்றைப் பாதுகாத்தல்) என்பவற்றின் பொருளாகும்.

மேற்கண்ட சுலோகத்தைப் பற்றிய தனது புரிதலைக் காந்தியடிகள் பின்வருமாறு விளக்கினார்:

“‘அபரிக்ரஹம்’ (பற்றற்றிருத்தல் அல்லது உடைமைகளைச் சேர்த்துவைக்காமை) என்ற கொள்கையை ஒருவர் எவ்வாறு நடைமுறைப்படுத்துவது? என்னிடம் இருப்பவை அனைத்தையும் விட்டுவிட்டு இறைவனைப் பின்பற்ற வேண்டுமா?

இதற்கான பதில் உடனடியாக எனக்குக் கிடைத்தது: என்னிடம் இருப்பவை அனைத்தையும் விட்டுவிடாமல் என்னால் இறைவனைப் பின்பற்ற முடியாது. ஆங்கிலச் சட்டம் குறித்த எனது படிப்பு எனக்கு உதவியது. விடுதலையை விரும்புபவர்கள், ஏராளமான சொத்துக்களைக் கட்டுப்படுத்தும் அதிகாரம் இருந்தாலும், அவற்றில் சிறிதளவுகூட தங்களுக்குச் சொந்தமானவை என்று கருதாமல், அறங்காவலரைப் போலச் செயல்பட வேண்டும் என்பதே பகவத் கீதையின் ‘உடைமையற்ற நிலை’ குறித்த போதனையின் பொருள் என்பதை நான் புரிந்துகொண்டேன்.

‘உன்னைப் பற்றி நீ சிறிதும் கவலைப்படாதே; உனது கவலைகள் அனைத்தையும் இறைவனிடம் ஒப்படைத்துவிடு’ என்பதே எல்லா மதங்களிலும் காணப்படும் கட்டளையாகத் தோன்றுகிறது. இது யாரையும் அச்சுறுத்த வேண்டியதில்லை. தெளிவான மனசாட்சியுடன் சேவையில் தன்னை அர்ப்பணித்துக்கொள்பவர், நாளுக்கு

நாள் அதன் அவசியத்தை மேலும் ஆழமாக உணர்வார். அவருடைய இறைநம்பிக்கையும் தொடர்ந்து வளர்ந்துகொண்டே இருக்கும்.

எப்படித் தேவையற்றவற்றைப் பெறக்கூடாதோ, அதுபோலவே தேவையற்ற எதையும் உடைமையாக வைத்திருக்கவும் கூடாது. தேவைக்கு அதிகமான உணவுப் பொருட்கள், ஆடைகள் அல்லது மரச்சாமான்களை வைத்திருப்பது இந்தக் கொள்கையை மீறுவதாகும். உதாரணமாக, ஒரு நாற்காலி இல்லாமலேயே நம்மால் வாழ முடியும் என்றால், அதை வைத்திருக்க வேண்டிய அவசியமில்லை. இந்தக் கொள்கையைப் பின்பற்றும்போது, நமது வாழ்க்கையைப் படிப்படியாக எளிமைப்படுத்திக்கொள்ளும் நிலைக்கு நாம் வழிநடத்தப்படுகிறோம்.”

ஒரு குடும்பத்தின் செல்வம் மூன்றாவது தலைமுறையில் அழிந்துவிடும் என்று அடிக்கடி கூறப்படுவதுண்டு. மக்கள் பெருமளவில் பணத்தைச் சேர்த்துவைக்கும்போது, அவர்களுடைய குழந்தைகள் கடினமாக உழைத்து, தாங்களாகவே பணம் சம்பாதிக்க வேண்டும் என்ற உந்துதலை இழந்துவிடுகிறார்கள்.

பல நேரங்களில், அவர்கள் தீய பழக்கங்களுக்கும் அடிமைத்தனங்களுக்கும் ஆளாகிவிடுகிறார்கள். போதைப்பொருட்கள் மற்றும் ஆபத்தான மோட்டார் சைக்கிள் பந்தயங்கள் போன்றவற்றால் இளைஞர்கள் தங்கள் வாழ்க்கையைச் சீரழித்துக்கொள்வதை நாம் காண்கிறோம்.

எனவே, பெற்றோர் தங்கள் குழந்தைகளுக்குச் சரியான கல்வியையும் வலுவான ஒழுக்க அடித்தளத்தையும் வழங்க வேண்டும். தங்களுடைய சொந்த முயற்சியால் வாழ்க்கையில் முன்னேறவும், தாங்களாகவே தங்கள் தேவைகளை நிறைவேற்றிக்கொள்ளவும் அவர்களை ஊக்குவிக்க வேண்டும்.

இங்கு கவனிக்க வேண்டிய முக்கியமான விஷயம் என்னவென்றால், வறுமையைப் புகழ்ந்து பேசுவதோ அல்லது பணம் சம்பாதிக்காமல் சோம்பேறியாக வாழ்வதோ அல்ல. மாறாக, மனிதகுலத்திற்குச் சேவை செய்வதன் மூலம் இறைவனுக்குச் சேவை செய்வதில் தன்னை முழுமையாக அர்ப்பணித்துக்கொள்ளும் ஒருவரின் தேவைகளை இறைவன் கவனித்துக்கொள்வார் என்ற நம்பிக்கையே முக்கியமானதாகும்.

பின்னர், காந்தியடிகள் வழக்கறிஞர் தொழிலைக் கைவிட்டு, இந்திய விடுதலை இயக்கத்திற்காகத் தமது முழு நேரத்தையும் அர்ப்பணித்தபோது, எதிர்பாராத இடங்களிலிருந்து பல பெயர் குறிப்பிடாத நன்கொடையாளர்கள் வந்து பணம் வழங்குவார்கள்.

நிதி திரட்டுவதற்காகத் தொண்டர்கள் சென்றபோது, பல பெண்களும் குழந்தைகளும் தங்களால் இயன்ற அனைத்தையும் நன்கொடையாக வழங்குவார்கள்.

முடிவுரை

அச்சமின்மை என்பது ஒரே முயற்சியில் அடைந்துவிடக்கூடிய மனநிலை அல்ல. அதனை அடைவது கடினமாக இருக்கலாம். நமது மனம் பல்வேறு பயங்களால் நிரம்பியிருந்தாலும், நாம் இறைவன்மீது நம்பிக்கை வைக்க வேண்டும்.

அந்த நம்பிக்கையுடன் தொடர்ந்து முன்னேறும்போது, படிப்படியாக நமது பயங்கள் கட்டுப்பாட்டுக்குள் வரும். காலப்போக்கில் அவை நமது வாழ்க்கையை ஆதிக்கம் செலுத்தும் ஆற்றலை இழந்துவிடும்.

இறுதியில், பயத்தால் வழிநடத்தப்படும் வாழ்க்கையிலிருந்து விடுபட்டு, நம்பிக்கை, துணிவு, கடமை உணர்வு மற்றும் இறைநம்பிக்கையுடன் வாழும் நிலையை நாம் அடைய முடியும்.

அத்தியாயம் 11

விடாமுயற்சி (எதுவும் இயலாதது அல்ல)

“நான் சாதித்ததைப் போன்ற சாதனையை எந்த ஆணோ பெண்ணோ சாதிக்க முடியும் என்பதில் எனக்குச் சிறிதளவும் சந்தேகமில்லை. என்னைப் போலவே முயற்சி செய்து, அதே நம்பிக்கையையும் விசுவாசத்தையும் வளர்த்துக்கொண்டால், அவர்களாலும் அதைச் சாதிக்க முடியும்.” — காந்திஜி

“தன் மனத்தைக் கட்டுப்படுத்திய ஒருவருக்கு, அவருடைய மனமே நண்பனாக அமைகிறது. தன் மனத்தைக் கட்டுப்படுத்தாத ஒருவருக்கு, அதே மனமே எதிரியாக மாறுகிறது.”

— பகவத் கீதை 6:6

வாழ்க்கையில் அர்த்தமுள்ள சாதனைகளைப் படைப்பதற்கு விடாமுயற்சியும் கடின உழைப்பும் அவசியம். எதிர்பாராத தாமதங்களையும் ஏமாற்றங்களையும் எதிர்கொண்டாலும் தொடர்ந்து முயற்சி செய்வது இன்றியமையாதது.

தோல்விக்கான பொதுவான காரணங்களில் ஒன்று, தற்காலிகத் தோல்வி ஏற்படும்போது முயற்சியைக் கைவிடும் பழக்கமாகும். பெரும்பாலான மக்கள் தங்கள் வாழ்க்கையில் ஏதாவது ஒரு தருணத்தில் இந்தத் தவறைச் செய்திருப்பார்கள்.

மனிதகுலத்தின் முக்கியமான பலவீனங்களில் ஒன்று, சராசரி மனிதன் “இது சாத்தியமற்றது” என்ற வார்த்தைக்கு அதிகம் பழக்கப்பட்டிருப்பதாகும். எந்தெந்த முறைகள் பலனளிக்காது, என்னென்ன செயல்களைச் செய்ய முடியாது என்பதையெல்லாம் அவன் அறிந்திருக்கிறான். ஆனால், எது சாத்தியம் என்பதை ஆராய்ந்து பார்ப்பதில்லை.

காந்திஜியும் தனது தனிப்பட்ட வாழ்க்கைப் பரிசோதனைகளிலும் இந்திய விடுதலைப் போராட்டத்திலும் பலமுறை தோல்விகளைச் சந்தித்தார். தன்னை இந்தப் பிரபஞ்சத்தின் ஒருங்கிணைந்த ஓர் அங்கமாக அவர் கருதினார். எனவே, யாரேனும் தவறு செய்தால், உண்ணாவிரதம் இருந்து தன்னைத்தானே தண்டித்துக்கொள்வார்.

தன்னைப் பின்பற்றுபவர்களை வழிநடத்துவதற்கு முன்பு ஒருவர் முதலில் தன்னைக் கட்டுப்படுத்தக் கற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்பதால், பிரம்மச்சரியத்திலும் பல்வேறு பரிசோதனைகளை மேற்கொண்டார். ஆனால், அவை தவறான புரிதல்களுக்கும் விமர்சனங்களுக்கும் காரணமாக அமைந்தன.

கிலாஃபத் இயக்கத்திற்கு அவர் அளித்த ஆதரவு, இந்து மற்றும் முஸ்லிம் மதத்தினரிடையே அவர் பெரிதும் எதிர்பார்த்த ஒற்றுமையை உருவாக்கவில்லை. அவரது அகிம்சைப் போராட்டங்கள் சௌரி சௌரா போன்ற இடங்களில்

வன்முறையாக மாறின. மக்கள் இத்தகைய போராட்டங்களுக்குத் தயாராக இல்லை என்று கூறி, அவற்றை நிறுத்த வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது.

ராமராஜ்யம், அதாவது ராமபிரானின் ஆட்சியைப் போன்ற ஓர் இலட்சிய அரசை உருவாக்க வேண்டும் என்ற அவரது கருத்துக்கும் சமூகத்தின் பல்வேறு பிரிவுகளிடமிருந்து கடுமையான எதிர்ப்புகள் எழுந்தன.

மக்கள் அவருக்கு 'மகாத்மா' (மகத்தான ஆன்மா) என்ற மரியாதைக்குரிய பட்டத்தை வழங்க வற்புறுத்தியபோதெல்லாம், அவர் அதைத் தொடர்ந்து மறுத்தார். தன்னுடைய தவறுகளைப் பகிரங்கமாக ஒப்புக்கொண்டார். அவற்றிலிருந்து தொடர்ந்து கற்றுக்கொண்டார். ஆனால், இந்தியாவின் சுதந்திரம் என்ற தனது இலட்சியத்தை ஒருபோதும் முற்றிலுமாகக் கைவிடவில்லை.

ஒருமுறை அவர் இவ்வாறு கூறினார்:

"அணையாத நம்பிக்கையால் உந்தப்பட்ட, தங்கள் இலட்சியத்தில் உறுதியான ஒரு சிறிய குழுவினரால் வரலாற்றின் போக்கையே மாற்ற முடியும். என்னால் இதைச் செய்ய முடியும் என்ற நம்பிக்கை எனக்கு இருந்தால், ஆரம்பத்தில் அந்தத் திறன் என்னிடம் இல்லாவிட்டாலும், அதைச் செய்வதற்கான திறனை நிச்சயமாக என்னால் வளர்த்துக்கொள்ள முடியும்."

மனிதனின் மற்றொரு பலவீனம், எல்லாவற்றையும் மற்றவர்களையும் தன்னுடைய நம்பிக்கைகள் மற்றும் அளவுகோல்களின் அடிப்படையில் மதிப்பிடும் பழக்கமாகும்.

அறியாமை, மூடநம்பிக்கைகள், தோல்வி மனப்பான்மை போன்றவற்றில் அவர்களின் சிந்தனைப் பழக்கங்கள் ஆழமாக வேரூன்றியிருப்பதால், தங்களுக்குப் புரியாத எதையும் நம்ப அவர்கள் மறுக்கிறார்கள்.

தங்களுக்குள்ள வரம்புகளே உலகில் உள்ள அனைவருக்குமான சரியான வரம்புகள் என்று அவர்கள் முட்டாள்தனமாக நம்புகிறார்கள்.

பிற்காலத்தில் காந்திஜியின் சக ஊழியராக மாறிய ஓர் வரலாற்றாசிரியரால், அகிம்சைப் போராட்டத்தின் மூலம் சுதந்திரத்தைப் பெற முடியும் என்ற கருத்தை ஏற்றுக்கொள்ள முடியவில்லை.

அவர், "திரு. காந்திஜி, பகவத் கீதையைப் பற்றி உங்களுக்கு எல்லாம் தெரிந்திருக்கலாம். ஆனால், வரலாற்றைப் பற்றி உங்களுக்கு ஒன்றுமே தெரியாது. வன்முறையின்றி எந்த நாடும் இதுவரை தன்னை விடுவித்துக்கொண்டதில்லை" என்று கூறினார்.

காந்திஜி புன்னகைத்தபடி அவருக்கு மென்மையாகப் பதிலளித்தார்.

“வரலாற்றைப் பற்றி நீங்கள் முதலில் கற்றுக்கொள்ள வேண்டிய விஷயம் என்னவென்றால், கடந்த காலத்தில் ஒன்று நிகழவில்லை என்பதற்காக, எதிர்காலத்திலும் அது நிகழ முடியாது என்று அர்த்தமல்ல.”

காந்திஜியின் வாழ்க்கையில் நிகழ்ந்த வரலாற்றுச் சிறப்புமிக்க சம்பவங்கள்

1. 1888–1891: லண்டனில் சட்டப் படிப்பை முடித்து, பாரிஸ்டர் பட்டம் பெற்றார்.

2. 1893: தென்னாப்பிரிக்காவுக்குச் சென்று, அங்கு குடியேறிய இந்தியர்களுக்கு எதிரான இனப் பாகுபாட்டை எதிர்த்துப் போராட்டத்தைத் தொடங்கினார்.

3. 1915: இந்தியாவிற்குத் திரும்பினார்.

4. 1919: அமிர்தசரஸ் படுகொலை நிகழ்ந்தது. ஜெனரல் டயர் எண்ணற்ற அமைதியான போராட்டக்காரர்களைக் கொன்றார். இதனைத் தொடர்ந்து காந்திஜி ஒத்துழையாமை இயக்கத்தை முன்னெடுத்தார்.

5. 1922: அரசுக்கு எதிராக மக்களைத் தூண்டியதாகக் குற்றம் சாட்டப்பட்டு, ஆறு ஆண்டுகள் சிறைத்தண்டனை விதிக்கப்பட்டது.

6. 1930: தண்டி உப்புச் சத்தியாகிரகத்தில் ஆயிரக்கணக்கான மக்களை வழிநடத்தி, உப்பு வரிச் சட்டத்தை மீறினார்.

7. 1931: லண்டன் மாநாட்டில் கலந்துகொண்டு, இந்தியாவிற்குச் சுயாட்சி வழங்கப்பட வேண்டும் என்று வலியுறுத்தினார்.

8. 1942: வெள்ளையனே வெளியேறு இயக்கத்தைத் தொடங்கினார்.

9. 1947, ஆகஸ்ட் 15: இந்தியா சுதந்திரம் பெற்றது. இதைத் தொடர்ந்து நாட்டுப் பிரிவினையும் மதக் கலவரங்களும் நிகழ்ந்தன.

10. 1948, ஜனவரி 30: காந்திஜி படுகொலை செய்யப்பட்டார்.

தென்னாப்பிரிக்காவிலிருந்து இந்தியாவிற்குத் திரும்பிய பிறகு, இந்திய விடுதலைப் போராட்டத்திற்காக அவர் முப்பது நீண்ட ஆண்டுகளைச் செலவிட்டார் என்பதை நாம் கவனிக்க வேண்டும்.

எனவே, வெற்றிக்கான பாதை நீண்டது. அதற்கு விடாமுயற்சியும் இலட்சியத்தின் மீதான உறுதியான அர்ப்பணிப்பும் அவசியம்.

காந்திஜியும் கஸ்தூரிபாவும்: தன்னை மாற்றுவதன் மூலம் பிறரை மாற்றுதல்

லண்டனில் மாணவராக இருந்த காலத்தை முடித்துவிட்டு, நன்கு பண்பட்டவராகவும் தனது "நியாயமான உரிமைகள்" குறித்து மிகுந்த விழிப்புணர்வுடனும் காந்திஜி இந்தியாவிற்குத் திரும்பினார்.

தனது கருத்துகளால் முதலில் கவர்ந்திழுக்க அவர் முயன்றவர் அவருடைய மனைவி கஸ்தூரிபா.

ஆனால், கஸ்தூரிபா தனக்கென உறுதியான மனவலிமையும் கருத்துகளும் கொண்ட பெண்ணாக இருந்தார். காந்திஜி தனது உரிமைகளை நிலைநாட்டத் தொடங்கியபோது, கஸ்தூரிபாவும் இயல்பாகவே தனது உரிமைகளை நிலைநாட்டத் தொடங்கினார். இதனால், இருவருக்கும் இடையே அடிக்கடி கருத்து வேறுபாடுகள் ஏற்பட்டன.

சில நேரங்களில் அவர்களுடைய வாக்குவாதங்கள் மிகவும் கடுமையாக மாறின. கஸ்தூரிபா கண்ணீர்விட்டு அழும் நிலை ஏற்பட்டது. அது காந்திஜியின் கோபத்தை மேலும் அதிகரித்தது.

ஒருமுறை பொறுமையிழந்த காந்திஜி, அவரிடம் கோபமாகக் கத்தினார்:

"என் வீட்டில் இந்த முட்டாள்தனத்தை என்னால் பொறுத்துக்கொள்ள முடியாது!"

அதற்குக் கஸ்தூரிபா உறுதியாகப் பதிலளித்தார்:

"அப்படியானால், உங்கள் வீட்டை நீங்களே வைத்துக்கொள்ளுங்கள். நான் வெளியேறுகிறேன்!"

கோபத்தில் காந்திஜி கஸ்தூரிபாவின் கையைப் பிடித்து அவரை வீட்டிற்கு வெளியே தள்ளிவிட்டு, கதவை மூடினார்.

"உங்களுக்கு வெட்கமே இல்லையா?" என்று கஸ்தூரிபா கண்ணீருடன் கேட்டார்.

"நான் எங்கே செல்வது? இந்த நாட்டில் என்னை ஏற்றுக்கொள்ளும் குடும்பம் எனக்கு இல்லை. நான் உங்கள் மனைவி என்பதற்காக, நீங்கள் என்னை இவ்வாறு துன்புறுத்துவதைப் பொறுத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று நினைக்கிறீர்களா? தயவுசெய்து உங்கள் நடத்தையைச் சரிசெய்துகொண்டு கதவைத் திறங்கள். மற்றவர்கள் முன்னிலையில் நாம் இப்படி அவமானப்படுவதைத் தவிர்ப்போம்!"

அந்தக் காலத்தில், கணவன் என்ற முறையில் தனது கருத்துகளை மனைவியின் மீது திணிப்பது தன்னுடைய உரிமை என்று காந்திஜி நினைத்தார்.

ஆனால், ஆண்டுகள் கடந்தபோதும் அவர்களுக்கிடையிலான மோதல்கள் தொடர்ந்தன. தனது பிடிவாதமான நம்பிக்கைகளால் கஸ்தூரிபாவுக்கு எவ்வளவு மனவேதனையை ஏற்படுத்துகிறோம் என்பதை அவர் படிப்படியாக உணரத் தொடங்கினார்.

இறுதியில், தனது "உரிமைகளை" நிலைநாட்டுவதைவிட, தனது கடமைகளை நிறைவேற்றுவதே முக்கியம் என்ற உண்மையை அவர் உணர்ந்தார்.

உடனடியாக, தான் புதிதாக ஏற்றுக்கொண்ட நம்பிக்கைகளையும் மதிப்பீடுகளையும் கஸ்தூரிபா மீது திணிப்பதை அவர் கைவிட்டார். அதற்குப் பதிலாக, தனது சொந்த வாழ்க்கையின் முன்மாதிரியின் மூலம் அவரை மாற்ற முயன்றார்.

அது நீண்டதும் வேதனையானதுமான ஒரு செயல்முறையாக இருந்தது. பல நேரங்களில், கஸ்தூரிபாவின் பார்வையில் இருந்து விஷயங்களைப் புரிந்துகொள்வதற்காக, தனக்குப் பிடித்தவை, பிடிக்காதவை போன்றவற்றையும் அவர் ஒதுக்கிவைக்க வேண்டியிருந்தது.

ஆனால், படிப்படியாக ஒரு முக்கியமான உண்மையை அவர் உணர்ந்தார். அவர்களுக்கிடையே இருந்த முரண்பாடுகளில் பெரும்பாலானவற்றைத் தானே உருவாக்கியிருந்தார். கஸ்தூரிபாவோ எப்போதும் அன்பின் மூலமாகத் தனது மனதை மாற்ற முயன்றுகொண்டிருந்தார்.

தனது வாழ்க்கையின் முன்மாதிரியின் மூலம், அவர்களுடைய திருமண உறவைச் சீரழித்துக்கொண்டிருந்த கோபத்தையும் போட்டி மனப்பான்மையையும் அகற்றுவதற்கான வழியை கஸ்தூரிபா காட்டினார்.

அவர் காந்திஜியின் கோபத்திற்குக் கோபத்தால் பதிலளிக்கவில்லை. நிலைமையை மேலும் மோசமாக்கவும் இல்லை. மாறாக, காந்திஜியின் கோப வெளிப்பாடுகளையும் தவறுகளையும் பொறுமையுடன் சகித்துக்கொண்டு, தொடர்ந்து அவருக்கு ஆதரவளிக்க முயன்றார்.

காந்திஜியிடம் இருந்த நல்ல பண்புகளின் மீது எப்போதும் கவனம் செலுத்தினார். அவர் தன்னிடம் கொண்டிருந்த மரியாதைக்கு ஏற்றவாறு வாழ வேண்டும் என்பதை, அமைதியாகத் தனது நடத்தையின் மூலம் அவருக்கு உணர்த்தினார்.

தனது வாழ்நாள் முழுவதும் மேற்கொண்ட பல்வேறு பரிசோதனைகளில், இது அவர் கண்டறிந்த மிகப் புரட்சிகரமான உண்மைகளில் ஒன்றாக அமைந்தது:

பிறரை மாற்ற வேண்டுமென்றால், முதலில் உங்களை நீங்களே மாற்றிக்கொள்ள வேண்டும்.

கஸ்தூரிபா தினமும் நடைமுறையில் கடைப்பிடித்து வந்த ஒரு கொள்கையை, தான் இதுவரை கோட்பாட்டு இலட்சியமாக மட்டுமே போற்றிவந்ததை காந்திஜி படிப்படியாக உணர்ந்தார்.

கஸ்தூரிபாவிடமிருந்து பொறுமையைக் கற்றுக்கொண்ட அவர், அதற்குப் பதிலாகத் தனது தீவிரமான ஆர்வத்தையும் உற்சாகத்தையும் அவருக்குள் வளர்த்தார்.

கஸ்தூரிபா தீண்டத்தகாதவர்கள் என்று ஒதுக்கப்பட்ட மக்களிடம் அன்புடனும் மரியாதையுடனும் நடந்துகொள்ளத் தொடங்கினார். இருவரும் ஒருவருக்கொருவர் ஆசிரியர்களாக மாறினர்.

இது நீண்ட, கடினமான, மிகுந்த கட்டுப்பாட்டைக் கோரிய பயிற்சியாக இருந்தது. ஒரு கோப்பையைக் கொண்டு கடல் முழுவதையும் காலி செய்ய முயலும் மனிதனுக்குத் தேவைப்படும் பொறுமை இதற்குத் தேவை என்று காந்திஜி அடிக்கடி கூறுவார்.

ஆனால், ஒவ்வொரு முறையும் தங்களுக்கிடையிலான தடைகளை அவர்கள் வென்றபோது, ஒருவரையொருவர் இன்னும் அதிகமாக நேசிக்க முடிந்தது மட்டுமல்லாமல், மற்ற அனைவரிடமும் அதிக அன்பையும் பொறுமையையும் காட்ட முடிந்தது என்பதையும் உணர்ந்தனர்.

தனது எதிரிகளிடம்கூட இந்த அன்பைப் பயன்படுத்த காந்திஜி கற்றுக்கொண்டபோது, கஸ்தூரிபாவும் சிறையில் அடைக்கப்பட்டிருந்தார். அங்கும் அவர் மற்ற பெண்களை ஒன்றுதிரட்டி, அவர்களை வழிநடத்தினார்.

மாற்றத்திற்கான பயணம்: பிறர் எதிர்ப்பை எவ்வாறு எதிர்கொள்வது?

இந்தப் புத்தகத்தில் கூறப்பட்டுள்ள கொள்கைகளை நீங்கள் நடைமுறைப்படுத்தத் தொடங்கிய பிறகு, உங்களைச் சுற்றியுள்ளவர்களுடன் நீங்கள் பழகும் விதத்தில் மாற்றம் ஏற்படுவதை உணரலாம்.

உங்கள் வாழ்க்கையில் முக்கியமான சிலர், உங்கள் வீட்டிற்கு உள்ளேயும் வெளியேயும் இருப்பவர்கள், உங்களிடம் ஏற்படும் மாற்றங்களை விரும்பாமல் இருப்பதையும் நீங்கள் கவனிக்கலாம். பழைய நீங்கள் முற்றிலும் தோல்வியடைந்தவராக இருந்திருந்தாலும், இந்த மாற்றங்களை அவர்கள் விரும்பாமல் இருக்கலாம்!

உங்களுடைய வளர்ச்சியைப் பாராட்டி, உங்களைச் சுற்றி மகிழ்ச்சியுடன் கைதட்டி உற்சாகப்படுத்துவார்கள் என்று நீங்கள் எதிர்பார்க்கலாம். ஆனால், அதற்குப் பதிலாக உங்களை விமர்சிப்பவர்களையும் எதிர்ப்பவர்களையும் நீங்கள் சந்திக்க நேரிடலாம்.

இதற்கான காரணம் என்னவென்றால், உங்களைச் சுற்றியுள்ளவர்கள் ஒரு குறிப்பிட்ட விதத்தில் உங்களுடன் பழகுவதற்குப் பழகிவிட்டார்கள்.

அந்தப் பழக்கமான உறவுமுறையில் மாற்றம் ஏற்படும்போது, பல்வேறு அளவுகளில் மனக்கசப்பும் குழப்பமும் உருவாகலாம்.

இந்த உண்மையை நீங்கள் புரிந்துகொண்டாலும், பிறருடைய எதிர்வினைகள் உங்களை மனரீதியாகப் பாதித்து, உங்கள் முன்னேற்றத்திற்குத் தடையாக அமையலாம்.

மற்றொரு காரணம், உங்கள்மீது அக்கறை கொண்டவர்கள் உங்கள் பாதுகாப்பை விரும்புவதுதான். அவர்கள் அறிந்த உலகத்தைவிட்டு, அறியாத புதிய பாதையில் நீங்கள் பயணிக்கும்போது, உங்களுக்கு ஏதாவது தீங்கு நேருமோ என்று அஞ்சலாம்.

உங்களுடைய மனநிலை குறித்தும் அவர்கள் உண்மையாகவே கவலைப்படலாம்.

மேலும், நீங்கள் புதிய இலட்சியங்களை நோக்கிச் செல்லும்போது, குடும்பப் பொறுப்புகளைப் புறக்கணித்துவிடுவீர்களோ என்று குடும்ப உறுப்பினர்கள் இயல்பாகவே கவலைப்படலாம்.

இந்தப் புத்தகத்தின் கொள்கைகளைப் பின்பற்றும்போது ஏற்படக்கூடிய மாற்றங்கள்

- அறிவைப் பெறுவதில் திடீரென அதிக ஆர்வம் ஏற்படுதல்.
- நேரத்தைப் பற்றிய கவனம் குறைதல் மற்றும் சிந்தனையில் மூழ்கியிருத்தல்.
- மேலும் தாராளமானவராகவும் அன்பானவராகவும் மாறுதல்.
- முன்பு ஏற்றுக்கொண்ட விதிமுறைகளையும் வரம்புகளையும் மறுபரிசீலனை செய்து அவற்றைக் கைவிடுதல்.
- குழந்தைகளைப் போன்ற வியப்புணர்வும் மகிழ்ச்சியும் ஏற்படுதல்.

இந்த அறிகுறிகள் முக்கியமானவை அல்ல; அவற்றைத் தேடிக்கொண்டிருக்கவும் கூடாது.

‘பழைய நீங்கள்’ என்பதிலிருந்து ‘புதிய நீங்கள்’ என்ற நிலைக்கு மாறும்போது, இதுபோன்ற அனுபவங்கள் இயல்பானவை என்பதைக் காட்டும் அடையாளங்களாக மட்டுமே இவை செயல்படுகின்றன.

சில குறிப்பிட்ட கொள்கைகளின் அடிப்படையில் வாழ வேண்டும் என்று நாம் உறுதிமொழி எடுக்கும்போது, வாழ்க்கை எளிதான பாதையாக இருக்காது. பல நேரங்களில் அது முட்கள் நிறைந்த பாதையாகவே இருக்கும்.

நீங்கள் அனுபவிக்கும் மாற்றங்களையும் உணர்வுகளையும் புரிந்துகொள்ளும் அளவுக்கு மற்றவர்கள் மனப்பக்குவம் பெற்றிருக்காமல் இருக்கலாம் என்பதை நினைவில் கொள்வது அவசியம்.

மற்றவர்களை மாற்ற முயற்சிப்பது பெரும்பாலும் உரசல்களையும் சண்டைகளையும் மட்டுமே உருவாக்கும்.

எனவே, உங்கள் புதிய 'கண்டுபிடிப்புகளைப்' பற்றி மற்றவர்களைக் கவர முயற்சிப்பதற்குப் பதிலாகவோ, உங்கள் நம்பிக்கைகளை அவர்கள் மீது திணிப்பதற்குப் பதிலாகவோ, இந்தப் புத்தகத்தை உங்கள் நண்பர்களுடனும் குடும்ப உறுப்பினர்களுடனும் பகிர்ந்துகொள்ளலாம்.

மற்றவர்கள் முன்னேற உதவுவதன் மூலம், வாழ்வதற்கு ஏற்ற சிறந்த உலகத்தை உருவாக்க நீங்கள் உங்களுக்கு நீங்களே உதவுகிறீர்கள்.

உங்களைப் போன்ற இலட்சியங்களையும் குறிக்கோள்களையும் கொண்டவர்களுடன் தொடர்பில் இருப்பது மிகவும் அவசியம். இத்தகைய நல்லோர் கூட்டுறவு 'சத்சங்கம்' என்று அழைக்கப்படுகிறது.

இதன் மூலம், உங்கள் பழைய நண்பர்களின் எதிர்மறையான அணுகுமுறைகளால் நீங்கள் மனம் தளராமல் இருக்க முடியும்.

வெற்றிக்கான மனப்பான்மை

வெற்றியைப் பற்றிய விழிப்புணர்வுடனும் நம்பிக்கையுடனும் இருப்பவர்களையே வெற்றி தேடி வருகிறது.

தோல்வியைப் பற்றிய எண்ணங்களுக்கும் மனப்பான்மைக்கும் தங்களை ஒப்படைத்துக்கொள்பவர்களைத் தோல்வி அணுகுகிறது.

நீங்கள் விழித்திருக்கும்போதும் தூங்கும்போதும் உங்கள் ஆழ்மனம் தொடர்ந்து செயல்பட்டுக்கொண்டே இருக்கிறது.

இந்தக் கொள்கைகளை எப்போதாவது ஒருமுறை மட்டும் அல்லது இடையிடையே முயற்சித்துப் பார்ப்பதால் எந்தப் பயனும் கிடைக்காது.

இந்த விதிகளைத் தொடர்ந்து நடைமுறைப்படுத்த வேண்டும். அவற்றைப் பின்பற்றுவது உங்கள் வாழ்க்கையின் நிலையான பழக்கமாக மாறும் வரை நீங்கள் விடாமுயற்சியுடன் செயல்பட வேண்டும்.

விடாமுயற்சி இல்லாததற்கான அறிகுறிகள்

1. தனக்கு உண்மையில் என்ன வேண்டும் என்பதைத் தெளிவாக அடையாளம் காணத் தவறுதல்: தனது இலக்கைச் சரியாக வரையறுக்காமல் இருப்பது.

2. காலம் தாழ்த்துதல்: காரணம் இருந்தாலும் இல்லாவிட்டாலும் செயல்களைத் தள்ளிப்போடுவது. பொதுவாக இதற்குப் பல சாக்குப்போக்குகளும் கூறப்படுகின்றன.

3. தேவையான அறிவைப் பெறுவதில் ஆர்வமின்மை: வெற்றிக்குத் தேவையான திறன்களையும் அறிவையும் கற்றுக்கொள்ள முயற்சிக்காதிருத்தல்.

4. குறுக்கு வழிகளைத் தேடுதல்: அதற்குச் சமமான உழைப்பையோ மதிப்பையோ வழங்காமல் எதையாவது பெற்றுவிட முயற்சித்தல். சூதாட்டம், லாட்டரி, திருட்டு போன்றவை இதற்கான உதாரணங்களாகும்.

5. விமர்சனத்திற்குப் பயப்படுதல்: மற்றவர்கள் என்ன நினைப்பார்கள் அல்லது என்ன சொல்வார்கள் என்ற அச்சத்தால் திட்டங்களை உருவாக்காமலும் அவற்றைச் செயல்படுத்தாமலும் இருப்பது.

பலர் வெற்றி என்பது சாதகமான வாய்ப்புகள் தற்செயலாகக் கிடைப்பதன் விளைவு என்று நம்புகிறார்கள்.

ஆனால், அதிர்ஷ்டத்தை மட்டுமே நம்பியிருப்பவர்கள் பெரும்பாலும் ஏமாற்றமடைகிறார்கள். ஏனெனில், அவர்கள் ஓர் அடிப்படை உண்மையைப் புரிந்துகொள்வதில்லை:

‘அதிர்ஷ்டம்’ என்பது ‘வாய்ப்பு’ மற்றும் ‘தயார்நிலை’ ஆகிய இரண்டும் சந்திக்கும் இடமாகும்.

விடாமுயற்சியை வளர்ப்பதற்கான நான்கு எளிய படிகள்

மனம் தளராதீர்கள்!

விடாமுயற்சி என்பது ஒரு மனநிலை. அதை நம்மால் வளர்த்துக்கொள்ள முடியும்.

விடாமுயற்சியை ஒரு நிலையான பழக்கமாக மாற்றுவதற்கு நான்கு எளிய படிகள் உள்ளன. இதற்குப் பெரிய அறிவாற்றல் தேவையில்லை. சிறிதளவு நேரமும் முயற்சியும் இருந்தால் போதும்.

நாம் எவரெஸ்ட் சிகரத்தில் ஏற விரும்பினால், நாம் எடுத்து வைக்கும் ஒவ்வொரு அடியும் எவரெஸ்ட் சிகரத்தை நோக்கியதாக இருக்க வேண்டும்.

அந்த நான்கு படிகள்:

1. ஊக்கமளிக்கும் நண்பர்களுடன் கூட்டணி அமைத்தல்: உங்கள் செயல்களைத் தொடர்ந்து நிறைவேற்றுவதற்கு ஊக்கமளிக்கும் ஒருவர் அல்லது அதற்கு மேற்பட்டவர்களுடன் நல்லுறவை வளர்த்துக்கொள்ளுங்கள்.

2. தெளிவான, எழுத்துப்பூர்வமான இலக்கை அமைத்தல்: அந்த இலக்கை நிறைவேற்றுவதற்கான தீவிரமான விருப்பமும் உறுதியான நோக்கமும் உங்களிடம் இருக்க வேண்டும்.

3. தெளிவான திட்டத்தை உருவாக்குதல்: அந்தத் திட்டத்தைத் தொடர்ந்து செயல்படுத்தும் வகையில் நடைமுறைச் செயல்களில் ஈடுபடுங்கள்.

4. எதிர்மறையான தாக்கங்களுக்கு மனதின் கதவை மூடுதல்: உங்களுக்குள் தோன்றும் எதிர்மறை எண்ணங்களுக்கும் வெளியில் இருந்து வரும் எதிர்மறையான தாக்கங்களுக்கும் இடமளிக்காதீர்கள்.

காந்திஜி கூறியதாகப் பரவலாக மேற்கோள் காட்டப்படும் வாசகம்:

“உலகில் நீங்கள் காண விரும்பும் மாற்றமாக நீங்களே மாறுங்கள்.”

மக்கள் முதலில் உங்களைப் புறக்கணிப்பார்கள். பின்னர் உங்களைப் பார்த்து ஏளனம் செய்வார்கள். அதன் பிறகு உங்களை எதிர்த்துப் போராடுவார்கள். இறுதியில், நீங்கள் வெற்றி பெறுவீர்கள்.

பகுதி 2: ஆன்மிக வெற்றி

அத்தியாயம் 12

வாழ்க்கையின் நோக்கம் என்ன?

பண்டைய காலத்தில் ஜனக மகாராஜா மிதிலை நாட்டை ஆட்சி செய்து வந்தார். சுகர் என்ற ஒருவர் வாழ்க்கையின் நோக்கம் என்ன என்பதை அறிய விரும்பினார். அவருடைய தந்தையான வியாச முனிவர், அந்தக் கேள்விக்கு விடையளிக்கவும், சுகருக்கு குருவாக இருக்கவும் ஜனக மகாராஜாவே தகுதியானவர் என்று கூறினார். எனவே, சுகர் ஜனக மகாராஜாவைச் சந்திப்பதற்காக மிதிலைக்குப் புறப்பட்டுச் சென்றார்.

அரண்மனைக்குள் நுழைந்தபோது, கம்பீரமான ஆடைகள், அணிகலன்கள் மற்றும் ஆயுதங்களை அணிந்திருந்த ஓர் அற்புதமான மனிதரைக் கண்டார். அந்த அறை பரபரப்பாக இயங்கிக்கொண்டிருந்தது. விருந்தினர்கள் வந்துகொண்டும் சென்றுகொண்டும் இருந்தனர். ஒரு மூலையில் குழந்தைகள் விளையாடிக்கொண்டிருந்தனர். சிறிய இசைக்குழு ஒன்று மென்மையான இசையை இசைத்துக்கொண்டிருந்தது. மேசைகளில் மிகவும் சுவையான உணவுகள் என்று தோன்றிய பலவகையான உணவுப் பொருட்கள் வைக்கப்பட்டிருந்தன. அரசர் விருந்தினர்களுடன் உரையாடுவதில் மும்முரமாக இருந்தார். எனவே, சுகருடைய முறை வரும்வரை அவர் சிறிது நேரம் காத்திருக்க வேண்டியிருந்தது.

சுகர் கேட்ட கேள்வியை அரசர் கவனமாகக் கேட்டார். ஆனால், அப்போதைக்கு அதற்குப் பதிலளிக்கத் தமக்கு நேரமில்லை என்று கூறினார். அரண்மனையைச் சுற்றிப் பார்த்துவிட்டு மூன்று மணி நேரத்திற்குப் பிறகு திரும்பி வருமாறு சுகரிடம் அறிவுறுத்தினார்.

“இதற்கிடையில், நீ ஒரு செயலைச் செய்ய வேண்டும்” என்று கூறிய அரசர், சுகரிடம் ஒரு விளக்கைக் கொடுத்தார்.

“நீ அரண்மனையைச் சுற்றிப் பார்க்கும்போது, இந்த விளக்கை எடுத்துச் செல். ஆனால், இதில் எரியும் தீ அணைந்துவிடாமல் பார்த்துக்கொள்” என்றார்.

சுகர் அரண்மனையின் பல படிக்கட்டுகளில் ஏறியும் இறங்கியும், பல அறைகளைக் கடந்து சென்றார். ஆனால், அவருடைய கண்கள் விளக்கின் மீதே நிலைத்திருந்தன.

மூன்று மணி நேரத்திற்குப் பிறகு, அவர் அந்த ஞானி இருந்த அறைக்குத் திரும்பி வந்தார்.

“சரி, என் விருந்தினர் அறையில் உள்ள அழகிய சிலைகளைப் பார்த்தாயா? என் நூலகத்தில் எத்தனை புத்தகங்கள் இருக்கின்றன என்பதைக் கவனித்தாயா? உலகின் பல பகுதிகளிலிருந்து நான் சேகரித்த அரிய தாவரங்களையும் செல்லப்பிராணிகளையும் தோட்டத்தில் பார்த்தாயா?” என்று அரசர் கேட்டார்.

சுகர் வெட்கமடைந்தார். தான் எதையும் கவனிக்கவில்லை என்று ஒப்புக்கொண்டார். விளக்கில் எரியும் தீ அணைந்துவிடாமல் பார்த்துக்கொள்வதிலேயே தனது முழுக் கவனமும் இருந்ததாகக் கூறினார்.

“அப்படியானால், மீண்டும் சென்று என் அரண்மனையின் அற்புதங்களையெல்லாம் கவனித்துப் பார்” என்றார் அரசர். “அலங்காரங்களிலும் படைப்பாற்றலிலும் விருந்தளிப்பவரின் ரசனையைப் பாராட்டுவது அவருக்கு அளிக்கும் மரியாதையாகும்.”

சுகர் விளக்கை எடுத்துக்கொண்டு மீண்டும் அரண்மனையைச் சுற்றிப் பார்க்கச் சென்றார். இம்முறை கூரைகள், தரைகள், சுவர்கள் ஆகியவற்றில் அமைந்திருந்த கலைப்படைப்புகள், தோட்டங்கள், நீரூற்றுகள், அழகிய பணிப்பெண்கள், பணியாளர்கள் என அனைத்தையும் கவனித்தார்.

மீண்டும் அரசரின் அறைக்குத் திரும்பிய சுகர், அரண்மனையின் அழகைக் கண்டு வியந்ததுடன் அரசரின் ரசனையையும் பாராட்டினார்.

“ஆனால், நான் உன்னிடம் ஒப்படைத்த விளக்கின் தீ எங்கே?” என்று அரசர் கேட்டார்.

சுகர் விளக்கைப் பார்த்தபோது, அதன் தீ அணைந்துவிட்டதை உணர்ந்தார்.

“சரி,” என்றார் அரசர். “வாழ்க்கையின் நோக்கம் படைப்பின் அற்புதங்களையெல்லாம் அனுபவிப்பதுதான். அதே நேரத்தில், விளக்கில் எரியும் தீ அணைந்துவிடாமல் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும்.”

மேற்கண்ட கதை ‘யோக வாசிஷ்டம்’ என்ற நூலிலிருந்து எடுக்கப்பட்டது.

வாழ்க்கையில் சமநிலை

மனித வாழ்க்கை மிகவும் இயக்கமிக்கது; அது தொடர்ந்து வளர்ச்சியடைந்துகொண்டே இருக்கிறது. வாழ்க்கையை எவ்வாறு வாழ வேண்டும் என்ற திட்டத்தைக் கொண்டும் வாழலாம்; எந்தத் திட்டமும் இல்லாமலும் வாழலாம். ஆனால், இந்த இரு அணுகுமுறைகளிலும் சவால்கள் உள்ளன.

பிற உயிரினங்கள் இயல்பூக்கத்தின் அடிப்படையில் வாழ்கின்றன. உலகில் உள்ள ஆபத்துகளிலிருந்து அவற்றைப் பாதுகாக்க இயற்கையான பாதுகாப்பு வழிமுறைகளும் அவற்றுக்கு வழங்கப்பட்டுள்ளன. மனிதனுக்கு இத்தகைய இயல்பூக்கங்கள் அதே அளவில் இல்லை. அவன் பகுத்தறிவின் அடிப்படையில் வாழ வேண்டியுள்ளது. மேலும், இயற்கையான பாதுகாப்பு ஏற்பாடுகளும் அவனுக்குப் போதுமான அளவில்

இல்லை. எனவே, மற்றவர்களின் உரிமைகளை மீறாமல், சமூகத்தின் ஓர் உறுப்பினராக வாழ வேண்டியுள்ளது.

கிழக்கு ஐரோப்பிய நாடுகளில் மேற்கொள்ளப்பட்ட கம்யூனிசப் பரிசோதனை தோல்வியடைந்ததற்கான காரணங்களில் ஒன்று, மனிதனின் சுயவிருப்ப உரிமையை (தேர்ந்தெடுக்கும் சுதந்திரத்தை) மதிக்கத் தவறியதாகும்.

பொதுநலனுக்காகத் தனிமனித சுதந்திரம் ஒடுக்கப்படும்போது, அது மனிதனின் ஆற்றலையும் வளர்ச்சியையும் அழிக்கிறது. மறுபுறம், தனிமனித சுதந்திரத்திற்கு அளவுக்கு மீறிய முக்கியத்துவம் அளிக்கப்படும்போது, சில சமூகங்களில் காணப்படுவதைப் போல குடும்ப அமைப்புகள் சீர்குலைதல், துப்பாக்கிக் கலாசாரம், போதைப்பொருள் பயன்பாடு, மனச்சோர்வு போன்ற பிரச்சினைகள் உருவாகலாம்.

மனிதன் தனது தனிப்பட்ட தேவைகளை நிறைவேற்றிக்கொள்வதோடு, மற்றவர்களின் தேவைகளுடனும் இணக்கமாக வாழும் சமநிலையான வாழ்க்கையை மேற்கொள்ள வேண்டும். வேறு வார்த்தைகளில் கூறுவதானால், மற்றவர்களின் உரிமைகளை மீறாமல் தனது உரிமைகளைப் பயன்படுத்த வேண்டும்.

இந்தச் சிக்கலை உணர்ந்த முனிவர்கள், மனிதனுடைய தேவைகள் ஒடுக்கப்படாமலும் அவனுடைய இயல்பான ஆளுமை நசுக்கப்படாமலும் இருப்பதற்காக வாழ்க்கையின் நான்கு இலக்குகளை வகுத்துள்ளனர்.

வாழ்க்கையின் நோக்கத்தை எளிதாகப் புரிந்துகொள்வதற்காகப் பின்வரும் நான்கு பகுதிகளாகப் பிரிக்கலாம்:

1. தர்மம் (Dharma)
2. அர்த்தம் (Artha)
3. காமம் (Kama)
4. மோட்சம் (Moksha)

முந்தைய அத்தியாயத்தில் விளக்கியபடி, தர்மம் என்பது இந்தப் பிரபஞ்சம் முழுவதையும் தாங்கி, நிலைநிறுத்தி, ஆதரிக்கும் நெறியாகும்.

மனுஸ்மிருதி (6:92), தர்மத்தின் பத்து பண்புகளைப் பின்வருமாறு பட்டியலிடுகிறது.

1. த்ருதி (Dhriti): தர்மத்தைப் பின்பற்றும் முயற்சியில் ஏற்படும் சிரமங்களையும் துன்பங்களையும் தாங்கிக்கொண்டு உறுதியாக நிலைத்திருத்தல்.

2. க்ஷமா (Kshama): மன்னித்தல், பொறுமையுடன் சகித்துக்கொள்ளுதல், குறிப்பாக மற்றவர்கள் தவறு செய்திருக்கும்போது அவர்களிடம் பொறுமையுடனும் பரிவுடனும் நடந்துகொள்ளுதல்.

3. தமம் (Dama): மனத்தைக் கட்டுப்படுத்துதல் அல்லது மனக்கட்டுப்பாடு.

4. அஸ்தேயம் (Asteya): திருடாமை; பிறருக்குச் சொந்தமானவற்றை எடுத்துக்கொள்ளாமை.

5. சௌசம் (Shauca): மனத் தூய்மை, உடல் தூய்மை, வீடு மற்றும் சுற்றுப்புறத்தைச் சுத்தமாக வைத்திருத்தல்.

6. இந்திரிய நிக்ரஹம் (Indriyanigraha): புலன்களைக் கட்டுப்படுத்தி அவற்றின் மீது ஆதிக்கம் செலுத்துதல்.

7. தீ (Dhi): ஞானம், அறிவாற்றல் அல்லது எது சரி, எது தவறு என்பதைப் பகுத்தறியும் திறன்.

8. வித்யா (Vidya): உண்மையான ஆன்மிக அறிவு அல்லது கல்வி.

9. சத்யம் (Satya): சொற்களிலும் செயல்களிலும் உண்மையைக் கடைப்பிடித்தல்.

10. அக்ரோதம் (Akrodha): கோபமின்மை அல்லது பழிவாங்கும் எண்ணமின்மை.

அர்த்தம் என்பது வாழ்க்கையை நடத்துவதற்குத் தேவையான பணம், உணவு, வீடு, உடை போன்றவற்றைச் சம்பாதிப்பதைக் குறிக்கிறது.

காமம் என்பது ஆசை அல்லது விருப்பத்தைக் குறிக்கிறது. இது பாலியல் ஆசையை மட்டும் குறிக்கவில்லை. கலை, இசை, சுவையான உணவுகள் போன்றவற்றை அனுபவிக்க விரும்புவதையும் குறிக்கிறது. பகவான் கிருஷ்ணர், "எல்லா உயிர்களிடத்திலும் தர்மத்திற்கு உட்பட்ட ஆசையாக இருப்பது நானே" என்று கூறுகிறார் (பகவத் கீதை 7:11).

மோட்சம் என்பது விடுதலை அல்லது மீண்டும் இறைவனுடன் ஒன்றிணைவதைக் குறிக்கிறது.

மேற்கண்ட நான்கும் புருஷார்த்தங்கள் என்று அழைக்கப்படுகின்றன. இவை மனித வாழ்க்கையின் முக்கிய இலக்குகளாகக் கருதப்படுகின்றன. 'புருஷ' என்பது மனிதர் என்றும், 'அர்த்தம்' என்பது நோக்கம் அல்லது பொருள் என்றும் பொருள்படும். எனவே, இந்த நான்கு இலக்குகளும் ஆண்களுக்கும் பெண்களுக்கும் சமமாகப் பொருந்துகின்றன.

இந்த நான்குமே முக்கியமானவை. இருப்பினும், இவற்றுக்கிடையே முரண்பாடு ஏற்படும் சூழலில், அர்த்தத்தையும் காமத்தையும் விட தர்மமே முக்கியமானதாகக் கருதப்படுகிறது. மனித வாழ்க்கையின் இறுதி இலக்காக மோட்சம் கருதப்படுகிறது.

உடல் என்பது தர்மத்தைப் பின்பற்றுவதற்கும், பணம் சம்பாதிப்பதற்கும், வாழ்க்கையை அனுபவிப்பதற்கும், இறுதியில் விடுதலையை அடைவதற்கும் உதவும் ஒரு கருவியாகும்.

தர்மத்தின்படி வாழ்தல்

கல்வி கற்கும் காலத்திலேயே ஒருவர் தர்மத்தைப் பற்றிக் கற்றுக்கொள்ள வேண்டும். வாழ்நாள் முழுவதும் தர்மத்தை நடைமுறைப்படுத்த வேண்டும்.

உதாரணமாக, தேர்வுகளில் ஏமாற்றக்கூடாது. வேலைவாய்ப்பைப் பெறுவதற்காக இலஞ்சம் கொடுப்பது, செல்வாக்கைப் பயன்படுத்துவது போன்ற தவறான வழிகளை நாடக்கூடாது. இலஞ்சம் பெறாமல், மனநிறைவுடனும் முழுமையான ஈடுபாட்டுடனும் தனது கடமைகளைச் செய்ய வேண்டும்.

இவ்வாறு ஒருவர் தர்மத்தின்படி வாழ்ந்து, தன்னையும் தனது குடும்பத்தையும் சமூகத்தையும் ஆதரிப்பதற்குத் தேவையான பணத்தைச் சம்பாதிக்க வேண்டும்.

இறைவனால் வடிவமைக்கப்பட்டுள்ள இந்தப் பிரபஞ்சத்தின் பரந்த ஒழுங்கில், நியாயமான கடமையைச் செய்யாமல் இருப்பதுகூட தர்ம மீறலாகும்.

ஒருவர் வாழ்வாதாரத்தைச் சம்பாதித்தல், குழந்தைகளைப் பெற்றெடுத்து வளர்த்தல் போன்ற நியாயமான விருப்பங்களை நிறைவேற்றுவதோடு, விடுதலையை நோக்கிய பாதையிலும் பயணிக்க வேண்டும்.

மோட்சம் என்பது இறந்த பிறகு எப்போதாவது நிகழக்கூடிய ஒன்று மட்டுமல்ல. இந்த வாழ்க்கையிலேயே நாம் அதை அடைய வேண்டும்.

உண்மையில், நாம் ஒருபோதும் இறைவனிடமிருந்து பிரிந்தவர்கள் அல்ல. ஆனால், அகங்காரம் நம்மை உடலுடனும் மனதுடனும் பிணைத்து, நாம் தனித்தனி மனிதர்கள் என்ற தோற்றத்தை உருவாக்குகிறது.

இந்த நூலின் முதல் பகுதி, பொருள்சார் வாழ்க்கையிலும் பொருளாதார நலத்திலும் வெற்றிபெறுவதற்குத் தேவையான கொள்கைகளை விளக்குகிறது. இத்தகைய வெற்றி அவசியமானது. ஏனெனில், ஒருவர் தனது அன்றாட வாழ்க்கையை நடத்துவதற்காகப் போராடிக்கொண்டிருக்கும்போது, உயர்ந்த இலக்குகளைப் பற்றி சிந்திப்பது கடினமாகும்.

ஆனால், ஆன்மிக அடித்தளம் இல்லாத பொருள்சார் வெற்றிகள் வெறுமை, திருப்தியின்மை, சோகம் ஆகியவற்றை ஏற்படுத்துகின்றன. எனவே, மனித வாழ்க்கை ஆன்மிக அடித்தளத்துடன் பொருள்சார் இலக்குகளை நோக்கிச் செல்லும்போதுதான் உண்மையான பயனை அளிக்கிறது.

துரதிர்ஷ்டவசமாக, ஆன்மிகம் என்பது வயதானவர்களுக்கு மட்டுமே உரியது என்ற தவறான கருத்து நிலவுகிறது. ஆனால், ஒருவர் தனது இளமைக் காலத்திலேயே தனது ஆன்மிக இயல்பை உணர்ந்துகொள்ள வேண்டும். ஏனெனில், அது அவருக்குள் இருக்கும் ஆற்றல்களைச் சிறப்பாகப் பயன்படுத்தவும் வெளிப்படுத்தவும் உதவுகிறது.

குழந்தைப் பருவம் அறியாமையிலும் விளையாட்டுகளிலும் கழிகிறது. இளமைப் பருவம் புலனின்பங்களை நிறைவேற்றுவதிலும் பணத்தைத் தேடி ஓடுவதிலும் கழிகிறது. முதுமைப் பருவம் குழந்தைகளைப் பற்றிய கவலைகள், கடந்த காலத்தைப் பற்றிய வருத்தங்கள், உடல்நலக் குறைபாடுகள் போன்றவற்றில் கழிகிறது.

பலர், முதலில் பொருள்சார் இலக்குகளில் மட்டும் கவனம் செலுத்திவிட்டு, ஆன்மிகப் பயணத்தை வாழ்க்கையின் பிற்காலத்திற்குத் தள்ளிவைக்கலாம் என்று நினைக்கிறார்கள். இந்த அணுகுமுறையில் மூன்று பிரச்சினைகள் உள்ளன.

1. நாம் எவ்வளவு காலம் வாழப்போகிறோம் என்பது நமக்குத் தெரியாது. எந்தக் கணமும் நமது கடைசிக் கணமாக இருக்கலாம்.

2. நீண்ட காலமாகப் பொருள்சார் இலக்குகளில் மூழ்கியிருக்கும் ஒருவருக்கு, ஆன்மிகப் பாதைக்கு மாறுவது மிகவும் கடினமாகும். ஏனெனில், ஆழமாகப் பதிந்துவிட்ட பழக்கங்களையும் மனப்போக்குகளையும் மாற்றுவது எளிதல்ல.

3. முதுமையில் மனமும் உடலும் மிகவும் பலவீனமடைகின்றன. அப்போது புதிய முயற்சிகளில் ஈடுபடுவதற்கு அவை சாதகமாக இருப்பதில்லை.

பண்டைய காலத்தில், சுமார் எட்டு முதல் பன்னிரண்டு வயதுடைய மாணவர்களுக்கே ஆன்மிகக் கல்வி வழங்கப்பட்டது. அந்த வயதில் குடும்பப் பொறுப்புகள் அவர்களைச் சுமையாக்குவதில்லை. அவர்களின் மூளைச் செல்கள் மிகவும் சுறுசுறுப்பாகச் செயல்படுகின்றன; கற்றுக்கொள்ளும் திறனும் உச்சத்தில் இருக்கும்.

இருப்பினும், ஆன்மிகப் பயணத்தைத் தாமதமாகத் தொடங்கியவர்கள் மனம் தளர வேண்டியதில்லை.

தாமதமாகத் தொடங்குவதும் தொடங்காமலிருப்பதைவிடச் சிறந்தது. ஆன்மிகப் பயணத்தைத் தொடங்குவதற்கான சரியான நேரம் இப்போதே!

ஞானிகள் கூறுகிறார்கள்: முதலில் உலகப் பொருட்களைத் தேடிவிட்டு, இறுதியில் இறைவனைத் தேடக்கூடாது. முதலில் தன்னையறிதலின் மூலம் இறைவனைத் தேடினால், செல்வம், ஞானம், ஆற்றல் போன்ற அனைத்தும் பின்னர் நம்மை வந்தடையும்.

மனிதப் பிறவியின் அருமை

நீர்வாழ் உயிரினங்கள், தாவரங்கள், பறவைகள், விலங்குகள், பூச்சிகள் மற்றும் மனிதர்கள் உட்பட சுமார் 84 இலட்சம் உயிரின வகைகள் இருப்பதாகக் கணிக்கப்படுகிறது.

இத்தனை உயிரினங்களிலும் மனிதனாகப் பிறப்பது மிகவும் அரிய வாய்ப்பு என்று ஞானிகள் கூறுகின்றனர்.

சிந்திக்கும் திறன், பகுத்தறியும் ஆற்றல், நல்லது எது, தீயது எது என்பதை வேறுபடுத்தி விருப்பப்படி தேர்ந்தெடுக்கும் திறன் போன்ற பல பண்புகள் மனிதனை மற்ற உயிரினங்களிலிருந்து வேறுபடுத்துகின்றன.

மற்ற உயிரினங்கள் இயல்பூக்கத்தின் அடிப்படையில் இயற்கை விதித்த வழியில் வாழ்கின்றன. நல்லது, கெட்டது என்ற கருத்தோ அல்லது தவறான நடத்தைக்குத் தண்டனை வழங்கப்பட வேண்டும் என்ற எண்ணமோ அவற்றுக்கு இல்லை.

ஆனால், மனிதர்களாகிய நமக்கு நல்லதையும் கெட்டதையும் தேர்ந்தெடுக்கும் பகுத்தறிவுத் திறன் உள்ளது. தவறு செய்பவர்களைத் தண்டிக்கவும், அவர்களைச் சீர்திருத்தவும் சிறைச்சாலைகள் போன்ற அமைப்புகளையும் நாம் உருவாக்கியுள்ளோம். நல்லவர்களுக்கு வெகுமதியாகச் சொர்க்கமும், தீயவர்களுக்குத் தண்டனையாக நரகமும் உண்டு என்ற கருத்துகளையும் கொண்டிருக்கிறோம்.

இத்தகைய பகுத்தறிவுத் திறனைப் பெற்றுள்ள நாம், ஏதோ ஒரு கட்டத்தில் பின்வரும் கேள்விகளைக் கேட்டுக்கொள்ளலாம்:

நாம் ஏன் பிறந்தோம்? உண்பது, உறங்குவது, இன்பங்களை அனுபவிப்பது, பின்னர் இறப்பது மட்டும்தானா வாழ்க்கை? மற்ற உயிரினங்களைப் போலவே வாழ்ந்து முடிப்பதற்காகத்தான் நாம் பிறந்தோமா? அல்லது இந்த வாழ்க்கையை அர்த்தமுள்ளதாகவும் வாழ்வதற்குத் தகுதியானதாகவும் மாற்றக்கூடிய உயர்ந்த இலக்கு ஏதேனும் உள்ளதா?

புலன்களுக்கு அப்பாற்பட்ட உலகம்

நம்மில் பெரும்பாலானோர் ஐந்து புலன்களால் அறியக்கூடிய பழக்கமான உலகத்திற்குள்ளேயே நமது நாட்களைக் கழிக்கிறோம். ஆனால், அந்த உலகத்திற்கு அப்பால் ஏதேனும் இருக்கிறதா? இருந்தால் அது என்ன? இதைப் பற்றி நமக்குப் பெரும்பாலும் எதுவும் தெரியாது.

நம்மில் பலர், நாம் இருக்கும் நிலையிலேயே மகிழ்ச்சியாக இருக்கிறோம். அறியப்படாதவற்றை ஆராய்வதற்குச் சிறிது அச்சம்கூட இருக்கலாம். அப்படியானால், நமக்குப் பழக்கமான உலகத்தை விட்டு ஏன் வெளியேற வேண்டும் என்று நாம் கேட்கலாம்.

இருப்பினும், வீட்டிற்குள்ளேயே வாழ்க்கையைக் கழிப்பதில் திருப்தியடையாத சிலர் எப்போதும் இருக்கிறார்கள். அறியப்படாத ஏதோ ஒன்று இருக்கிறது என்பதைத் தெரிந்துகொள்வதே அவர்களுக்குள் பெரும் அமைதியின்மையை ஏற்படுத்துகிறது. வெளியே என்ன இருக்கிறது என்பதை அவர்கள் கண்டறிந்தே ஆக வேண்டும்.

எவரெஸ்ட் சிகரத்தைப் பற்றிக் கூறப்பட்ட ஒரு புகழ்பெற்ற வாசகம் இதை அழகாக விளக்குகிறது:

“அந்த மலை அங்கே இருக்கிறது என்பதற்காகவே நான் அதில் ஏற வேண்டும்.”

இது எல்லா வகையான சாகசப் பயணிகளுக்கும் பொருந்தும். குறிப்பாக, மலைகள், காடுகள், கடல்கள் ஆகியவற்றை மட்டுமல்லாமல், மனித உணர்வுநிலையையே ஆராய விரும்புபவர்களுக்கும் இது பொருந்தும்.

மற்றவர்கள் தாங்கள் இருக்கும் இடத்திலேயே தங்கிவிடும்போது, அவர்கள் அமைதியாகப் புறப்பட்டு, சாதாரண அனுபவங்களுக்கு அப்பால் என்ன இருக்கிறது என்பதை அறிய முயல்கிறார்கள்.

பின்னர், நம்மால் புரிந்துகொள்ள முடிந்தவரை, அவர்கள் மறைந்துவிடுகிறார்கள். அவர்கள் எங்கே சென்றார்கள் என்பது நமக்குத் தெரியாமல் இருக்கலாம்.

ஆனால், அவ்வப்போது மர்மமான தீவுகளுக்குப் பயணம் செய்த நண்பர்கள் திரும்பி வருவதைப் போல, அவர்களும் அற்புதமான புகைப்படங்களுடனும் காணொளிகளுடனும் திரும்பி வந்து, சாதாரண அனுபவங்களுக்கு அப்பாற்பட்ட உலகத்தைப் பற்றிப் பேசுகிறார்கள். தாங்கள் கண்டவற்றை நாமும் காண வேண்டும் என்று அழைக்கிறார்கள்.

“இதோ, இதைப் பாருங்கள்! இது எவ்வளவு அற்புதமாக இருக்கிறது! இதை நீங்கள் இங்கே வந்து பார்த்திருந்தால் எவ்வளவு நன்றாக இருந்திருக்கும்!”

பகவத் கீதை இத்தகைய மிகப் பழமையான அறிக்கைகளில் ஒன்றாகும். நமது புலன்களின் அன்றாட அனுபவங்களுக்கு அப்பாலும் வாழ்க்கையில் அறிய வேண்டியவை உள்ளன என்பதை வியாச முனிவர் இதன் மூலம் நமக்குத் தெரிவிக்கிறார்.

இந்த நூல், நாம் பயணிக்க வேண்டிய ஆன்மிகப் பாதையின் வரைபடத்தை வழங்குகிறது. இலக்கை அடைவதற்கான பல்வேறு வழிகளையும் அவற்றில் உள்ள நன்மைகளையும் ஆபத்துகளையும் விளக்குகிறது. பயணத்தில் எவற்றை எடுத்துச் செல்ல வேண்டும், எவற்றை விட்டுவிட வேண்டும் என்பதையும் அறிவுறுத்துகிறது.

பகவத் கீதை உருவான பின்னணி

மாபெரும் இதிகாசமான மகாபாரதத்தின்படி, தீய குணமுடைய துரியோதனனும் அவனுடைய சகோதரர்களான கௌரவர்களும், தங்கள் உறவினர்களான பாண்டவர்களுக்குச் சொந்தமான அரசைக் கைப்பற்றிக்கொண்டனர்.

சமாதானப் பேச்சுவார்த்தைகள் அனைத்தும் தோல்வியடைந்தபோது, இரு தரப்பினரும் பெரும் படைகளைத் திரட்டினர். இதுவே புகழ்பெற்ற பாரதப் போராக உருவெடுத்தது.

போர் தொடங்குவதற்குச் சற்று முன்பு, துரியோதனனும் பாண்டவர்களில் ஒருவனான அர்ஜுனனும் கிருஷ்ணரிடம் உதவி கோரிச் சென்றனர்.

கிருஷ்ணர் ஒரு நிபந்தனையை அறிவித்தார். ஒரு தரப்பினர் தமது படையையும் ஆயுதங்களையும் பெற்றுக்கொள்ளலாம். மற்றொரு தரப்பினருக்குத் தாம் நேரடியாகப் போரிடாமல், தேரோட்டியாகவும் வழிகாட்டியாகவும் மட்டும் இருப்பதாகக் கூறினார்.

துரியோதனன் படையையும் ஆயுதங்களையும் தேர்ந்தெடுத்தான். அர்ஜுனனோ கிருஷ்ணரைத் தேர்ந்தெடுத்தான்.

போர்க்களத்தில் அணிவகுத்திருந்த பிரம்மாண்டமான படைகளைக் கண்ட அர்ஜுனன் மனம் தளர்ந்தான். தனது உறவினர்களுக்கு எதிராகப் போரிட முடியாது என்று கூறித் தனது ஆயுதங்களைக் கீழே போட்டான். தனது அரச பங்கைக்கூட அவர்களே வைத்துக்கொள்ளட்டும் என்று எண்ணினான்.

அப்போது கிருஷ்ணர் அவனுக்குப் பகவத் கீதையை உபதேசித்து, தனது கடமையைச் செய்ய ஊக்கமளித்தார்.

இறுதியில் கௌரவர்கள் தோற்கடிக்கப்பட்டு, பாண்டவர்கள் வெற்றி பெற்றனர்.

சமஸ்கிருதத்தில் 'பகவத் கீதை' என்பதற்கு 'இறைவனின் பாடல்' என்று பொருள். இது 'பிரம்ம வித்யா உபநிஷத்' அல்லது 'உன்னத அறிவியல்' என்றும் அழைக்கப்படுகிறது. ஏனெனில், இது மனிதனின் உள்ளார்ந்த உலகத்திற்கும் வெளிப்புற உலகத்திற்கும் இடையிலான ஒருங்கிணைப்பை விளக்குகிறது.

தர்மத்தின் விதிகளும் அதன் உண்மையான நோக்கமும்

கிருஷ்ணர் அர்ஜுனனுக்குத் தர்மத்தின் விதிகளைப் போதிக்கிறார். ஆனால், போரின்போது பல சந்தர்ப்பங்களில் அவரே அந்த விதிகளைப் பின்பற்றாதவரைப் போலத் தோன்றுகிறார். இது புரிந்துகொள்வதற்குச் சற்று குழப்பமாக இருக்கலாம்.

சூதாட்டத்தின்போது பாண்டவர்களின் மூத்தவரான தர்மராஜர் தனது அரசையும் மனைவி திரௌபதியையும் இழந்தார். கௌரவர்கள் திரௌபதியை அவமானப்படுத்த முயன்றபோது, சூதாட்ட விதிகளுக்கு முக்கியத்துவம் அளித்த தர்மராஜர் அதை எதிர்த்துப் போராடவில்லை.

ஆனால், கிருஷ்ணர் தர்மத்தின் உண்மையான நோக்கம் என்பது விளையாட்டுகளின் விதிகளையோ போரின் விதிகளையோ விட உயர்ந்தது என்பதைப் போதிக்கிறார்.

போரின் விதிகளை மீறியாவது பல கௌரவர்களை வீழ்த்துமாறு அவர் அர்ஜுனனைத் தூண்டினார்.

இதன் மூலம் கிருஷ்ணர் ஒரு முக்கியமான உண்மையை உணர்த்துகிறார்: தீயவர்கள் தங்களுக்குச் சாதகமாக இருக்கும்போது விதிகளைப் புறக்கணித்துவிட்டு, தங்களுக்குத் தேவையான நேரத்தில் அவற்றின் பாதுகாப்பைக் கோருகிறார்கள். இத்தகையவர்களின் கைகளில் விதிகள் ஆயுதங்களாக மாற அனுமதிக்கக்கூடாது.

அதர்மத்தை நிலைநாட்டுவதற்காக, தர்மத்தின் விதிகளைப் பயன்படுத்தி நல்லவர்களின் கைகளைக் கட்டிப்போட தீயவர்களை அனுமதிக்கக்கூடாது.

மகாபாரதப் போரை, ஒவ்வொரு மனிதனின் மனத்திலும் தொடர்ந்து நடைபெற்றுக்கொண்டிருக்கும் நன்மைக்கும் தீமைக்கும் இடையிலான போராட்டத்தின் உருவகமாகக் காணலாம்.

இந்தக் கண்ணோட்டத்தில் பார்க்கும்போது, பகவத் கீதை என்பது அர்ஜுனனுக்கும் கிருஷ்ணருக்கும் இடையே வெளிப்படையாக நிகழ்ந்த உரையாடல் மட்டுமல்ல.

அது நமது உணர்வுநிலையின் ஆழத்தில் நடைபெறும் ஓர் உள்ளார்ந்த தெய்வீக உரையாடல். வாழ்க்கையைப் பற்றிப் பல கேள்விகளைக் கொண்டுள்ள நமது மனத்திற்கும், நமக்குள் இருக்கும் தெய்வீக ஆத்மாவிற்கும் இடையே நடைபெறும் உரையாடலாகும்.

கிருஷ்ணரின் உபதேசத்தின் உள்ளார்ந்த பொருள்

கிருஷ்ணரின் வார்த்தைகளைச் சரியாகப் புரிந்துகொள்வதற்கு, அவர் ஒரு சாதாரண மனிதராகவோ அல்லது தனிப்பட்ட கடவுளாகவோ தன்னைப் பற்றிப் பேசவில்லை என்பதை நினைவில் கொள்ள வேண்டும்.

அவர் அர்ஜுனனின் உயர்ந்த தெய்வீக ஆத்மாவாகவும், சத்தியமாகவும், உணர்வுநிலையாகவும் பேசுகிறார். அதற்கு மாறாக, அர்ஜுனனின் தாழ்ந்த நிலை என்பது அகங்காரத்தைக் குறிக்கிறது.

உதாரணமாக, கிருஷ்ணர், "என்னை மட்டுமே வழிபடு, என்னை மட்டுமே நேசி, எனக்கு மட்டுமே சேவை செய்" என்று கூறும்போது, தன்னை ஒரு தனிப்பட்ட கடவுளாக வழிபடுமாறு அர்ஜுனனுக்கு அறிவுறுத்தவில்லை.

அவர் உணர்த்துவது என்னவென்றால், நாம் நமது அகங்காரத்தின் குரலுக்குச் செவிசாய்க்காமல், சத்தியம், உணர்வுநிலை அல்லது நமது தெய்வீக ஆத்மாவின் வழிகாட்டுதலை மட்டுமே பின்பற்ற வேண்டும் என்பதாகும்.

நாம் நமது அகங்காரத்தை மட்டும் திருப்திப்படுத்த முயலாமல், இந்தப் பிரபஞ்சத்துடன் நமக்குள்ள ஒருமையை உணர்ந்து, மனிதகுலத்தை நேசித்துச் சேவை செய்ய வேண்டும்.

கிருஷ்ணர், "எல்லா தர்மங்களையும் கைவிட்டு என்னை மட்டுமே சரணடை" என்று கூறும்போதும், இதே உள்ளார்ந்த பொருளையே உணர்த்துகிறார்.

அதாவது, சத்தியத்தையும் உணர்வுநிலையையும் விட உயர்ந்த விதியோ, கடவுளோ, மதமோ அல்லது வேறு எந்தப் புகலிடமோ கிடையாது என்பதாகும்.

பகவத் கீதையில் "நான்", "என்னை", "எனது" போன்ற சொற்கள் இடம்பெறும் இடங்களில், அவற்றைச் சத்தியம் அல்லது உணர்வுநிலை என்ற பொருளில் புரிந்துகொள்ள வேண்டும்.

பகவத் கீதையைச் சரியாகப் புரிந்துகொள்வதற்கான மற்றொரு முக்கியமான குறிப்பு இதுவாகும்: இறைவன் சமஸ்கிருத மொழியில் ஒரு மனிதனுக்குச் சொன்ன உரையாடலாக மட்டும் இதைக் கருதக்கூடாது. இது அர்ஜுனனின் உள்ளார்ந்த உணர்வுநிலையில், உடல் புலன்களுக்கும் சிந்தனைக்கும் அப்பாற்பட்டு நிகழ்ந்த இதயத்திலிருந்து இதயத்திற்கான தொடர்பாடலாகும்.

ஆன்மிகத்திற்கும் மதத்திற்கும் இடையிலான வேறுபாடு

ஆன்மிகத்திற்கும் மதத்திற்கும் இடையே மிகப் பெரிய வேறுபாடு உள்ளது.

ஆன்மிகம் என்பது தனக்குள்ளேயே இறைவனைக் கண்டறிவதை நோக்கமாகக் கொண்டது. மதம் என்பது தனக்கு வெளியே இறைவனைக் கண்டறிவதை நோக்கமாகக் கொண்டது.

ஆன்மிகப் பாதையில் இருப்பவருக்கு, அவருக்குள் இருக்கும் ஆத்மாவே செயல்களுக்கான வழிகாட்டியாக அமைகிறது. ஆனால், மதத்தைப் பின்பற்றுபவர் ஒழுங்கமைக்கப்பட்ட மதத்தால் விதிக்கப்பட்ட சடங்குகளுக்கும் ஒழுக்க விதிகளுக்கும் கட்டுப்பட்டிருக்கலாம்.

சடங்குகளுக்கு மட்டுமே முக்கியத்துவம் அளிக்கும் மத நடைமுறை, அகங்காரத்தை அழிப்பதற்குப் பதிலாக, பல நேரங்களில் அதை மேலும் வலுப்படுத்துகிறது. இதனால், தன்னையறிதல் மற்றும் விடுதலை என்ற இறுதி இலக்கை நோக்கிச் செல்ல வேண்டிய சாதகர் அந்த இலக்கிலிருந்து விலகிச் செல்லக்கூடும்.

அத்தியாயம் 13

மாயை (இறைவனின் தெய்வீக மாயத் தோற்றம்)

காந்திஜி ஒருமுறை கூறினார்:

“நான் அடைய விரும்புவது, கடந்த முப்பது ஆண்டுகளாக எதற்காகப் பாடுபட்டு வந்தேனோ, அதை அடைய விரும்புவது — அதாவது, தன்னையறிதல், இறைவனை நேருக்கு நேர் தரிசித்தல், முக்தி அடைதல் ஆகியவையே. இறைவனைத் தேடுவதற்காக எந்தத் தியாகமும் மிகப் பெரியது என்று நான் கருதுவதில்லை. எனது செயல்பாடுகள் அனைத்தும் சமூகப் பணியாகவோ, அரசியலாகவோ, மனிதநேயச் செயலாகவோ அல்லது அறநெறிச் செயலாகவோ அழைக்கப்பட்டாலும், அவை அனைத்தும் அந்த ஒரே இலக்கை நோக்கியே செல்கின்றன.”

வாழ்க்கையின் நோக்கத்தை அடைவதற்காக நமக்கு நான்கு இலக்குகள் அல்லது புருஷார்த்தங்கள் வழங்கப்பட்டுள்ளன. அவை தர்மம், அர்த்தம், காமம், மோட்சம் என்பனவாகும். ஆனால் இந்த இலக்குகள் தெளிவாக விளக்கப்பட்டிருந்தாலும், அவற்றை அடைவது ஏன் நமக்கு மிகவும் கடினமாக இருக்கிறது?

இந்தப் படைப்பே இறைவனின் மாயை என்று ஞானிகள் விளக்குகின்றனர். இறைவன் தனது மாயையின் மூலம் தன்னிடமிருந்தே பிரபஞ்சத்தைப் படைக்கிறான். இறைவன் எங்கும் நிறைந்திருப்பதால், படைப்பாளராக நின்று படைப்பை உருவாக்கும் வகையில் அவருக்கு வெளியே தனியான ஓர் இடம் இல்லை. அவரே படைப்பாளி; அவரே படைப்பும் ஆவார்.

பிரபஞ்சம் இரண்டு நித்தியக் கொள்கைகளைக் கொண்டுள்ளது. அவை புருஷன் (உணர்வுத் தத்துவம்) மற்றும் பிரகிருதி அல்லது மாயை (பொருள் தத்துவம்) என்பனவாகும். பிரகிருதி சத்துவம், ரஜஸ், தமஸ் ஆகிய மூன்று குணங்களைக் கொண்டுள்ளது (பகவத் கீதை 13:20).

பிரபஞ்சத்திலுள்ள அனைத்துப் பொருட்களும் உயிரினங்களும் மாயை எனப்படுகின்றன. ஏனெனில் அவை எப்போதும் மாறிக்கொண்டே இருப்பவை; நிலையற்றவை; நிரந்தரமான உண்மை அல்லாதவை. ஆனால் சத்தியம் மட்டுமே உண்மையானது.

உதாரணமாக, ஒரு திரைப்பட அரங்கில் வெள்ளைத் திரை உண்மையானது; அதில் காட்டப்படும் காட்சிகள் உண்மையற்றவை. இருட்டில் ஒரு கயிற்றைப் பாம்பு என்று தவறாக நினைக்கிறோம். வெளிச்சத்தில் அதைப் பார்க்கும்போது, அங்கே பாம்பு

இல்லை; கயிறு மட்டுமே இருக்கிறது என்பதை உணர்கிறோம். மாயையின் இயல்பும் இதுவே.

“ஏகம் சத் விப்ரா பஹுதா வதந்தி” என்றால், உண்மை அல்லது பிரம்மம் ஒன்றே; அறிஞர்கள் அதைப் பல்வேறு பெயர்களால் அழைக்கிறார்கள் என்பதாகும்.

வானத்திலிருந்து பெய்யும் மழை இறுதியில் கடலைச் சென்றடைவதைப் போல, பக்தர்கள் எந்த வடிவத்தில் இறைவனை வழிபட்டாலும், அவர்களுடைய வழிபாடு அனைத்தும் கேசவனை — அதாவது பிரம்மத்தை — சென்றடைகின்றன.

பிரம்மம் மூன்று பண்புகளைக் கொண்டுள்ளது. அவை:

- சத் (Sat): நித்தியமான இருப்பு.
- சித் (Chit): பேருணர்வு.
- ஆனந்தம் (Ananda): பேரின்பம்.

“சத் த்ரிகால அபாதிதம்” என்பது, “கடந்த காலம், நிகழ்காலம், எதிர்காலம் ஆகிய மூன்று காலங்களிலும் மாறாமல் நிலைத்திருப்பதே உண்மை அல்லது மெய்ப்பொருள்” என்பதாகும்.

ஆன்மா (ஆத்மன்) மற்றும் பிரம்மம் ஆகியவற்றின் மூலம் உண்மையை விளக்குவதற்காக, நமது எடுத்துக்காட்டில் இருபரிமாண வடிவத்தைப் பயன்படுத்தியுள்ளோம். உண்மையைப் பற்றிய நமது புரிதலை வெளிப்படுத்துவதில் உள்ள வரம்புகளே இதற்குக் காரணம்.

ஆனால் இந்த உண்மையை உண்மையிலேயே ஒரு வட்டமாகவோ, கோளமாகவோ அல்லது வேறு எந்த வடிவமாகவோ விவரிக்க முடியாது. அதை நேரடியான அனுபவத்தின் மூலமாக மட்டுமே உணர முடியும்.

இடமும் காலமும் — மாயையின் அடிப்படை

உலகம் மாயையாக இருந்தாலும், இடம் (தேசம்) மற்றும் காலம் (காலம்) ஆகியவற்றின் காரணமாக அதை நாம் உண்மையாகக் காண்கிறோம்.

ஐம்பூதங்களில் ஆகாயம் மிகவும் நுட்பமானது. இந்த ஆகாயத்திலிருந்து காற்று, நெருப்பு, நீர், நிலம் போன்ற அடர்த்தியான கூறுகள் உருவாகின்றன. இவ்வாறே விண்ணுலகப் பொருட்களும் நமது உடல்களும் தோன்றுகின்றன. ஆனால் இந்த உடல்கள் நிரந்தரமானவை அல்ல. அவை ஒரு பூதத்திலிருந்து மற்றொரு பூதமாக மாறுகின்றன.

காலம் நித்தியமானது. ஆனால் அதை நாம் சார்பியல் அடிப்படையில் அனுபவிக்கிறோம்.

உதாரணமாக, பூமி தன்னைத்தானே சுற்றிவருவதை 24 மணி நேரம் கொண்ட ஒரு நாளாகக் கருதுகிறோம். மேலும் அந்த நாளை மணிநேரங்கள், நிமிடங்கள், நொடிகள் எனப் பிரிக்கிறோம்.

பூமி சூரியனைச் சுற்றிவருவதால் பருவகாலங்கள் ஏற்படுகின்றன. இதை 365 நாட்கள் கொண்ட ஓர் ஆண்டாகக் கணக்கிடுகிறோம். சந்திரனின் இயக்கத்திலிருந்து பதினைந்து நாட்கள் கொண்ட காலப்பகுதிகளையும் மாதங்களையும் கணக்கிடுகிறோம்.

பூமி சுழற்சியாகச் சுற்றாமல் நேர்கோட்டில் நகர்ந்திருந்தால், காலத்தைப் பற்றிய நமது புரிதல் வேறுபட்டிருக்கும். வேறொரு விண்பொருளில் காலத்தைக் கணக்கிடும் முறை முற்றிலும் வேறுபட்டிருக்கலாம். எனவே, காலத்தைப் பற்றிய நமது அனுபவம் சார்புடையது.

இடம் அல்லது வடிவமும் (தேசம்) முழுமையான, மாறாத ஒன்றல்ல. ஏனெனில் காலம் செல்லச் செல்ல அது மாறுகிறது. மனித உடல்கள், கண்டங்கள், விண்ணுலகப் பொருட்கள் போன்றவை பிறக்கின்றன, மாற்றங்களை அடைகின்றன, இறுதியில் அழிகின்றன.

ஆனால் பிரம்மம், இடம் மற்றும் காலத்தின் வரம்புகளைக் கடந்தும், அனைத்தும் இருப்பதற்கான அடித்தளமாக நிலைத்திருக்கிறது.

மாயையின் இயல்பை மனிதன் புரிந்துகொள்ள இயற்கையில் ஏராளமான சான்றுகள் உள்ளன என்பதை நாம் அனைவரும் அறிவோம். நாம் அனைவரும் இந்த உலகிற்கு வெறுங்கையுடன் வருகிறோம்; மீண்டும் வெறுங்கையுடனேயே செல்கிறோம். எனவே, உலகிலுள்ள பொருட்கள் உண்மையில் நமக்குச் சொந்தமானவை அல்ல.

ஒரு தொழிலாளி ஆயிரம் தொழிலாளர்கள் சம்பாதிக்கும் அளவுக்கு பணம் சம்பாதித்தாலும், அவரால் ஒரே நேரத்தில் ஒரு மனிதனுக்குத் தேவையான அளவு உணவை மட்டுமே உண்ண முடியும். அதற்கும் அதிகமாக உண்பது உடல்நலக் குறைவை ஏற்படுத்தி, இறுதியில் அவருடைய உயிரையே பறிக்கக்கூடும்.

மாயை உண்மையல்ல என்றால் அதை எவ்வாறு அணுகுவது?

மாயை உண்மையல்ல என்றால், அதை நாம் எவ்வாறு கையாள வேண்டும் என்பது குறித்து பல தத்துவ விவாதங்கள் நடைபெற்றுள்ளன.

ஒருநாள் ஒரு ஞானி நடந்து சென்றுகொண்டிருந்தார். எதிரே ஓர் யானை வந்துகொண்டிருந்தது. உடனே அந்த ஞானி அருகிலிருந்த மரத்தில் ஏறினார். யானையிடமிருந்து தப்பிக்கத் தனது சீடனையும் மரத்தில் ஏறுமாறு அறிவுறுத்தினார்.

சீடன் கேட்டான்:

“இந்த யானை ஒரு மாயைதானே? அப்படியிருக்க, நாம் ஏன் அதிலிருந்து தப்பி ஓட வேண்டும்?”

அதற்கு ஞானி பதிலளித்தார்:

“கஜம் மித்யா, பலாயனம் மித்யா!”

அதாவது, “யானை மாயைதான்; அதிலிருந்து தப்பி ஓடுவதும் மாயைதான்!”

யானை சென்ற பிறகு அவர் மரத்திலிருந்து கீழே இறங்கினார்.

இந்த உலகம் மாயை என்பதை உணர்வது, பொருட்களையும் பௌதிக நிகழ்வுகளையும் மறுத்துவிட்டு அவற்றிலிருந்து விலகிச் செல்ல வேண்டும் என்று பொருளல்ல. அவை அனைத்தும் இறுதியான இலக்கான மெய்ப்பொருளை அடைவதற்கான வழிமுறைகள் மட்டுமே என்பதை உணர்வதே அதன் பொருள்.

மனிதர்களுடனும் பொருட்களுடனும் நமக்கு ஏற்படும் உறவுகள் அனைத்தும் நமது கர்மத்தின் காரணமாக உருவாகின்றன. கர்மக் கடன் தீர்ந்தவுடன், அவர்களுடனான நமது உறவும் முடிவடைகிறது.

தாமரையானது சேற்றில் பிறந்தாலும், சேற்றுடன் ஒட்டிக்கொள்ளாமல், தனது நறுமணத்தையும் அழகையும் தக்கவைத்துக்கொள்கிறது. அதுபோலவே, நாம் உலகில் வாழ்ந்தாலும் அதன் மாசுகளுடனும் பந்தங்களுடனும் ஒட்டிக்கொள்ளாமல் வாழ வேண்டும்.

மூன்று குணங்கள் — சத்துவம், ரஜஸ், தமஸ்

சில நேரங்களில், “படைப்பில் ஏன் இவ்வளவு வேறுபாடுகள் இருக்கின்றன?” என்று நாம் வியக்கலாம்.

‘ஆழ்மனம்’ பற்றிய அத்தியாயத்தில் விளக்கியதுபோல, பிரபஞ்சம் ஆற்றலையும் பொருளையும் கொண்டுள்ளது. இவை ஒன்றிலிருந்து மற்றொன்றாக மாற்றமடைய முடியும்.

ஒவ்வொரு எண்ண ஆற்றலும் (மனம்), ஒவ்வொரு பொருளும் கீழ்க்காணும் மூன்று குணங்களின் கலவையாகும். இந்த மூன்று சமஸ்கிருதச் சொற்களுக்கும் துல்லியமான பொருளைத் தரக்கூடிய ஒரே ஆங்கிலச் சொல் இல்லை. இருப்பினும், கீழே கொடுக்கப்பட்டுள்ள விளக்கங்கள் அவற்றின் இயல்பைப் புரிந்துகொள்ள உதவும்.

1. சத்துவம் (Sattva)

நன்மை, தூய்மை, ஒளி, நல்லிணக்கம் அல்லது சமநிலை ஆகியவற்றைக் குறிக்கிறது. பரிணாம வளர்ச்சியின் அடிப்படையில் இது உயர்ந்த நிலையாகும்.

2. ரஜஸ் (Rajas)

செயல்பாடு, ஆர்வம், தீவிர ஆசை ஆகியவற்றைக் குறிக்கிறது. இவை நல்லதாகவும் தீயதாகவும் வெளிப்படலாம். ரஜஸ் லட்சிய உணர்வையும் செயல்படுவதற்கான உந்துதலையும் அளிக்கிறது. அதே நேரத்தில் கோபம், வெறுப்பு, பேராசை போன்ற வடிவங்களிலும் வெளிப்படலாம்.

3. தமஸ் (Tamas)

இருள், அறியாமை, மந்தநிலை, செயலற்ற தன்மை ஆகியவற்றைக் குறிக்கிறது. பரிணாம வளர்ச்சியின் அடிப்படையில் இது மிகவும் தாழ்ந்த நிலையாகும். இந்த நிலையில் நன்மைக்காகவோ தீமைக்காகவோ குறிப்பிடத்தக்க செயல்பாடு எதுவும் நிகழ்வதில்லை.

மூன்று குணங்களைப் பொருளின் மூன்று நிலைகளுடன் ஒப்பிடுதல்

திடப்பொருள், திரவம், வாயு ஆகிய பொருளின் மூன்று நிலைகளுடன் ஒப்பிட்டும் இந்தக் குணங்களைப் புரிந்துகொள்ளலாம்.

1. தமஸ் — உறைந்த ஆற்றல்

பனிக்கட்டி எவ்வாறு உறைந்திருக்கிறதோ, அதுபோல தமஸ் என்பது செயலற்ற நிலையில் உறைந்திருக்கும் ஆற்றலாகும். பனிக்கட்டியை ஒன்றாகப் பிணைத்திருக்கும் வேதியியல் பிணைப்புகளில் கணிசமான ஆற்றல் உள்ளது. ஆனால் அந்த ஆற்றல் உள்ளேயே அடைபட்டு, கடினமான நிலையில் இருக்கிறது.

2. ரஜஸ் — கட்டுப்பாடற்ற ஆற்றல்

பனிக்கட்டி உருகும்போது, நீர் ஓடுவதன் மூலம் அதன் ஆற்றலில் ஒரு பகுதி வெளிப்படுகிறது. அதுபோல ரஜஸ் என்பது கட்டுப்பாடற்ற சக்தியுடன் பெருக்கெடுத்து ஓடும் வெள்ளம் போன்றது.

3. சத்துவம் — கட்டுப்படுத்தப்பட்ட ஆற்றல்

சத்துவத்தை நீராவியுடன் ஒப்பிடலாம். நீராவியின் ஆற்றலைக் கட்டுப்படுத்தி, பயனுள்ள முறையில் பயன்படுத்தும்போது அது ரயில் எஞ்சின்களையும் பிற இயந்திரங்களையும் இயக்க உதவுகிறது.

மூன்று குணங்களும் பிரபஞ்சத்தின் அடிப்படை அமைப்பாக இருக்கின்றன. ஒருமையைப் பல்வேறு வேறுபாடுகளின் திரைக்குப் பின்னால் மறைக்கும் திரையாக அவை செயல்படுகின்றன.

தமஸ் என்பது மறைக்கும் மாயையின் சக்தியாகும். ஒருமையான மெய்யுண்மையை மறைக்கும் இருள் அல்லது அறியாமையே தமஸ்.

ரஜஸ் நமது கவனத்தைச் சிதறடித்து, மெய்யுண்மையிலிருந்து விலக்கி, வெளி உலகின் பல்வேறு வேறுபாடுகளை நோக்கித் திருப்புகிறது.

இவ்வாறு, மூன்று குணங்களும் அடிப்படையில் மனத்தின் இயல்பிலிருந்து தோன்றுகின்றன. மனத்தின் செயல்பாடுகள் அமைதியடையும்போது, வாழ்க்கையை அது உண்மையில் இருப்பதுபோல நம்மால் காண முடியும்.

உணர்வுநிலைகளின் அடிப்படையில் மூன்று குணங்கள்

மூன்று குணங்களையும் வெவ்வேறு உணர்வுநிலைகளாகவும் நாம் கருதலாம்.

1. தமஸ்

இந்த நிலையில் தேர்வு செய்யும் திறனோ விழிப்புணர்வோ இல்லை. வாழ்க்கையின் ஒருமையைப் பற்றிய முழுமையான அறியாமையும், தன்னுடைய அடிப்படைத் தூண்டுதல்களைத் தவிர வேறு எதையும் உணராத நிலையுமே இங்கு காணப்படுகின்றன.

2. ரஜஸ்

பொதுவாக நாம் மனம் என்று குறிப்பிடும் நிலை இதுவாகும். ஆசைப்படுதல், கவலைப்படுதல், வெறுப்பை வளர்த்தல், திட்டமிடுதல், போட்டியிடுதல், ஏமாற்றமடைதல் என இடைவிடாமல் ஓடிக்கொண்டிருக்கும் எண்ணங்களின் தொடரே ரஜஸ்.

ரஜஸ் என்பது வெளிப்பட்ட ஆற்றல். ஆனால் அது கட்டுப்பாடற்றதாகவும் அகங்காரத்தை மையமாகக் கொண்டதாகவும் இருக்கிறது.

3. சத்துவம்

இது உயர்ந்த மனநிலையாகும். அமைதி, சுயக்கட்டுப்பாடு, நிலைத்தன்மை ஆகியவை இதன் அடையாளங்கள்.

ரஜஸ் குணம் மேலோங்கியவர் மிகுந்த ஆற்றலுடன் இருப்பார். தமஸ் குணம் மேலோங்கியவர் மந்தமாகவும் அக்கறையற்றவராகவும் உணர்வற்றவராகவும் இருப்பார். சத்துவ குணம் மேலோங்கியவர் அமைதியானவராகவும், வளங்களைச் சரியாகப் பயன்படுத்தக்கூடியவராகவும், கருணையுள்ளவராகவும், தன்னலமற்றவராகவும் இருப்பார்.

இருப்பினும், இந்த மூன்று குணங்களும் ஒவ்வொருவரிடமும் வெவ்வேறு விகிதங்களில் எப்போதும் காணப்படுகின்றன. அவற்றின் பரஸ்பரச் செயல்பாடுகளே நமது ஆளுமையின் இயங்குமுறையாக இருக்கின்றன.

சில நேரங்களில் நாம் சிந்தனைத் திறனுடன் உற்சாகமாகச் செயல்படுகிறோம். சில நேரங்களில் அமைதியாக இருக்கிறோம். வேறு சில நேரங்களில் எதையும் செய்ய விருப்பமின்றி மந்தமாக உணர்கிறோம்.

நாம் அதே மனிதர்தான். ஆனால் அந்தந்த நேரங்களில் மூன்று குணங்களின் விளையாட்டை அனுபவிக்கிறோம்.

மனம் மற்றும் உடலுடன் நம்மை அடையாளப்படுத்திக்கொள்ளும் வரை, இந்தக் குணங்களின் விளைவுகளுக்கு நாம் உட்பட்டவர்களாக இருக்கிறோம்.

ஆனால் நமது உண்மையான ஆன்மா இந்தக் குணங்களின் பரஸ்பரச் செயல்பாடுகளில் ஈடுபடுவதில்லை. அது பங்கேற்பாளராக இல்லாமல் சாட்சியாக இருக்கிறது.

நமது உண்மையான சுயத்தை உணர்வதற்கு, தமஸிலிருந்து ரஜஸுக்கும், அங்கிருந்து சத்துவத்திற்கும் உயர்ந்து, இறுதியில் சத்துவ குணத்தையும் கடந்து செல்ல வேண்டும்.

“சத்துவம், ரஜஸ், தமஸ் ஆகிய மூன்று குணங்களே அழிவற்ற ஆன்மாவை உடலுடன் பிணைக்கின்றன.” (பகவத் கீதை 14:5)

சத்துவம் தூய்மையானதாகவும் ஒளிமயமானதாகவும் இருந்தாலும், ஞானத்தின் மீதும் மகிழ்ச்சியின் மீதும் பற்றுதலை ஏற்படுத்தி நம்மைக் கட்டுப்படுத்துகிறது. நமது அறிவைப் பற்றியே நாம் அகந்தை கொள்ளவும் வாய்ப்புள்ளது (பகவத் கீதை 14:6).

ரஜஸ் தீவிர ஆசைகளைக் கொண்டது. அது சுயநல விருப்பங்களாலும் இன்பங்களாலும் நம்மைக் கட்டிப்போடுகிறது (பகவத் கீதை 14:7).

அறியாமையிலிருந்து பிறக்கும் தமஸ், சோம்பல், தூக்கம், செயலற்ற தன்மை ஆகியவற்றின் மூலம் நம்மைக் கட்டுப்படுத்துகிறது (பகவத் கீதை 14:8).

இந்த ஞானத்தைச் சார்ந்து வாழ்பவர்கள் பிரம்மத்துடன் ஒன்றிணைவார்கள். அவர்களுக்கு மறுபிறப்பும் மரணத்தைப் பற்றிய அச்சமும் இருக்காது (பகவத் கீதை 14:2).

உறுதியான அன்புடன் பிரம்மத்திற்குச் சேவை செய்பவர், அதாவது பிரபஞ்சத்திலுள்ள அனைத்து உயிர்களுக்கும் சேவை செய்பவர், மூன்று குணங்களையும் கடந்து செல்கிறார். அத்தகையவர் பிரம்மத்துடன் ஒன்றிணைவதற்குத் தகுதியானவர் (பகவத் கீதை 14:26).

சத்துவ அகங்காரம்

சத்துவத்தின் தூய்மையான இயல்பு ஆன்மிக முன்னேற்றத்திற்கு உதவுகிறது. ஆனால் இந்த நிலையில்கூட ஒரு பிரச்சினை ஏற்படலாம்.

ஒருவர் புனிதமான ஞானத்தில் இன்பம் காணத் தொடங்கி, அதைப் பெற்றிருப்பதற்காக அகங்காரம் கொள்ளலாம். இதுவே சத்துவ அகங்காரம் எனப்படுகிறது.

நல்லவை உட்பட எந்தவொரு இன்பமும் பற்றுதலை உருவாக்கக்கூடும். இத்தகைய பற்றுதல்கள் தங்கத்தால் செய்யப்பட்ட கயிறுகளைப் போன்றவை. அவை ஆன்மாவை உலகியல் வாழ்க்கையின் வலிகளுடனும் துன்பங்களுடனும் பிணைக்கின்றன.

ரஜஸ் — ஆசை, அகங்காரம், கோபம்

ரஜஸ் குணம் மேலோங்கிய மனிதனிடம் ஆசை செயல்படுவதற்கான தூண்டுதலாக அமைகிறது. மேலும், "எல்லாவற்றையும் செய்பவன் நானே" என்ற கர்த்தா உணர்வை மனத்தில் உருவாக்குகிறது.

இது உலகியல் பொருட்களைப் பெறுவதற்கும் அவற்றைப் பற்றிக்கொள்வதற்கும் தீராத தாகத்தை ஏற்படுத்துகிறது. குறிப்பாக, புலன்களைக் கவரும் மனிதர்கள், பொருட்கள், இன்பங்கள் ஆகியவற்றின் மீது பற்றுதலை வளர்க்கிறது.

இந்தப் பற்றுதல் தடைப்படும்போது கோபம் உருவாகிறது.

கோபம் மனிதன் தனது உணர்ச்சிகளைக் கட்டுப்படுத்தும் திறனை இழக்கச் செய்கிறது. சரியாகச் சிந்திக்க விடாமல் தடுக்கிறது. எது சரி, எது தவறு என்பதைத் தீர்மானிக்கும் திறனை மங்கச் செய்கிறது. இதன் விளைவாக, அவன் விரைவில் அழிவை நோக்கிச் செல்கிறான்.

இயற்கையில் உள்ள அனைத்தும் இந்த மூன்று குணங்களின் கலவைகளே. மனம், புலன்கள், புலன்களைக் கவரும் பொருட்கள் ஆகியவையும் இதற்கு விதிவிலக்கல்ல.

இந்த மூன்று குணங்களையும் கடந்து செல்பவர், அடிப்படையில் இயற்கையின் கட்டுப்பாட்டையும் கடந்தவராகிறார். அத்தகையவர் இறைவனுடன் ஒன்றிணைந்து, பிறப்பு இறப்பு என்னும் சுழற்சியிலிருந்து விடுதலை பெறுகிறார்.

மாயை இன்பமளிப்பதாகவும் இருக்கலாம்; அதே சமயம் வஞ்சகமானதாகவும் இருக்கலாம்.

மூன்று குணங்களின் மாயையைக் கடந்து முக்தி அடைவதற்காக, சனாதன தர்மம் நான்கு யோகப் பாதைகளையும் ஒருங்கிணைத்துப் பயிற்சி செய்யுமாறு அறிவுறுத்துகிறது. அவை:

1. கர்ம யோகம்
2. பக்தி யோகம்
3. ராஜ யோகம்
4. ஞான யோகம்

இந்த நான்கு பாதைகளும் ஒன்றுக்கொன்று முரணானவை அல்ல; ஒன்றையொன்று விலக்குபவையும் அல்ல. ஒவ்வொரு மனிதரின் இயல்புக்கும் ஆன்மிக முதிர்ச்சிக்கும் ஏற்ப இவை வெவ்வேறு விதங்களில் பொருந்துகின்றன.

- ஞான யோகம்: அறிவுசார் இயல்பு கொண்டவர்களுக்கு ஏற்றது.
- பக்தி யோகம்: உணர்ச்சிப்பூர்வமான இயல்பு கொண்டவர்களுக்கு ஏற்றது.
- ராஜ யோகம்: ஆழ்ந்து சிந்திக்கும் இயல்பு கொண்டவர்களுக்கு ஏற்றது.
- கர்ம யோகம்: மிகவும் சுறுசுறுப்பாகச் செயல்படுபவர்களுக்கு ஏற்றது.

நாம் ஒரு பாதையை முதன்மையானதாகத் தேர்ந்தெடுத்தாலும், மற்ற பாதைகளையும் பயிற்சி செய்ய வேண்டும்.

ஏனெனில் தமஸ் காரணமாக ஏற்படும் அறியாமைக்குத் தீர்வாக ஞான யோகம் அமைகிறது. தர்மத்திற்கும் கர்ம விதிக்கும் ஏற்ப வாழ்வதையும் அது கற்றுக்கொடுக்கிறது.

சத்துவத்தின் அமைதியிலும் மகிழ்ச்சியிலும் மூழ்கி, செயல்படாமல் இருப்பதால் ஏற்படும் நிலைக்குக் கர்ம யோகம் தீர்வாக அமைகிறது.

ரஜஸ் குணத்தால் உருவாகும் ஆசைகள் மற்றும் செயல்பாடுகளினால் ஏற்படும் மனக்கொந்தளிப்பையும் சுயநலத்தையும் கட்டுப்படுத்த ராஜ யோகமும் பக்தி யோகமும் உதவுகின்றன.

உண்மையில், இறைவன் எங்கும் நிறைந்திருக்கிறான்.

தூய்மையான நீரில் சூரிய ஒளி தெளிவாகப் பிரதிபலிப்பதைப் போலவும், அழுக்குப் படிந்த நீரில் அவ்வாறு பிரதிபலிக்காததைப் போலவும், தூய்மையான மனிதரிடம் இறைவனின் இருப்பை அதிகமாக உணர முடியும்.

சிறிய நீர்த்துளிகள் அனைத்தும் பரந்த கடலின் மகத்துவத்தைத் தங்களுக்குள் கொண்டிருப்பதைப் போல, ஒவ்வொரு உயிரும் இறைமையின் ஓர் அம்சத்தைப் பகிர்ந்துகொள்கிறது.

எனவே, ஆன்மிகப் பயணம் என்பது நம்மைத் தூய்மைப்படுத்திக்கொள்வதோடு, பிறரிடத்தில் இருக்கும் இறைவனையும் அன்புடன் அணுகுவதாகும்.

ஆகவே, மனிதகுலத்திற்குச் சேவை செய்வது இறைவனுக்குச் சேவை செய்வதற்குச் சமம்.

தீமை செய்யத் தூண்டும் மறைமுக சக்தி எது?

தர்மம், கர்மம், எது சரி, எது தவறு என்பவற்றைப் பற்றி பெரும்பாலான மக்கள் அறிந்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் சரியானதைச் செய்ய விரும்புகிறார்கள். இருந்தாலும், இறுதியில் தவறான செயல்களைச் செய்துவிடுகிறார்கள்.

இந்த நிலையில் அவர்கள் அர்ஜுனனின் நிலையிலேயே இருக்கிறார்கள். அர்ஜுனன் கேட்ட அதே கேள்வியை நாமும் கேட்கலாம்:

"ஒருவன் சரியானதைச் செய்யத் தீர்மானித்திருந்தாலும், அவனைத் தவறு செய்யத் தூண்டும் அந்த மறைந்திருக்கும் சக்தி எது?" (பகவத் கீதை 3:36)

இந்தக் கேள்விக்குப் பதிலளிப்பதற்காகப் பல நம்பிக்கை முறைகள் 'பிசாசு', 'சாத்தான்' போன்ற கருத்துகளை முன்வைத்துள்ளன. மனிதர்களுக்கு வெளியே, தீய தோற்றத்துடன் இருக்கும் ஓர் உயிரினமே தீமையான செயல்களுக்குக் காரணம் என்று அவை விளக்குகின்றன.

ஆனால் இறைவன் எங்கும் நிறைந்திருப்பதால், இறைவனுக்கு வெளியே பிசாசு தனியாக இருக்கக்கூடிய ஓர் இடம் இல்லை.

தீமைக்கான உண்மையான காரணம் ரஜஸ் குணத்தின் இயல்பே என்று கிருஷ்ணர் விளக்குகிறார். மனித மனத்தில் இயல்பாக இருக்கும் ரஜஸ் குணத்தின் ஆபத்துகளைப் பற்றி அர்ஜுனன் விழிப்புடன் இருக்க வேண்டும் என்றும் அவர் எச்சரிக்கிறார்.

ரஜஸ் குணம் மனிதனைப் புலன்களைக் கவரும் எண்ணற்ற பொருட்களை நோக்கி இழுக்கிறது.

ரஜஸ் இரண்டு முக்கிய அம்சங்களைக் கொண்டுள்ளது.

1. காமம் — தீவிர ஆசை, கவர்ச்சி, பற்று

இது ஈர்ப்பு, காதல் மற்றும் பல்வேறு விருப்பங்களை உருவாக்கும் சக்தியாகும்.

2. குரோதம் — கோபம், வெறுப்பு, விலகல்

இது விலக்கித் தள்ளும் சக்தியாகும். பல்வேறு வெறுப்புகளையும் விரும்பாமைகளையும் உருவாக்குகிறது.

"ரஜஸ் குணத்திலிருந்து எழும் சுயநல ஆசையும் கோபமும் ஒருபோதும் முழுமையாகத் திருப்தியடையாத பேராவல்களாகும்." (பகவத் கீதை 3:37)

“நெருப்பு புகையால் மூடப்படுவதைப் போலவும், கண்ணாடி தூசியால் மறைக்கப்படுவதைப் போலவும், கரு தாயின் கருப்பைக்குள் மறைந்திருப்பதைப் போலவும், ஞானம் சுயநல ஆசையால் மறைக்கப்படுகிறது.” (பகவத் கீதை 3:38)

சுயநல ஆசைகளுக்கு ஒருபோதும் முடிவில்லை. ஒரு ஆசை நிறைவேறிய உடனேயே மற்றொரு ஆசை தோன்றுகிறது.

ஒரு சுயநல ஆசை நிறைவேறாதபோது கோபம் உருவாகிறது. கோபம் மனிதனிடம் எது சரி, எது தவறு என்பதைப் பகுத்தறியும் திறனை அழிக்கிறது. இதன் விளைவாக, அவன் தீய எண்ணங்களையும் செயல்களையும் நாடுகிறான்.

ரஜஸ் குணத்தை எவ்வாறு வெல்வது?

புலன்கள், மனம், புத்தி ஆகியவற்றில் சுயநல ஆசை குடிகொண்டு, அவற்றைத் தவறான வழியில் செலுத்தி, மனிதனின் புரிதலை மாயையில் மூழ்கடிக்கிறது (பகவத் கீதை 3:40).

“அர்ஜுனா! உன்னுடைய முழு வலிமையுடன் போராடு. உனது புலன்களைக் கட்டுப்படுத்தி, ஞானத்தையும் ஆன்மிக உணர்வையும் அழிக்கும் உன் எதிரியை வெற்றி கொள்.” (பகவத் கீதை 3:41)

“புலன்களைவிடப் புலன்களால் உணரப்படும் பொருட்கள் உயர்ந்தவை; புலன்களைவிட மனம் உயர்ந்தது; மனத்தைவிட புத்தி உயர்ந்தது; புத்தியைவிட ஆத்மா உயர்ந்தது.” (பகவத் கீதை 3:42)

“எனவே, அனைத்திற்கும் மேலான அந்த உயர்ந்த உண்மையை அறிந்து, உயர்ந்த சுயமான ஆத்மா தாழ்ந்த சுயமான அகங்காரத்தை ஆட்சி செய்யட்டும். உனது வலிமையான கரங்களால் சுயநல ஆசை என்னும் கொடிய எதிரியை அழித்துவிடு.” (பகவத் கீதை 3:43)

கண்ணாடி விளக்குக்குள் எரியும் தீயை புகை மறைப்பதைப் போல, சுயநல ஆசைகள் ஞானத்தை மறைக்கின்றன.

மனிதனுக்குள் இருக்கும் ஆன்மா நெருப்பைப் போன்றது. அதைச் சுயநல ஆசைகளின் புகை சூழ்ந்துகொள்ளக்கூடும்.

கண்ணாடி விளக்குக்குள் புகையின் அளவு அதிகரித்தால், தீ அணைந்துவிடும். அதுபோல, ஒருவரிடம் சுயநல ஆசைகளும் உணர்ச்சிவசப்பட்ட விருப்பங்களும் வலிமைபெற்றால், அவர் ஆன்மிக ரீதியாக வீழ்ச்சியடைகிறார்.

எனவே, நமது தனிப்பட்ட விருப்பங்கள் மற்றும் வெறுப்புகள் என்னும் புகை அதிகரித்து, ஆன்மாவின் நெருப்பை முழுமையாக மூடிவிடாமல் பார்த்துக்கொள்வது அவசியம்.

நமது ஆசைகளை நமது கட்டுப்பாட்டுக்குள் வைத்திருக்க வேண்டும். அவற்றால் இழுத்துச் செல்லப்படக் கூடாது.

வாழ்க்கை என்பது இரண்டு எதிரெதிரான இழுப்புகளின் கலவையாகும். ஒன்று, நமது பரிணாம வளர்ச்சியின் கடந்தகாலத்திலிருந்து தொடர்ந்து வரும் விலங்கு இயல்புகளின் கீழ்நோக்கிய இழுப்பு. மற்றொன்று, நமது தெய்வீக மூலத்தை அடைவதற்காக நம்மை மேல்நோக்கி இழுக்கும் சக்தி.

வாழ்க்கையின் நான்கு ஆசிரமங்கள்

கண்ணுக்குத் தெரியும் உலகத்தை ஒரு வாகனமாகப் பயன்படுத்தி, கண்ணுக்குத் தெரியாத பிரம்மத்தை அடைவதற்காக ஞானிகள் கீழ்க்காணும் நான்கு வாழ்க்கை நிலைகளை வகுத்துள்ளனர்.

1. பிரம்மச்சரியம் (Brahmacharya)

இந்த நிலையில் மாணவர் வேதங்கள் மற்றும் பிற சாத்திரங்களைக் கற்றுக்கொள்ள வேண்டும். அதோடு, வாழ்க்கைக்குத் தேவையான வாழ்வாதாரத்தைப் பெற உதவும் அறிவையும் திறன்களையும் கற்றுக்கொள்ள வேண்டும்.

2. கிருஹஸ்தம் (Grahastha)

இந்த நிலையில் ஒருவர் தனது வாழ்வாதாரத்தை ஈட்ட வேண்டும்; குடும்பத்தைப் பராமரிக்க வேண்டும். பிரம்மச்சரியத்திலும் சந்நியாசத்திலும் இருப்பவர்களுக்கு ஆதரவளிப்பதும் அவருடைய கடமையாகும்.

3. வானப்பிரஸ்தம் (Vanaprastha)

இது கிருஹஸ்த நிலையிலிருந்து சந்நியாச நிலைக்குச் செல்லும் இடைநிலையாகும். இந்தக் கட்டத்தில் ஒருவர் தனது உடைமைகளையும் அறிவையும் படிப்படியாக அடுத்த தலைமுறையினரிடம் ஒப்படைக்கிறார்.

4. சந்நியாசம் (Sanyasa)

இந்த நிலையில் ஒருவர் தனது சிறிய குடும்பத்தின் மீதான பற்றைக் கடந்து, சமுதாயத்தையும் உலகத்தையும் தனது விரிந்த குடும்பமாக ஏற்றுக்கொள்கிறார்.

சந்நியாசம் என்றால் காவி உடை அணிந்துகொண்டு, மக்களிடமிருந்து விலகி, காட்டில் தனிமையாக வாழ்வது என்று பொருளல்ல.

உண்மையான சந்நியாசி உலகில் வாழ்கிறார்; உலக நலனுக்காக வாழ்கிறார். ஆனால் உலகின் மீது பற்றுக் கொள்ளாமலும் அதன் பந்தங்களில் சிக்கிக்கொள்ளாமலும் இருக்கிறார்.

ஆன்மிக முன்னேற்றத்திற்கான இரண்டு பாதைகள்

மேற்கண்ட நான்கு நிலைகளில் முன்னேறுவதற்கு இரண்டு பாதைகள் உள்ளன.

1. விஹங்க மார்க்கம் (Vihanga Marga) — பறவையின் பாதை

இந்தப் பாதையில் ஆன்மிக சாதகர் கிருஹஸ்தம் மற்றும் வானப்பிரஸ்தம் ஆகிய நிலைகளைக் கடந்து செல்லாமல், பிரம்மச்சரியத்திலிருந்து சந்நியாச நிலைக்கு விரைவாக முன்னேறுகிறார்.

ஆதி சங்கராச்சாரியார், சுவாமி விவேகானந்தர் போன்ற மகான்கள் பல பிறவிகளின் வழியாகப் பெற்ற உயர்ந்த ஆன்மிக முதிர்ச்சியின் காரணமாக இந்தப் பாதையைப் பின்பற்றினர்.

2. பிபீலிகா மார்க்கம் (Pipeelika Marga) — எறும்பின் பாதை

பெரும்பாலான மக்களுக்கு ஞானிகள் பரிந்துரைக்கும் பாதை இதுவாகும். இதில் ஆன்மிக சாதகர் ஒவ்வொரு ஆசிரம நிலையையும் ஒன்றன்பின் ஒன்றாகக் கடந்து, படிப்படியாக முன்னேறுகிறார்.

இறைவனின் மறைந்திருக்கும் விளையாட்டு

மாயையின் சக்தியைப் பார்த்து வியக்கும்போது, இறைவன் மனிதனை உலகியல் பொருட்களின் மீது ஈர்ப்பும் எதிர்ப்புணர்வும் கொண்ட அகங்காரத்துடன் படைத்துவிட்டு, அவற்றில் ஈடுபடுவதற்காக அவனைத் தண்டிப்பதைப் போலத் தோன்றலாம்.

ஆனால் இதைப் பற்றி நாம் ஆழமாகச் சிந்திக்க வேண்டும்.

மனிதன் இரண்டு திசைகளில் ஏதாவது ஒன்றைத் தேர்ந்தெடுக்கும் திறன் கொண்டவன். ஒன்று, வெளிப்புற உலகையும் பொருள் சார்ந்த வாழ்க்கையையும் நோக்கிச் செல்வது. மற்றொன்று, தனக்குள் இருக்கும் ஆன்மாவையும் இறைவனையும் நோக்கித் திரும்புவது.

ஒரு தாய் தனது குழந்தையுடன் கண்ணாமூச்சி விளையாடுகிறாள். ஆனால் குழந்தை தன்னைக் கண்டுபிடிப்பதை எளிதாக்கும் வகையில் அவள் நடந்துகொள்கிறாள்.

தாயை மீண்டும் கண்டுபிடித்தவுடன் குழந்தையின் கண்களில் தோன்றும் மகிழ்ச்சிக்கு விலையே கிடையாது.

அதேபோல, உள்ளார்ந்த வழிகாட்டியாக இருக்கும் இறைவன், தன்னைத் தேடும் மனிதன் தன்னைக் கண்டடைவதை எப்போதும் எளிதாக்குகிறான்.

உண்மையில், இறைவன் ஒருபோதும் நம்மைவிட்டுப் பிரிந்திருப்பதில்லை. அவன் எப்போதும் நமக்குள்ளேயே இருக்கிறான்.

இந்தக் கண்ணோட்டத்தில், வாழ்க்கை என்பது பிரபஞ்ச அளவிலான ஒரு மாபெரும் கண்ணாமூச்சி விளையாட்டாகும்.

அத்தியாயம் 14

ராஜ யோகம் (சுயக்கட்டுப்பாட்டின் பாதை)

"ஒரு தனிமனிதன் தன்னை முற்றிலும் பூஜ்ஜியமாகக் குறைத்துக்கொள்ளும்போது, ஒரு கட்டத்தில் அவனை எதிர்த்து நிற்பது இயலாததாகிவிடுகிறது; அவனுடைய செயல்களின் தாக்கம் எங்கும் பரவுகிறது. இது அவன் தன்னைப் பூஜ்ஜியமாக்கிக்கொள்ளும்போது மட்டுமே நிகழ்கிறது. உண்மையைத் தேடுபவன் அகந்தை கொண்டவனாக இருக்க முடியாது. ஒரு மனிதன் தன் விருப்பத்துடன் தன்னைச் சக மனிதர்களில் கடைசி இடத்தில் வைத்துக்கொள்ளாதவரை, அவனுக்கு முக்தி கிடையாது." – காந்திஜி

நாம் புதிதாகப் பிறந்த குழந்தைகளாக இருந்தபோது, நமது உயரம் சுமார் ஒரு அடி மட்டுமே இருந்தது. வளர்ந்து பெரியவர்களானபோது, நமது உயரம் ஐந்து அல்லது ஆறு அடிகளாக இருக்கலாம். உடல் மாறிக்கொண்டே இருக்கிறது. ஆனால், இந்த மாற்றங்களையெல்லாம் கவனித்துக்கொண்டிருக்கும் "நான்" மட்டும் அதே நிலையில் இருக்கிறது. இந்த "நான்" ஒருபோதும் மாறுவதில்லை என்றால், உண்மையில் இந்த "நான்" என்பதற்குப் பிறப்பும் இறப்பும் உண்டா? உடல் இறந்த பிறகு இந்த "நான்" என்னவாகிறது?

வாழ்க்கையை அது உண்மையில் இருப்பது போலப் பார்ப்பவர்கள் நம்மில் மிகச் சிலரே. நம்மில் பெரும்பாலானோர், நாம் எப்படிப்பட்டவர்களாக இருக்கிறோமோ, அப்படியே உலகத்தையும் பார்க்கிறோம். நமது விருப்பு வெறுப்புகள், ஆர்வங்கள், அச்சங்கள் ஆகியவற்றின் வழியாகவே மற்றவர்களை மதிப்பிடுகிறோம். இத்தகைய பிரிவினை மனப்பான்மைதான் வாழ்க்கையின் ஒற்றுமையைச் சிதைக்கிறது. ஒரு மனிதனுக்கு எதிராக இன்னொரு மனிதன், ஒரு சமூகத்திற்கு எதிராக இன்னொரு சமூகம், ஒரு நாட்டிற்கு எதிராக இன்னொரு நாடு எனப் பிரிவுகள் உருவாகின்றன. உண்மையில், எந்த மனிதனும் தனித்தீவு அல்ல. தாயின் கருவறையில் தோன்றிய காலம் முதல் கல்லறையை அடையும் காலம் வரை அவன் பிற மனிதர்களுடன் தொடர்புடையவனாகவே இருக்கிறான்.

வாழ்க்கையைப் பிரிவுகளற்ற ஒரே முழுமையாகக் காண வேண்டுமானால், தனிப்பட்ட ஆதாயம், அதிகாரம், புகழ், அகந்தை ஆகியவற்றின் மீதான பற்றுகளை நாம் கைவிட வேண்டும். இல்லையெனில், நமது தனிப்பட்ட மனப்பதிவுகள் மற்றும் பழக்கவழக்கங்களின் வழியாகவே வாழ்க்கையைப் பார்ப்போம். உலகம் உண்மையில் எப்படி இருக்கிறதோ அப்படிப் பார்க்காமல், நமது விருப்பு வெறுப்புகளால் உருவாக்கப்பட்ட கண்ணோட்டத்தின் வழியாகவே அதைப் பார்ப்போம்.

பல ஆண்டுகளாக இத்தகைய மனப்பதிவுகளுக்கு உட்பட்டு, நமது அகந்தையைத் திருப்திப்படுத்த மீண்டும் மீண்டும் முயன்றதன் விளைவாக, இதுவே நமது உண்மையான ஆளுமை என்று நம்பத் தொடங்கிவிட்டோம். ஆனால், உண்மையில்

அது அகந்தை அணிந்திருக்கும் ஒரு முகமூடி மட்டுமே. அதை எப்படிக் கழற்றுவது என்பதை நாம் மறந்துவிட்டோம். அந்த முகமூடிக்குப் பின்னால் நமது உண்மையான சுயத்தின் மகத்துவம் முழுமையாக மறைந்திருக்கிறது. அச்சமின்மை, நிபந்தனையற்ற அன்பு, நிலையான ஆனந்தம் ஆகியவை நமது உண்மையான சுயத்தின் இயல்புகளாகும்.

காந்திஜி பல ஆண்டுகளாகத் தனக்காக வாழ்வதைவிடப் பிறருக்காக வாழ்ந்து, தனது முகமூடியைக் கழற்றி, தன்னைப் பூஜ்ஜியமாக்கிக்கொள்வதில் வெற்றி பெற்றார். அப்போது தனது ஆளுமையிலிருந்து நீக்கியது தனித்தன்மை உணர்வு, சுயநலம், அச்சம் ஆகியவற்றை மட்டுமே என்பதை அவர் உணர்ந்தார். அவற்றுக்குப் பின்னால் எப்போதும் மறைந்திருந்த அன்பும் அச்சமின்மையும் அவரிடம் எஞ்சியிருந்தன.

மனிதனின் மூன்று நிலைகள்

ஒரு மனிதன் பொதுவாகப் பின்வரும் மூன்று நிலைகளில் ஏதேனும் ஒன்றில் இருக்கிறான்.

1. விழிப்பு நிலை (Awakened State): இந்நிலையில் மனிதன் தனது உடலையும் மனதையும் உணர்ந்திருக்கிறான்.

2. கனவு நிலை (Dream State): இந்நிலையில் மனிதன் தனது மனதை உணர்கிறான்; ஆனால் உடலை உணர்வதில்லை.

3. ஆழ்ந்த உறக்க நிலை (Deep Sleep): இந்நிலையில் மனிதன் தனது உடலையும் மனதையும் உணர்வதில்லை. இந்த நிலையில் அவன் பணக்காரனும் அல்ல, ஏழையும் அல்ல; அறியாமை உடையவனும் அல்ல, அறிவாளியும் அல்ல; ஆணும் அல்ல, பெண்ணும் அல்ல. அவன் இந்துவும் அல்ல, கிறிஸ்தவனும் அல்ல; அமெரிக்கனும் அல்ல, சீனனும் அல்ல. அவன் அப்படியே இருக்கிறான். இதுவே அவனுடைய உண்மையான நிலை; அவனுடைய உண்மையான சுயம்.

ஆனால், ஆழ்ந்த உறக்க நிலையில் மனிதனால் தனது உண்மையான நிலையை உணர முடியாது. ஆழ்ந்த தியானத்தின் மூலமாக மட்டுமே இந்த நிலையை விழிப்புணர்வுடன் அனுபவிக்க முடியும்.

தியானத்தில், மனிதன் பாலினம், மதம், மொழி, தேசியம் போன்ற அடையாளங்களைக் கடந்து, பிரபஞ்சத்தைத் தெளிவான பார்வையுடன் காண முடியும். தியான அனுபவம் உபநிடதங்களின் போதனைகளை எளிதாகப் புரிந்துகொள்ளவும் ஆன்மிகத் தேடுபவருக்கு உதவுகிறது.

தியானத்தில் பல முறைகள் உள்ளன. அவற்றில் முக்கியமானவை மூச்சின்மீது அல்லது ஒரு பொருளின்மீது கவனத்தைச் செலுத்துவது, ஒரு மந்திரத்தைத் தொடர்ந்து அல்லது குறிப்பிட்ட இடைவெளிகளில் மனதிற்குள் உச்சரிப்பது போன்றவையாகும். இந்த நூலில் நாம் கடைசியாகக் கூறப்பட்ட முறையைப் பயிற்சி செய்யப் போகிறோம்.

தகுதியான ஆசிரியரின் வழிகாட்டுதலின்கீழ் தியானம் செய்வது சிறந்தது. அத்தகைய ஆசிரியர் கிடைக்காத நிலையில், கீழ்க்கண்ட முறையைப் பின்பற்றலாம்.

உங்களுக்கு விருப்பமான ஒரு சொல்லைத் தேர்ந்தெடுத்துக்கொள்ளுங்கள். அது சிறியதாகவும், நினைவில் வைத்துக்கொள்ளவும் உச்சரிக்கவும் எளிதானதாகவும் இருக்க வேண்டும். அது "ஓம்", "ராம்" அல்லது உங்களுக்குப் பிடித்தமான இறைவனின் பெயராக இருக்கலாம்.

இந்தச் சொல் மனதை அமைதிப்படுத்தி தியானத்திற்குத் தயாராக்குகிறது. தியானம் என்பது குணத்தையும் உணர்வுநிலையையும் மாற்றுவதற்கான திறவுகோலாகும்.

தியானம் என்பது மதம் சார்ந்தது மட்டுமல்ல. அது எந்தவொரு நம்பிக்கையையும் சாராத, ஆற்றல்மிக்க ஒரு பயிற்சியாகும். இதில் நமது ஒருமுகப்படுத்தும் ஆற்றல்கள் அனைத்தும் ஒரு உயர்ந்த இலட்சியத்தின்மீது செலுத்தப்படுகின்றன. அந்த இலட்சியத்தை மனதின் ஒவ்வொரு அணுவிலும் ஆழமாகப் பதியச் செய்வதே இதன் நோக்கம். படிப்படியாக, அந்த உயர்ந்த இலட்சியம் மற்ற சிறிய இலட்சியங்களையும் குறிக்கோள்களையும் தனக்குள் அடக்கிக்கொள்கிறது.

இந்தப் பயிற்சியின் மூலம், மனிதன் உணர்வுநிலையின் மிக ஆழமான அடுக்குகளுக்குள் நுழைகிறான். அங்கு ஆழமாகப் பதிந்துள்ள மனப்போராட்டங்களின் புயல்கள் இரவும் பகலும் தொடர்ந்து வீசிக்கொண்டிருக்கின்றன. காந்திஜி கூறியதுபோல, அந்த வியப்பூட்டும் ஆழங்களில் அன்பு, கோபத்துடனும் அச்சத்துடனும் போராடி, இறுதியில் மற்ற எல்லா உணர்வுகளையும் அடக்கி ஆளும் ஆற்றலைப் பெறுகிறது.

தியானத்திற்கான முன்னேற்பாடுகள்

தியானத்திற்கு முன்பு மிக அதிகமாகவோ மிகக் குறைவாகவோ உணவு உண்ண வேண்டாம். இத்தகைய நிலைகள் தியானத்திற்கு ஏற்றவை அல்ல. நீங்கள் பசியுடனோ, அதிகத் தூக்கத்துடனோ இருக்கக்கூடாது. அதேபோல், வயிறு நிறைய உணவு உண்ட நிலையிலும் தியானம் செய்ய வேண்டாம்.

உங்கள் கைப்பேசியை அணைத்துவிடுங்கள். ஏனெனில், ஆழ்ந்த தியான நிலையில் சிறிய ஒலிகூட உங்களைத் திடுக்கிடச் செய்யலாம். குறைந்தது 15 முதல் 30 நிமிடங்கள் வரை உங்களைத் தொந்தரவு செய்ய வேண்டாம் என்று மற்றவர்களிடம் கேட்டுக்கொள்ளுங்கள். அமைதியான, தனிமையான அறை அல்லது இடத்தைத் தேர்ந்தெடுங்கள்.

மிக உயரமாகவோ மிகத் தாழ்வாகவோ இல்லாத ஒரு நாற்காலியில் அமருங்கள். உங்கள் கால்கள் தரையைத் தொடுமாறு வசதியாக இருக்க வேண்டும்.

உடல், தலை, கழுத்து ஆகியவற்றை ஒரே நேர்கோட்டில் நேராக வைத்துக்கொள்ளுங்கள். கூன் போட்டு அமராதீர்கள். கண்களை மூடிக்கொள்ளுங்கள்.

உங்கள் மனம் பின்வரும் மூன்று நிலைகளுக்கு இடையே தொடர்ந்து மாறிக்கொண்டிருப்பதை நீங்கள் கவனிப்பீர்கள்.

1. முதல் நிலை: ஒரு புதிய எண்ணம் தோன்றுகிறது. அது ஏதேனும் ஒரு பொருள் அல்லது கருத்தைப் பற்றியதாக இருக்கலாம்.

2. இரண்டாவது நிலை: அந்த எண்ணம் தொடர்ந்து மனதில் ஓடிக்கொண்டிருக்கிறது.

3. மூன்றாவது நிலை: திடீரென்று அந்த எண்ணம் முடிவுக்கு வருகிறது.

பின்னர் மனதில் மற்றொரு புதிய எண்ணம் தோன்றுகிறது. அது சிறிது நேரம் தொடர்ந்து ஓடிவிட்டு முடிவடைகிறது. இவ்வாறு எண்ணங்களின் தோற்றம், தொடர்ச்சி, முடிவு ஆகிய மூன்று நிலைகளுக்கு இடையே மனம் தொடர்ந்து மாறிக்கொண்டிருக்கிறது. எண்ண அலைகள் ஒன்றன்பின் ஒன்றாகத் தொடர்ச்சியாக எழுகின்றன.

தற்போதைய எண்ணத்தை நிறுத்தவோ, புதிய எண்ணத்தைத் தொடங்கவோ, தற்போதைய எண்ணத்தைத் தொடர்ந்து சிந்திக்கவோ முயற்சி செய்யாதீர்கள். குறிப்பிட்ட கால இடைவெளிகளில், உதாரணமாக ஒவ்வொரு 15 விநாடிகளுக்கும் ஒருமுறை, உதடுகளை அசைக்காமல் நீங்கள் தேர்ந்தெடுத்த சொல்லை மனதிற்குள் உச்சரியுங்கள்.

அதிக முயற்சியோ போராட்டமோ இல்லாமல், எளிதாக இந்தத் தியானத்தைச் செய்ய முடிவது அவசியம்.

தியானத்திற்காக 15 முதல் 30 நிமிடங்கள் வரை ஒதுக்குங்கள். அந்த நேரம் முடிந்ததும் தியான நிலையிலிருந்து இயல்பாக வெளியே வருவதற்கும் முன்கூட்டியே திட்டமிடுங்கள்.

தியான அனுபவத்தில், ‘‘விழிப்பு, உறக்கம், கனவு ஆகியவற்றில் எதுவுமல்லாத ஒரு நிலையில் இருப்பது’’, ‘‘உடல் சார்ந்த சுயத்திலிருந்து பற்றற்று இருப்பது’’ போன்ற அனுபவங்கள் அடங்கும். தியானம் மன அழுத்தத்தையும் குறைத்து, நமது எண்ணங்களையும் ஆற்றல்களையும் சிறப்பாக ஒருமுகப்படுத்த உதவுகிறது.

‘‘எல்லா உயிர்களிலும் தம்மையும், தம்முள் எல்லா உயிர்களையும் காண்கிறார்கள். தியானத்தின் மூலம் உணர்வுநிலை ஒன்றுபட்டவர்கள், அனைத்தையும் பாரபட்சமின்றிப் பார்க்கிறார்கள்.’’ — பகவத் கீதை 6:29

‘‘எல்லா உயிர்களிலும் இறைவனை உணர்ந்தவர்கள், ஒவ்வொரு உயிரிலும் அவரையே காண்கிறார்கள். எல்லா உயிர்களும் அவருடைய வெளிப்பாடுகளே என்று காண்பதால், அவர்கள் ஒருபோதும் அவரிடமிருந்து பிரிந்திருப்பதில்லை.’’ — பகவத் கீதை 6:30

ஆத்மாவும் பிரம்மமும்

உலகத்துடனான நமது உறவு நிலையற்றதாக இருந்தாலும், இறைவனுடனான நமது உறவு நித்தியமானது. இறைவன், உண்மை, உணர்வுநிலை ஆகியவற்றுடனான நமது உறவை விளக்குவதற்காக ஞானிகள் இரண்டு சொற்களைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர்: ஆத்மன் (Atman), பிரம்மன் (Brahman).

தியானத்தின் மூலம், காலத்திற்கும் இடத்திற்கும் அப்பாற்பட்ட ஓர் உணர்வுநிலையின் மையத்தை ஞானிகள் கண்டறிந்தனர். மனிதனின் உடலும் மனமும் குழந்தைப் பருவம், இளமை, முதுமை போன்ற காலம்சார்ந்த மாற்றங்களை அனுபவித்தாலும், மாறாமல் இருந்து, உடலிலும் மனதிலும் நிகழும் மாற்றங்களுக்குச் சாட்சியாக விளங்கும் ஓர் அடையாளம் இருக்கிறது.

இந்த உணர்வுநிலையின் மையம் இடத்திற்கும் அப்பாற்பட்டது. அதாவது, அது உடலின் ஒரு குறிப்பிட்ட உறுப்பிலோ பகுதியில் மட்டுமோ அடங்கியிருப்பதில்லை. அதற்கு ஆரம்பம், நடுப்பகுதி, முடிவு என்ற எல்லைகளும் கிடையாது.

இந்த உணர்வுநிலையின் மையத்தை ஞானிகள் தனிப்பட்ட ஆன்மா அல்லது ஆத்மன், உள்நிலைச் சாட்சி, தெய்வீகச் சுயம் என்று அழைத்தனர். ஒவ்வொரு மனிதனுக்குள்ளும் உறைபவனாக இறைவனைப் புரிந்துகொள்ளும் வகையில், தெய்வீகச் சுயம் என்ற சொல் பயன்படுத்தப்படுகிறது.

ஆழ்ந்த தியானத்தில், பிரபஞ்சம் முழுவதும் பரவியிருக்கும் பிரிக்க முடியாத ஒற்றுமையையும், உண்மையையும், உணர்வுநிலையையும் ஞானிகள் கண்டறிந்தனர். அதற்கு அவர்கள் பிரம்மன் என்று பெயரிட்டனர்.

பிரம்மன் என்பது படைத்தல், காத்தல், அழித்தல் ஆகிய பிரபஞ்சச் செயல்களுக்குக் காரணமான பரம்பொருள். நமது புலன்களாலும் சிந்தனையாலும் முழுமையாக அறிய முடியாத, எல்லையற்ற பிரபஞ்சத்திற்கு அப்பாற்பட்ட இறைவனையும் பிரம்மன் குறிக்கிறது.

பிரம்மன் ஒன்றே; அது எல்லையற்றது. இரண்டு அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட எல்லையற்ற பொருட்கள் இருக்க முடியாது. ஏனெனில், அவை ஒன்றையொன்று கட்டுப்படுத்தி எல்லைகளை ஏற்படுத்திவிடும்.

பிரம்மன் "சத்-சித்-ஆனந்தம்" (Sat-Chit-Ananda) என்ற சொல்லாலும் விவரிக்கப்படுகிறது.

- சத் (Sat): என்றும் நிலைத்திருப்பது.
- சித் (Chit): உணர்வுநிலை அல்லது பேருணர்வு.
- ஆனந்தம் (Ananda): பேரின்பம்.

“சத்யம்” (Satya) என்ற சொல்லில் உள்ள “சத்” என்பது “இருத்தல்” அல்லது “நிலைத்திருத்தல்” என்ற பொருளைக் கொண்டது. இதிலிருந்தே உண்மை என்ற கருத்து உருவாகிறது.

ஆனால், ஆத்மனுக்கும் பிரம்மனுக்கும் இடையில் உண்மையான பிரிவு கிடையாது. பிரம்மன் என்பது பரந்த பெருங்கடல் என்றால், தனிப்பட்ட ஆத்மன் என்பது அதிலுள்ள ஒரு சிறிய நீர்த்துளி போன்றது. உண்மை என்ற இறைத்தன்மை ஆத்மனிலும் பிரம்மனிலும் இயல்பாகவே நிறைந்துள்ளது.

“நாம் இறைவனாக இல்லாமல் இருக்கலாம்,” என்று காந்திஜி கூறினார். “ஆனால், ஒரு சிறிய நீர்த்துளி கடலின் ஒரு பகுதியாக இருப்பதைப்போல, நாமும் இறைவனின் ஒரு பகுதியாக இருக்கிறோம். அந்த நீர்த்துளி கடலிலிருந்து பிரிக்கப்பட்டு, பல இலட்சம் மைல்களுக்கு அப்பால் எறியப்படுவதாகக் கற்பனை செய்து பாருங்கள். அது ஆதரவற்றதாகிவிடுகிறது. கடலின் வலிமையையும் மகத்துவத்தையும் அதனால் உணர முடியாது. ஆனால், அது கடலின் ஒரு பகுதியே என்பதை யாராவது அதற்குச் சுட்டிக்காட்டி, அதை உணரச் செய்தால், அதன் நம்பிக்கை மீண்டும் உயிர்பெறும். அது மகிழ்ச்சியில் நடனமாடும். கடலின் முழு வலிமையும் மகத்துவமும் அதில் பிரதிபலிக்கும்.”

வேறு வார்த்தைகளில் கூறுவதானால், உண்மை என்பது நம் ஒவ்வொருவருக்குள்ளும் ஆத்மனாகவும், உள்நிலைச் சாட்சியாகவும், தெய்வீகச் சுயமாகவும் இருக்கிறது. அதே நேரத்தில், எல்லையற்ற பிரபஞ்சம் முழுவதும் பரவியிருக்கும் பிரம்மமாகவும் அது விளங்குகிறது.

உண்மை என்பது மிக நுட்பமானவற்றைவிடவும் நுட்பமானது; மிகப் பருமனானவற்றைவிடவும் பருமனானது.

தமஸ் எனப்படும் அறியாமையாலும், ரஜஸ் எனப்படும் அகந்தை நிறைந்த செயலூக்கத்தாலும் மயக்கமடைந்த நாத்திகன் எங்கும் இறைவனைக் காண முடியாமல் போகலாம். ஆனால், இறைநம்பிக்கை கொண்டவன் எங்கும் இறைவனைக் காண முடியும்.

நாம் தீய எண்ணங்களுடனும் செயல்களுடனும் இருந்தால், உண்மையிலிருந்து தப்பித்து ஒளிந்துகொள்ளவோ அதை வெல்லவோ நமக்கு உள்ளேயோ வெளியேயோ எந்த இடமும் கிடையாது. உண்மை எங்கும் நிறைந்தது; அனைத்தையும் அறிந்தது; அனைத்தையும் ஆற்றலுடன் இயக்குவது; என்றும் நிலைத்திருப்பது.

இந்த உலகத்திலோ, எல்லையற்ற பிரபஞ்சத்தின் வேறு எந்தப் பகுதியிலோ, நமக்கு உள்ளேயோ வெளியேயோ, உண்மையை மறைத்து வைக்கவோ அடைத்து வைக்கவோ முடியாது.

இந்தியாவின் தேசியச் சின்னத்தில் உள்ள நான்கு சிங்கங்களின் கீழே பொறிக்கப்பட்டுள்ள "சத்யமேவ ஜயதே" — வாய்மையே வெல்லும் என்ற வாசகம் இதையே அறிவிக்கிறது.

துரிய நிலை — நான்காவது உணர்வுநிலை

ஆழ்ந்த தியானத்தில், "நான்", "என்னுடையது", "எனது" என்ற பிரிவுணர்வின் ஒவ்வொரு தடயமும் மறைந்துவிடுகிறது. வாழ்க்கை முழுவதும் பிரிக்க முடியாத ஒரே முழுமையாகத் தோன்றுகிறது.

விழிப்பு, கனவு, ஆழ்ந்த உறக்கம் ஆகிய வழக்கமான மூன்று நிலைகளையும் கடந்த ஓர் அனுபவத்தை மனிதன் பெறுகிறான். இது துரிய நிலை (Turiya) எனப்படுகிறது. இது நான்காவது உணர்வுநிலை என்று அழைக்கப்படுகிறது.

இந்த விரிவான, தெளிவான, ஆழமான ஒருமை அனுபவம் ஒருவருக்குள் மலர்ந்தவுடன், அவரைச் சுற்றியுள்ள உலகம் முழுவதையும் நோக்கி உண்மையான அன்பு பெருக்கெடுத்து ஓடுகிறது.

ஒவ்வொரு வடிவத்திலும் அதே தெய்வீகத் தன்மையை உணர்வதில்தான் அவர் தனது நிறைவை அடைகிறார். எல்லா பெயர்களையும் வடிவங்களையும் இறைவனின் வெளிப்பாடுகளாகக் கருதி, அவற்றுக்குச் சேவை செய்வதில்தான் அவர் திருப்தியடைகிறார். அவரைப் பொறுத்தவரை, பெயர்களும் வடிவங்களும் நிறைந்த இந்த உலகம் ஓர் அற்புதமான இறை விளையாட்டாகும்.

அர்ஜுனன் ஆழ்ந்த தியானத்தில், துரிய நிலை எனப்படும் நான்காவது உணர்வுநிலையில், பிரபஞ்சம் முழுவதும் பரவியிருக்கும் உண்மையும் பேருணர்வுமான கிருஷ்ணரிடமிருந்து தான் வேறுபட்டவன் அல்ல என்பதை உணர்ந்த தருணமே "விஸ்வரூப தரிசனம்" (பிரபஞ்ச வடிவக் காட்சி) எனப்படுகிறது.

ஆனால், மனிதனால் இந்த நான்காவது நிலையான துரிய நிலையில் நீண்ட நேரம் இருக்க முடியாது. சிறிது நேரத்திற்குப் பிறகு உடலையும் மனதையும் பற்றிய விழிப்புணர்வு மீண்டும் திரும்புகிறது. பின்னர், பல்வேறு பொருட்களும் உயிர்களும் தனித்தனியாகத் தோன்றும் வழக்கமான உலக அனுபவம் மீண்டும் மேலோங்குகிறது.

மாயை என்றால் என்ன?

உண்மையானது ஏன் தனித்தனியான, நிலையற்ற பொருட்கள் நிறைந்த உலகமாகத் தோன்றுகிறது?

சத்துவம், ரஜஸ், தமஸ் ஆகிய மூன்று குணங்களால் அமைந்த மாயையே இதற்குக் காரணம். மாயை நம்மை ஆத்மனாக இருப்பதற்குப் பதிலாக உடலே நமது உண்மையான அடையாளம் என்று நம்பச் செய்கிறது. இதனால் உலகத்தைப் பிரிக்கப்பட்ட பகுதிகளாகப் பார்க்கிறோம்.

மாயையை வெல்வதற்கான ஒரு வழி ராஜ யோகத்தைப் பயிற்சி செய்வதாகும்.

பொதுவாக, மக்கள் யோகம் என்றால் ஹட யோகத்தையே குறிப்பிடுகிறார்கள். இது உடலுக்கு வலிமையையும் ஆரோக்கியத்தையும் அளிக்கும் உடல் நிலைகளின் தொகுப்பாகும்.

ஆனால், "யோகம்" என்ற சொல்லின் உண்மையான பொருள் ஒன்றிணைதல் என்பதாகும். இது இறைவனுடன் ஒன்றாகும் நிலையை அல்லது இறைவனுடன் ஒருமை அடைவதைக் குறிக்கிறது.

தந்திர யோகத்தில், உயிராற்றலைப் பாதுகாக்கும் நோக்கத்துடன் ஆண் மற்றும் பெண் சக்திகளின் ஒன்றிணைவு வலியுறுத்தப்படுகிறது. இந்தப் பாதையில் பல ஆபத்துகள் உள்ளன. எனவே, இது சாதாரண மக்களுக்கு ஏற்ற பாதையாகக் கருதப்படுவதில்லை.

அதனால், இந்த நூலில் கர்ம யோகம், பக்தி யோகம், ராஜ யோகம், ஞான யோகம் ஆகிய நான்கு வழிகள் மட்டுமே விளக்கப்படுகின்றன.

குண்டலினி விழிப்புணர்வும் ஆன்மிக ஆற்றலும்

பூமிக்கோளத்தை அட்சரேகைகள், தீர்க்கரேகைகள், பூமத்திய ரேகை, கடக ரேகை, மகர ரேகை போன்ற கற்பனைக் கோடுகளால் பிரித்துப் பார்க்கிறோம் என்பது நமக்குத் தெரியும்.

அதேபோல், மனிதனின் ஆன்மிக உடலையும் கீழே உள்ள மூலாதாரச் சக்கரத்திலிருந்து மேலே உள்ள சஹஸ்ராரச் சக்கரம் வரை ஏழு சக்கரங்களாகப் பிரித்துக் கூறுகிறார்கள்.

மனிதனின் ஆன்மிக ஆற்றல், மூலாதாரச் சக்கரத்திற்கு அருகில் பாம்புபோலச் சுருண்டு உறங்கிக்கொண்டிருப்பதாக விவரிக்கப்படுகிறது. ஆன்மிகப் பயிற்சிகளின் மூலம் இந்த ஆற்றல் விழித்தெழுந்து சஹஸ்ராரத்தை அடைகிறது. இந்த ஆற்றல் மேலெழும் நிகழ்வு "குண்டலினி விழிப்பு" அல்லது "ஆத்ம சாட்சாத்காரம்" (Self-Realization) எனப்படுகிறது.

தீவிரமான ஆன்மிகப் பயிற்சிகளின் மூலம் ஒருவர் இயற்கைக்கு அப்பாற்பட்ட ஆற்றல்களைப் பெறக்கூடும். இவை சித்திகள் என்று அழைக்கப்படுகின்றன.

ஆனால், இது கடுமையான தவத்தின் பாதையாக மாறக்கூடும். ஒருவர் இறைவனை அடைய விரும்பித் தியானத்தைத் தொடங்கினாலும், சுயநல ஆசைகளால் ஆட்கொள்ளப்பட்டு, இறுதியில் தானே இறைவனாக மாற வேண்டும் என்று விரும்பலாம். இத்தகைய ஆசை அவருடைய வீழ்ச்சிக்கே வழிவகுக்கலாம்.

தியானத்தில் நமது நோக்கம் இறைவன், உண்மை, பேருணர்வு ஆகியவற்றுடனான நமது உறவை உணர்வதேயாகும்.

நாம் சித்திகள் எனப்படும் இயற்கைக்கு அப்பாற்பட்ட ஆற்றல்களைத் தேடி ஓடக்கூடாது. முக்தி எனப்படும் விடுதலையே நமது முக்கிய இலக்காக இருக்க வேண்டும்.

எனவே, ராஜ யோகத்திலேயே அளவுக்கு அதிகமாக ஈடுபடாமல், ஞான யோகம், பக்தி யோகம், கர்ம யோகம் ஆகிய வழிகளிலும் உறுதியாக நிலைத்திருக்க வேண்டும்.

அஷ்டாங்க யோகம் — எட்டு படிநிலைகள்

ராஜ யோகம் அஷ்டாங்க யோகம் என்றும் அழைக்கப்படுகிறது. இது மனதை முழுமையாகக் கட்டுப்படுத்துவதற்கான எட்டு படிநிலைகளைக் கொண்டதாகும்.

பதஞ்சலி முனிவர் தனது யோக சூத்திரங்களில் இந்த எட்டு படிநிலைகளையும் தொகுத்துள்ளார். இவை உடலையும் மனதையும் படிப்படியாகத் தூய்மைப்படுத்தி, இறுதியில் ஆன்மிக ஞானத்தை அடைய விரும்புபவரை உயர்ந்த உணர்வுநிலைக்கு அழைத்துச் செல்கின்றன.

1. யமம் (Yama)

யமம் என்பது எண்ணம், சொல், செயல் ஆகிய மூன்றிலும் கடைப்பிடிக்க வேண்டிய ஐந்து ஒழுக்கக் கட்டுப்பாடுகளைக் குறிக்கிறது. இவை தவிர்க்க வேண்டிய செயல்களாகும்.

அ) அகிம்சை (Ahimsa): வன்முறையைத் தவிர்த்தல்; பிற உயிர்களுக்குத் தீங்கு விளைவிக்காமல் இருத்தல்.

ஆ) சத்யம் (Satya): உண்மையைப் பேசுதல்; பொய் கூறாமல் இருத்தல்.

இ) அஸ்தேயம் (Asteya): திருடாமை; பிறருக்குச் சொந்தமானதை அபகரிக்காமல் இருத்தல்.

ஈ) பிரம்மச்சரியம் (Brahmacharya): புலனடக்கம், பாலியல் ஒழுக்கம், திருமண உறவில் நேர்மை ஆகியவற்றைக் குறிக்கிறது.

பிரம்மச்சரியம் என்றால் பாலியல் உறவை முற்றிலும் தவிர்ப்பது அல்லது திருமணம் செய்யாமல் இருப்பது மட்டுமே என்று பொதுவாக நம்பப்படுகிறது. ஆனால், அது சரியான புரிதல் அல்ல.

கிருஷ்ணரும் அர்ஜுனனும் திருமணம் செய்துகொண்டு குழந்தைகளைப் பெற்றிருந்தனர் என்பதை நாம் கவனிக்க வேண்டும். உயிர்கள் பெருகி, வாழ்க்கை தொடர்ந்து வளர வேண்டும் என்பது இயற்கையின் அமைப்பாகும்.

உண்மையான பிரம்மச்சரியம் என்பது, தான் பிரம்மத்திலிருந்து வேறுபடாத ஆத்மன் என்பதை உணர்ந்து வாழ்வதாகும்.

சிறந்த சாதனையாளர்கள் அர்த்தமற்ற புலனின்பங்களில் மூழ்குவதில்லை. மாறாக, தங்களுடைய பாலியல் ஆற்றலை உயர்ந்த நோக்கங்களை நிறைவேற்றுவதற்காகப் பயன்படுத்துகிறார்கள்.

உ) அபரிக்ரஹம் (Aparigraha): தேவையற்ற பொருட்களைச் சேர்த்து வைத்துக்கொள்ளாமை; உடைமைகளின் மீதான பற்றைக் குறைத்தல்.

2. நியமம் (Niyama)

நியமம் என்பது வளர்த்துக்கொள்ள வேண்டிய நற்பழக்கங்களையும் நல்ல குணங்களையும் குறிக்கிறது.

அ) சௌசம் (Saucha): உடலையும் மனதையும் தூய்மையாகவும் சுத்தமாகவும் வைத்துக்கொள்ளுதல்.

ஆ) சந்தோஷம் (Santosha): மனநிறைவுடன் இருத்தல், நம்பிக்கையுடனும் நேர்மறையான மனப்பான்மையுடனும் வாழ்தல், பிறரை ஏற்றுக்கொள்ளுதல், தற்போதைய சூழ்நிலைகளைப் புரிந்துகொண்டு ஏற்றுக்கொள்ளுதல். அவற்றைக் கடந்து செல்லவோ மாற்றியமைக்கவோ இந்த மனப்பான்மை உதவுகிறது.

இ) தபஸ் (Tapas): தவம், சுயக்கட்டுப்பாடு, ஒழுக்கமான பயிற்சி.

ஈ) ஸ்வாத்யாயம் (Swadhyaya): புனித நூல்களையும் ஆன்மிக நூல்களையும் படித்தல்; சுயபரிசோதனை செய்தல்.

உ) ஈஸ்வரப் பிரணிதானம் (Ishvara Pranidhana): இறைவனைத் தியானித்தல்; இறைவனுடைய விருப்பத்திற்கு நம்மை முழுமையாக ஒப்படைத்தல்.

3. ஆசனம் (Asana)

ஆசனம் என்பது குறிப்பிட்ட காலத்திற்கு உடலைத் தளர்வாகவும், உறுதியாகவும், வசதியாகவும், அசைவின்றியும் வைத்திருக்கக்கூடிய உடல் நிலையாகும்.

பதஞ்சலி முனிவர் குறிப்பிட்ட ஆசனங்களின் பட்டியலை வழங்கவில்லை. மாறாக, "ஸ்திர சுகம் ஆசனம்" என்ற கருத்தை முன்வைத்தார். அதாவது, ஒருவர் நிலையாகவும் வசதியாகவும் அசைவின்றியும் இருக்கக்கூடிய உடல் நிலையே ஆசனம்.

வலியையோ அமைதியின்மையையோ ஏற்படுத்தும் உடல் நிலை யோகாசனமாகாது.

பிற்கால யோக அறிஞர்கள் பத்மாசனம் (தாமரை ஆசனம்), சவாசனம் (பிணம் போன்ற ஆசனம்), வஜ்ராசனம், புஜங்காசனம் (பாம்பு ஆசனம்) போன்ற பல ஆசனங்களை உருவாக்கிப் பரிந்துரைத்தனர்.

ஆசனங்கள் உடல் ஆரோக்கியத்தையும் உடல் தகுதியையும் பராமரிக்க உதவுகின்றன.

4. பிராணாயாமம் (Pranayama)

பிராணாயாமம் என்பது இரண்டு சமஸ்கிருதச் சொற்களால் உருவானது: "பிராணன்" என்பது மூச்சு அல்லது உயிராற்றலைக் குறிக்கிறது; "ஆயாமம்" என்பது கட்டுப்படுத்துதல் அல்லது ஒழுங்குபடுத்துதல் என்பதைக் குறிக்கிறது.

மூச்சை உள்ளிழுத்தல், வெளியேற்றுதல் ஆகியவற்றின் மூலம் அதை விழிப்புணர்வுடன் ஒழுங்குபடுத்துவதே பிராணாயாமம்.

உதாரணமாக:

- மூச்சை உள்ளிழுத்து, சிறிது நேரம் நிறுத்தி வைத்தல் — கும்பகம்.
- மூச்சை வெளியேற்றி, சிறிது நேரம் நிறுத்தி வைத்தல் — ரேசகம்.
- இத்தகைய சுழற்சிகளை மீண்டும் மீண்டும் பயிற்சி செய்தல்.

பிராணாயாமம் முறையாகச் செய்யப்படும்போது, உடலின் பல்வேறு உறுப்புகளுக்குத் தேவையான ஆக்சிஜன் கிடைப்பதற்கும் நல்ல உடல்நலத்தைப் பராமரிப்பதற்கும் உதவுகிறது.

5. பிரத்யாகாரம் (Pratyahara)

பிரத்யாகாரம் என்பது இரண்டு சமஸ்கிருதச் சொற்களால் உருவானது: "பிரதி" என்பது உள்நோக்கித் திரும்புதல் என்பதையும், "ஆகாரம்" என்பது எடுத்துக்கொள்ளுதல் அல்லது கொண்டுவருதல் என்பதையும் குறிக்கிறது.

பிரத்யாகாரம் என்பது நமது விழிப்புணர்வையும் எண்ணங்களையும் வெளிப்புறத்திலிருந்து உள்நோக்கித் திருப்புவதாகும்.

வெளிப்புறப் பொருட்கள், மனிதர்கள், நிகழ்வுகள், சூழ்நிலைகள் ஆகியவற்றிலிருந்து மனதை விலக்கி, நமது உண்மையான சுயத்தை நோக்கிக் கவனத்தைத் திருப்பும் செயல்முறையே பிரத்யாகாரம்.

இது நமது உள்உலகத்தை ஆராய்வதற்கும், நம்மை நாமே அனுபவித்துப் புரிந்துகொள்வதற்கும் உதவுகிறது.

பிரத்யாகாரம் என்பது புலன்களால் உணரப்படும் உலகத்தைப் பார்க்காமல் இருக்கக் கண்களை மூடிக்கொள்வது மட்டுமல்ல. புலன்களால் கிடைக்கும் வெளிப்புறத்

தூண்டுதல்களிலிருந்து மனத்தின் செயல்பாடுகளை விழிப்புணர்வுடன் உள்நோக்கித் திருப்புவதே இதன் உண்மையான நோக்கமாகும்.

6. தாரணை (Dharana)

தாரணை என்பது மனதை ஒருமுகப்படுத்துவதையும், ஒரே புள்ளியில் நிலைநிறுத்துவதையும் குறிக்கிறது.

ஒரு மந்திரம், ஒரு பொருள் அல்லது மூச்சின் மீது மனதை நிலைநிறுத்தி, ஒரு எண்ணத்திலிருந்து மற்றொரு எண்ணத்திற்குத் தாவாமல் இருப்பதே தாரணையாகும்.

7. தியானம் (Dhyana)

தியானம் என்பது ஆழ்ந்து சிந்தித்தல், மனதை ஒருமுகப்படுத்தி ஆராய்தல் அல்லது தியானப் பொருளில் தொடர்ந்து கவனம் செலுத்துதல் என்பதாகும்.

தாரணையில் ஒரு பொருளின்மீது மனதை நிலைநிறுத்தப் பயிற்சி செய்கிறோம். அந்தக் கவனம் தடையின்றித் தொடர்ந்து பாயும் நிலையே தியானமாகும்.

8. சமாதி (Samadhi)

சமாதி என்பது ஒருவர் தியானிக்கும் பொருளில் மனம் முழுமையாக ஆழ்ந்துவிடும் பேரானந்த நிலையாகும். அந்நிலையில் மனம் தனது தனிப்பட்ட அடையாள உணர்வையே இழந்துவிடுகிறது.

தியானம் செய்பவர், தியானம் செய்யும் செயல், தியானத்தின் பொருள் ஆகியவற்றுக்கு இடையில் எந்த வேறுபாடும் இருப்பதில்லை.

அங்கு எஞ்சியிருப்பது ஒன்றே — முழுமையான ஒருமை.

அத்தியாயம் 15

பக்தி யோகம் (அன்பின் பாதை)

காந்திஜி பரிணாம வளர்ச்சியின் செயல்முறையைப் பின்வருமாறு விளக்கினார்:

“வரலாற்றில் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ள காலத்திலிருந்து இன்றுவரை நாம் கவனித்துப் பார்த்தால், மனிதன் படிப்படியாக அகிம்சையை நோக்கி முன்னேறி வந்திருப்பதைக் காணலாம். நமது தொலைதூர மூதாதையர்கள் நரமாமிசம் உண்ணுபவர்களாக இருந்தனர். வலிமையானவர்கள் பலவீனமானவர்களை விழுங்கி வாழ்ந்தனர். பின்னர், நரமாமிசம் உண்ணும் பழக்கத்தால் வெறுப்படைந்த அவர்கள், வேட்டையாடி உணவு பெறத் தொடங்கினர்.

அடுத்த கட்டத்தில் மனிதன் விவசாயத்தில் ஈடுபட்டு, உணவுக்காக அன்னை பூமியைச் சார்ந்திருக்கத் தொடங்கினான். இவ்வாறு நாடோடியாக வாழ்ந்தவன், நாகரிகமான நிலையான வாழ்க்கையை மேற்கொண்டான். கிராமங்களையும் நகரங்களையும் உருவாக்கினான். குடும்பத்தின் ஓர் உறுப்பினராக இருந்தவன், சமுதாயத்தின் உறுப்பினராகவும், பின்னர் ஒரு நாட்டின் குடிமகனாகவும் வளர்ந்தான்.

இவை அனைத்தும் அகிம்சை படிப்படியாக வளர்ந்து வருவதையும், வன்முறை குறைந்து வருவதையும் காட்டும் அறிகுறிகளாகும். நிலைமை இதற்கு மாறாக இருந்திருந்தால், பல தாழ்ந்த உயிரினங்கள் அழிந்துபோனதைப் போல மனித இனமும் இந்நேரம் அழிந்திருக்கும். விலங்காக மனிதன் வன்முறையானவன்; ஆனால் ஆன்மாவாக அவன் அகிம்சையானவன். தன்னுள் இருக்கும் ஆன்மீக உணர்வை அவன் உணரும் தருணத்திலிருந்து வன்முறையாளனாகத் தொடர்ந்து இருக்க முடியாது. அவன் அகிம்சையை நோக்கி முன்னேற வேண்டும்; இல்லையெனில் அழிவை நோக்கி விரைவான்.”

பக்தி என்பது அனைத்து உயிர்களிலும் ஆத்மாவாக வீற்றிருக்கும் இறைவனிடம் கொண்ட ஆழ்ந்த அன்பாகும். அக்கறை கொண்ட தந்தையிடமும், அன்பான தாயிடமும், ஆசிரியரிடமும், கருணையுள்ள நண்பரிடமும், அன்புக்குரிய வாழ்க்கைத் துணையிடமும், வாடிக்கையாளரிடமும், ஏன் குறும்புகள் செய்யும் குழந்தையான பாலகிருஷ்ணனிடமும்கூட இறைவனைக் காணலாம்.

அண்டை வீட்டாரை நேசிப்பதும் இறைவனை நேசிப்பதற்கு இணையான முக்கியத்துவம் உடையதாகும். அருகில் வாழும் மனிதரை வெறுத்துக்கொண்டே, தொலைவில் இருக்கும் இறைவனை நேசிப்பதாக ஒருவர் எவ்வாறு கூற முடியும்?

“எல்லா உயிரினங்களிலும் என்னைக் காண்பவர்களிடம் நான் எப்போதும் இருக்கிறேன். எல்லா உயிர்களையும் எனது வெளிப்பாடாகக் காண்பவர்கள் ஒருபோதும் என்னிடமிருந்து பிரிவதில்லை.” (பகவத் கீதை 6:30)

“எல்லா உயிரினங்களிலும் பிரிவற்ற ஆத்மாவாக என்னை உணர்ந்து எனக்குச் சேவை செய்பவர், தியானத்தில் ஈடுபட்டாலும் அல்லது செயல்களைச் செய்தாலும் என்னிடத்திலேயே நிலைத்திருக்கிறார்.” (பகவத் கீதை 6:31)

“பிறருடைய இன்ப துன்பங்களைத் தன்னுடைய இன்ப துன்பங்களைப் போலவே உணர்ந்து எதிர்வினையாற்றும் ஒருவர், ஆன்மீக ஐக்கியத்தின் மிக உயர்ந்த நிலையை அடைந்துள்ளார்.” (பகவத் கீதை 6:32)

“எவரிடமும் தீய எண்ணம் கொள்ளாதவரும், நட்புணர்வும் கருணையும் கொண்டவரும், ‘நான்’, ‘எனது’ என்ற சுயநல உணர்வுகளிலிருந்தும் இன்ப துன்பங்களின் மீதான பற்றுகளிலிருந்தும் விடுபட்டவருமான அந்த மனிதரை நான் நேசிக்கிறேன்!” (பகவத் கீதை 12:13)

“பொறுமையுள்ளவர்களாகவும், மனநிறைவு கொண்டவர்களாகவும், புலனடக்கம் உடையவர்களாகவும், நம்பிக்கையில் உறுதியானவர்களாகவும் இருப்பவர்களிடம் நான் அன்பு கொண்டிருக்கிறேன்.” (பகவத் கீதை 12:14)

“மாறிக்கொண்டிருக்கும் அனைத்து உயிரினங்களின் இதயங்களிலும் மாறாத பிரம்மம் ஒன்றே இருப்பதைக் காண்பவர்களே உண்மையாகக் காண்பவர்கள்.” (பகவத் கீதை 13:27)

“எங்கும் ஒரே பிரம்மத்தைக் காண்பவர்கள் தமக்கோ பிறருக்கோ தீங்கு விளைவிப்பதில்லை. இவ்வாறு அவர்கள் உயர்ந்த இலட்சியத்தை அடைகிறார்கள்.” (பகவத் கீதை 13:28)

பக்தி யோகத்தைப் பயிற்சி செய்வதற்கான வழிகள்

1. வெறுப்பைக் கைவிட்டு அன்பை வளர்த்தல்

அகிம்சை அல்லது அன்பின் பாதையில் முதல் படி, எந்த வடிவத்திலும் வெறுப்பைக் கைவிடுவதும், எண்ணம், சொல், செயல் ஆகிய மூன்றிலும் எந்தவொரு உயிருக்கும் தீங்கு விளைவிக்காமல் இருப்பதுமாகும்.

“நம்மை நேசிப்பவர்களை மட்டுமே நாம் நேசித்தால், அது உண்மையான அன்பாகாது. நம்மை வெறுப்பவர்களையும் நேசிக்கும்போதுதான் அது உண்மையான அன்பாகிறது. இந்த உயர்ந்த அன்பின் நெறியைப் பின்பற்றுவது எவ்வளவு கடினம் என்பதை நான் அறிவேன். ஆனால், உயர்ந்ததும் சிறந்ததுமான செயல்கள் அனைத்தும் கடினமானவை அல்லவா? நம்மை வெறுப்பவரை நேசிப்பதே எல்லாவற்றிலும் மிகவும் கடினமானது. ஆயினும், நாம் அதைச் செய்ய விரும்பினால், இறைவனின் அருளால் மிகவும் கடினமான அந்தச் செயலையும் எளிதாக நிறைவேற்ற முடியும்.”

ஆனால், அன்பை எவ்வாறு வளர்த்துப் பாதுகாப்பது? ஊழல் செய்யும் அதிகாரிகளையும், அவமதிக்கும் அதிகாரிகளையும், பொறாமை கொண்ட உடன்

பணியாளர்களையும், நமக்குப் பின்னால் துரோகம் செய்யும் நண்பர்களையும் எவ்வாறு நேசிப்பது?

அன்பின் வட்டத்தை விரிவுபடுத்துவதன் மூலமே இதைச் சாதிக்க முடியும்.

தம்மிடம் வருபவர்கள் இந்த மாற்றத்தை உடனடியாக அடைய வேண்டும் என்றோ, பல ஆண்டுகளாக உருவான மனப்பாங்கை ஒரே இரவில் மாற்றி, தங்களை நேசிப்பதைவிடத் தங்கள் எதிரிகளை அதிகமாக நேசிக்க வேண்டும் என்றோ காந்திஜி எதிர்பார்க்கவில்லை. அந்த உயர்ந்த நிலையை அடைய முயன்றபோது அவரே எண்ணற்ற முறை தோல்வியடைந்திருந்தார்.

"நீங்கள் இருக்கும் இடத்திலிருந்தே தொடங்குங்கள். உங்களால் வைஸ்ராயையோ பிரதமரையோ நேசிக்க முடியாவிட்டால், உங்கள் மனைவியிடமிருந்தோ, கணவரிடமிருந்தோ, குழந்தைகளிடமிருந்தோ தொடங்குங்கள். ஒவ்வொரு நாளின் ஒவ்வொரு நிமிடத்திலும் அவர்களுடைய நலனுக்கு முதலிடம் கொடுத்து, உங்களுடைய நலனை இறுதியில் வைக்க முயலுங்கள். அங்கிருந்து உங்கள் அன்பின் வட்டத்தை விரிவுபடுத்துங்கள். உங்களால் இயன்ற மிகச் சிறந்த முயற்சியைத் தொடர்ந்து செய்து கொண்டிருக்கும் வரை, தோல்வி என்ற கேள்விக்கே இடமில்லை.

சத்தியத்தின் பாதை நேராக இருப்பதைப் போலவே குறுகியதாகவும் இருக்கிறது. அகிம்சையின் பாதையும் அப்படித்தான். அது வாளின் கூர்மையான விளிம்பில் சமநிலையுடன் நடப்பதைப் போன்றது. ஒரு கழைக்கூத்தாடி ஒருமுகப்படுத்தப்பட்ட கவனத்தால் கயிற்றின் மீது நடக்கலாம். ஆனால் சத்தியம் மற்றும் அகிம்சையின் பாதையில் நடப்பதற்குத் தேவைப்படும் ஒருமுகப்பட்ட கவனம் அதைவிடப் பல மடங்கு அதிகமானது. சிறிதளவு கவனக்குறைவுகூட ஒருவரைக் கீழே விழச் செய்துவிடும்.

இடைவிடாத முயற்சியின் மூலமாக மட்டுமே ஒருவர் சத்தியத்தையும் அகிம்சையையும் உணர முடியும். அகிம்சை என்பது சிலர் காட்டுவதுபோல வெறும் மேலோட்டமான கருத்தல்ல. எந்தவொரு உயிருக்கும் தீங்கு செய்யாமல் இருப்பது நிச்சயமாக அகிம்சையின் ஒரு பகுதியாகும். ஆனால், அது அகிம்சையின் மிகச் சிறிய வெளிப்பாடு மட்டுமே. ஒவ்வொரு தீய எண்ணமும், அளவுக்கு மீறிய அவசரமும், பொய்யும், வெறுப்பும், பிறருக்குத் தீங்கு நேர வேண்டும் என்ற விருப்பமும் அகிம்சைக் கொள்கையைப் பாதிக்கின்றன.

உலகத்திற்குத் தேவையானவற்றை நாம் நம்மிடமே வைத்துக்கொள்வதும் அகிம்சையை மீறுவதாகும். நாம் ஒவ்வொரு நாளும் உண்ணும் உணவைக்கூட உலகம் தேவைப்படுவதாகக் கொள்ளலாம். நாம் நிற்கும் இடத்திலேயே கோடிக்கணக்கான நுண்ணுயிர்கள் வாழ்கின்றன. அந்த இடம் அவற்றுக்கும் உரியது; அங்கு நாம் இருப்பதன் மூலம் அவற்றுக்குத் தீங்கு ஏற்படலாம்.

அப்படியானால் நாம் என்ன செய்ய வேண்டும்? தற்கொலை செய்துகொள்ள வேண்டுமா? அதுவும் தீர்வாகாது. ஏனெனில், உடலுடன் ஆன்மா

பிணைக்கப்பட்டிருக்கும் வரை, ஒவ்வொரு முறை உடல் அழிந்தாலும் ஆன்மா தனக்காக மற்றொரு உடலை உருவாக்கிக்கொள்கிறது என்று நாம் நம்புகிறோம்.

உடலின் மீதான அனைத்து பற்றுகளையும் நாம் கைவிடும்போதுதான் உடல் நம்மைச் சார்ந்த ஒரு பிணைப்பாக இருப்பதை நிறுத்துகிறது. எல்லாப் பற்றுகளிலிருந்தும் விடுபடுவதே சத்திய வடிவான இறைவனை உணர்வதாகும்.

இந்த உணர்வை அவசரத்தில் அடைய முடியாது. உடல் நமக்குச் சொந்தமானதல்ல. அது நம்மிடம் இருக்கும் காலம் வரை, நம்மிடம் ஒப்படைக்கப்பட்ட ஓர் அறக்கட்டளைப் பொறுப்பைப் போல அதைப் பயன்படுத்த வேண்டும். உடல் சார்ந்த விஷயங்களை இவ்வாறு அணுகினால், ஒருநாள் உடலின் சுமையிலிருந்து விடுபடும் நிலையை நாம் அடையலாம்.

உடலின் வரம்புகளை உணர்ந்து, நம்மிடம் உள்ள வலிமையைக் கொண்டு ஒவ்வொரு நாளும் அந்த இலட்சியத்தை நோக்கி முயல வேண்டும். மேற்கூறியவற்றிலிருந்து, அகிம்சையின்றிச் சத்தியத்தைத் தேடவும் கண்டடையவும் இயலாது என்பது தெளிவாகிறது.

அகிம்சையும் சத்தியமும் ஒன்றோடொன்று பின்னிப் பிணைந்துள்ளன. அவற்றைப் பிரித்துப் பார்ப்பது நடைமுறையில் இயலாத ஒன்றாகும். அவை ஒரு நாணயத்தின் இரு பக்கங்களைப் போன்றவை.”

2. சேவையே இறைவழிபாடு

அன்பின் உணர்வு, உழைப்பே வழிபாடு என்பதையும் உணர்த்துகிறது. அகந்தையை வளர்ப்பதற்காகவோ, அதிலிருந்து ஏதேனும் வெகுமதியைப் பெறுவதற்காகவோ நாம் உழைக்கக் கூடாது.

தன்னலமற்ற சேவை உணர்வுடன் உழைக்க வேண்டும். ஏனெனில், இறைவனைக் கண்டடைவதற்கான ஒரே வழி, அவனுடைய படைப்புகளில் அவனைக் கண்டு, அந்தப் படைப்புகளுடன் ஒன்றிணைவதே ஆகும்.

தன்னைத் தேடுபவர், தன்னிடம் உள்ள திறமைகளும் ஆற்றல்களும் இறைவன் அளித்த கொடைகள் என்பதைப் புரிந்துகொள்கிறார். அவற்றை வசதிகள் குறைந்தவர்களின் நலனுக்காகப் பயன்படுத்த வேண்டும் என்பதையும் உணர்கிறார்.

இறைவனின் சேவகனாகப் பிறருக்குச் சேவை செய்வதற்கான வாய்ப்பை வழங்கியதற்காக, வசதி குறைந்தவர்களிடமே அவர் நன்றியுணர்வு கொள்கிறார்.

காந்திஜி குறிப்பாக ‘தரித்திர நாராயணன்’ சேவையை வலியுறுத்தினார். அதாவது, ஏழைகள், வாய்ப்புகள் மறுக்கப்பட்டவர்கள், ஒடுக்கப்பட்டவர்கள் ஆகியோரின் வடிவில் இறைவனைக் கண்டு சேவை செய்வதாகும்.

“ஏழைகளுக்குச் செய்யப்படும் தன்னலமற்ற சேவையைவிடத் தூய்மையானதும் இறைவனுக்கு மகிழ்ச்சியளிப்பதுமான வழிபாடு வேறொன்றுமில்லை. செல்வந்தர்கள் தங்களுடைய ஆணவத்தாலும் அறிவுசார் பெருமையாலும் பல நேரங்களில் இறைவனை மறந்துவிடுகிறார்கள்; சிலர் அவனுடைய இருப்பையே கேள்விக்குள்ளாக்குகிறார்கள். ஆனால் ஏழைகள் இறைவனையே தங்களுடைய ஒரே புகலிடமாகவும் பாதுகாப்பாகவும் பற்றிக்கொள்வதால், இறைவன் அவர்களிடையே வாழ்கிறான்.

எனவே, ஏழைகளுக்குச் சேவை செய்வது இறைவனுக்குச் சேவை செய்வதாகும்.

நான் அரசியலில் ஈடுபடுவதாகத் தோன்றினால், அதற்குக் காரணம் இன்று அரசியல் நம்மைச் சுற்றிப் பாம்பைப் போலப் பின்னிக்கொண்டிருக்கிறது என்பதுதான். எவ்வளவு முயன்றாலும் அதன் பிடியிலிருந்து நாம் எளிதில் வெளியேற முடியாது. அந்தப் பாம்புடன் போராடவே நான் விரும்புகிறேன்.”

3. பிறர் துன்பங்களைப் புறக்கணிக்காமல் இருத்தல்

அன்பும், சக மனிதர்களின் துன்பங்களைப் பற்றிய அலட்சியமும் ஒரே இடத்தில் இருக்க முடியாது.

திருடாமை (அஸ்தேயம்) மற்றும் உடைமைப் பற்றின்மை (அபரிக்ரஹம்) ஆகிய கொள்கைகள், அனைத்தையும் படைத்தவன் இறைவன் என்பதால் அனைத்தும் அவனுக்கே சொந்தமானவை என்ற முழுமையான அணுகுமுறையிலிருந்து உருவாகின்றன. (ஈசாவாஸ்ய உபநிடதம், மந்திரம் 1)

எல்லா மனிதர்களும் ஒரே இறைவனின் வெளிப்பாடுகளாக இருப்பதால், இந்தப் பிரபஞ்சத்தில் உள்ள அனைத்தும் அனைவருக்கும் சமமாகப் பகிர்ந்தளிக்கப்பட வேண்டும்.

தனக்குரிய நியாயமான பங்கைவிட அதிகமாக நுகரவோ, உடைமையாக வைத்திருக்கவோ எந்தவொரு தனிநபருக்கும் உரிமை இல்லை. எனவே, தனக்குரிய பங்கை விட அதிகமாக எடுத்துக்கொள்பவர் திருட்டில் ஈடுபடுபவராகிறார்.

இறைவனைத் தேடுபவர் திருடிக்கொண்டே, அதே நேரத்தில் இறைவனைப் பின்பற்றுவதாகவோ அன்பைப் போற்றுவதாகவோ கூற முடியாது.

இதனால்தான், “ஒரு ஒட்டகம் தையல் ஊசியின் காதில் நுழைந்துவிடலாம்; ஆனால் ஒரு செல்வந்தன் இறைவனுடைய ராஜ்யத்தில் நுழைவது கடினம்” என்ற கருத்து கூறப்படுகிறது.

காந்திஜி கூறினார்:

“ஒவ்வொருவருடைய தேவையையும் நிறைவேற்றுவதற்குப் போதுமான வளம் இந்த உலகத்தில் இருக்கிறது; ஆனால் ஒவ்வொருவருடைய பேராசையையும் நிறைவேற்றுவதற்குப் போதுமான வளம் இல்லை.”

இந்தக் கூற்று எளிமையான வாழ்க்கை, நுகர்வில் கடைப்பிடிக்க வேண்டிய அறநெறி வரம்புகள், உபரியாக உள்ள வளங்களைப் பிறருடன் பகிர்ந்துகொள்வது ஆகியவற்றின் முக்கியத்துவத்தை எடுத்துரைக்கிறது.

விருப்பங்களைத் திட்டமிட்டுத் தன்னார்வத்துடன் கட்டுப்படுத்திக்கொள்வது, கட்டாய வறுமையிலிருந்து முற்றிலும் வேறுபட்டது. அதேபோல், வரவு செலவுத் திட்டத்தின் காரணமாக விருப்பங்களைக் குறைத்துக்கொள்வதும் தன்னார்வத் துறவிலிருந்து வேறுபட்டதாகும்.

தன்னார்வத்துடன் தேவைகளைக் கட்டுப்படுத்திக்கொள்வது எதிர்மறையான செயலல்ல; அது சக மனிதர்களின் மீதான அன்பின் நேர்மறையான வெளிப்பாடாகும்.

தன்னார்வ எளிமை அல்லது உடைமைப் பற்றின்மை என்பதற்கு, மனித உழைப்பு, திறமைகள், ஆற்றல்கள் ஆகியவற்றை முழுமையாகப் பயன்படுத்தாமல் வீணடிக்க வேண்டும் என்று பொருளல்ல.

அவற்றைச் சரியான திசையில் அதிகபட்ச அளவிற்குப் பயன்படுத்த வேண்டும். ஒவ்வொருவரும் தங்களுடைய இயல்பான திறமைகளுக்கும் ஆற்றல்களுக்கும் ஏற்ப முழுமையாக உழைக்க வேண்டும். ஆனால் தங்களுடைய உண்மையான தேவைகளுக்கு ஏற்ப மிகக் குறைந்த அளவையே எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும்.

ஒருவரிடம் தேவைக்கு அதிகமான செல்வம் இருந்தால், அவர் அந்தச் செல்வத்தின் அறங்காவலராகச் செயல்பட்டு, அதைச் சமுதாயத்தின் நலனுக்காக மிகச் சிறந்த முறையில் பயன்படுத்த வேண்டும்.

4. பக்தி யோகம் என்பது அநீதியைச் சகித்துக்கொள்வதல்ல

பக்தி யோகம் என்பது தற்காப்பற்ற நிலையில் செயலற்றிருப்பதையோ, போராடுவதை விட்டுவிடுவதையோ, அநீதிகளைப் பொறுத்துக்கொள்வதையோ குறிக்காது.

காந்திஜி ஒருமுறை கூறினார்:

“நான் ஒரு பாம்பைக்கூட நேசிக்கிறேன் என்றாலும், அது உங்களைக் கடிக்க வந்தால் அதைக் கொல்ல வேண்டும்.”

எனவே, பகவத் கீதையில் முரண்பாடு ஏதுமில்லை. பக்தி யோகம் அர்ஜுனனுக்கு அனைவரையும் நேசிக்கக் கற்றுக்கொடுக்கிறது; அதே நேரத்தில் கர்ம யோகம் தீமையை எதிர்த்துப் போராடவும் தர்மத்தைப் பாதுகாக்கவும் அவனுக்குக் கட்டளையிடுகிறது.

தற்கொலை செய்துகொள்வதும் மற்றொரு மனிதரைக் கொல்வதும் மிகக் கொடிய பாவங்களில் அடங்கும் என்று வேத நூல்கள் கூறுகின்றன. இதனை பிரம்மஹத்தி பாவம் என்று அழைக்கிறார்கள். அதாவது, உயிர்கள் அனைத்திற்குள்ளும் உறையும் இறைவனைக் கொல்வதாகும்.

ஆனால், மக்களைக் காப்பது அர்ஜுனனின் ஒரு வீரனுக்குரிய கடமையாக இருந்தது. தர்மத்தை மீறாமலும் கர்ம விதிகளில் சிக்கிக்கொள்ளாமலும் தன்னுடைய கடமையை எவ்வாறு நிறைவேற்றுவது என்பதை கிருஷ்ணர் அவனுக்கு விளக்கினார்.

அகிம்சை அதன் மிகவும் செயலூக்கமான வடிவத்தை அடையும்போது அது சத்தியாகிரகமாக மாறுகிறது. சத்தியாகிரகமே காந்திஜியின் பிரம்மாஸ்திரம்; அதாவது, 'பிரம்மத்தின் ஆயுதம்'.

'சத்யா' என்பது பொய்க்கு எதிரான உண்மையைப் பேசுவது மட்டுமல்ல. 'சத்யா' என்பது சத்தியத்தையும் பிரம்மத்தையும் குறிக்கிறது. 'ஆகிரகம்' என்பது இங்கு கோபத்தைக் குறிக்கவில்லை; உறுதியைக் குறிக்கிறது.

சத்தியத்தில் உறுதியாக நிலைத்திருப்பதே சத்தியாகிரகம். அது செயல்பாட்டில் வெளிப்படும் ஆன்ம சக்தியாகும்.

காந்திஜியின் கருத்துப்படி, சத்தியாகிரகம் என்பது மரணத்தை எதிர்கொள்ள வேண்டியிருந்தாலும், தீமை செய்பவரிடம் எந்தவிதமான பகைமையையும் கொள்ளாமல், சத்தியத்தில் அச்சமின்றி உறுதியாக நிலைத்திருப்பதாகும்.

தவறு செய்பவரின் இதயத்தில் உறங்கிக்கொண்டிருக்கும் சத்திய உணர்வை, நியாயமான எடுத்துரைத்தல், சுய தியாகம், தன்னார்வமாகத் துன்பத்தை ஏற்றுக்கொள்ளுதல் ஆகியவற்றின் மூலம் விழிப்படையச் செய்வதே சத்தியாகிரகத்தின் நோக்கமாகும்.

சத்தியாகிரகி எந்தவிதமான வலிமையையும் பயன்படுத்தித் தனது எதிரியை அடக்கவோ, துன்புறுத்தவோ முயலுவதில்லை.

தீமை செய்பவர் தன்னுடைய சுயத்தின் ஒரு விரிவாக்கமாகவே கருதப்படுகிறார். எனவே, அவருக்குத் தீங்கு விளைவிக்க எந்த முயற்சியும் மேற்கொள்ளப்படுவதில்லை. மாறாக, தன்னலமற்ற தியாகத்தின் மூலம் அவருக்குள் இருக்கும் சத்தியத்தை உணரச் செய்வதற்கான நேர்மையான, அச்சமற்ற முயற்சியே மேற்கொள்ளப்படுகிறது.

இவ்வாறு சத்தியாகிரகம் அதைப் பின்பற்றுபவருக்கும் தவறு செய்பவருக்கும் உயர்வை அளிக்கிறது.

தவறு செய்பவரை அவமானப்படுத்துவது ஒருபோதும் சத்தியாகிரகியின் நோக்கமல்ல. அவருடைய அறிவுக்கு மட்டும் வேண்டுகோள் விடுப்பதில்லை; அவருடைய இதயத்தையே எப்போதும் தொட வேண்டும்.

தவறு செய்பவர்களைத் தன்னுடைய வழிக்குத் திருப்புவது சத்தியாகிரகியின் நோக்கமல்ல. அவர்களைச் சிறந்த மனிதர்களாக மாறுவதற்கு உதவுவதே அதன் நோக்கமாகும்.

குடும்பம், சமுதாயம், நாடு போன்றவற்றில் விரும்பிய மாற்றத்தை ஏற்படுத்துவதற்காக எந்தவொரு தனிநபரும் அல்லது தனிநபர்களின் குழுவும் சத்தியாகிரகத்தைப் பின்பற்றலாம்.

காந்திஜி எழுதினார்:

"மனிதகுலம் அன்பின் விதியை உணர்வுபூர்வமாகப் பின்பற்றுமா என்பது எனக்குத் தெரியாது. ஆனால் அது என்னைக் கவலைப்படுத்த வேண்டியதில்லை. நாம் ஏற்றுக்கொண்டாலும் ஏற்றுக்கொள்ளாவிட்டாலும், ஈர்ப்பு விதி செயல்படுவதைப் போலவே அன்பின் விதியும் செயல்படும்.

அன்பின் விதியைக் கண்டறிந்தவர், நமது நவீன விஞ்ஞானிகள் எவரையும் விட மிகச் சிறந்த விஞ்ஞானி ஆவார். ஆனால் நாம் இன்னும் போதுமான தூரம் ஆராயவில்லை. அதனால்தான் அன்பின் விதி செயல்படும் அனைத்து வழிகளையும் எல்லோராலும் காண முடியவில்லை."

முழுமையான சரணாகதியே பக்தி

பக்தி யோகத்தில் இறைவனிடம் முழுமையாகச் சரணடைவது இன்றியமையாததாகும்.

இறைவன் நம்முன் தோன்றினாலும் சரி, மறைந்தாலும் சரி, நாம் அவரிடம் சரணடைந்து அவருடைய விருப்பத்திற்கேற்ப வாழ வேண்டும்.

நாம் விரும்பியபடி இறைவன் செயல்பட வேண்டும் என்று அவரிடம் கேட்டுக்கொண்டால், அது சரணாகதி அல்ல; அவருக்குக் கட்டளையிடுவதாகும்.

இறைவன் நமக்குக் கீழ்ப்படிய வேண்டும் என்று விரும்பிக்கொண்டே, நாம் அவரிடம் சரணடைந்துவிட்டதாகக் கருத முடியாது.

எது சிறந்தது, அதை எப்போது, எவ்வாறு செய்ய வேண்டும் என்பதெல்லாம் இறைவனுக்குத் தெரியும். எனவே, அனைத்தையும் முழுமையாக அவரிடம் ஒப்படைத்துவிட வேண்டும். இதுவே உண்மையான சரணாகதியும் பக்தியும் ஆகும்.

பக்தர் தாம் விரும்பி வழிபடும் இஷ்ட தெய்வத்தை உறுதியாகப் பற்றிக்கொள்கிறார். எல்லா நேரங்களிலும் இறைவனுடைய இருப்பை உணர்வதே பக்தரின் மகிழ்ச்சியாகும்.

இறுதியில், இந்த அனுபவத்தின் மூலம் அவர் தனது தாழ்ந்த சுய உணர்வையும் அகந்தையையும் இழக்கிறார். எஞ்சியிருப்பது அன்பு மட்டுமே.

எனவேதான், “இறைவனே அன்பு” என்று கூறப்படுகிறது.

பக்தரின் மனம் இனி சாதாரண மனமாக இருப்பதில்லை; அது அன்பாகவே மாறிவிடுகிறது. அந்த அன்பு சத்-சித்-ஆனந்தம் எனப்படும் நிலையாகும். அதாவது, நித்திய இருப்பு, பேருணர்வு, பேரானந்தம் ஆகியவற்றின் ஒருமித்த நிலை.

அத்தியாயம் 16

கர்ம யோகம் (செயல்பாடு மற்றும் தன்னலமற்ற சேவையின் பாதை)

“பாரதா! உனது இதயத்தில் பரமாத்மாவைப் பற்றித் தோன்றும் சந்தேகங்களை ஞானம் என்னும் வாளால் வெட்டி அகற்று. எழுந்து நின்று கர்ம யோகத்தின் பாதையை மேற்கொள்!” (பகவத் கீதை 4:42)

பகவத் கீதை அர்ஜுனனுக்கு மட்டுமல்ல, நம் ஒவ்வொருவருக்கும் உரைக்கப்பட்டதாகும். கிருஷ்ணர் அர்ஜுனனை ‘பாரதா’ என்று அழைத்தார். சமஸ்கிருதத்தில் ‘பா’ (Bha) என்பது ஒளியையும் ஞானத்தையும் குறிக்கிறது; ‘ரத’ (Rata) என்பது அவற்றில் ஈடுபாட்டுடன் இருப்பவரைக் குறிக்கிறது. எனவே, ‘பாரதா’ என்பது ஞான ஒளியில் ஈடுபாடு கொண்டவர் என்று பொருள்படும். முனிவர்கள் ஞானம் பெற்றவர்களை ‘பாரதர்’ என்று அழைத்தனர். அவர்கள் வாழ்ந்த நிலம் ‘பாரதம்’ என்று அழைக்கப்பட்டது.

ஆன்மிக இந்தியாவான பாரதத்திற்கு எல்லைகள் கிடையாது. அது தனது தெய்வீக ஞான ஒளியை உலகம் முழுவதற்கும் வழங்குகிறது. சிந்து நதிக்கு அப்பால் வாழ்ந்த மக்களைப் பெர்சியர்கள் ‘ஹிந்துக்கள்’ என்று குறிப்பிட்டனர். எனவே, ‘ஹிந்து’ என்ற சொல் முதலில் ஒரு மத அடையாளமாக இல்லாமல், புவியியல் அடையாளமாகவே பயன்படுத்தப்பட்டது.

தொன்றுதொட்டு இந்த நிலம் ஒரு குறிப்பிட்ட கடவுளின் மீதான நம்பிக்கையாலோ அல்லது ஒரு குறிப்பிட்ட நூலைப் பின்பற்றுவதாலோ வரையறுக்கப்படவில்லை. இது சனாதன தர்மத்தை (நித்திய உண்மையை) பின்பற்றுவோருக்கும், ஆன்மிக ஞானம், உண்மை மற்றும் முக்தியைத் தேடுவோருக்கும் உரிய நிலமாகும். எனவே, பிற மதங்களைப் பின்பற்றுவோரும் மதமாற்றச் சடங்குகளுக்கு உட்படாமலும், இந்து சமூக அமைப்பில் தங்களை இணைத்துக்கொள்ள வேண்டிய கட்டாயமின்றியும் சனாதன தர்மத்தைக் கடைப்பிடிக்க முடியும்.

சனாதன தர்மம் என்பது வழக்கமான பொருளில் ஒரு மதம் அல்ல. ஏனெனில், அதற்கு ஒரு குறிப்பிட்ட நிறுவனர் அல்லது தூதர் கிடையாது. எவ்வளவு உயர்ந்த ஆன்மிக நிலையை ஒருவர் அடைந்திருந்தாலும், உண்மை தமக்கு மட்டுமே சொந்தம் என்று கூறும் தனியுரிமையை அது ஏற்றுக்கொள்வதில்லை. சனாதன தர்மம் என்பது ஒரே மாதிரியான மத நம்பிக்கைகளைப் பின்பற்றுவதல்ல; மாறாக, துவைதம் அல்லது அத்வைதம், சைவம் அல்லது வைணவம், ஏகத்துவம் அல்லது அனைத்தும் இறைவனே என்ற தத்துவம் போன்ற பல்வேறு கருத்துகளையும் அவற்றின் இணைப்புகளையும் உள்ளடக்கிய ஆன்மிக வாழ்க்கை முறையாகும்.

எனவே, சனாதன தர்மம் பல வண்ணங்களைக் கொண்ட அழகிய துணியைப் போன்றதாகத் தோன்றுகிறது. ஆனால், அதன் அனைத்துப் பகுதிகளையும் இணைக்கும் பொதுவான நூல், பன்மையில் ஒருமையாக விளங்கும் பரம்பொருளைத் தேடுவதே ஆகும்.

ஆன்மிக வாழ்க்கை என்பது சுறுசுறுப்பான வாழ்க்கையிலிருந்து விலகி, தனிமையில் வாழ்ந்து, பிச்சை எடுப்பது மட்டுமல்ல. பிரச்சினைகளை நேருக்கு நேர் எதிர்கொண்டு, தீமையை எதிர்த்துப் போராடி, நன்மையின் பக்கம் உறுதியாக நிற்க வேண்டும் என்று பகவத் கீதை நமக்குக் கற்பிக்கிறது.

காந்தியடிகள் போன்ற தன்னையறிந்த மாமனிதர்கள் சமூகத்திலிருந்து விலகிச் செல்லவில்லை. மாறாக, சமூகத்துடன் இணைந்து, இந்த உலகத்தைச் சிறந்த இடமாக மாற்றுவதற்காகப் பாடுபட்டனர். துரதிர்ஷ்டவசமாக, அத்தகைய பெரிய மனிதர்களிடமிருந்து பாடம் கற்றுக்கொண்டு அவர்களின் வழியில் நடப்பதற்குப் பதிலாக, அவர்களை உயர்ந்த பீடத்தில் அமர்த்தி வணங்குவதிலேயே நாம் அதிகம் ஈடுபடுகிறோம்.

இந்தியா சுதந்திரம் பெற்ற காலத்தில், நாடு மதக் கலவரங்களால் பாதிக்கப்பட்டிருந்தது. அப்போது காந்தியடிகள் 78 வயதிலும், படுகொலை செய்யப்பட்ட நாள்வரை உண்மையான கர்ம யோகியைப் போல ஓய்வின்றிப் பணியாற்றினார். கலவரங்கள் அதிகம் நிகழ்ந்த பகுதிகளுக்குச் சென்று, மோதிக்கொண்டிருந்த சமூகங்களிடையே அமைதியை ஏற்படுத்த முயன்றார். மனிதர்கள் மிருகங்களைப் போல மாறி, கொலைகள், பாலியல் வன்கொடுமைகள், கொள்ளைகள், வீடுகளுக்குத் தீ வைத்தல் போன்ற கொடூரச் செயல்களில் ஈடுபட்டனர்.

மனிதர்கள் மிருகங்களாக மாறிவிடாமல், மனிதர்களாகவே வாழ வேண்டும் என்றும், தேவைப்பட்டால் மனிதர்களாகவே இறப்பதற்குத் தயாராக இருக்க வேண்டும் என்றும் காந்தியடிகள் மக்களுக்கு அறிவுறுத்தினார். நாட்டில் அமைதியையும் ஒழுங்கையும் நிலைநாட்டுவதற்காகப் பிரதமர், உள்துறை அமைச்சர் மற்றும் பிற தலைவர்களுடன் ஒருங்கிணைந்து செயல்படுவதிலும் அவர் மும்முரமாக இருந்தார்.

காந்தியடிகள் இச்செயல்பாடுகளால் தனிப்பட்ட முறையில் எதையும் ஆதாயமாகப் பெறவில்லை. சக மனிதர்களிடமிருந்த அன்பாலும் அவர்களுக்குச் சேவை செய்ய வேண்டும் என்ற விருப்பத்தாலும் அவர் பணியாற்றினார்.

பகவத் கீதையின் செய்தியை அவர் ஒரே சொற்றொடரில் சுருக்கினார்: 'நிஷ்காம கர்மம்'. இதன் நேரடிப் பொருள், 'காமம் அல்லது தன்னல ஆசையற்ற செயல்' என்பதாகும். இங்கு 'காமம்' என்பது வெறும் ஆசையைக் குறிக்கவில்லை; அது 'சுயநல ஆசையைக்' குறிக்கிறது.

ஆசைதான் வாழ்க்கையின் எரிபொருள் என்பதை நாம் புரிந்துகொள்வது முக்கியம். ஆசை இல்லாமல் எதையும் சாதிக்க முடியாது. முக்தி போன்ற மாபெரும் இலக்குகளை

அடைவதோ, உயிரினப் பெருக்கம் மற்றும் வாழ்க்கையின் தொடர்ச்சி போன்ற இயற்கையான நிகழ்வுகளோ கூட ஆசையின்றி சாத்தியமில்லை.

நிஷ்காம கர்மம் என்பது வெறுமனே பிறருக்கு உதவும் தொண்டுச் செயல்கள் மட்டுமல்ல. பிறருக்கு நன்மை பயக்கும் செயல்களில்கூட கணிசமான அளவு அகந்தை கலந்திருக்கலாம். சுயநல நோக்கமின்றிச் செயல்படுவது மனதைத் தூய்மைப்படுத்துகிறது. ஏனெனில், அத்தகைய செயல்களைச் செய்பவர் பின்னாளில் அகந்தையால் உந்தப்படுவதற்கான வாய்ப்பு குறைகிறது.

செயல்களின் பலனைப் பற்றிக் கவலைப்பட வேண்டாம் என்று கீதை நமக்குக் கூறுகிறது. இரண்டாம் அத்தியாயம், 48ஆம் சுலோகத்தில், 'யோகஸ்த: குரு கர்மாணி' என்று கூறப்பட்டுள்ளது. முதலில் யோக நிலையில் உன்னை நிலைநிறுத்திக்கொள்; பின்னர் உனது கடமைகளைச் செய். அப்போது உனது செயல்கள் சிறப்பாக அமையும்.

யோகத்தில் நிலைபெறுவது என்பது ஒன்றிணைந்த நிலையில் இருப்பதாகும். உன்னைச் சுற்றியுள்ள அனைத்துடனும் நீ ஒன்றாக இருப்பதை உணர்வதாகும்.

பகவத் கீதை (2:50) மேலும் கூறுகிறது: 'யோகஹ கர்மசு கௌசலம்' — யோகம் என்பது செயல்களில் சிறந்து விளங்குவதாகும்.

ஒருவருக்குத் தேவையானதைச் செய்துவிட்டு, 'நான் ஒருவருக்காக இவ்வளவு செய்திருக்கிறேன்' என்று கணக்குப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தால், அவர் மனத்தின் மிகத் தாழ்ந்த நிலையில் இருக்கிறார். தனது செயல்களுக்குப் பதிலாக மற்றவர்கள் தன்னிடம் அன்பாகவும் நன்றியுடனும் நடந்துகொள்ள வேண்டும் என்று அவர் எதிர்பார்க்கிறார். இதனால் அவர் தவிர்க்க முடியாமல் துன்பப்படுவார்.

மற்றவர்கள் அவரைப் புகழ்ந்தால், அது அகந்தையை வளர்த்து அவரைச் சரியான பாதையிலிருந்து விலகச் செய்யலாம். அவர்கள் அன்பாக நடந்துகொள்ளாவிட்டால், அவர் ஏமாற்றமடைந்து, சேவை செய்வதையே முற்றிலும் கைவிடலாம்.

சிறந்த கர்ம யோகிக்கு மற்றொரு எடுத்துக்காட்டு டாக்டர் ஏ.பி.ஜே. அப்துல் கலாம் அவர்கள். குடும்பப் பொறுப்புகளோ குறிப்பிடத்தக்க தனிப்பட்ட சொத்துகளோ இல்லாத நிலையில், நாட்டிற்காகப் பணியாற்றுவதையே அவர் தனது வாழ்க்கையாக அர்ப்பணித்தார். ஓய்வுபெற்ற பின்னரும் இளைஞர்களுக்கு ஊக்கமளிக்கும் நூல்களை எழுதுவதிலும், கற்பிப்பதிலும் ஈடுபட்டிருந்த அவர், தனது இறுதி மூச்சுவரை பணியாற்றினார்.

"உலக நலனுக்காகத் தொடர்ந்து பாடுபடு. தன்னலமற்ற செயல்களில் ஈடுபடுவதன் மூலம் ஒருவர் வாழ்க்கையின் உயர்ந்த இலக்கை அடைகிறார்." (பகவத் கீதை 3:19)

"பிறருடைய நலனை எப்போதும் மனதில் கொண்டு உனது கடமைகளைச் செய். இத்தகைய செயல்களின் மூலமாகவே மன்னர் ஜனகர் பூரணத்துவத்தை அடைந்தார். மற்றவர்களும் இதே பாதையைப் பின்பற்றியுள்ளனர்." (பகவத் கீதை 3:20)

“ஒரு சிறந்த மனிதர் எதைச் செய்கிறாரோ, மற்றவர்களும் அதையே செய்ய முயற்சிப்பார்கள். அவர் ஏற்படுத்தும் முன்மாதிரியை உலகமே பின்பற்றும்.” (பகவத் கீதை 3:21)

“மூவுலகங்களிலும் நான் அடைய வேண்டிய எந்தப் பொருளும் இல்லை. என்னிடம் இல்லாததும் எதுவுமில்லை. இருந்தபோதிலும், எனக்கென்று எந்தத் தேவையும் இல்லாமல் நான் தொடர்ந்து செயல்படுகிறேன்.” (பகவத் கீதை 3:22)

“அறியாமையில் இருப்பவர்கள் பற்றுதலுடன் செயல்படுகிறார்கள். ஆனால், ஞானமுள்ளவர் சமூகத்தின் நலனைக் கருத்தில்கொண்டு பற்றுதலின்றிச் செயல்பட வேண்டும்.” (பகவத் கீதை 3:25)

“ஞானமுள்ளவர் அறியாமையில் இருப்பவர்களின் செயல்களுக்குத் தடையாக இருக்கக்கூடாது. தாமே முன்மாதிரியாக வாழ்ந்து, மற்றவர்களும் பின்பற்றும் வகையில் செயல்பட வேண்டும்.” (பகவத் கீதை 3:26)

ஒரு தனிமனிதனின் நலன் என்பது சமூகத்தின் நலனுக்குள் அடங்கியுள்ளது. ஒரு சமூகம் முறையாகச் செயல்படுவதற்கு மக்களுக்கு வழிகாட்டும் ஆசாரியர்களும், உள்நாட்டு மற்றும் வெளிநாட்டுப் பகைவர்களிடமிருந்து மக்களைப் பாதுகாக்கும் தலைவர்களும், செல்வத்தை உருவாக்கும் தொழில்முனைவோரும் விவசாயிகளும், சமூகத்திற்குச் சேவை செய்யும் பணியாளர்களும், தொழில் வல்லுநர்களும் தேவைப்படுகிறார்கள். இந்த நான்கு வகைகளையும் உழைப்புப் பிரிவுகளாகக் கருதலாம்.

“ஒருவருடைய குணத்தையும் (தன்மை), கர்மத்தையும் (செயல்) அடிப்படையாகக் கொண்டு நான்கு சமூகப் பிரிவுகளை நான் உருவாக்கினேன். இருந்தபோதிலும், நான் மாறாதவனாகவும் செயல்களின் பயன்களால் பாதிக்கப்படாதவனாகவும் இருக்கிறேன்.” (பகவத் கீதை 4:13)

பகவத் கீதையில் இவ்வளவு தவறாகப் பொருள் கொள்ளப்பட்ட வேறு சுலோகம் இருக்க முடியாது. இந்தப் பிரிவு ஒருவருடைய குணம் மற்றும் செயல்களை அடிப்படையாகக் கொண்டதே தவிர, பிறப்பை அடிப்படையாகக் கொண்டதல்ல. எந்தச் சமூகப் பிரிவைச் சேர்ந்தவராக இருந்தாலும், ஒவ்வொருவரும் தமது ஆர்வம் மற்றும் தகுதியின் அடிப்படையில் தங்களுக்கான செயல்துறையைத் தேர்ந்தெடுக்கலாம்.

‘மாயை’ என்ற அத்தியாயத்தில் சத்துவம், ரஜஸ், தமஸ் ஆகிய மூன்று குணங்கள் விளக்கப்பட்டன. ஒருவரிடம் இந்தக் குணங்களில் ஒன்று அல்லது ஒன்றுக்கும் மேற்பட்ட குணங்கள் எந்த அளவுக்கு மேலோங்கியுள்ளன என்பதைப் பொறுத்து இந்த நான்கு பிரிவுகளும் பின்வருமாறு வகைப்படுத்தப்படுகின்றன.

ஒருவரிடம் சத்துவ குணம் மேலோங்கியிருந்தால், அவர் அறிவாற்றலும் மனச்சமநிலையும் கொண்டவராக இருப்பார். இத்தகையவர்கள் இயல்பாகவே வேதங்களையும் ஆன்மிக நூல்களையும் கற்பதிலும், அந்த அறிவை மற்றவர்களுக்குக்

கற்பிப்பதிலும் கவனம் செலுத்துவார்கள். இவர்கள் பிராமணர்கள் என்று அழைக்கப்படுகிறார்கள்.

ஒருவரிடம் ரஜஸ் குணம் மேலோங்கியிருந்து, ஓரளவு சத்துவ குணமும் இருந்தால், அவர் வலிமையும் சுறுசுறுப்பான மனமும் கொண்டவராக இருப்பார். இத்தகையவர்கள் மக்களை வழிநடத்துவதிலும் பாதுகாப்பதிலும் இயல்பாகவே ஆர்வம் கொண்டிருப்பார்கள். இவர்கள் க்ஷத்திரிய தர்மத்தைச் சார்ந்தவர்கள்; க்ஷத்திரியர்கள் என்று அழைக்கப்படுகிறார்கள்.

மூன்று குணங்களும் ஏறத்தாழ சம அளவில் உள்ளவர்களுக்குச் செல்வத்தை ஈட்டுவதிலும் உற்பத்தி செய்வதிலும் ஆர்வம் இருக்கும். இவர்கள் வைசியர்கள் என்று அழைக்கப்படுகிறார்கள்.

ஒருவரிடம் தமஸ் குணம் மேலோங்கியிருந்து, ஓரளவு சத்துவம் மற்றும் ரஜஸ் குணங்களும் இருந்தால், அவர் கடினமாக உழைக்கும் இயல்புடையவராக இருப்பார். இவர்கள் சூத்திரர்கள் என்று அழைக்கப்படுகிறார்கள்.

வியாசர் மீனவர் சமூகத்தைச் சேர்ந்தவர். இருந்தபோதிலும், அவர் மகத்தான முனிவராகவும் நூலாசிரியராகவும் உயர்ந்தார். வால்மீகி வேடர் சமூகத்தைச் சேர்ந்தவர்; பின்னர் மகத்தான முனிவராகவும் நூலாசிரியராகவும் விளங்கினார். க்ஷத்திரிய குலத்தில் பிறக்காத பல வீரர்கள் சிறந்த ஆட்சியாளர்களாக உயர்ந்தனர்.

எனவே, ஒருவருடைய பிறப்பு அவரது சமூகப் பங்கைத் தீர்மானிப்பதில்லை. அவர் தேர்ந்தெடுக்கும் செயல்துறையும் அவரது தகுதியுமே சமூகத்தில் அவரது பங்கைத் தீர்மானிக்கின்றன.

1. பிராமணர்கள்

உண்மையான பிராமணர் என்பவர் தன்னையறிந்தவராகவும், அந்த ஞானத்தைப் பிறரும் அடைவதற்கு வழிகாட்டுபவராகவும் இருப்பவர்.

‘ஆசாரியர்’ (Acharya) என்பது சமஸ்கிருதச் சொல். இது ‘தனது நடத்தையின் மூலம் கற்பிப்பவர்’ என்று பொருள்படும். ஆசிரியர் என்றால் அறிவியல் அல்லது மொழிகளைக் கற்பிப்பவர் மட்டுமே என்று பொருளல்ல.

‘குரு சாக்ஷாத் பரபிரம்மா’ என்று கூறும் சமஸ்கிருதப் பழமொழி ஒன்று உள்ளது. ஆசாரியராக இருப்பது என்பது வெறும் அதிகாரப் பதவியில் இருப்பதல்ல; அது மிகுந்த பொறுப்புடன் செயல்படுவதாகும்.

துரதிர்ஷ்டவசமாக, இன்றைய காலத்தில் பல ஆசிரியர்கள் அதிக ஊதியம் பெறுகின்றனர்; ஆனால் கற்பிப்பதில் அரிதாகவே ஈடுபடுகின்றனர். தனிப்பட்ட பயிற்சி வகுப்புகள், கடன் கொடுத்து வட்டி வசூலித்தல், ரியல் எஸ்டேட்

பரிவர்த்தனைகள், ஆயுள் காப்பீட்டு வணிகம் போன்றவற்றின் மூலம் கூடுதல் பணம் சம்பாதிப்பதிலேயே அவர்கள் பெரும்பாலும் ஈடுபடுகின்றனர்.

பெற்றோர்களும் ஆசிரியர்களும் இளம் மனங்களில் பெரும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்துவதால், இத்தகையவர்கள் எதிர்காலத் தலைமுறையினருக்குத் தவறான முன்மாதிரிகளாக மாறுகின்றனர்.

காந்தியடிகளின் வாழ்க்கையிலிருந்து ஒரு நிகழ்வு

ஒரு பெண் தனது மகன் அதிகமாகச் சர்க்கரை சாப்பிடுவதைக் கண்டு கவலைப்பட்டார். எவ்வளவு அறிவுரை கூறியும் அவன் அந்தப் பழக்கத்தை நிறுத்தவில்லை. முற்றிலும் விரக்தியடைந்த அவர், தனது மகனின் பெரும் ஆதர்ச நாயகரான காந்தியடிகளைச் சந்திக்க அழைத்துச் செல்ல முடிவு செய்தார்.

அவர் மிகுந்த மரியாதையுடன் காந்தியடிகளை அணுகி, "ஐயா, என் மகன் அதிகமாகச் சர்க்கரை சாப்பிடுகிறான். அது அவனது உடல்நலத்திற்குத் தீங்கு விளைவிக்கும். தயவுசெய்து அவனிடம் சர்க்கரை சாப்பிடுவதை நிறுத்துமாறு அறிவுரை கூற முடியுமா?" என்று கேட்டார்.

காந்தியடிகள் அந்தத் தாயின் வேண்டுகோளை கவனமாகக் கேட்டுவிட்டு, "தயவுசெய்து வீட்டிற்குச் செல்லுங்கள். இரண்டு வாரங்கள் கழித்து மீண்டும் வாருங்கள்" என்று கூறினார்.

காந்தியடிகள் ஏன் அப்போதே சிறுவனிடம் சர்க்கரை சாப்பிடுவதை நிறுத்துமாறு கூறவில்லை என்று அந்தப் பெண் குழப்பமடைந்தார். இருந்தாலும், மகனின் கையைப் பிடித்துக்கொண்டு வீட்டிற்குத் திரும்பினார்.

இரண்டு வாரங்களுக்குப் பிறகு, அவர் மீண்டும் தனது மகனுடன் வந்தார். காந்தியடிகள் சிறுவனைப் பார்த்து, "மகனே, நீ சர்க்கரை சாப்பிடுவதை நிறுத்த வேண்டும். அது உனது உடல்நலத்திற்குத் தீங்கு விளைவிக்கும்" என்று கூறினார்.

சிறுவன் தலையசைத்து, இனிமேல் அந்தப் பழக்கத்தைத் தொடரமாட்டேன் என்று உறுதியளித்தான்.

அந்தச் சிறுவனின் தாய் காந்தியடிகளிடம், "ஐயா, இதையே ஏன் இரண்டு வாரங்களுக்கு முன்பே அவரிடம் கூறவில்லை?" என்று கேட்டார்.

காந்தியடிகள் புன்னகையுடன், "இரண்டு வாரங்களுக்கு முன்பு நானே சர்க்கரை சாப்பிட்டுக்கொண்டிருந்தேன்" என்று பதிலளித்தார்.

தாம் கடைப்பிடிக்காத ஒன்றை மற்றவர்களுக்கு அறிவுறுத்தக் கூடாது என்ற அளவுக்கு நேர்மையும் ஒழுக்கமும் கொண்டவராகக் காந்தியடிகள் வாழ்ந்தார்.

“பல மைல்கள் தொலைவில் இருக்கும் ஓர் ஆசிரியர்கூட, தனது வாழ்க்கை முறையின் மூலம் மாணவர்களின் உள்ளங்களைப் பாதிக்க முடியும்” என்று காந்தியடிகள் கூறினார்.

“கோழையான ஓர் ஆசிரியர் தனது மாணவர்களுக்குத் துணிச்சலைக் கற்றுக்கொடுக்க ஒருபோதும் வெற்றிபெற முடியாது. சுயக்கட்டுப்பாடு இல்லாத ஒருவர், அதன் மதிப்பைத் தனது மாணவர்களுக்குக் கற்பிக்க முடியாது. நான் பொய்யனாக இருந்துகொண்டு மற்றவர்களுக்கு உண்மை பேசக் கற்பித்தால், அது எனது நேரத்தை வீணடிப்பதாகும்.

எனவே, என்னுடன் வாழ்ந்த மாணவர்களுக்கு நான் எப்போதும் ஒரு வாழும் முன்மாதிரியாக இருக்க வேண்டும் என்பதை உணர்ந்தேன். அந்த வகையில், அவர்களே எனது ஆசிரியர்களாக மாறினார்கள். அவர்களுக்காகவாவது நான் நல்லவனாகவும் நேர்மையான வாழ்க்கை வாழ்பவனாகவும் இருக்க வேண்டும் என்பதை அவர்களிடமிருந்து கற்றுக்கொண்டேன்.”

2. தலைவர்கள்

ஒருவர் சுயநலமாகவோ ஏமாற்றும் வகையிலோ செயல்பட்டால், மக்கள், “பாருங்கள், அவர் அரசியல் செய்கிறார்!” என்று கூறுவார்கள். ஆனால், அதுதான் அரசியல் என்பதல்ல; அரசியல் என்பது தீமையான தொழிலும் அல்ல.

அரசியல் என்பது பொதுவாக உள்ளாட்சி அமைப்பு, மாநிலம் அல்லது நாடு போன்ற மக்களைக் கொண்ட குழுவை நிர்வகிப்பதற்கான செயல்பாடுகளைக் குறிக்கிறது. அதில் ஈடுபடுபவரின் குணத்தைப் பொறுத்து அது உயர்ந்த சேவையாகவும் இருக்கலாம்; தீய செயலாகவும் மாறலாம்.

“மதத்திற்கும் அரசியலுக்கும் எந்தத் தொடர்பும் இல்லை என்று கூறுபவர்கள், மதம் என்பதன் உண்மையான பொருளை அறியாதவர்கள். அன்றாட வாழ்க்கையில் எந்தத் தாக்கத்தையும் ஏற்படுத்தாத ஆன்மிகம் என்பது வெறும் வெற்றுக் கற்பனையே” என்று காந்தியடிகள் கூறினார்.

அரசியலை ஆன்மிகமயமாக்க வேண்டும் என்ற அவரது கருத்து, அரசியலையும் மதத்தையும் ஒன்றாகக் கலக்க வேண்டும் என்பதற்காக முன்வைக்கப்படவில்லை. மாறாக, அரசியல் கலாசாரத்தையும் நடைமுறைகளையும் ஒழுக்கநெறிகளின் அடிப்படையில் உயர்த்த வேண்டும் என்ற தீவிரமான வேண்டுகோளாக அது அமைந்தது.

காந்தியடிகளின் மதம் பற்றிய கருத்து, ஒரு குறிப்பிட்ட மதப்பிரிவின் குறுகிய வரையறைகளைத் தாண்டியது. மதம் என்பது மனிதனை அவனுக்குள் இருக்கும் உண்மையுடன் இணைத்து, அவனது செயல்களைத் தூய்மைப்படுத்துவதாகும் என்று அவர் கூறினார்.

நடைமுறை உண்மைகளை நன்கு புரிந்துகொண்டவராக, அரசியல் களத்தின் எதார்த்த நிலைமைகளுக்கும் தனது ஒழுக்கவியல் கொள்கைகளுக்கும் இடையே சமநிலையை ஏற்படுத்த அவர் எப்போதும் முயன்றார்.

அரசியல் துறையில் புதிய தலைவர்களுக்கான தேவை இன்று மிகவும் அவசரமானதாக உள்ளது. இது சாதாரணத் தேவையல்ல; நெருக்கடி நிலையைச் சுட்டிக்காட்டும் தேவையாகும்.

இன்று பல அரசியல்வாதிகள் ஊழல்வாதிகளாகவும், அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்தி ஆதாயம் தேடுபவர்களாகவும் மாறிவிட்டனர். ஊழல் அதிகாரிகளைப் பாதுகாப்பதும், வாக்காளர்களின் பலவீனங்களைப் பயன்படுத்திப் பணம் மற்றும் மதுபானம் வழங்குவதும், சாதிப் பிளவுகளைத் தூண்டுவதும் போன்ற செயல்களிலும் அவர்கள் ஈடுபடுகின்றனர்.

உண்மையான தலைவர் மக்களைப் பொதுநலனை நோக்கி வழிநடத்துகிறார். மக்களுக்குச் சேவை செய்வதற்காகவும் அவர்களைப் பாதுகாப்பதற்காகவும் அவர் தனது உயிரைக்கூடத் தியாகம் செய்யத் தயாராக இருப்பார்.

காந்தியடிகள் சரியாகக் கூறியதுபோல, மோசமான அரசியலுக்கான தீர்வு 'அரசியல் இல்லாமை' அல்ல; 'நல்ல அரசியல்' ஆகும்.

எனவே, உயர்ந்த கொள்கைகளைக் கொண்டவர்கள் அரசியலுக்குள் நுழைந்து, தேர்தலில் வெற்றி பெறுகிறோமா அல்லது அதிகாரத்தைப் பெறுகிறோமா என்பதைப் பொருட்படுத்தாமல் மக்களுக்குச் சேவை செய்வது மிகவும் அவசியமாகும்.

ஜனநாயகம் என்பது பார்வையாளராக அமர்ந்து வேடிக்கை பார்க்கும் விளையாட்டு அல்ல; அனைவரும் பங்கேற்க வேண்டிய செயல்முறையாகும். எனவே, ஒவ்வொரு ஐந்து ஆண்டுகளுக்கும் ஒருமுறை வாக்களிப்பதோடு நின்றுவிடாமல், ஒவ்வொரு குடிமகனும் ஜனநாயகத்தில் தீவிரமாகப் பங்கேற்க வேண்டும்.

தனியாகச் செயல்பட்டோ அல்லது ஒரே சிந்தனையுடையவர்களுடன் இணைந்து அரசியல் கட்சி அல்லது அரசு சாரா அமைப்பை (NGO) உருவாக்கியோ, தகவல் அறியும் உரிமைச் சட்டம் (RTI), பொதுநல வழக்கு (PIL), சத்தியாகிரகம் போன்ற வழிமுறைகளின் மூலம் மக்களின் உரிமைகளுக்காகப் போராடலாம்.

3. தொழில்முனைவோர்

காந்தியடிகள் கூறினார்:

"ஒவ்வொரு மனிதனின் தேவையையும் பூர்த்தி செய்யும் அளவுக்குப் பூமியில் வளங்கள் உள்ளன; ஆனால் ஒவ்வொரு மனிதனின் பேராசையையும் பூர்த்தி செய்யும் அளவுக்கு அவை இல்லை."

பேராசை கொண்ட வணிகர்கள் மனித உறவுகளையும் மனித நலனையும் கருத்தில் கொள்ளாமல், இலாபத்தை மட்டுமே அடிப்படையாகக் கொண்டு சிந்தித்துச் செயல்படுகின்றனர்.

உண்மையான தொழில்முனைவோர் தன்னை ஒரு அறங்காவலராகக் கருத வேண்டும். எந்தவொரு தனிமனிதருக்கும் அல்லது சமூகத்திற்கும் துன்பத்தை ஏற்படுத்தாத வகையில் வணிகத்தை நிர்வகிப்பதே அவரது கடமையாகும்.

வாடிக்கையாளர்களுக்கு நியாயமான விலையில் பொருட்களையும் சேவைகளையும் வழங்குதல், தொழிலாளர்களுக்கு நியாயமான ஊதியம் வழங்குதல், அரசாங்கத்திற்குச் செலுத்த வேண்டிய வரிகளை உரிய நேரத்தில் செலுத்துதல் போன்றவை விழிப்புணர்வு கொண்ட தொழில்முனைவோரின் பொறுப்புகளாகும்.

சமூகத்தின் நலனுக்கு தொழில்முனைவும் முக்கியமானது. ஏனெனில், வேலை தேடுபவராக இருப்பதைவிட, மற்றவர்களுக்கு வேலைவாய்ப்பை வழங்குபவராக இருப்பது சிறந்ததாகும்.

தன்னுள் இருக்கும் அதே ஆன்மா அனைத்து உயிர்களிலும் குடிகொண்டுள்ளது என்பதை உணரும் ஒரு வணிகர், தனது வாடிக்கையாளர்களையோ அரசாங்கத்தையோ ஏமாற்ற முடியாது.

இருப்பினும், இன்றைய நடைமுறைச் சூழலில் உண்மையுடன் இருப்பது மிகவும் கடினம் என்று பல வணிகர்கள் கருதலாம். அத்தகையவர்கள் தொடக்கத்தில் தாராள மனப்பான்மையை வளர்த்துக்கொள்வதன் மூலமும், நேர்மையான மற்றும் பிறருக்கு நன்மை பயக்கும் செயல்களுக்குப் பங்களிப்பதன் மூலமும் ஆன்மிக முன்னேற்றத்தை அடையலாம்.

4. பணியாளர்கள் மற்றும் சேவையாளர்கள்

காந்தியடிகள் தனது ஆசிரமத்தில் நூல் நூற்றல், பெருக்குதல், கழிப்பறைகளைச் சுத்தம் செய்தல் போன்ற பணிகளைச் செய்தார். இதன் மூலம் உழைப்பில் கண்ணியம் இருக்கிறது என்பதையும், சேவையாளராக இருப்பதில் எந்த அவமானமும் இல்லை என்பதையும் அவர் எடுத்துக்காட்டினார்.

நாம் எந்தத் தொழிலில் அல்லது செயல்துறையில் இருந்தாலும், காந்தியடிகள் தனது வழக்கறிஞர் பணியை மேற்கொண்ட நேர்மையைப் போல நமது பணியையும் நேர்மையாகச் செய்ய முடியும்.

“எனது நினைவுக்கு எட்டியவரை, எனது தொழிலில் நான் ஒருபோதும் பொய்யை நாடியதில்லை என்று ஏற்கெனவே கூறியுள்ளேன். எனது சட்டப் பணியின் பெரும்பகுதி பொதுநலச் செயல்களுக்காகவே இருந்தது. அதற்காக எனது சொந்தச் செலவுகளைத் தவிர வேறு எந்தக் கட்டணத்தையும் நான் வசூலிக்கவில்லை. சில நேரங்களில் அந்தச் செலவுகளைக்கூட நானே ஏற்றுக்கொண்டேன்.

எனது வழக்கறிஞர் பணியைப் பற்றி இதைக் கூறியதன் மூலம் தேவையான அனைத்தையும் சொல்லிவிட்டதாக நினைத்தேன். ஆனால், நண்பர்கள் என்னிடம் மேலும் கூறுமாறு கேட்டுக்கொள்கிறார்கள். உண்மையிலிருந்து விலக மறுத்த சில நிகழ்வுகளைச் சுருக்கமாகவேனும் நான் விவரித்தால், அது வழக்கறிஞர் தொழிலுக்குப் பயனுள்ளதாக இருக்கும் என்று அவர்கள் கருதுகிறார்கள்.

மாணவனாக இருந்தபோது, வழக்கறிஞர் தொழில் என்பது பொய்யர்களின் தொழில் என்று நான் கேள்விப்பட்டிருந்தேன். ஆனால், பொய் கூறிப் பதவியையோ பணத்தையோ சம்பாதிக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் எனக்கு இல்லாததால், அந்தக் கருத்து என்னைப் பாதிக்கவில்லை.

தென்னாப்பிரிக்காவில் எனது கொள்கை பலமுறை சோதிக்கப்பட்டது. எனது எதிர்தரப்பினர் தங்களுடைய சாட்சிகளுக்குப் பொய்யான தகவல்களைப் பயிற்றுவித்திருப்பதைப் பலமுறை நான் அறிந்திருந்தேன். நானும் எனது கட்சிக்காரரையோ அவரது சாட்சிகளையோ பொய் சொல்லத் தூண்டியிருந்தால், வழக்கில் வெற்றி பெற்றிருக்கலாம். ஆனால், அந்தச் சோதனைக்கு நான் ஒருபோதும் அடிபணியவில்லை.

ஒரு வழக்கில் வெற்றி பெற்ற பின்னர், எனது கட்சிக்காரர் என்னை ஏமாற்றியிருக்கலாம் என்று சந்தேகப்பட்ட ஒரே ஒரு நிகழ்வுதான் எனக்கு நினைவிருக்கிறது. எனது கட்சிக்காரரின் தரப்பு நியாயமானதாக இருந்தால் மட்டுமே அந்த வழக்கில் நான் வெற்றிபெற வேண்டும் என்று என் உள்ளத்தின் ஆழத்தில் எப்போதும் விரும்பினேன்.

எனது கட்டணத்தை நிர்ணயிக்கும்போது, வழக்கில் வெற்றி பெற்றால் மட்டுமே கட்டணம் வழங்க வேண்டும் என்ற நிபந்தனையை நான் விதித்ததாக நினைவில்லை. எனது கட்சிக்காரர் வெற்றி பெற்றாலும் தோல்வியடைந்தாலும், எனக்குரிய கட்டணத்தைத் தவிர வேறு எதையும் நான் எதிர்பார்க்கவில்லை.

ஒவ்வொரு புதிய கட்சிக்காரரிடமும் தொடக்கத்திலேயே ஓர் உண்மையைத் தெளிவுபடுத்துவேன்: பொய்யான வழக்கை நான் ஏற்றுக்கொள்ள மாட்டேன்; சாட்சிகளுக்குப் பொய்யான தகவல்களைப் பயிற்றுவிக்கவும் மாட்டேன் என்று எச்சரிப்பேன்.

இதன் விளைவாக, பொய்யான வழக்குகள் என்னைத் தேடி வராத அளவுக்கு எனக்கு நல்ல பெயர் உருவானது. உண்மையான வழக்குகளைச் சில கட்சிக்காரர்கள் எனக்காக ஒதுக்கிவைத்தார்கள்; சந்தேகத்திற்குரிய வழக்குகளை வேறு வழக்கறிஞர்களிடம் எடுத்துச் சென்றார்கள்.”

சமூகத்திற்குப் பங்களிக்கும் பழக்கத்தை இளம் வயதிலேயே தொடங்குவது சிறந்த தொடக்கமாக இருக்கும்.

மாணவர் பருவத்தில் தேசிய சேவைத் திட்டம் (NSS), தேசிய மாணவர் படை (NCC), இரத்ததான முகாம்கள், இயற்கைப் பேரிடர்களின்போது நிவாரண முகாம்கள், மரம் நடுதல் மற்றும் பிற தன்னார்வப் பணிகள் போன்றவற்றில் பங்கேற்கலாம்.

இத்தகைய திட்டங்கள் தகவல் தொடர்புத் திறன், தலைமைத்துவத் திறன், ஆளுமை வளர்ச்சி போன்றவற்றில் மதிப்புமிக்க அனுபவங்களை வழங்குகின்றன. மேலும், தன்னம்பிக்கையையும் சுயமதிப்பையும் வளர்க்க உதவுகின்றன.

ஒருவர் காந்தியடிகளிடம், "கடவுள் யார் என்று நமக்குத் தெரியாதபோது, நாம் எவ்வாறு கடவுளுக்குச் சேவை செய்ய முடியும்?" என்று கேட்டார்.

அதற்குக் காந்தியடிகள் பின்வருமாறு பதிலளித்தார்:

"கடவுள் யார் என்று நமக்குத் தெரியாமல் இருக்கலாம். ஆனால், அவருடைய படைப்புகளை நாம் அறிவோம். அவருடைய படைப்புகளுக்குச் சேவை செய்வதே கடவுளுக்குச் சேவை செய்வதாகும்.

கடவுளின் படைப்புகளில் நமக்கு மிக அருகில் இருப்பதையும், நன்கு அறிந்திருப்பதையும் நாம் சேவை செய்ய முடியும். நமது அண்டை வீட்டாரிடமிருந்து இதைத் தொடங்கலாம்.

நமது வீட்டு முற்றத்தை மட்டும் சுத்தமாக வைத்திருப்பதில் நாம் திருப்தியடைந்துவிடக் கூடாது; நமது அண்டை வீட்டாரின் முற்றமும் சுத்தமாக இருப்பதை உறுதிசெய்ய வேண்டும்.

நமது குடும்பத்திற்குச் சேவை செய்யலாம். ஆனால், குடும்பத்தின் நலனுக்காகக் கிராமத்தின் நலனைத் தியாகம் செய்யக்கூடாது. நமது கிராமத்தின் கண்ணியத்தைப் பாதுகாப்பதில்தான் நமது சொந்தக் கண்ணியமும் அடங்கியுள்ளது.

இருப்பினும், நாம் ஒவ்வொருவரும் நமது வரம்புகளைப் புரிந்துகொள்ள வேண்டும். நாம் வாழும் உலகத்தைப் பற்றிய நமது அறிவு எவ்வளவு இருக்கிறதோ, அதற்கேற்பவே நமது சேவை செய்யும் திறனும் இயல்பாக வரையறுக்கப்படுகிறது.

ஆனால், இதை மிக எளிமையாகக் கூறுகிறேன். நம்மைப் பற்றி குறைவாகவும், நமது அண்டை வீட்டாரைப் பற்றி அதிகமாகவும் சிந்திப்போம்.

நமது வீட்டு முற்றத்திலுள்ள குப்பைகளை அண்டை வீட்டாரின் முற்றத்தில் கொட்டுவது மனிதகுலத்திற்குச் செய்யும் சேவை அல்ல; அது மனிதகுலத்திற்குச் செய்யும் தீங்காகும்.

எனவே, நமது அண்டை வீட்டாருக்குச் சேவை செய்வதிலிருந்து தொடங்குவோம்."

அன்னதானத் திட்டத்தில் பங்கேற்பது போன்ற சிறிய செயல்களின் மூலம் கர்ம யோகத்தைத் தொடங்கலாம். அனைவருக்கும் உணவு பரிமாறுவதில் முதலில் முன்வந்து, மற்றவர்கள் அனைவரும் சாப்பிட்ட பின்னர் கடைசியாக உணவருந்தி, உங்கள் வயிற்றை நிரப்பிக்கொள்ளுங்கள்.

பேருந்தில் பயணம் செய்யும்போது, மற்றொரு பயணிக்கு உங்கள் இருக்கையை விட்டுக்கொடுங்கள். இத்தகைய சிறிய செயல்களே நாளடைவில் பெரிய சேவைகளுக்கு வழிவகுக்கும்.

மேலும், உங்களால் சிறப்பாகச் செய்ய முடியும் என்று நீங்கள் கருதும் பல்வேறு செயல்களை முயற்சி செய்து பாருங்கள். நீங்கள் இன்னும் முழுமையாகத் திறமையை வளர்த்துக்கொள்ளாத ஒரு துறையில் முயற்சி செய்கிறீர்கள் என்பதை அறியாமல், சிலர் உங்களைத் தாழ்த்திப் பேசலாம்.

வேறு சிலர் உங்களை மதிப்பிடலாம் அல்லது கேலி செய்யலாம். இருந்தாலும், உங்கள் உள்ளத்தின் குரலுக்குச் செவிசாயுங்கள்.

ஒவ்வொரு மனிதருக்கும் தனித்துவமான பலங்களும், இயல்பான திறன்களும், கொடைகளும் உள்ளன. சில நேரங்களில், பயிற்சி பெறுவதற்காகப் பள்ளிக்குச் செல்ல வேண்டியிருக்கலாம்; உங்கள் திறமைகளை மேலும் கூர்மைப்படுத்த நேரமும் தேவைப்படலாம்.

தற்போதைக்கு, உங்களால் சிறப்பாகச் செய்ய முடியாதவற்றைப் பற்றிக் கவலைப்படாமல் இருங்கள். உங்கள் பலங்களையும் திறமைகளையும் கண்டறிந்து, அவற்றை வளர்த்துக்கொள்ளுங்கள்!

உங்களுக்கான செயல்துறையை நீங்கள் கண்டறிந்துவிட்டால், உங்கள் வாழ்க்கை புதியதொரு அர்த்தத்தைப் பெறும். ஒவ்வொரு நாளும் காலையில் எழுந்து அந்தப் பணியைத் தொடர வேண்டும் என்ற ஆர்வம் உங்களுக்குள் பெருகும்!

அத்தியாயம் 17

ஞான யோகம் (அறிவின் பாதை)

இந்தப் பாதையில் ஆன்மிகத் தேடலில் ஈடுபடுபவர், 'நான் யார்?' என்ற கேள்வியை எழுப்பித் தன்னைத்தானே ஆராய்கிறார். இந்த ஆராய்ச்சிக்குப் புனித நூல்களைப் படிப்பது பயனுள்ளதாக இருக்கும். அவற்றில் முக்கியமான சில நூல்கள் இந்த அத்தியாயத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன.

புனித நூல்கள் இரண்டு வகைகளாகப் பிரிக்கப்படுகின்றன:

- சுருதி (Shruti): கேட்கப்பட்டது அல்லது செவிவழியாகப் பெறப்பட்டது.
- ஸ்மிருதி (Smriti): நினைவுகூரப்பட்டது.

A. சுருதி (Shruti)

சுருதி என்பது எந்தவொரு மனிதராலும் இயற்றப்படாத, மிக உயர்ந்த அதிகாரம் கொண்ட புனித நூல்களின் தொகுப்பைக் குறிக்கிறது. இவை அபௌருஷேயங்கள் (Apauruṣeyas) என்று அழைக்கப்படுகின்றன. ஆழ்ந்த தியானத்தில் இருந்த முனிவர்களுக்குத் தெய்வீகமாக வெளிப்பட்டவை என்று இவை கருதப்படுகின்றன.

இவற்றில் நான்கு வேதங்கள் அடங்கும்:

1. ரிக் வேதம்
2. யஜுர் வேதம்
3. சாம வேதம்
4. அதர்வண வேதம்

ஒவ்வொரு வேதமும் நான்கு முக்கியமான நூல் வகைகளாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது:

- சம்ஹிதைகள் (Samhitas): மந்திரங்களின் தொகுப்பு.
- ஆரண்யகங்கள் (Aranyakas): சடங்குகள் தொடர்பான நூல்கள்.
- பிராமணங்கள் (Brahmanas): சடங்குகளை விளக்கும் உரைநூல்கள்.
- உபநிடதங்கள் (Upanishads): தத்துவம் மற்றும் ஆன்மிக ஞானம் பற்றிய நூல்கள்.

'வேதம்' என்றால் அறிவு; 'அந்தம்' என்றால் முடிவு. உபநிடதங்கள் வேதங்களின் இறுதிப் பகுதியாக இருப்பதால், அவை வேதாந்தம் என்று அழைக்கப்படுகின்றன.

எந்த உபநிடதத்திற்கும் குறிப்பிட்ட ஓர் ஆசிரியரின் பெயர் குறிப்பிடப்படவில்லை. மொத்தம் 108 முக்கிய உபநிடதங்கள் உள்ளன. அவற்றில் கீழ்க்கண்ட பத்து உபநிடதங்கள் மிகவும் முக்கியமானவையாகக் கருதப்படுகின்றன.

1. ஈச உபநிடதம்
2. கேன உபநிடதம்
3. கட உபநிடதம்
4. பிரச்ன உபநிடதம்
5. முண்டக உபநிடதம்
6. மாண்டூக்ய உபநிடதம்
7. தைத்திரிய உபநிடதம்
8. ஐதரேய உபநிடதம்
9. சாந்தோக்ய உபநிடதம்
10. பிருஹதாரண்யக உபநிடதம்

B. ஸ்மிருதி (Smriti)

ஸ்மிருதி நூல்கள் குறிப்பிட்ட ஆசிரியர்களால் இயற்றப்பட்டவையாகக் கருதப்படுகின்றன. இவை பிற நூல்களின் அடிப்படையில் உருவானவை என்பதால், சுருதி நூல்களைவிடக் குறைந்த அதிகாரம் கொண்டவையாகக் கருதப்படுகின்றன.

இவற்றில் பின்வருவன அடங்கும்:

- இராமாயணம் மற்றும் மகாபாரதம் ஆகிய இதிகாசங்கள்.
- பகவத் கீதை.
- சூத்திரங்கள் மற்றும் சாஸ்திரங்கள்.
- புராணங்கள்.
- ஆறு தரிசனங்கள் அல்லது ஆறு தத்துவப் பள்ளிகள்: நியாயம், வைசேஷிகம், சாங்கியம், யோகம், மீமாம்சை மற்றும் வேதாந்தம் போன்றவை.

ஒருமுறை ஒருவர், புனித நூல்கள் தவறே இல்லாத வழிகாட்டிகளா என்று காந்தியடிகளிடம் கேட்டார். அதற்கு அவர் பின்வருமாறு பதிலளித்தார்.

“இந்து மதத்தில் நூற்றுக்கணக்கான, ஆயிரக்கணக்கான நூல்கள் உள்ளன. அவற்றின் பெயர்களைக்கூட நாம் அறிந்திருக்காமல் இருக்கலாம். அவை அனைத்தும் பொதுவாகச் சாஸ்திரங்கள் என்ற பெயரில் அழைக்கப்படுகின்றன. ஒரு விஷயம் நல்லதா, கெட்டதா என்று நாம் அறிய விரும்பும்போது, நான் ஒரு குறிப்பிட்ட நூலை மட்டும் நாடுவதில்லை. மாறாக, இந்து மதத்தின் ஒட்டுமொத்த விளைவையும் அதன் சாரத்தையும் ஆராய்கிறேன்.

இந்து மதத்தில் ஒவ்வொரு சாஸ்திரத்தையும் ஒவ்வொரு நடத்தையையும் அளவிடுவதற்கான சிறந்த அளவுகோல் ஒன்று உள்ளது. அதுவே சத்தியம்.

சத்தியத்திற்கு முரணான எதுவாக இருந்தாலும், அது எங்கிருந்து வந்திருந்தாலும் நிராகரிக்கப்பட வேண்டும். எனவே, சத்தியத்துடன் ஒத்துப்போகாத ஒரு நடைமுறையை ஆதரிப்பவரின் தோள்களில்தான் அதை நியாயப்படுத்த வேண்டிய பொறுப்பு இருக்கிறது.

உதாரணமாக, ஒருவர் தீண்டாமையை ஆதரிக்க விரும்பினால், அது சத்தியத்துடன் எவ்வாறு ஒத்துப்போகிறது என்பதை அவர் நிரூபிக்க வேண்டும். அதை நிரூபிக்காதவரை, அதற்கு ஆதரவாக அவர் மேற்கோள் காட்டும் எந்த அதிகாரப்பூர்வ நூலையும் நான் பொருட்படுத்துவதில்லை.''

காந்தியடிகள், சந்தேகங்களும் ஏமாற்றங்களும் தம்மைத் துயரத்தில் ஆழ்த்தியபோதெல்லாம், விடைகளைத் தேடிப் பகவத் கீதையை நாடியதாகக் கூறியுள்ளார்.

அவர் ராமராஜ்யத்தை ஓர் இந்து மத அரசாகக் கருதவில்லை. மாறாக, அதை இறைவனின் ஆட்சி அல்லது உண்மையான ஜனநாயகம் என்று கருதினார். அத்தகைய ஆட்சியில் மிகவும் ஏழ்மையான, பலவீனமான குடிமகனுக்குக்கூட விரைவான, சமமான நீதி கிடைக்க வேண்டும்.

உபநிடதங்களை ஆழமான ஆன்மிக உண்மை, ஒற்றுமை மற்றும் அறவலிமை ஆகியவற்றின் மகத்தான ஆதாரமாக அவர் கருதினார்.

ஞான யோகமும் 'நேதி நேதி' அணுகுமுறையும்

ஞான யோகத்தைப் பயில்பவர்கள், விவேகம் எனப்படும் பகுத்தறியும் ஆற்றலைப் பயன்படுத்தித் தங்களை உடல், மனம், புலன்கள் மற்றும் புத்தியிலிருந்து வேறுபடுத்தி அறிகிறார்கள். இறுதியில், தாங்கள் ஆத்மாவைத் தவிர வேறொன்றுமல்ல என்பதை உணர்கிறார்கள்.

இதற்குப் 'நேதி நேதி' (Neti Neti — இது அல்ல, இது அல்ல) என்ற அணுகுமுறை பயன்படுத்தப்படுகிறது. பிரம்மம் அல்லாதவற்றை முதலில் புரிந்துகொள்வதன் மூலம் பிரம்மத்தை அறிதலே இதன் நோக்கம்.

படிப்படியாக நடைபெறும் இந்தச் செயல்முறையில், தேடுபவர் மனத்தின் அடையாளங்களையும் பற்றுதல்களையும் நிராகரித்து, உலக அனுபவங்களைக் கடந்து செல்கிறார். இறுதியில், ஆத்மா மட்டுமே எஞ்சுகிறது.

மூன்று உடல்கள் (சரீரங்கள்) மற்றும் ஐந்து உறைகள் (கோசங்கள்)

தைத்திரிய உபநிடதத்தின்படி, நம் ஒவ்வொருவருக்கும் ஐந்து கோசங்கள் அல்லது உறைகள் உள்ளன. இவற்றை மூன்று உடல்களாகப் பிரிக்கலாம்.

முதல் இரண்டு — பௌதிக உடலும் உயிராற்றல் உறையும் — ஸ்தூல சரீரம் எனப்படும் பருவுடலுடன் தொடர்புடையவை.

அடுத்த இரண்டு — மன உறையும் புத்தி உறையும் — சூக்ஷ்ம சரீரம் எனப்படும் நுண்ணுடலுடன் தொடர்புடையவை.

இறுதியான ஆனந்த உறை — காரண சரீரம் எனப்படும் காரண உடலுடன் தொடர்புடையது.

A. பருவுடல் (ஸ்தூல சரீரம் — Sthula Sarira)

1. அன்னமய கோசம் (உணவு உறை)

இந்த உறையே நமது பௌதிக உடல். ஐந்து கோசங்களில் இது மிகவும் அடர்த்தியானது. சதை, எலும்புகள், தசைகள் மற்றும் உடல் உறுப்புகளை உருவாக்கும் திசுக்கள் ஆகியவை இதில் அடங்கும்.

இங்கு ஆற்றல் திடப்பொருளாக வெளிப்படுகிறது. இந்த உடல் ஐம்பூதங்களால் ஆனது; அவற்றில் நிலம் முக்கியப் பங்கு வகிக்கிறது.

நாம் உட்கொள்ளும் உணவிலிருந்து இந்த உடல் உருவாகி வளர்வதால் இது உணவு உறை என்று அழைக்கப்படுகிறது.

2. பிராணமய கோசம் (உயிராற்றல் உறை)

இந்தக் கோசம் உடலுக்குள் இயங்கும் உயிராற்றலைக் குறிக்கிறது. இது மூச்சுடனும் ஐந்து வகையான பிராணன்களுடனும் தொடர்புடையது. அவை:

- பிராணன்
- அபானன்
- உதானன்
- சமானன்
- வியானன்

இந்தப் பிராண சக்திகள் பௌதிக உடலின் பல்வேறு செயல்பாடுகளைக் கட்டுப்படுத்துகின்றன. பிராணன் இல்லாவிட்டால் உடல் உயிரற்றதாகி, இயங்கவோ சிந்திக்கவோ முடியாது.

இரத்த ஓட்டம் நடைபெறுவதற்கும், உடலிலிருந்து மூளைக்கும் மூளையிலிருந்து உடலுக்கும் நரம்புகள் வழியாகத் தகவல் தூண்டல்கள் கடத்தப்படுவதற்கும் பிராண சக்தி முக்கியமானதாகக் கருதப்படுகிறது.

B. நுண்ணுடல் (சூக்ஷ்ம சரீரம் — Sukshma Sarira)

3. மனோமய கோசம் (மன உறை)

இந்தக் கோசம் நமது எண்ணங்கள், உணர்வுகள் மற்றும் மனநிலைகளால் ஆனது.

இந்த மன உறையின் வழியாகவே நாம் உலகத்தைப் புரிந்துகொள்கிறோம். ஐந்து புலன்களின் துணையுடன் நமக்குப் பிடித்தவை, பிடிக்காதவை ஆகியவற்றை உருவாக்கிக் கொள்கிறோம். இவை ராகம் (பற்று) மற்றும் த்வேஷம் (வெறுப்பு) என்று அழைக்கப்படுகின்றன.

4. விஞ்ஞானமய கோசம் (ஞான உறை)

இந்தக் கோசத்தில் நாம் உள்ளுணர்வு மற்றும் உயர்ந்த உணர்வுநிலைகளை அடைகிறோம்.

இந்த உறையில் உடல் மற்றும் சாதாரண மனம் பற்றிய விழிப்புணர்வு குறைந்து, உயர்ந்த மனநிலையை அடிப்படையாகக் கொண்ட விழிப்புணர்வு நிலைபெறுகிறது.

நமது உயர்ந்த உணர்வுநிலையின் வழியாக நாம் அறிகிறோம், முடிவெடுக்கிறோம், தீர்ப்பளிக்கிறோம், பகுத்தறிகிறோம்.

இதன் விளைவாக, உயர்ந்த மனம் உள்ள்நோக்கித் திரும்பி, ஆன்மாவை நாடுகிறது. அது சத்தியத்தைத் தேடி, நிலையான உணர்வுநிலையின் மையத்தை ஆராய்கிறது.

C. காரண உடல் (காரண சரீரம் — Karana Sarira)

5. ஆனந்தமய கோசம் (பேரானந்த உறை)

இது ஆன்மிக அல்லது காரண உடலாகக் கருதப்படுகிறது. இந்நிலையில், ஒருவர் தமது ஆன்மாவாகிய தெய்வீக ஒளிப்பொறியுடன் ஒன்றிய நிலையை அடைகிறார்.

ஆனந்தமய கோசம் அதீத உணர்வுநிலையுடன் தொடர்புடையது. உயர்ந்த மனம் அதீத உணர்வுநிலையுடன் ஒன்றிணையும்போதுதான், ஒருவர் அனைத்துடனும் தொடர்புடையவராக உணர்ந்து, தெய்வீக இருப்பை உணரத் தொடங்குகிறார்.

மூன்று உடல்களும் மறுபிறவியும்

ஒருவர் தாம் ஆத்மா அல்ல, உடலே என்று நம்புவதற்குக் காரணம் மனம்தான்.

மரணத்தின்போது பருவுடல் சிதைந்து அழிகிறது. மறுபிறவியின்போது நுண்ணுடல் சிதைவடைந்து, அடுத்த பிறவியில் ஒருவர் புதிய ஆளுமையை வளர்த்துக்கொள்ள வழிவகுக்கிறது என்று இந்தத் தத்துவ விளக்கம் கூறுகிறது.

காரண உடல், தனது கர்ம வினைகளைச் சுமந்துகொண்டு, பயணப் பொதியை எடுத்துச் செல்வதுபோல மீண்டும் மீண்டும் மறுபிறவி எடுக்கிறது.

இறுதியாக, பிறப்பு மற்றும் இறப்பு என்ற சுழற்சியிலிருந்து ஆத்மா விடுபடும் முக்தி நிலையில் காரண உடலும் சிதைந்து மறைகிறது என்று விளக்கப்படுகிறது.

ஒரு வகுப்பில் பட்டம் பெற்ற ஒருவர், மீண்டும் அதே வகுப்பில் அமர விரும்பமாட்டார். அதுபோலவே, ஞானம் பெற்றவர்கள் வாழ்க்கையின் நோக்கம் மீண்டும் மீண்டும் பிறப்பதல்ல; இறுதியான முக்தியை அடைவதே என்பதை அறிந்திருக்கிறார்கள்.

வேதாந்தத்தின் மூன்று முக்கியத் தத்துவப் பிரிவுகள்

பிரம்மம் மற்றும் உலகம் — தனிப்பட்ட ஆத்மா உட்பட — ஆகியவற்றின் தொடர்பை விளக்குவதற்கு மூன்று முக்கியமான தத்துவப் பிரிவுகள் உள்ளன.

1. துவைதம் (இருமைவாதம் — Dvaita)

இந்தத் தத்துவத்தின் மிகப் புகழ்பெற்ற அறிஞர் மத்வாச்சாரியார்.

இந்தக் கோட்பாட்டின்படி, பிரம்மமும் உலகமும் — தனிப்பட்ட ஆத்மா உட்பட — ஒன்றுக்கொன்று தொடர்பற்ற இரண்டு தனித்தனி மெய்ப்பொருள்களாகக் கருதப்படுகின்றன.

இங்கு பிரம்மம் என்பது தனித்துவமுடைய இறைவன். பொதுவாக விஷ்ணுவாகவோ, அவரது அவதாரங்களான இராமர் மற்றும் கிருஷ்ணர் போன்ற வடிவங்களிலோ அவர் வழிபடப்படுகிறார்.

வழிபடவும் சேவை செய்யவும் ஒரு இறைவனை நாடும் மனிதர்களின் இதயத்திற்கு இந்தத் தத்துவம் நேரடியாகப் பொருந்துகிறது.

2. அத்வைதம் (இருமையற்ற தத்துவம் — Advaita)

இந்தத் தத்துவத்தின் மிகப் புகழ்பெற்ற அறிஞர் ஆதிசங்கராச்சாரியார்.

தமது தத்துவத்தின் சாரத்தை அவர் மூன்று சுருக்கமான வாக்கியங்களில் விளக்கினார்:

“பிரம்ம சத்யம். ஜகத் மித்யா. ஜீவோ பிரம்மைவ நாபரஹ.”

இதன் பொருள்:

- இறைவன் மட்டுமே உண்மையான மெய்ப்பொருள்.
- உலகம் தனித்த உண்மையாகத் தோன்றுவது மாயை.
- தனிப்பட்ட உயிர் பிரம்மத்திலிருந்து வேறானதல்ல.

அத்வைதத்தை விளக்குவதற்குப் பாம்பு மற்றும் கயிறு என்ற உவமை பயன்படுத்தப்படுகிறது.

இருட்டில் ஒரு கயிற்றைப் பாம்பு என்று தவறாக நினைக்கலாம். சிறிது நேரத்திற்கு அது உண்மையான பாம்புதான் என்று நம்பவும் செய்யலாம். ஆனால் விரைவில் அது பாம்பல்ல, கயிறு மட்டுமே என்பதை உணர்கிறோம்.

அது கயிறு என்பதை அறிந்த பிறகு, அங்கு பாம்பைக் காண்பதில்லை. உண்மையில் அங்கு பாம்பு இருந்ததே இல்லை. அது நமது மனம் உருவாக்கிய தவறான தோற்றம் மட்டுமே.

அதேபோல, நம்மைச் சுற்றிலும் இருப்பது பிரம்மம் மட்டுமே என்றாலும், நமது மனம் பிரம்மத்தை உலகமாகப் புரிந்துகொள்கிறது. ஞானத்தை அடைந்து, எப்போதும் இருந்தது பிரம்மமே என்பதை உணர்ந்தவுடன், உலகத்தை முன்பு பார்த்த விதத்தில் நாம் காண்பதில்லை.

3. விசிஷ்டாத்வைதம் (பண்புகளுடன் கூடிய ஒருமைவாதம் — Vishishta Advaita)

இந்தத் தத்துவத்தின் மிகப் புகழ்பெற்ற அறிஞர் இராமானுஜாச்சாரியார்.

இந்தத் தத்துவத்தின்படி, துவைதத்தைப் போலவே உலகமும் பிரம்மமும் உண்மையானவை. ஆனால் அவை ஒன்றுக்கொன்று முற்றிலும் தனித்தவை அல்ல. உலகம் பிரம்மத்திலிருந்தே உருவாகியுள்ளது.

இதனை விளக்குவதற்குக் கடலும் அலையும் என்ற உவமை பயன்படுத்தப்படுகிறது.

பிரம்மம் கடல் போன்றது. உயிருள்ள ஆன்மாக்களும் உயிரற்ற பொருள்களும் அந்தக் கடலில் எழும் அலைகளைப் போன்றவை.

அனைத்து அலைகளும் இறுதியில் கடலே. ஆனால் அலை இருக்கும் வரை, அது கடலிலிருந்து வேறுபட்டது என்று நாம் நினைக்கிறோம். உண்மையில், அலை என்பது ஒரு குறிப்பிட்ட பெயரும் வடிவமும் கொண்ட கடலின் வெளிப்பாடே.

இதே கருத்தை விளக்குவதற்கு மேலும் இரண்டு உவமைகள் பயன்படுத்தப்படுகின்றன:

- தங்கமும் தங்க நகைகளும்.
- களிமண்ணும் களிமண் பானைகளும்.

அனுமன் விளக்கிய வேதாந்தத்தின் மூன்று நிலைகள்

வேதாந்தத்தின் இந்த மூன்று நிலைகளுக்கும் இடையிலான வேறுபாட்டை அனுமன் இராமரிடம் கூறியதாகச் சொல்லப்படும் பின்வரும் விளக்கம் தெளிவாக எடுத்துரைக்கிறது:

“ஓ இராமா! நான் உடலோடு என்னை அடையாளப்படுத்திக்கொள்ளும்போது, நான் உனது சேவகன்.

நான் மனத்தோடு என்னை அடையாளப்படுத்திக்கொள்ளும்போது, நான் உனது ஒரு பகுதி.

நான் ஆன்மாவாக என்னை உணரும்போது, நான் நீயே.”

இதில் முதல் நிலை துவைதம்; இரண்டாவது நிலை விசிஷ்டாத்வைதம்; மூன்றாவது நிலை அத்வைதம்.

எனவே, நாம் நம்மை உடல், மனம் அல்லது ஆன்மா ஆகியவற்றில் எதனுடன் அடையாளப்படுத்திக்கொள்கிறோம் என்பதைப் பொறுத்து, இந்த மூன்று தத்துவங்களும் தத்தமது நிலையில் சரியானவையாக இருக்கின்றன.

சுவாமி விவேகானந்தரின் மத நல்லிணக்கக் கருத்து

சுவாமி விவேகானந்தர் கூறினார்:

“உண்மையில், இறைவனைப் பற்றிய ஒவ்வொரு கருத்தும், அதன் அடிப்படையில் ஒவ்வொரு மதமும் உண்மையானதே. ஏனெனில், ஒவ்வொன்றும் வேதங்கள் எடுத்துரைக்கும் முழுமையான உண்மையை அடைவதற்கான பயணத்தின் வெவ்வேறு நிலைகளே.

எனவே, நாங்கள் பிற மதங்களைப் பொறுத்துக்கொள்வதோடு மட்டும் நின்றுவிடுவதில்லை; இந்துக்களாகிய நாங்கள் ஒவ்வொரு மதத்தையும் ஏற்றுக்கொள்கிறோம். முஸ்லிம்களின் மசூதிகளில் பிரார்த்தனை செய்கிறோம்; ஜொராஸ்டிரியர்களின் புனித நெருப்பின் முன் வழிபடுகிறோம்; கிறிஸ்தவர்களின் சிலுவையின் முன் மண்டியிடுகிறோம்.

ஏனெனில், மிக எளிய இயற்கைப் பொருள் வழிபாட்டிலிருந்து உயர்ந்த முழுமுதல்வாதம் வரை, அனைத்து மதங்களும் மனித ஆன்மா எல்லையற்ற இறைமெய்ப்பொருளைப் புரிந்துகொள்ளவும் உணர்ந்தறியவும் மேற்கொள்ளும் முயற்சிகளே என்பதை நாங்கள் அறிவோம்.

ஒவ்வொரு மதமும் அது தோன்றிய சூழ்நிலைகள் மற்றும் தொடர்புகளால் வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளது. ஒவ்வொன்றும் ஆன்மிக முன்னேற்றத்தின் ஒரு நிலையைக் குறிக்கிறது.

இந்த மலர்கள் அனைத்தையும் ஒன்றாகச் சேகரித்து, அன்பு என்னும் நூலால் கட்டி, அற்புதமான வழிபாட்டு மலர்க்கொத்தாக உருவாக்குகிறோம்.”

இறைவனின் பல்வேறு வடிவங்களும் பெயர்களும்

இறைவன் அல்லது சத்தியம் அடிப்படையில் ஒன்றே. அதை எந்தவொரு வடிவத்திற்குள்ளும் பெயருக்குள்ளும் மட்டுப்படுத்த முடியாது.

ஆனால், சாதாரண மனித மனத்தால் உருவமற்ற, பெயரற்ற இறைமெய்ப்பொருளில் கவனத்தைச் செலுத்துவது கடினம். எனவே, பக்தர்கள் இறைவனைப் பல்வேறு வடிவங்களிலும் பெயர்களிலும் வழிபடுகிறார்கள்.

ஒரே மனிதர் வெவ்வேறு நபர்களுக்கு தந்தையாகவும், ஆசிரியராகவும், அதிகாரியாகவும், நண்பராகவும் தோன்றுவதைப் போல, இறைவனும் பல்வேறு வடிவங்களில் புரிந்துகொள்ளப்படுகிறார்.

உதாரணமாக:

- பிரம்மா: இறைவனின் படைப்புத் தன்மையைக் குறிக்கிறார். படைப்பிற்கு அறிவு இன்றியமையாதது என்பதால், அதனுடன் தொடர்புடைய பெண் தெய்வீகத் தன்மை சரஸ்வதி தேவியாகக் குறிப்பிடப்படுகிறது.
- விஷ்ணு: இறைவனின் காத்தல் மற்றும் நிலைநிறுத்தும் தன்மையைக் குறிக்கிறார். செல்வம் மற்றும் வளம் நிலைத்திருப்பதற்கு உதவுவதால், அவருடன் தொடர்புடைய பெண் தெய்வீகத் தன்மை லட்சுமி தேவியாகக் குறிப்பிடப்படுகிறது.
- சிவன்: இறைவனின் அழித்தல் அல்லது மாற்றத்தை ஏற்படுத்தும் தன்மையைக் குறிக்கிறார். அழித்தல் மற்றும் மாற்றத்திற்குத் தேவையான ஆற்றலைக் குறிப்பதால், அவருடன் தொடர்புடைய பெண் தெய்வீகத் தன்மை பார்வதி தேவியாகக் குறிப்பிடப்படுகிறது.

இறைவனின் மகத்தான ஆற்றலையும் பல்வேறு செயல்திறன்களையும் குறியீடாக விளக்குவதற்குப் பல தலைகள், கைகள், ஆயுதங்கள் போன்ற உருவகங்கள் பயன்படுத்தப்படுகின்றன.

மேலும், நெருப்பின் தெய்வமாக அக்னி, நீரின் தெய்வமாக வருணன், காற்றின் தெய்வமாக வாயு போன்ற பல்வேறு தெய்வீக வடிவங்களும் குறிப்பிடப்படுகின்றன.

உருவங்களும் சிலைகளும் உருவமற்ற இறைவனை நினைவுகூரவும், மனதை ஒருமுகப்படுத்தவும் உதவும் வழிமுறைகளாகும். அவையே இறைவன் என்று பொருளல்ல.

தெய்வீக இயல்பும் கர்ம விதியும்

எல்லா உயிர்களும் அடிப்படையில் தூய தெய்வீக இயல்பைக் கொண்டவை. நமது உள்ளார்ந்த ஆன்மிக நிலையில், நாம் இறைவன், சத்தியம் மற்றும் பேருணர்வுடன் முழுமையாக ஒன்றியிருக்கிறோம்.

நாம் அனைவரும் தெய்வீக நெருப்பிலிருந்து வெளிப்பட்ட ஒளிப்பொறிகளைப் போன்றவர்கள்.

நாம் ஒவ்வொருவரும் பிறப்பு, இறப்பு, மறுபிறப்பு ஆகியவற்றைக் கொண்ட அவதாரச் சுழற்சியில் விவரிக்க முடியாத அளவுக்கு நீண்ட பயணத்தை மேற்கொள்கிறோம். இந்தப் பயணம் அல்லது சுழற்சி கர்ம விதியால் கட்டுப்படுத்தப்படுகிறது. கர்ம விதி என்பது ஒருவர் தமது செயல்களின் மூலம் தமது விதியை உருவாக்கிக்கொள்ளும் விதியாகும்.

காந்தியடிகள் ஒருமுறை கூறினார்:

“நான் வெகுதூரம் பயணம் செய்துவிட்டேன்; ஆனால் உண்மையில் நான் செய்ததெல்லாம் வீட்டிற்குத் திரும்பி வந்ததுதான்.”

வேற்றுமையில் ஒற்றுமை

இருள் இல்லாவிட்டால் ஒளியை நம்மால் உணர முடியாது. நமது புரிதல் புலன்களின் அனுபவத்தையும், ஒரு பொருளை மற்றொரு பொருளுடன் ஒப்பிடுவதையும் சார்ந்துள்ளது.

அதேபோல், இரவின்றிப் பகலும் இல்லை; ஆழமின்றி உயரமும் இல்லை; துன்பமின்றி இன்பமும் இல்லை; தீமையின்றி நன்மையும் இல்லை.

சத்தியத்தின் பார்வையில் அனைத்தும் ஒன்றாக இருந்தாலும், இயற்கையில் இருமையும் பன்மையும் எப்போதும் காணப்படுகின்றன. படைப்பில் பல்வேறு வேறுபாடுகளும் மாறுபாடுகளும் தோன்றுவதற்கு இவை காரணமாகின்றன.

ஆனால் இந்த வேற்றுமைகளுக்கு இடையிலும் அடிப்படையான ஒற்றுமை எப்போதும் நிலவுகிறது.

அதுவே ‘வேற்றுமையில் ஒற்றுமை’.

ஆன்மிக உணர்தலின் மூன்று நிலைகள்

ஆன்மிகப் பயணத்தைத் தொடங்கும் ஒருவருக்கு, ‘நான் ஆத்மா’ என்ற உணர்வில் உறுதியாக நிலைத்திருப்பது மிகவும் கடினமாக இருக்கலாம். இதற்குக் காரணம் அறியாமையின் மூன்று அடுக்குகள் ஆகும்.

1. சிரவணம் (Shravanam) — கேட்டல் அல்லது படித்தல்

உதாரணமாக, ஒருவர் ‘தத் த்வம் அசி’ (Tat Tvam Asi — நீ அதுவாக இருக்கிறாய்) என்ற மகாவாக்கியத்தைக் கேட்கும்போது அல்லது படிக்கும்போது, அறியாமையின் முதல் அடுக்கு நீங்குகிறது.

அவர் அந்த உண்மையை அறிகிறார்.

2. மனனம் (Mananam) — சிந்தித்தல்

அந்தக் கருத்தின் பொருளை ஒருவர் ஆழமாகச் சிந்திக்கிறார். இங்கு 'அது' என்பது இறைவன் அல்லது பிரம்மத்தைக் குறிக்கிறது; 'நீ' என்பது தனிப்பட்ட உயிரான ஜீவனைக் குறிக்கிறது.

இதன் மூலம் அறியாமையின் இரண்டாவது அடுக்கு நீங்குகிறது.

அவர் அந்த உண்மையை புரிந்துகொள்கிறார்.

3. நிதித்யாசனம் (Nidhidhyasanam) — தியானித்தல் மற்றும் வாழ்வில் கடைப்பிடித்தல்

ஒருவர் அந்தப் போதனைகளைத் தியானித்து, தனது அன்றாட வாழ்க்கையில் நடைமுறைப்படுத்தும்போது, அறியாமையின் மூன்றாவது அடுக்கு நீங்குகிறது.

அவர் அந்த உண்மையை நேரடியாக அனுபவிக்கிறார். இதுவே ஆத்ம உணர்தல் அல்லது சுயஉணர்தல் எனப்படுகிறது.

எனவே, ஆன்மிகப் பயணத்தில் சிரவணம், மனனம் மற்றும் நிதித்யாசனம் ஆகிய மூன்றும் மிகவும் முக்கியமானவை.

நசிகேதனும் யமதர்மராஜனும்

பண்டைக் காலத்தில் வாஜஸ்ரவஸ் என்ற ஒருவர் வாழ்ந்து வந்தார். அவருக்கு நசிகேதன் என்ற மகன் இருந்தான்.

ஒருமுறை வாஜஸ்ரவஸ், 'விஸ்வஜித்' என்ற யாகத்தைச் செய்ய முடிவு செய்தார்.

ஒருவர் மந்திரங்களாலும் வேள்விகளாலும் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட தெய்வத்தை மகிழ்விக்கும்போது, அந்த யாகம் அவர் விரும்பிய பலனை அளிக்கும் என்று நம்பப்பட்டது.

விஸ்வஜித் யாகத்தின் சிறப்பு என்னவென்றால், அது பிரபஞ்சத்தின் மீது மேலாதிக்கத்தை அளிப்பதாகக் கருதப்பட்டது. ஆனால் அதற்கான நிபந்தனை மிகவும் விசித்திரமானது.

யாகத்தைச் செய்பவர் தன்னிடம் உள்ள அனைத்தையும் தானமாகக் கொடுத்துவிட வேண்டும்.

அதாவது, அனைத்தையும் துறக்கத் தயாராக இருப்பவரே அனைத்தையும் பெறுவதற்குத் தகுதியானவர் என்பதே அதன் உட்பொருள்.

அந்தக் காலத்தில் ஒருவருடைய செல்வம், அவரிடம் இருந்த கால்நடைகளின் எண்ணிக்கையை அடிப்படையாகக் கொண்டு கணக்கிடப்பட்டது.

வாஜஸ்ரவஸ், தமக்குப் பயனற்ற பசுக்களை மட்டுமே தானமாகக் கொடுத்தார். அவை வயதானவை, உடல்நலம் குன்றியவை, இறக்கும் நிலையில் இருந்தவை. பால் கொடுக்கக்கூடிய ஆரோக்கியமான பசுக்களை அவர் தம்மிடமே வைத்துக்கொண்டார்.

இதைக் கவனித்த நசிகேதன் மிகவும் வருந்தினான்.

யாகத்தின் உண்மையான நோக்கத்தின்படி தானம் செய்யப்படாததால், தன் தந்தை நரகத்திற்குச் செல்ல நேரிடுமோ என்று அவன் கவலைப்பட்டான்.

எனவே, அவன் தந்தையிடம் சென்று,

"தந்தையே, நீங்கள் என்னை யாருக்குத் தானமாகக் கொடுக்கப் போகிறீர்கள்?" என்று கேட்டான்.

தனது மகனைவிடப் பெரிய சொத்து ஒருவருக்கு வேறெதுவும் இல்லை என்று நசிகேதன் கருதினான்.

ஆனால் வாஜஸ்ரவஸ், தனது மகன் ஏதோ புரியாமல் பேசுகிறான் என்று நினைத்தார். எனவே, அவனுடைய கேள்விக்குப் பதிலளிக்கவில்லை.

நசிகேதன் இரண்டாவது முறையாகவும் அதே கேள்வியைக் கேட்டான். அப்போதும் வாஜஸ்ரவஸ் பதிலளிக்கவில்லை.

மூன்றாவது முறையாகக் கேட்டபோது, அவர் மிகவும் கோபமடைந்து,

"மகனே, நான் உன்னை யமதர்மராஜனுக்குக் கொடுக்கப் போகிறேன்!" என்று பதிலளித்தார்.

அதன்படி, நசிகேதன் யமதர்மராஜனின் உலகத்திற்குச் சென்று அவரைச் சந்தித்தான்.

நசிகேதனின் நேர்மையையும் உண்மையான தேடலையும் கண்டு மகிழ்ந்த யமதர்மராஜன், அவனுக்கு ஒரு வரம் அளிப்பதாகக் கூறினார்.

நசிகேதன் சத்தியத்தைப் பற்றி அறிந்துகொள்ள விரும்பினான்.

ஆனால் யமதர்மராஜன், சத்தியத்தைப் பற்றிய அறிவைத் தவிர்த்து, உலகிலுள்ள அனைத்து செல்வங்களையும் இன்பங்களையும் அவனுக்கு அளிப்பதாகக் கூறி அவனைச் சோதித்தார்.

நசிகேதன் அவற்றால் கவரப்படவில்லை. அவன் சத்தியத்தை மட்டுமே அறிய விரும்பினான்.

இதனால் மகிழ்ந்த யமதர்மராஜன், நசிகேதனுக்குச் சத்தியத்தைப் பற்றிய ஞானத்தைப் போதித்தார்.

மனிதர்களுக்கு இரண்டு பாதைகள் உள்ளன என்று அவர் விளக்கினார்:

- சிரேயோ மார்க்கம் (Sreyo Marga): நன்மை, உயர்ந்த வாழ்வு மற்றும் முக்திக்கு இட்டுச் செல்லும் பாதை.
- பிரேயோ மார்க்கம் (Preyo Marga): உடனடி இன்பங்களையும் ஆசைகளையும் நாடி, பற்றுதலிலும் பந்தத்திலும் சிக்கவைக்கும் பாதை.

மேற்கண்ட கதை கட உபநிடதத்தில் இடம்பெற்றுள்ளது.

நமது வாழ்க்கையிலும் நாம் இந்த இரண்டு பாதைகளில் ஒன்றைத் தேர்ந்தெடுக்க வேண்டியுள்ளது. உடனடி இன்பங்களைத் தரும் பாதையைத் தேர்ந்தெடுப்பதா அல்லது உண்மையான நன்மையையும் ஆன்மிக விடுதலையையும் தரும் பாதையைத் தேர்ந்தெடுப்பதா என்பதை நாம் தீர்மானிக்க வேண்டும்.

உபநிடதங்களின் நான்கு மகாவாக்கியங்கள்

உபநிடதங்களில் இடம்பெறும் நான்கு மகாவாக்கியங்கள் மனிதனின் உண்மையான அடையாளத்தை விளக்குகின்றன.

1. பிரக்ஞானம் பிரம்மம் (Prajnanam Brahma)

ஐதரேய உபநிடதம் கூறுகிறது.

பொருள்: பேருணர்வே பிரம்மம்.

2. அஹம் பிரம்மாஸ்மி (Aham Brahmasmi)

பிருஹதாரண்யக உபநிடதம் கூறுகிறது.

பொருள்: நானே பிரம்மம்.

3. தத் த்வம் அசி (Tat Tvam Asi)

சாந்தோக்ய உபநிடதம் கூறுகிறது.

பொருள்: நீ அதுவாக இருக்கிறாய்.

4. அயம் ஆத்மா பிரம்மம் (Ayam Atma Brahma)

மாண்டுக்ய உபநிடதம் கூறுகிறது.

பொருள்: இந்த ஆத்மாவே பிரம்மம்.

உபநிடதங்களும் பகவத் கீதையும் உணர்த்தும் வாழ்க்கைச் செய்தி

“நீங்கள் ஏழையாகப் பிறந்திருக்கலாம். உடல் வலிமை குறைந்தவராக இருக்கலாம். ஆனால் நீங்கள் பிரம்மமே. நீங்கள் விரும்புவதைச் சாதிப்பதற்கான ஆற்றல் உங்களுக்குள் இருக்கிறது.”

இதுவே உபநிடதங்களும் பகவத் கீதையும் நமக்கு உணர்த்தும் அடிப்படைச் செய்தியாகும்.

அத்தியாயம் 18

மரணத்திலிருந்து மரணமில்லாப் பெருநிலைக்கு

பிருஹதாரண்யக உபநிடதத்தின் சாந்தி மந்திரம் (அமைதிக்கான மந்திரம்), மனிதன் பயணிக்க வேண்டிய பாதையைப் பின்வருமாறு விளக்குகிறது.

அஸதோமா ஸத்கமய
தமஸோமா ஜ்யோதிர்கமய
ம்ருத்யோர்மா அம்ருதம்கமய
ஓம் சாந்தி சாந்தி சாந்தி

பொருள்:

அறியாமையிலிருந்து என்னை உண்மைக்கு அழைத்துச் செல்.
இருளிலிருந்து என்னை ஒளிக்கு அழைத்துச் செல்.
மரணத்திலிருந்து என்னை மரணமில்லாப் பெருநிலைக்கு அழைத்துச் செல்.
ஓம்! அமைதி, அமைதி, அமைதி!

“எல்லோரும் இறக்கத்தானே செய்கிறார்கள். இதில் என்ன வேறுபாடு இருக்கிறது?” என்று ஒருவர் கேட்கலாம். ஆனால், இதில் மிகப்பெரிய வேறுபாடு இருக்கிறது.

தாய்ப் பூனை தனது குட்டிகளைப் பாதுகாப்பான இடத்திற்கு மாற்றுவதற்காக வாயில் கவ்விக்கொண்டு செல்கிறது. அதே பூனை ஒரு எலியையும் பிடித்து வாயில் கவ்விக்கொண்டு செல்லலாம். இரண்டையும் சுமந்து செல்லப் பயன்படுவது ஒரே வாய்தான். ஆனால், பூனைக் குட்டிகள் பாதுகாப்பாகவும் வசதியாகவும் இருக்கின்றன; அதேவேளையில், எலியோ மரணத்தின் பிடியில் சிக்கித் துன்பப்படுகிறது.

அதுபோலவே, மரணத்தின் தருணத்தில் ஞானம் பெற்றவர்கள் தங்களுடைய இறுதியான இல்லத்தை அடைகிறார்கள். ஆனால், சாதாரண மனிதர்கள் பிறப்பு, இறப்பு என்ற சுழற்சிகளில் சிக்கித் துன்பப்படுகிறார்கள்.

உண்மையில், மரணம் ஒரு மாபெரும் வரப்பிரசாதமாகும். அது வாழ்க்கையின் மதிப்பை உணரவும், ஒவ்வொரு நிமிடத்தையும் சிறப்பாகப் பயன்படுத்தவும் நம்மைத் தூண்டுகிறது.

மகாத்மா காந்திஜியும் மற்ற சுதந்திரப் போராட்ட வீரர்களும் பல தசாப்தங்களாக மேற்கொண்ட இடைவிடாத முயற்சிகள் பலனளித்தன. 1947 ஆகஸ்ட் 15 அன்று

இந்தியாவுக்குச் சுதந்திரம் வழங்க ஆங்கிலேயர்கள் ஒப்புக்கொண்டனர். ஆனால், மத அடிப்படையில் நாட்டைப் பிரித்தனர்.

நாடு முழுவதும் சுதந்திரத் திருநாளைக் கொண்டாடியது. எங்கும் ஊர்வலங்களும் அணிவகுப்புகளும் நடைபெற்றன. மக்கள் பாடியும் ஆடியும் தங்கள் மகிழ்ச்சியை வெளிப்படுத்தினர். சுதந்திர இந்தியாவின் மூவர்ணக் கொடி டெல்லியிலுள்ள வரலாற்றுச் சிறப்புமிக்க செங்கோட்டையில் பெருமையுடன் பட்டொளி வீசிப் பறந்தது.

ஆனால், காந்திஜி தொலைதூரக் கல்கத்தாவில் இந்துக்களுக்கும் முஸ்லிம்களுக்கும் இடையே அமைதியை ஏற்படுத்தப் பாடுபட்டுக்கொண்டிருந்தார். அங்கு மீண்டும் கலவரங்கள் வெடித்திருந்தன. அந்தக் கலவரத் தீயின் நடுவிலேயே அவர் இருந்தார்.

ஏழைகள் வாழும் பகுதியில் இருந்த ஓர் எளிய குடிசையில் அவர் தங்கினார். தெருத்தெருவாகவும் வீடு வீடாகவும் சென்று மக்கள் அமைதியாக இருக்குமாறு வேண்டுகோள் விடுத்தார். இறுதியில், அவர் உண்ணாவிரதத்தைத் தொடங்கினார். அது மக்களின் மனங்களில் விரும்பிய மாற்றத்தை ஏற்படுத்தியது. இரு சமூகங்களின் தலைவர்களும் தங்கள் மக்களைக் கட்டுப்படுத்துவதாக அவருக்கு உறுதியளித்தனர். அந்த உறுதிமொழியை ஏற்றுக்கொண்ட காந்திஜி உண்ணாவிரதத்தை முடித்துக்கொண்டார்.

சில மதவெறியர்கள், முஸ்லிம்களைத் திருப்திப்படுத்துவதற்காக இந்துக்களின் நலன்களைத் தியாகம் செய்த துரோகி என்று அவரைக் குற்றம் சாட்டினர். அவரைக் கொலை செய்யும் முயற்சியும் நடைபெற்றது. அதிலிருந்து அவர் காயமின்றித் தப்பித்தார். ஆனாலும், தமது பணியைத் தொடர்ந்து மேற்கொண்டார்.

1948 ஜனவரி 30ஆம் தேதி மாலை, பிர்லா இல்லத்தில் தற்காலிகமாகத் தங்கியிருந்த காந்திஜி, பிரார்த்தனைக் கூட்டத்தில் கலந்துகொள்வதற்காக வெளியே வந்தார். உண்ணாவிரதங்களாலும் பயணங்களாலும் உடல் பலவீனமடைந்திருந்த அவர், தமது இரண்டு பேத்திகளின் மகள்களின் ஆதரவுடன் மெதுவாக நடந்துசென்றார்.

அவரது பாதங்களைத் தொட்டு வணங்கவும், ஆசீர்வாதம் பெறவும், அவருடன் பிரார்த்தனையில் கலந்துகொள்ளவும் நூற்றுக்கணக்கான மக்கள் அங்கு கூடியிருந்தனர். காந்திஜி ஒரு கணம் நின்று, பாரம்பரியமான ‘நமஸ்தே’ வணக்க முறையில் இரு கைகளையும் கூப்பினார்.

கூட்டத்திலிருந்து ஒருவர் கைகளைத் தொழுதபடி காந்திஜியை நோக்கி வந்தார். பின்னர் அவர் துப்பாக்கியை எடுத்து மிக அருகிலிருந்து காந்திஜியை மூன்று முறை சுட்டார். மார்பிலும் வயிற்றுப் பகுதியிலும் குண்டுகள் பாய்ந்த நிலையில், “ஹே ராம்!” என்று கூறியபடி காந்திஜி உடனடியாக உயிரிழந்தார்.

அவரது இறுதிச் சடங்கில் பத்து இலட்சம் மக்கள் கலந்துகொண்டனர். பல நாடுகளைச் சேர்ந்த முக்கியப் பிரமுகர்களும் அதில் பங்கேற்றனர். இன்று இந்தியாவில் அவரது

சிலையோ அல்லது அவரது பெயரைக் கொண்ட சாலையோ இல்லாத நகரமே இல்லை என்று சொல்லும் அளவுக்கு அவரது நினைவு நாடெங்கும் பரவியுள்ளது.

“சத்தியாகிரகப் போராட்டம் என்பது மன உறுதி கொண்டவர்களுக்கானது; சந்தேகப்படுபவர்களுக்கும் கோழைகளுக்கும் உரியதல்ல” என்று காந்திஜி கூறினார்.

“சத்தியாகிரகம் வாழும் கலையையும் இறக்கும் கலையையும் நமக்குக் கற்றுத் தருகிறது. மனிதர்களாகிய நமக்குப் பிறப்பும் இறப்பும் தவிர்க்க முடியாதவை. மனிதனை மிருகத்திலிருந்து வேறுபடுத்துவது, தனக்குள் இருக்கும் ஆன்மிக உண்மையை உணர்வதற்காக அவன் விழிப்புணர்வுடன் முயற்சி செய்வதே ஆகும்.

கீதையின் இரண்டாவது அத்தியாயத்தின் கடைசி பதினெட்டு ஸ்லோகங்கள், பிரார்த்தனையின்போது ஓதப்படுகின்றன. அவை வாழும் கலையின் ரகசியத்தைச் சுருக்கமாக விளக்குகின்றன. அர்ஜுனன் பகவான் கிருஷ்ணரிடம் கேட்ட கேள்விக்குப் பதிலாக, நிலையான ஞானம் கொண்ட மனிதனான ‘ஸ்திதப்ரக்ஞன்’ பற்றிய விளக்கத்தின் வடிவில் அவை அமைந்துள்ளன. அத்தகைய மனிதனே சத்தியாகிரகி ஆவான்.

வாழும் கலையிலிருந்து இறக்கும் கலை இயல்பாகவே உருவாகிறது. மரணம் அனைவருக்கும் வருவது உறுதி. மின்னல் தாக்குவதாலோ, இதயம் செயலிழப்பதாலோ, சுவாசம் நின்றுபோவதாலோ ஒருவர் இறக்கலாம். ஆனால், சத்தியாகிரகி தமக்காக விரும்பக்கூடிய அல்லது வேண்டிக்கொள்ளக்கூடிய மரணம் அது அல்ல. சத்தியாகிரகியைப் பொறுத்தவரை, தமது கடமையைச் செய்துகொண்டிருக்கும்போதே மகிழ்ச்சியுடன் மரணத்தை எதிர்கொள்வதே இறக்கும் கலையாகும்...”

“ஆன்மா அழிவற்றது என்பதில் நான் நம்பிக்கை கொண்டிருக்கிறேன். இதை விளக்குவதற்காகக் கடலை ஓர் எடுத்துக்காட்டாகக் கூற விரும்புகிறேன். கடல் எண்ணற்ற நீர்த்துளிகளால் ஆனது. ஒவ்வொரு துளியும் தனித்தன்மை கொண்டது; அதேவேளையில், அது முழுமையின் ஒரு பகுதியாகவும் இருக்கிறது. அதாவது, ‘ஒன்றும் பலவும்’. இந்த வாழ்க்கைக் கடலில் நாம் சிறிய நீர்த்துளிகளாக இருக்கிறோம்.

எனது கொள்கையின் பொருள் என்னவென்றால், நான் உயிரோடு இருப்பவை அனைத்துடனும், வாழ்க்கையுடனும் என்னை ஒன்றுபடுத்திக்கொள்ள வேண்டும். கடவுளின் முன்னிலையில் வாழ்க்கையின் மகத்துவத்தில் நானும் பங்குகொள்ள வேண்டும். இந்த வாழ்க்கையின் ஒட்டுமொத்தத் தொகுதியே கடவுள். நாம் கடவுளாக இல்லாமல் இருக்கலாம்; ஆனால், நாம் கடவுளிடமிருந்து வந்தவர்கள்.

ஒரு புனிதமான மனிதரின் மரணத்திற்காக நாம் சிறிதும் துயரப்படக்கூடாது என்பதை நான் உறுதியாகக் கூற விரும்புகிறேன். அவர் இறந்த பிறகுதான் அவரது உண்மையான பணி தொடங்குகிறது; அல்லது, அவரது பணியின் உண்மையான பலன்கள் அப்போதுதான் வெளிப்படத் தொடங்குகின்றன என்ற உறுதியான நம்பிக்கை நமக்கு இருக்க வேண்டும். அவர் உயிருடன் இருந்தபோது அவரது

மிகப்பெரிய சாதனைகளாகக் கருதப்பட்டவை, எதிர்காலத்தில் அவர் ஏற்படுத்தப்போகும் தாக்கங்களுக்கு முன்னால் முக்கியத்துவம் குறைந்தவையாகத் தோன்றும். நாம் மதிக்கும் புனிதர்களின் நற்செயல்களை நம்மால் இயன்றவரை பின்பற்றுவது நமது கடமையாகும்.''

புகழ்பெற்ற விஞ்ஞானி ஆல்பர்ட் ஐன்ஸ்டீன் இவ்வாறு கூறினார்:

''வருங்காலத் தலைமுறையினர், இத்தகைய ஒருவர் உண்மையாகவே சதையும் இரத்தமும் கொண்ட மனிதராக இந்தப் பூமியில் நடமாடினார் என்பதை நம்புவதற்குக்கூடத் தயங்குவார்கள்.''

காந்திஜியின் சாதனைகள் எண்ணற்றவை. ஒவ்வொரு சாதனையும் அது நிறைவேற்றப்பட்ட விதத்தினாலோ அல்லது அதன் விளைவுகளினாலோ உலகின் எந்தப் பகுதியிலும் அவரது பெயரைப் பெருமையுடன் போற்றச் செய்திருக்கும்.

மனித இனத்தின் ஐந்தில் ஒரு பகுதியினருக்கு அந்நிய ஆட்சியிலிருந்து விடுதலையைப் பெற்றுத் தந்தவர் காந்திஜி. ஒருவகையில், இந்தியாவின் சுதந்திரம் ஆப்பிரிக்காவிலும் ஆசியாவிலும் உள்ள பல நாடுகளின் விடுதலைக்கும் முன்னோடியாக அமைந்தது.

தென்னாப்பிரிக்காவின் நெல்சன் மண்டேலா, மியான்மரின் ஆங் சான் சூகி, அமெரிக்காவின் ஜூனியர் மார்ட்டின் லூதர் கிங் போன்ற உலகப் புகழ்பெற்ற தலைவர்கள் உட்பட எண்ணற்றோர் காந்திஜியிடமிருந்து உத்வேகம் பெற்றனர்.

ஒருகாலத்தில் 'தீண்டத்தகாதவர்கள்' என்று இழிவாகக் கருதப்பட்ட மக்களுக்காக அவர் செய்த பணியும் அதற்குச் சற்றும் குறையாத முக்கியத்துவம் கொண்டது. பல நூற்றாண்டுகளாக அவர்களைப் பிணைத்திருந்த சாதியக் கொடுமைகளையும் சமூக அவமதிப்பையும் உடைத்தெறிய அவர் பாடுபட்டார்.

இந்தியாவின் சுதந்திரம் என்பது கிராமங்களில் வாழும் கோடிக்கணக்கான மக்களின் ஒட்டுமொத்த சமூக, ஒழுக்க மற்றும் பொருளாதார நலன்களின் அடிப்படையில் மதிப்பிடப்பட வேண்டும் என்று அவர் வலியுறுத்தினார்.

அவரது மரணமே ஒரு சாதனையாக அமைந்தது. அவரது தியாக மரணம், வெறுப்பினாலும் சகோதரப் படுகொலைகளாலும் வெறிகொண்டிருந்த மக்களின் மனங்களை வெட்கமடையச் செய்து, புதிதாகப் பிறந்த இந்தியா மதச்சார்பின்மை மற்றும் ஜனநாயகக் கொள்கைகளை உறுதிப்படுத்த உதவியது.

தெய்வீகப் பாதையும் அசுரப் பாதையும்:

தேவர்கள் மற்றும் அசுரர்களுக்கு இடையே நடைபெற்ற போர்களைப் பற்றிய கதைகளை வேதங்களும் புராணங்களும் கூறுகின்றன. ஆனால், இந்தச் சொற்களை அவற்றின் நேரடியான பொருளில் மட்டுமே எடுத்துக்கொள்ளக்கூடாது.

உலகில் நன்மைக்கும் தீமைக்கும் இடையே நடைபெறும் போராட்டத்தை வேதங்களும் புராணங்களும் கலைநயத்துடன் நாடக வடிவில் சித்தரிக்கின்றன.

பகவத் கீதை மனிதகுலத்திற்கு இரண்டு பாதைகள் இருப்பதாகக் கூறுகிறது: தெய்வீகப் பாதை மற்றும் அசுரப் பாதை.

தெய்வீகப் பண்புகளை வளர்த்துக்கொள்வது அசுரப் பண்புகளின் ஆதிக்கத்தைக் குறைக்கிறது. அசுரப் பண்புகளுக்கு நாம் கவனம் செலுத்த வேண்டும். எதிர்மறையான சிந்தனைகளில் மூழ்குவதற்காக அல்ல; அவற்றிலிருந்து நம்மைப் பாதுகாத்துக்கொள்வதற்காகவே அவற்றை அறிந்திருக்க வேண்டும்.

தெய்வீகப் பண்புகளைக் கொண்ட மனிதரின் குணங்களும் நடைமுறைகளும்:

- அன்பு
- எதிர்மறை உணர்ச்சிகளும் அச்சங்களும் இல்லாத நிலை
- புலனடக்கம் மற்றும் சுயக்கட்டுப்பாடு
- தன்னலமற்ற சேவை
- உண்மை பேசுதல்
- பணிவு
- மன்னிக்கும் குணம்
- மனச்சமநிலை

அசுரப் பண்புகளைக் கொண்ட மனிதரை அடையாளம் காட்டும் குணங்களும் நடைமுறைகளும்:

- வெறுப்பு
- கோபம்
- ஆதிக்கம் செலுத்தும் அகங்காரம்
- பொறாமை
- ஆணவம்
- கொடூரம்
- பாசாங்குத்தனம் (தனக்கென ஒரு விதி, மற்றவர்களுக்கென வேறு விதி என்ற இரட்டை அணுகுமுறை)
- அச்சங்களும் எதிர்மறை உணர்ச்சிகளும்
- சரி, தவறு ஆகியவற்றைப் பகுத்தறியும் திறன் இல்லாமை

அசுரப் பண்புகள் கொண்டவர்கள், வேதங்களும் சாஸ்திரங்களும் பொய்யானவை என்றும், ஒழுக்க அடித்தளமற்ற இந்த உலகில் ஒருவர் மற்றவரை அழித்தே வாழ வேண்டும் என்றும் வாதிடுகிறார்கள்.

இத்தகைய திரிபுபட்ட கண்ணோட்டத்தைப் பின்பற்றுவதன் மூலம் அவர்கள் மற்றவர்களுக்குத் துன்பம் விளைவிக்கிறார்கள்; இறுதியில் தங்களுக்கும் துன்பத்தை ஏற்படுத்திக்கொள்கிறார்கள்.

தங்கள் இலக்குகளை அடைவதற்காக எந்த வழியையும் கையாள அவர்கள் தயங்கமாட்டார்கள். தங்கள் விருப்பம்போலச் செயல்பட அவர்களை அனுமதித்துவிட்டால், அடால்ஃப் ஹிட்லர் செய்ததைப் போலவே அவர்கள் உலகத்தையே சிந்தனையின்றி அழித்துவிடக்கூடும்.

அவர்கள் சிறிது காலத்திற்கு தங்கள் இலக்குகளை அடைந்தாலும், இறுதியில் தாங்களே உருவாக்கிக்கொண்ட நரகத்தில் வீழ்வார்கள். பல சமயங்களில், அந்தத் தண்டனை அவர்களுடைய இந்த வாழ்க்கையிலேயே தொடங்கிவிடும்.

புராணங்களில் அசுரர்கள் பயங்கரமான உருவங்களுடன் வர்ணிக்கப்படுகிறார்கள். அவர்கள் பிரம்மாவிடமிருந்தோ சிவபெருமானிடமிருந்தோ வரங்களைப் பெறுவதற்காகத் தவம் செய்கிறார்கள். பொதுவாக, விஷ்ணுவைத் தங்கள் எதிரியாகக் கருதுகிறார்கள்.

அவர்களுக்குள் இறைவன் உறைந்திருப்பதை அறியாதவர்களே இத்தகைய அசுரர்கள். மேலும், அவர்கள் அறுசத்ருக்கள் எனப்படும் ஆறு தீய குணங்களின் ஆதிக்கத்தில் இருக்கிறார்கள். அவை:

- காமம் – அளவற்ற ஆசை
- குரோதம் – கோபம்
- லோபம் – பேராசை
- மோகம் – மயக்கம் அல்லது அளவுக்கு மீறிய பற்று
- மதம் – அகங்காரம்
- மாத்ஸர்யம் – பொறாமை

சிவபெருமானின் பிரபஞ்ச நடன வடிவமான நடராஜர் திருவுருவத்தில், அவரது பாதங்களின் கீழ் 'அபஸ்மாரன்' எனப்படும் குள்ளமான அசுரன் காணப்படுகிறான்.

அபஸ்மாரன் என்பது தாமச குணத்தால் உருவாகும் அறியாமையின் அடையாளமாகும். அந்த அறியாமையை முற்றிலும் அழித்துவிட முடியாது; இறைவனால் மட்டுமே அதைக் கட்டுப்பாட்டில் வைத்திருக்க முடியும் என்பதைக் குறிக்கிறது.

சனாதன தர்மம், நம்பிக்கையற்றவர்களையோ தீய செயல்களைச் செய்பவர்களையோ நரகத்தில் நித்திய தண்டனைக்கு உட்படுத்துவதில்லை. ஏனெனில், நரகம் இருக்க வேண்டுமென்றால் கடவுள் இல்லாத ஓர் இடம் இருக்க வேண்டும்.

ஆனால், அசுர இயல்பு கொண்டவர்களிடம்கூட ஆத்மனாக இறைவன் இருக்கிறார். எனவே, அவர்கள் என்றென்றும் தண்டிக்கப்பட வேண்டியவர்கள் என்று தீர்ப்பளிக்கப்படுவதில்லை. சரியான பாதையைத் தேர்ந்தெடுக்கும் வாய்ப்பு அவர்களுக்கு எப்போதும் திறந்தே இருக்கிறது.

ஆன்மிக முயற்சி ஒருபோதும் வீணாவதில்லை

அர்ஜுனன் கிருஷ்ணரிடம் ஒரு முக்கியமான கேள்வியைக் கேட்டான்:

“ஆன்மிக இலக்கில் நம்பிக்கை கொண்டிருந்தாலும், சுயக்கட்டுப்பாடு இல்லாமல் பாதையிலிருந்து விலகி, வெற்றியை அடையத் தவறிவிடும் ஒருவருக்கு என்ன நிகழும்? அவர் தோல்வியடைந்தால், உலக வாழ்க்கையில் தாம் துறந்த அனைத்தையும் இழப்பதோடு, தன்னுணர்வைப் பெறும் இலக்கையும் அடையாமல் எல்லாவற்றையும் இழந்தவராகிவிடுவாரா?”

கிருஷ்ணர் அவனுக்கு உறுதியளித்தார்: தன்னுடைய ஆன்மிக நிலையை மேம்படுத்துவதற்காக மேற்கொள்ளப்படும் எந்த முயற்சியும் வீணாகாது.

அடுத்த பிறவியைப் பற்றிச் சிந்தித்தால்கூட, அந்த மனிதருக்கு இழப்பதற்கு ஒன்றுமில்லை; மாறாக, பெற்றுக்கொள்வதற்கு நிறைய இருக்கிறது.

அவர் விட்ட இடத்திலிருந்து தமது ஆன்மிகத் தேடலைத் தொடர்வதற்கு ஏற்ற குடும்பத்தில் மீண்டும் பிறப்பார். அடுத்த பிறவியிலும் அவர் மீண்டும் ஆன்மிக முயற்சிகளின் பக்கம் ஈர்க்கப்படுவார். மேலும், அவர் தனது ஆன்மிகப் பயணத்தை விரைவாகத் தொடங்குவதற்கான வாய்ப்பையும் பெறுவார்.

தெய்வீகப் பாதை நம்மை விடுதலையை நோக்கி உயர்த்துகிறது. அசுரப் பாதையோ நம்மைப் பந்தத்தில் ஆழ்த்துகிறது.

மிருகமாகப் பிறந்து இருளில் தள்ளப்படுவது தீய செயல்களின் விளைவுகளுக்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டு. மனிதனாகப் பிறப்பது நன்மையும் தீமையும் கலந்த செயல்களின் விளைவுகளுக்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டு.

உயர்ந்த பண்புகளைக் கொண்ட உயிராகப் பிறப்பது நற்செயல்களின் விளைவுகளுக்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டு.

ஆனால், ஞானிகள் செல்வமும் இன்பங்களும் இயற்கையின் ஒரு பகுதி என்பதை அறிவார்கள். எனவே, அவையும் இறுதியில் அழிந்துபோகக்கூடியவையே.

இந்த வாழ்க்கையில் அவர்கள் ஈட்டிய புண்ணியத்தின் பலன்கள் தீர்ந்ததும், அவர்கள் மீண்டும் ஒரு சாதாரண பிறப்பு–இறப்புச் சுழற்சிக்குத் திரும்ப வேண்டியிருக்கும். இதுவே பந்தத்திற்கு வழிவகுக்கும் பாதையாகும்.

எனவே, நமது இலக்கு விடுதலையை அடைந்து, உண்மையுடன் ஒன்றிணைவதாக இருக்க வேண்டும். அந்த உண்மையே பிரம்மம்; அழிவற்ற தூய உணர்வுநிலை.

“என்னை எப்போதும் நினைத்துக்கொண்டும், வேறு எதனிடமும் பற்றுக்கொள்ளாமலும் இருப்பவருக்கு நான் எளிதில் அடையக்கூடியவனாக இருக்கிறேன். அத்தகைய மனிதரே உண்மையான யோகி.” — பகவத் கீதை 8:14

“உயர்ந்த ஆன்மாக்கள் தங்கள் வாழ்க்கையை முழுமையாக்கி என்னை அடைகிறார்கள். அவர்கள் மரணத்தின் ஆதிக்கத்திலிருந்தும் பிறப்பு, இறப்பு ஆகியவற்றால் ஏற்படும் துன்பங்களிலிருந்தும் விடுதலை பெறுகிறார்கள்.” — பகவத் கீதை 8:15

“என்னுடன் ஒன்றிணைந்தவரைத் தவிர, பிரபஞ்சத்திலுள்ள ஒவ்வோர் உயிரும் மறுபிறப்புக்கு உட்பட்டதே.” — பகவத் கீதை 8:16

“வாழ்க்கையின் உயர்ந்த இலக்கை உணர்ந்தவர்கள், நான் புலன்களுக்கு அப்பாற்பட்டவன்; நித்தியமானவன்; உயர்ந்த பரம்பொருள் என்பதை அறிந்துகொள்கிறார்கள். என்னைத் தமது இறுதி இல்லமாக அடைந்தவர்கள், மீண்டும் தனித்த இருப்புக்குத் திரும்புவதில்லை.” — பகவத் கீதை 8:21

“அனைத்து இருப்புகளிலும் நிறைந்திருக்கும் இந்தப் பரம்பொருளை, எல்லா உயிர்களுக்கும் உண்மையான ஆத்மனாக விளங்கும் இறைவனை, பிரிக்க முடியாத அன்பின் மூலம் உணர்ந்துகொள்ள முடியும்.” — பகவத் கீதை 8:22

பல ஆயிரம் பேர்களில் ஒருவர் மட்டுமே உண்மையாகக் கடவுளைத் தேடுகிறார். அவ்வாறு தேடுபவர்களில் பல ஆயிரம் பேருக்கு ஒருவர் மட்டுமே உண்மையில் கடவுளை அடைகிறார்.

இத்தகைய அரிதான வாய்ப்புகள் இருந்தாலும், காலப்போக்கிலும் பரிணாம வளர்ச்சியின் மூலமும் அனைத்து உயிர்களும் இந்த உயர்ந்த முழுமை நிலையை அடைவதற்காகவே பயணிக்கின்றன.

மக்கள் தாங்கள் விரும்பும் எந்தத் தெய்வ வடிவத்தை வழிபட்டாலும், படிப்படியான வளர்ச்சியின் மூலம் இறுதியில் கடவுளை அடைவதற்கான பாதையில் அவர்கள் பயணிக்கிறார்கள்.

கடவுளே காலம். அவர் மரணமாகவும் மரணமின்மையாகவும் இருக்கிறார்; இருப்பாகவும் இல்லாமையாகவும் இருக்கிறார்.

இறைவனின் தெய்வீக வெளிப்பாடுகளுக்கு முடிவே இல்லை. ஏனெனில், அவர் எங்கும் நிறைந்திருக்கிறார்; அவருக்கு வெளியே எதுவும் இல்லை.

“நான் உனக்கு அறிவையும் ஞானத்தையும் இரண்டையும் வழங்குகிறேன். இவ்விரண்டையும் உணர்ந்துகொண்ட பிறகு, நீ அறிந்துகொள்ள வேண்டியது வேறொன்றும் இருக்காது.” — பகவத் கீதை 7:2

யானையைத் தொட்டுப் பார்த்த ஆறு பார்வையற்றவர்கள்

ஆறு பார்வையற்றவர்கள் வாழ்ந்த ஓர் ஊருக்கு, யானை என்று அழைக்கப்படும் வினோதமான விலங்கு ஒன்று கொண்டுவரப்பட்டதாக அவர்கள் கேள்விப்பட்டனர்.

ஆனால், அவர்களில் ஒருவருக்குக்கூட யானையின் வடிவம் மற்றும் தோற்றம் பற்றித் தெரியவில்லை.

ஆர்வத்துடன் அவர்கள், "நாம் அதைத் தொட்டுப் பார்த்து, அது எப்படிப்பட்டது என்பதை அறிந்துகொள்ள வேண்டும்" என்று கூறினர்.

எனவே, அவர்கள் யானையைத் தேடிச் சென்று, அதைக் கண்டதும் தங்கள் கைகளால் தடவிப் பார்த்தனர்.

முதலாவது மனிதர் யானையின் தும்பிக்கையைத் தொட்டார். "இந்த விலங்கு ஒரு தடிமனான பாம்பைப் போன்றது" என்று கூறினார்.

இரண்டாவது மனிதர் அதன் காதைத் தொட்டு, "இது ஒரு விசிறியைப் போன்றது" என்றார்.

மூன்றாவது மனிதர் அதன் கால்களில் ஒன்றைத் தொட்டு, "யானை ஒரு தூணைப் போன்றது" என்றார்.

நான்காவது மனிதர் அதன் பக்கவாட்டில் கையை வைத்துத் தொட்டு, "யானை ஒரு சுவரைப் போன்றது" என்றார்.

ஐந்தாவது மனிதர் அதன் வாலைத் தொட்டு, "இது ஒரு கயிற்றைப் போன்றது" என்று வர்ணித்தார்.

ஆறாவது மனிதர் அதன் தந்தத்தைத் தொட்டு, "யானை ஒரு ஈட்டியைப் போன்றது" என்று கூறினார்.

இந்தக் கதையைப் பற்றி காந்திஜி பின்வருமாறு கருத்துத் தெரிவித்தார்:

"யானையைப் பற்றிப் பல்வேறு விதமாக வர்ணித்த அந்த ஏழு பார்வையற்றவர்களும், அவரவர் பார்வையில் சரியாகவே இருந்தார்கள். ஆனால், மற்றவர்களின் பார்வையில் அவர்கள் தவறாக இருந்தார்கள். அதேவேளையில், யானையைப் பற்றி முழுமையாக அறிந்த ஒருவரின் பார்வையில் அவர்கள் அனைவரும் சரியாகவும் தவறாகவும் இருந்தார்கள்.

உண்மை பல்வேறு பரிமாணங்களைக் கொண்டது என்ற இந்தக் கொள்கை எனக்கு மிகவும் பிடித்தமானது. ஒரு முஸ்லிமை அவரது கண்ணோட்டத்திலிருந்தும், ஒரு கிறிஸ்தவரை அவரது கண்ணோட்டத்திலிருந்தும் புரிந்துகொண்டு மதிப்பிட இந்தக் கொள்கையே எனக்குக் கற்றுத் தந்தது.

முன்பெல்லாம், எனது எதிரிகளின் அறியாமையைப் பார்த்து நான் கோபப்படுவேன். இன்று அவர்கள் என்னைப் பார்க்கும் பார்வையில் என்னை நானே காணவும்,

அதேபோல் நான் அவர்களைப் பார்க்கும் பார்வையையும் புரிந்துகொள்ளவும் எனக்குக் கிடைத்த திறனால், அவர்களையும் என்னால் நேசிக்க முடிகிறது.''

அறிவுக்கும் ஞானத்திற்கும் உள்ள வேறுபாடு

கடவுளின் இருப்பைப் பற்றிய ஒரு சிறு கண்ணோட்டத்தைப் பெறுவதற்கு அறிவும் ஞானமும் இரண்டும் நமக்குத் தேவை.

அவற்றுக்கு இடையேயுள்ள வேறுபாடு என்னவென்றால், புலன்கள் மற்றும் மனத்தின் மூலம் நாம் அறிவைப் பெறுகிறோம். அதாவது, உணர்ந்து சிந்திப்பதன் மூலம் அறிவு கிடைக்கிறது.

நேரடியான அனுபவம் மற்றும் உள்ளுணர்வின் மூலம் நாம் ஞானத்தைப் பெறுகிறோம்.

அறிவு என்பது கோட்பாட்டு நிலையில் கடவுளைப் பற்றித் தெரிந்துகொள்வதாகும். ஞானம் என்பது கடவுளை நேரடியாக உணர்ந்தறிவதாகும். மேலும், அந்த உண்மையை வாழ்க்கையின் ஒவ்வொரு கணத்திலும் நடைமுறைப்படுத்தும் திறனையும் அது அளிக்கிறது.

ஞானம் பெற்றவர்கள் தங்கள் முழு இதயத்துடனும் இந்த 'உண்மை'யில் தங்களை அர்ப்பணித்துக்கொள்கிறார்கள்.

கடவுளை உணர்ந்துகொள்ளும் அனைவரும் இந்த இறுதியான 'இல்லத்தை' அடைகிறார்கள். அங்கு அவர்கள் மீண்டும் பிரிந்து தனித்த நிலையில் பிறப்பதில்லை.

அவர்களுடைய பல ஆண்டுகால ஆன்மிகப் பரிணாம வளர்ச்சியின் நோக்கம் நிறைவேறிவிடுகிறது. அழிவற்ற ஆத்மன், மரணத்திற்குட்பட்ட தனது பயணத்தை நிறைவு செய்து, மீண்டும் பிரம்மத்துடன் ஒன்றிணைகிறது.

காந்திஜியின் வாழ்க்கைச் செய்தி

ஒருமுறை, தமது கொள்கைகளைப் பரப்புவதற்காகத் தமது பெயரில் ஒரு சங்கத்தை உருவாக்கியிருந்த சக ஊழியர்கள் சிலருக்கு காந்திஜி எச்சரிக்கை விடுத்தார்.

அவர் கூறினார்:

''எனது வாழ்க்கையே எனது செய்தி. 'காந்தியிசம்' என்று தனியாக எதுவும் இல்லை. எனக்குப் பிறகு ஒரு தனிப்பிரிவையோ சமயக் குழுவையோ உருவாக்க நான் விரும்பவில்லை. புதிய கொள்கையையோ கோட்பாட்டையோ நான் கண்டுபிடித்ததாகக் கூறவில்லை. நித்தியமான உண்மைகளை எனது அன்றாட வாழ்க்கையிலும் பிரச்சினைகளிலும் எனக்குத் தெரிந்த விதத்தில் நடைமுறைப்படுத்தவே முயன்றிருக்கிறேன்.

நான் உருவாக்கிக்கொண்ட கருத்துகளும், நான் வந்தடைந்த முடிவுகளும் எந்த வகையிலும் இறுதியானவை அல்ல. அவற்றைவிடச் சிறந்தவற்றைக் கண்டறிந்தால், நாளையே அவற்றை மாற்றிக்கொள்ளக்கூடும். உலகிற்கு நான் புதிதாக எதையும் கற்பிக்கவில்லை. உண்மையும் அகிம்சையும் மலைகளைப் போலப் பழமையானவை. அவை இரண்டையும் இயன்றவரை மிகப் பரந்த அளவில் நடைமுறைப்படுத்திப் பரிசோதித்துப் பார்க்கவே நான் முயன்றிருக்கிறேன். அவ்வாறு செய்யும்போது சில நேரங்களில் தவறுகளும் செய்திருக்கிறேன்; என் தவறுகளிலிருந்து கற்றுக்கொண்டிருக்கிறேன்.

எனது அனுபவங்கள் அனைத்தும், உண்மையைத் தவிர வேறு கடவுள் இல்லை என்ற முடிவுக்கு என்னை அழைத்துச் சென்றுள்ளன. இந்த அத்தியாயங்களின் ஒவ்வொரு பக்கமும் உண்மையை உணர்வதற்கான ஒரே வழி அகிம்சைதான் என்பதை வாசகருக்கு உணர்த்தவில்லை என்றால், இந்த அத்தியாயங்களை எழுதுவதற்காக நான் செய்த உழைப்பு அனைத்தும் வீணானதாகவே கருதுவேன்.

இந்த நோக்கத்திற்காக நான் மேற்கொள்ளும் முயற்சிகள் பலனளிக்காமல் போனாலும், வாசகர்கள் ஒன்றைப் புரிந்துகொள்ள வேண்டும்: தவறு வாகனத்தில் இருக்கலாம்; ஆனால், அது வழிகாட்டும் உயர்ந்த கொள்கையில் இல்லை.

அகிம்சையைப் பின்பற்றுவதற்காக நான் எவ்வளவு நேர்மையாக முயன்றிருந்தாலும், எனது முயற்சிகள் இன்னும் முழுமையற்றவையாகவும் போதாதவையாகவும் இருக்கின்றன. எனவே, உண்மையைப் பற்றிய சிறுசிறு கணநேரக் காட்சிகளையே என்னால் பெற முடிந்திருக்கிறது. நாம் அன்றாடம் கண்களால் காணும் சூரியனின் ஒளியைவிடப் பல இலட்சம் மடங்கு தீவிரமான உண்மையின் விவரிக்க முடியாத ஒளிமகத்துவத்தை அவை முழுமையாக எடுத்துரைக்க முடியாது.

உண்மையில், அந்தப் பேரொளியின் மிக மங்கலான ஒளிக்கீற்றை மட்டுமே என்னால் காண முடிந்திருக்கிறது. இருப்பினும், எனது அனுபவங்களின் அடிப்படையில் ஒரு விஷயத்தை உறுதியாகக் கூற முடியும்: உண்மையை முழுமையாகக் காணும் நிலை, அகிம்சையை முழுமையாக உணர்ந்துகொண்ட பிறகே கிடைக்கும்.

எங்கும் நிறைந்திருக்கும் உலகளாவிய உண்மை என்னும் ஆன்மிகச் சக்தியை நேருக்கு நேர் காண வேண்டுமானால், படைப்பில் மிகத் தாழ்ந்ததாகக் கருதப்படும் உயிரைக்கூடத் தன்னைப் போலவே நேசிக்கக்கூடியவராக ஒருவர் இருக்க வேண்டும். அத்தகைய இலக்கை விரும்புபவர் வாழ்க்கையின் எந்தத் துறையிலிருந்தும் தன்னை விலக்கிக்கொள்ள முடியாது.

அதனால்தான் உண்மையின் மீதான எனது பக்தி என்னை அரசியலுக்குள் அழைத்துச் சென்றது. மதத்திற்கும் அரசியலுக்கும் தொடர்பில்லை என்று கூறுபவர்கள், மதம் என்றால் என்ன என்பதை அறியாதவர்கள் என்று சிறிதும் தயக்கமின்றியும் அதேவேளையில் முழுப் பணிவுடனும் என்னால் கூற முடியும்.

உயிரோடு இருக்கும் அனைத்துடனும் நம்மை ஒன்றுபடுத்திக்கொள்வது, நம்மை நாமே தூய்மைப்படுத்திக்கொள்ளாமல் சாத்தியமில்லை. சுயதூய்மை இல்லாமல் அகிம்சை விதியைப் பின்பற்றுவது வெறும் வெற்றுக் கனவாகவே இருக்கும். இதயம் தூய்மையாக இல்லாத ஒருவரால் கடவுளை ஒருபோதும் உணர்ந்துகொள்ள முடியாது.

எனவே, சுயதூய்மை என்பது வாழ்க்கையின் அனைத்துத் துறைகளிலும் நம்மைத் தூய்மைப்படுத்திக்கொள்வதாகும். தூய்மை மற்றவர்களிடமும் எளிதில் பரவக்கூடியது. ஆகையால், ஒருவர் தம்மைத் தூய்மைப்படுத்திக்கொள்வது, அவரைச் சுற்றியுள்ள சூழலையும் தூய்மைப்படுத்துவதற்கு வழிவகுக்கிறது.

ஆனால், சுயதூய்மைக்கான பாதை கடினமானது; செங்குத்தானது. முழுமையான தூய்மையை அடைய, சிந்தனை, பேச்சு, செயல் ஆகிய மூன்றிலும் ஆசைகளின் ஆதிக்கத்திலிருந்து முற்றிலும் விடுபட வேண்டும். அன்பு மற்றும் வெறுப்பு, பற்று மற்றும் வெறுப்பு ஆகிய எதிரெதிரான உணர்ச்சிகளைக் கடந்து உயர வேண்டும்.

இலட்சியத்தை அடைவதற்காக நான் இடைவிடாமல் தொடர்ந்து முயன்றுகொண்டிருந்தாலும், சிந்தனை, பேச்சு, செயல் ஆகிய மூன்றிலும் இன்னும் முழுமையான தூய்மையை அடையவில்லை என்பதை நான் அறிவேன். அதனால்தான் உலகத்தின் புகழ்ச்சி என்னை அசைக்கத் தவறுகிறது. உண்மையில், பல நேரங்களில் அது என்னைக் காயப்படுத்துகிறது.

நுண்ணிய ஆசைகளையும் உணர்ச்சிகளையும் வெல்வது, ஆயுத பலத்தால் உலகைக் கைப்பற்றுவதைவிட மிகவும் கடினமானது. நான் இந்தியாவுக்குத் திரும்பியதிலிருந்து, எனக்குள் மறைந்துகிடந்த ஆசைகள் மீண்டும் வெளிப்படுவதை அனுபவித்திருக்கிறேன். அவற்றை அறிந்துகொண்டது என்னை அவமானமடையச் செய்தது; ஆனால், தோல்வியடையச் செய்யவில்லை. எனது அனுபவங்களும் பரிசோதனைகளும் எனக்கு உறுதியளித்து, மிகுந்த மகிழ்ச்சியையும் அளித்துள்ளன.

இருப்பினும், நான் இன்னும் கடக்க வேண்டிய பாதை கடினமானது என்பதை அறிவேன். நான் என்னை முற்றிலும் பூஜ்ஜிய நிலைக்குக் குறைத்துக்கொள்ள வேண்டும். ஒருவர் தமது சொந்த விருப்பத்துடன் சக உயிரினங்களிடையே தன்னை மிகக் கடைசி இடத்தில் வைத்துக்கொள்ளாதவரை, அவருக்கு விடுதலை இல்லை. அகிம்சை என்பது பணிவின் உச்சநிலையாகும்.”

சுயஞானமும் உலக நலனும்

‘ஆத்மனோ மோக்ஷார்த்தம் ஜகத் ஹிதாய ச’ என்பது ஒரு சமஸ்கிருதப் பழமொழியாகும்.

இதன் பொருள்: சுயஞானத்தை அடைவதற்காகவும், உலக நலனுக்காகவும் வாழ்தல்.

சமூகத்திற்குச் சேவை செய்வதன் மூலம் நம்மை நாமே தூய்மைப்படுத்திக்கொண்டு, சுயஞானத்தை அடைவதோடு, நம்மைச் சுற்றியுள்ள மக்களின் வாழ்க்கை நிலைகளையும் மேம்படுத்துகிறோம் என்பதே இதன் சாரமாகும்.

அமிர்தபிந்து உபநிடதம் கூறுகிறது:

'மன ஏவ மனுஷ்யாணாம் காரணம் பந்தமோக்ஷயோஹ்'

இதன் பொருள்: மனமே மனிதனின் பந்தத்திற்கும் விடுதலைக்கும் காரணமாக இருக்கிறது.

உடலுடனும் மனத்துடனும் தன்னை அடையாளப்படுத்திக்கொள்ளும் சாதாரண மனிதர் 'ஜீவன்' என்று அழைக்கப்படுகிறார்.

உடலையும் மனத்தையும் கடந்த தன்னுடைய உண்மையான இயல்பை உணர்ந்து, ஆத்மனுடன் ஒன்றியிருப்பதை அறிந்தவர் 'ஜீவன்முக்தர்' என்று அழைக்கப்படுகிறார்.

கர்மம், மறுபிறப்பு, விடுதலை

கர்மங்கள் உடலின் மூலம் செய்யப்படுவதால், அவற்றின் பலன்களை அனுபவிப்பதற்காக மறுபிறப்பு தேவைப்படுகிறது.

ஆனால், சுயஞானத்தை அடைந்த ஒருவரிடம்கூட இன்னும் எஞ்சியுள்ள கர்மங்கள் இருக்கலாம். இவை 'கர்ம சேஷம்' என்று அழைக்கப்படுகின்றன. அவற்றின் பலன்கள் முழுமையாகத் தீரும் வரை அவற்றை அனுபவிக்க வேண்டியிருக்கும்.

கர்மங்களின் செயல்பாட்டை ஒரு குயவன் சக்கரத்தில் உருவாக்கப்படும் பானைகளுடன் ஒப்பிடலாம்.

சக்கரம் சுழன்றுகொண்டிருக்கும் வரை பானைகள் உருவாகிக்கொண்டே இருக்கும். சக்கரத்தின் சுழற்சி படிப்படியாகக் குறைந்து, இறுதியில் முழுமையாக நின்றுவிடும்போது புதிய பானைகள் உருவாவது நின்றுவிடும்.

அதுபோலவே, சுயஞானத்தை அடைந்த பிறகும், கடந்த காலக் கர்மங்களின் பலன்கள் தீரும் வரை ஒருவர் உடலுடன் வாழ வேண்டியிருக்கும்.

அனைத்துக் கர்மங்களின் எஞ்சிய பலன்களும் தீர்ந்த பிறகு, அவர் உடலை விட்டு நீங்கும்போது மீண்டும் பிறக்க வேண்டிய அவசியம் இருக்காது. அவர் பரம்பொருளுடன் ஒன்றிணைந்துவிடுவார்.

அத்தகையவர் 'விதேகமுக்தர்' என்று அழைக்கப்படுகிறார்.

மனித வாழ்க்கையின் இறுதி இலக்கு

நான்கு புருஷார்த்தங்களின்படி, மனித வாழ்க்கையின் இறுதியான இலக்கு மோட்சம் அல்லது விடுதலையாகும்.

ஆனால், இறைவனுக்கும் அவரது படைப்புகளுக்கும் சேவை செய்வதற்காக மீண்டும் மீண்டும் பிறக்க வேண்டும் என்ற விருப்பத்தையும் நாம் வளர்த்துக்கொள்ள வேண்டும்.

அதுவே உண்மையான தெய்வீகத்தின் அடையாளமாகும்.

நிறைவுரை

காந்திஜி நமது சமூகத்தின் ஏழு கொடிய பாவங்களைப் பின்வருமாறு வகைப்படுத்தினார்.

1. நற்பண்புகள் இல்லாத கல்வி (Education without character): மாணவர்கள் தங்களின் சுயவளர்ச்சிக்கும், சக மனிதர்களுக்குப் பயனுள்ளவர்களாக விளங்குவதற்கும் முக்கியத்துவம் அளிக்காமல், மதிப்பெண்களையும் தரவரிசைகளையும் பெறுவதற்காக மட்டுமே போட்டியிடுமாறு ஊக்குவிக்கப்படுவது.

2. மனிதநேயம் இல்லாத அறிவியல் (Science without humanity): அறிவியல் புற உலகைப் பற்றிய அறிவை மட்டுமே கற்பிக்கிறது. அந்தப் புற உலகின் அறிவை அக உணர்வுடன் எவ்வாறு ஒருங்கிணைப்பது என்பதற்கான வழிகாட்டுதலை அது வழங்குவதில்லை.

3. அறநெறிகள் இல்லாத வணிகம் (Commerce without morals): பொன்னான விதி (Golden Rule) அல்லது இரு தரப்பினருக்கும் நன்மை பயக்கும் அணுகுமுறை (Win-Win Situation) ஆகியவை வணிகத்தின் அடிப்படை அறநெறிகளாக இருக்க வேண்டும். சம்பந்தப்பட்ட அனைவருக்கும் நியாயமும் நேர்மையும் கிடைப்பதை வழிகாட்டும் கொள்கையாகக் கொண்டு, உயர்ந்த விழிப்புணர்வுள்ள வணிகர்கள் செயல்பட வேண்டும். வாடிக்கையாளர்களைச் சுரண்டாமல், பொருட்களையும் சேவைகளையும் நியாயமான விலையில் வழங்க வேண்டும்.

4. உழைப்பின்றிச் செல்வம் (Wealth without work): எதையும் கொடுக்காமல் எதையாவது பெற்றுக்கொள்ள முயல்வது; விரைவில் பணக்காரராகிவிடலாம் என்ற திட்டங்களை நம்புவது; மக்களையும் சந்தைகளையும் கையாளித்து, அதற்குப் பதிலாக எந்த மதிப்பையும் வழங்காமல் செல்வம் சேர்ப்பது ஆகியவை இதன் வெளிப்பாடுகளாகும்.

5. தத்துவம் இல்லாத அரசியல் (Politics without philosophy): அரசியல்வாதிகள் பொதுநலனை நோக்கி மக்களை வழிநடத்துவதற்குப் பதிலாக, தங்களுடைய சுயநலத்திற்காக மக்களைப் பிரித்து ஆட்சி செய்வது. உண்மையான தலைவர் ஒரு சிறந்த அரசியல் மேதையாக இருக்க வேண்டும். அவர் குறுகிய கால ஆதாயங்களுக்காகவோ, மக்களின் பலவீனங்களைப் பயன்படுத்திச் சுரண்டுவதற்காகவோ செயல்படாமல், மக்களின் நீண்டகால நலனையே முன்னிறுத்த வேண்டும்.

6. உள்ளன்பு இல்லாத வழிபாடு (Worship without heart): சக மனிதர்களின் துயரங்களைப் புறக்கணித்துவிட்டு, சிலைகளையும் சடங்குகளையும் மட்டுமே பற்றிக்கொண்டு இருப்பது. இவ்வுலகில் மிகவும் எளிய உயிரினத்தைக்கூட அன்புடன் நேசித்துச் சேவை செய்யும்போதுதான் ஒருவர் உண்மையாகக் கடவுளைக் காண்கிறார்.

7. மனச்சாட்சி இல்லாத இன்பம் (Pleasure without conscience): மனச்சாட்சியின்றி அனுபவிக்கப்படும் இன்பங்களின் விலை மிக அதிகமானது. அவற்றிற்காகச் செலவிடப்படும் நேரம், பணம், இழக்கப்படும் நற்பெயர் ஆகியவற்றுடன், அத்தகைய சுயதிருப்தி நடவடிக்கைகளால் பாதிக்கப்படும் பிறரின் இதயங்களுக்கும் மனங்களுக்கும் ஏற்படும் காயங்களையும் நாம் கணக்கில் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். குறுகிய கால இன்பத்திற்காகத் தங்களை மட்டுமே திருப்திப்படுத்திக்கொள்ள விரும்புவோரின் செயல்கள் பிறருக்குப் பெரும் பாதிப்புகளை ஏற்படுத்துகின்றன.

பெரும்பாலான மக்கள், 'பொருள்முதல்வாதம்' (Materialism) என்பது பணம், உடைமைகள், பொருட்கள் மற்றும் உலகியல் வெற்றிகளைப் பெறுவதையே முக்கிய நோக்கமாகக் கொண்ட கலாசாரத்தைக் குறிக்கிறது என்று நம்புகின்றனர். ஆனால், பொருள்முதல்வாதம் என்பது அதைவிட ஆழமான பொருளைக் கொண்டது. பொருளியல் வாழ்க்கைக்கு மேலாகவோ அதற்கு அப்பாற்பட்டதாகவோ எதுவும் இல்லை என்றும், பொருள்களே அனைத்தும் என்றும், எல்லாமே அடிப்படையில் பௌதிகமும் உயிரியல் சார்ந்ததும்தான் என்றும் நம்புவதே அதன் உண்மையான பொருளாகும். ஆத்மன் (ஆன்மா), பிரம்மம் ஆகிய கருத்துகள் அறியாமையால் உருவான மாயைகள் என்றும் அது கருதுகிறது.

பொருள்முதல்வாதத்திற்கு எதிரானது ஆன்மிகவாதம் (Spiritualism). ஆனால், பொருள்முதல்வாதத்தைவிடவும் தவறாகப் புரிந்துகொள்ளப்பட்டு, தவறான பொருளில் பயன்படுத்தப்படும் மற்றொரு சொல்லாக ஆன்மிகவாதம் மாறிவிட்டது. நவீன மனிதனின் மனதில் இச்சொல், பிச்சை எடுத்து வாழும் துறவிகளையோ, மாளிகைகளில் வாழ்ந்துகொண்டு மலிவான தந்திரங்களைச் செய்து பிழைக்கும் காவி உடை அணிந்த போலிச் சாமியார்களையோ நினைவுபடுத்தக்கூடும்.

உண்மையில், ஆன்மிகவாதம் என்பது இறுதியான உண்மை பொருள்சார்ந்ததும் பௌதிகமானதும் அல்ல; மாறாக, அது முற்றிலும் ஆன்மிகமானதும் எல்லைகளைக் கடந்ததுமான ஒன்றாகும் என்ற நம்பிக்கையைக் குறிக்கிறது. அந்தப் பேருண்மையே அனைத்திற்கும் அனைவருக்கும் மூலாதாரமாகவும் இறுதி இலக்காகவும் விளங்குகிறது.

ஆன்மிகவாதம் பொருள்களையும் பௌதிக நிகழ்வுகளையும் மறுப்பதில்லை. ஆனால், அவை நிலையற்ற இயல்புடையவை என்றும், ஆன்மிக அனுபவத்தையும் ஆன்மிகப் பரிணாம வளர்ச்சியையும் அடைவதற்கான கருவிகளாக மட்டுமே அவற்றைப் பயன்படுத்த வேண்டும் என்றும் வலியுறுத்துகிறது.

பொருள்முதல்வாதி பொருட்களை நேசித்து மனிதர்களைப் பயன்படுத்துகிறான்; ஆன்மிகவாதியோ மனிதர்களை நேசித்து, பொருட்களை வெறும் கருவிகளாகப் பயன்படுத்துகிறான்.

அர்ஜுனனுக்குப் பகவத் கீதையை உபதேசிப்பதற்காகக் கிருஷ்ணர் ஒரு ஆசிரமத்தையோ வனத்தையோ தேர்ந்தெடுக்கவில்லை. மாறாக, போர்க்களத்தையே பின்னணியாகத் தேர்ந்தெடுத்தார். எனவே, பகவத் கீதை என்பது ஒரு பெட்டிக்குள்

பூட்டி வைத்து வழிபட வேண்டிய நூலல்ல; நாம் சுறுசுறுப்பான வாழ்க்கையிலிருந்து ஓய்வுபெற்ற பின்னரே திறந்து படிக்க வேண்டிய நூலுமல்ல.

அது நமது வாழ்க்கையின் எந்தக் கட்டத்திலும் பயன்படுத்தக்கூடிய வழிகாட்டியாகும். வாழ்க்கையைத் துறந்து, பிரச்சினைகளிலிருந்து ஓடிவிடுமாறு அது கூறுவதில்லை. அதற்குப் பதிலாக, நம்பிக்கையுடனும் அச்சமின்மையுடனும் வாழ்க்கையின் போராட்டங்களை நேருக்கு நேர் எதிர்கொள்ளுமாறு நமக்கு வழிகாட்டுகிறது.

பகவத் கீதையின் போதனைகளின் சாரம் என்னவென்றால், அர்ஜுனன் ஒரு வீரனாகத் தனது கடமையைச் செய்தான்; அதேவேளையில், போரின் கர்ம விளைவுகளில் சிக்கிக்கொள்ளவில்லை. காந்திஜியின் வாழ்க்கையின் சிறப்பு என்னவென்றால், அவர் நாட்டின் சுதந்திரத்திற்காகப் போராடினார்; ஆனால் தனது புகழையும் அதிகாரத்தையும் சுயநல ஆசைகளை நிறைவேற்றுவதற்காகப் பயன்படுத்தவில்லை.

இடைக்காலத்தில் கடல் பயணங்கள், அறிவியல் ஆராய்ச்சிகள், வணிகம், செல்வம் உருவாக்குதல், பலவீனமானவர்களைப் பாதுகாப்பதற்கான வலிமையைப் பெறுதல் போன்ற செயல்கள் ஊக்குவிக்கப்படவில்லை; மாறாக, அவை தடுக்கப்பட்டன. இதன் விளைவாக, சமூகம் படிப்படியாகத் தாமச குணத்தின் பிடியில் சிக்கியது. அறியாமை, மந்தநிலை மற்றும் அடிமைத்தனம் ஆகியவை சமூகத்தில் ஆழமாக வேரூன்றின.

ஆசை என்பது நெருப்பைப் போன்றது; அது வாழ்க்கையின் ஆற்றலாகும். அந்த ஆற்றலை ஆக்கப்பூர்வமான நோக்கங்களுக்காகப் பயன்படுத்தலாம். நாட்டின் சுதந்திரத்தை அடைதல், மருந்துகளைக் கண்டுபிடித்தல், தொழில்நுட்ப முன்னேற்றங்களை ஏற்படுத்துதல், செல்வத்தையும் வேலைவாய்ப்புகளையும் உருவாக்குதல் போன்ற செயல்களுக்கும், படைப்பின் அற்புதங்களை ஆராய்வதற்கும் ஆசை உதவுகிறது.

ஆனால், அதே ஆசை அழிவை ஏற்படுத்தும் நோக்கங்களுக்காகவோ சுயநல ஆதாயங்களுக்காகவோ பயன்படுத்தப்பட்டால், அது ஒருவரின் வீழ்ச்சிக்குக் காரணமாகிவிடும். ஏனெனில், இறுதியில் தர்மமே வெல்லும்; 'சத்தியமே வெல்லும்' (Truth Alone Triumphs).

நமது உடலும் மனமும் முக்தியை அடைவதற்கும், தர்மத்தைப் பின்பற்றுவதற்கும், அர்த்தத்தை ஈட்டுவதற்கும், காமத்தை நிறைவேற்றுவதற்கும், பிற உயிர்களுக்குச் சேவை செய்வதற்கும் உதவும் கருவிகளாகும். எனவே, பொருள்சார் வளங்களை முறையாகப் பயன்படுத்துவதிலும், ஆன்மிக வளர்ச்சியை அடைவதிலும் நாம் வெற்றி பெற வேண்டும்.

ஆனால், பொறாமை, பேராசை, வெறுப்பு, தீய எண்ணங்கள், பொய்மை போன்ற ஆழமாக வேரூன்றிய மனப்போக்குகளை அவ்வளவு விரைவாகவும் எளிதாகவும் அகற்றிவிட முடியாது. அவற்றைப் பிறரிடமிருந்து அகற்ற முயல்வதற்கு முன்பாக, முதலில் நம்மிடமிருந்து அவற்றை அகற்றி, பிறருக்கு முன்மாதிரியாக விளங்க வேண்டும்.

நம்பிக்கை, அன்பு, அச்சமின்மை, கருணை, உடைமைகளின் மீதான பற்றின்மை போன்ற நேர்மறையான மனப்போக்குகளை நாம் வளர்த்துக்கொள்ள வேண்டும். அப்போதுதான் எதிர்மறையான மனப்போக்குகளின் தாக்கம் குறையும்.

காந்திஜியின் சமகால வழக்கறிஞர்களில் பலர் அவரைவிட அதிக வருமானம் ஈட்டினர்; அதிக செல்வத்தையும் குவித்தனர். ஆனால், அவர்கள் அனைவரும் காலத்தின் கருவறைக்குள் மறைந்துபோயினர். இன்று அவர்களை யாரும் நினைவுகூர்வதில்லை.

காந்திஜி பிறக்கும்போதே முழுமை பெற்றவராகப் பிறக்கவில்லை. மற்ற சாதாரண மனிதர்களைப் போலவே அவரும் பிறந்தார். ஆனால், சுயபரிசோதனையாலும் தொடர்ச்சியான முயற்சிகளாலும் அவர் மகாத்மாவாக உயர்ந்தார். அதுவே அவரை நாம் கற்றுக்கொள்ள வேண்டிய ஒரு சிறந்த முன்மாதிரியாக ஆக்குகிறது.

காந்திஜி தனது சுயசரிதைக்கு 'சத்திய சோதனை' (My Experiments with Truth) என்று பெயரிட்டதைப் போல, நாமும் நமது வாழ்க்கையைச் சத்தியத்தைத் தேடும் ஒரு பரிசோதனையாக மாற்றிக்கொள்ள வேண்டும்.

பதினாறாம் நூற்றாண்டின் தலைசிறந்த புனிதரான தியாகராஜ சுவாமிகள், தெலுங்கு மொழியில் 'பண்டு ரீதி கொலுவு...' (Bantu Reethi Koluvu) என்ற கீர்த்தனையை இயற்றினார். அதில், ஸ்ரீராமரிடம் தன்னைத் தமது அரசவைக் காவலனாக நியமித்து, தனக்கு மிக நெருக்கமான இடத்தை வழங்குமாறு வேண்டினார்.

சத்ரபதி சிவாஜி, தனது அரசாட்சியைத் தனது குருவான சமர்த்த ராமதாஸரிடம் தட்சிணையாகச் சமர்ப்பித்தார். அது, தான் பட்டிருந்த கடனைத் திருப்பிச் செலுத்துவதற்கு ஒப்பானதாகும். பின்னர், குருவின் கட்டளையின்படி, ஸ்ரீராமரின் பிரதிநிதியாக அந்த அரசாட்சியை அவர் நிர்வகித்தார்.

இறைவன் தனது தொண்டனின் பாதுகாப்பையும் நலனையும் கவனித்துக்கொண்டு, அவனைச் சரியான பாதையில் வழிநடத்துகிறார். எனவே, நாம் இறைவனுக்கும், நாட்டிற்கும், மனிதகுலத்திற்கும் சேவை செய்வதில் நம்மை முழுமையாக அர்ப்பணித்துக்கொள்ள வேண்டும்.

ஸ்ரீராமபிரானின் தொண்டனாகவும், அவரது கருவியாகவும் விளங்கும் நான்,

இந்த நூலை அவருக்கே அர்ப்பணிக்கிறேன்.

- ஆசிரியர்

நன்றியுரையும் நன்றிப் பாராட்டும்

1. சிந்தித்துச் செல்வந்தராகுங்கள் (Think and Grow Rich) – நெப்போலியன் ஹில்

2. எனது சத்திய சோதனைகள் (My Experiments with Truth) – மோகன்தாஸ் கரம்சந்த் காந்தி எழுதியது.

3. காந்தி – அந்த மகான் (Gandhi the Man) – ஏக்நாத் ஈஸ்வரன் எழுதியது.

4. காந்தி – ஒரு வாழ்க்கை வரலாறு (Gandhi: A Life) – கிருஷ்ண கிருபளானி எழுதியது.

5. காந்திய முழுமையான பொருளாதாரம் (Gandhian Holistic Economics) – சஷி பிரபா சர்மா எழுதியது.

6. பகவத் கீதை (The Bhagavad Gita) – ஏக்நாத் ஈஸ்வரன் மொழிபெயர்த்தது.

7. சுய மலர்ச்சி (Self-Unfoldment) – சுவாமி சின்மயானந்தர் எழுதியது.

8. மனிதனை மேம்படுத்தும் கலை (The Art of Man Making) – சுவாமி சின்மயானந்தர் எழுதியது.

9. அன்றாட வாழ்வில் வேதாந்தம் (Vedanta in Daily Life) – சுவாமினி சாரதா பிரியானந்தா எழுதியது.

10. இறையுணர்வின் ராஜவிஞ்ஞானம் (The Royal Science of God Realization) – பரமஹம்ச யோகானந்தர் எழுதியது.

இன்னும் எண்ணற்ற நூல்களும், அவற்றின் ஆசிரியர்களும் இந்தப் படைப்பிற்கு உத்வேகமாக அமைந்துள்ளனர். அவர்கள் அனைவருக்கும் எனது இதயபூர்வமான நன்றிகள்!

*****